

Giới thiệu Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?

Truyện Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu? của tác giả Nam Cung Tử Uyển là một truyện ngôn tình đô thị, nam chính thâm tình, nữ chính không bánh bèo.

Văn án:

Tình yêu đôi lúc được ví như bóng ma, ai cũng nói đến nhưng ít người lại trông thấy được nó! Thẩm Tư Thanh và Tô Mộc Cầm, hai người bạn họ đã từng có một mối tình sâu đậm từ thời đại học, vì một số hiểu lầm trong quá khứ mà cô bỏ đi.

Đến khi trở về, Tô Mộc Cầm chỉ muốn sống một cuộc sống bình yên bên cạnh vị hôn phu sắp cưới của mình thì hán một lần nữa lại xông vào cuộc sống của cô, đảo lộn hết tất cả mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Tên truyện: Nếu như chúng ta còn yêu?

Tác giả: Nam Cung Tử Uyển

Thể loại: Hiện đại, ngược sủng đan xen, nam chính thâm tình; nữ chính không quá bánh bèo, vô dụng; HE

Số chương: chưa hoàn thành (gần 100 chương)

Nguồn: Wattpad

●•TRUYỆN DO CHÍNH TÁC GIẢ NAMCUNG TUUYEN VIẾT VÀ ĐƯỢC ĐĂNG TẠI NICK CHÍNH CỦA WRITER●•

Văn án:

Tình yêu đôi lúc được ví như bóng ma, ai cũng nói đến nhưng ít người lại trông thấy được nó!

Thẩm Tư Thanh và Tô Mộc Cầm, hai người bạn họ đã từng có một mối tình sâu đậm từ thời đại học, vì một số hiểu lầm trong quá khứ mà cô bỏ đi.

Đến khi trở về, Tô Mộc Cầm chỉ muốn sống một cuộc sống bình yên bên cạnh vị hôn phu sắp cưới của mình thì hán một lần nữa lại xông vào cuộc sống của cô, đảo lộn hết tất cả mọi thứ.

Hắn nói: “Tô Mộc Cầm, tôi điên rồi mới có thể để cô giày vò tôi đến thế này!”

Cô không quan tâm, đứng đứng nhìn bóng lưng rời đi của hắn.

Tưởng chừng chỉ như vậy thì hắn sẽ thực sự thoát khỏi cuộc đời của cô, nhưng có lẽ cô đã đánh giá quá thấp sự bi ối của hắn.

Bỏ thuốc cô, sau đó giam cầm cô, khiến cô mang thai đứa con của hắn.

Vậy mà hắn vẫn bình thản nói với cô một câu, “Không có cách nào cả, anh không thể nào buông em ra được, cho dù em hận anh thì anh cũng sẽ phải làm thế. Cho nên cứ hận đi, chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, sinh cho anh một đứa con khỏe mạnh bụ bẫm là được.”

“Thẩm Tư Thanh, anh...”

Kể từ lúc đó, Tô Mộc Cầm đã biết chính mình không thể nào trốn thoát được nữa, vậy được rồi, hai người bạn họ cứ như thế cùng nhau hành hạ đối phương đi.

Hiểu lầm nói tiếp hiểu lầm, bi kịch nói tiếp bi kịch, liệu rằng hai người bạn họ có thật sự vượt qua được mọi rào cản tâm lý để đến được với nhau hay không? Hãy đón đọc tác phẩm “Nếu như chúng ta còn yêu?” của tác giả Nam Cung Tử Uyển để có thể hiểu thêm về câu chuyện tình yêu của hai nhân vật chính nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gặp lại em

Hôm nay là thứ bảy, Thẩm Tư Thanh đến xem xét tình hình công ty, đến tận tối khuya mới trở về. Ngay lúc hắn thuận thực lái xe đỗ vào chỗ đậu xe chuyên dụng thì nhìn thấy một bóng dáng ở trong kính chiếu hậu.

Lúc đầu hắn không để ý, nhưng mấy giây sau khi ánh mắt dời đi, hắn chợt ý thức được gương mặt của bóng dáng kia có phần quen thuộc, lúc đó, trong lòng hắn giống như có một dòng điện chạy qua, hắn vội vàng quay đầu nhìn lại.

Ngoài cửa sổ xe, một cô gái bộ dáng hơi gầy yếu, mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dạ mỏng, cầm túi đồ đứng ở cửa siêu thị. Bộ dạng giống như đang chờ ai đó, chốc chốc lại nâng tay lên xem đồng hồ.

Ánh đèn đường phía trên chiếu xuống, đem chiếc bóng của cô đổ dài trên nền đường.

Không sai được, Thẩm Tư Thanh nhìn chằm chằm khuôn mặt của người kia, ở trong lòng khẳng định không phải ảo giác của mình, chắc chắn là cô ấy.

Tô Mộc Cầm, đã mấy năm rồi, cái tên này không xuất hiện trong lòng hắn nữa. Hôm nay thấy trong chớp nhoáng, giống như mở ra một cái hộp đã phủ bụi, làm hắn nhớ lại những ký ức cũ.

Trước đây, trở về lúc còn học đại học, do tuổi trẻ bồng bột, hắn thường xuyên rơi vào những trận đánh nhau. Có một lần từ trước đến nay hắn vẫn còn nhớ rất rõ ràng, đó chính là một buổi tối mùa thu, hắn bị một nhóm người vây đánh thừa sống thiếu chết trong một con hẻm nhỏ.

Đúng lúc đó, Tô Mộc Cầm từ trường về nhà, bởi vì con đường chính phải đi bộ rất xa, nên cô thường xuyên đi lối tắt, mà lối tắt gần nhất đến nhà cô lại chính là con hẻm nhỏ này.

Thường ngày con hẻm này rất ít người lui tới, nhất là ban đêm, bên trong lại tối đen như mực, chỉ duy nhất có một chiếc bóng đèn ở trên ban công của nhà bên cạnh chiếu xuống, mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy đường đi.

Vừa tiến vào trong, Tô Mộc Cầm đã loáng thoáng nghe thấy tiếng động, càng đi vào sâu bên trong, âm thanh đó lại càng rõ ràng hơn.

Là tiếng đánh nhau!

Trong tâm Tô Mộc Cầm đột nhiên “lộp bộp” một tiếng, cô nắm chặt dây balo, bước chân chậm rãi tiến vào. Hốt hoảng chính là, cô nhìn thấy một đám người đang vây đánh một cậu thanh niên trẻ, có lẽ xấp xỉ bằng tuổi cô.

Chàng trai đó nằm trên đất, bị những bàn chân thô kệch dẫm lên, bên trong vang lên tiếng quát:

“Con mẹ nó, mày tưởng mày là ai mà dám hống hách với ông đây? Không cho mày một bài học thì quả thật tao có lỗi với anh em ở đây quá rồi!”

Tô Mộc Cầm sợ hãi nhìn khuôn mặt đầy máu của chàng trai kia, rõ ràng có chút quen, nhưng đại não của cô bởi vì hoảng sợ, cái gì cũng không thể nhớ được.

“Phải làm sao đây? Bọn họ sẽ đánh anh ta chết mất!”

Tô Mộc Cầm rên rỉ, vội vàng nấp vào trong bức tường tối, lộ cái đầu nhỏ ra quan sát. Bên trong vẫn vang lên tiếng đánh nhau chát chúa.

Tô Mộc Cầm đột nhiên mở to hai mắt, sau đó lục tìm điện thoại của chính mình ở trong cặp sách, bàn tay vội vàng ấn trên màn hình di động, lòng bàn tay đã đỏ mồ hôi hột.

Đến khi tìm được thứ cần tìm, Tô Mộc Cầm mới căng thẳng ấn vào.

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên trong không gian yên tĩnh, giống như một tiếng nổ lớn khiến bọn người kia sợ hãi.

“Có cảnh sát, chạy mau!”

Nhóm người kia hốt hoảng chạy đi, đầu cũng không dám quay lại, rõ ràng là một lũ người chết nhất.

Tô Mộc Cầm vừa mừng vừa lo chạy đến bên cạnh chàng trai đó, thấy thân hình người đó ngọ nguậy, biết hắn vẫn còn ý thức.

“Anh có sao không? Có một chút, tôi đưa anh đến bệnh viện!”

Chàng trai đó chống người ngồi dậy, thân hình lắc lư như muốn đổ. Tô Mộc Cầm liền không ngần ngại tiến đến đỡ lấy thân hình của hắn ta, ngay sau đó toàn bộ trọng lượng của hắn đều đè lên người cô. Phải dùng đến sức chín trâu hai hổ cô mới có thể đứng vững.

“Nặng quá!”

Tô Mộc Cầm dùng cả hai tay ôm lấy thân hình cao khô của chàng trai, bước đi loạng choạng ra khỏi con hẻm, mồ hôi trên trán lấm tấm trượt xuống.

Chàng trai kia hình như đã dần mất đi ý thức, sức nặng hoàn toàn đè lên người cô, khiến cô suyt nữa tắc thở.

Tô Mộc Cầm bắt một chiếc taxi, liền đem hân đến một bệnh viện gần nhất.

Sau khi được bác sĩ xử lý vết thương xong, chàng trai đó vẫn chưa mở mắt tỉnh lại. Tô Mộc Cầm để hộp cháo lên tủ đầu giường, xác định người này không còn chuyện gì đáng ngại, liền xoay người rời đi.

Nhưng khi Tô Mộc Cầm vừa rời đi, hai mắt đang nhắm chặt của Thẩm Tư Thanh liền mở ra, khóe miệng đột nhiên hiện lên ý cười.

Đem Thẩm Tư Thanh từ trong hồi ức tỉnh lại, là tiếng còi xe phía sau thúc giục. Hân vội vàng nhìn sang, cô vẫn đứng ở đó, nhưng lúc này bên cạnh cô lại nhiều thêm một người.

Người đàn ông đó đứng bên cạnh Tô Mộc Cầm, đầy mắt thâm tình, hai tay dịu dàng xoa đầu cô, anh ta cầm lấy túi đồ của cô, sau đó vòng ra sau xe bỏ vào cốp.

Tô Mộc Cầm dịu dàng mỉm cười nhìn anh ta, không có quá nhiều cảm xúc, nhưng cười như vậy rơi vào trong mắt hân lại cảm thấy rất chói mắt.

Thẩm Tư Thanh siết chặt vô lăng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía hai người một nam một nữ kia, cho đến khi hai người đó lên xe, hân vẫn chưa thể thu lại đầy mắt.

Người đàn ông đó là ai?

Ba năm không gặp, lòng hân vẫn như trước luôn hướng về cô, nhưng cô thì sao, liệu rằng đã thay đổi?

Thẩm Tư Thanh quay đầu xe, nhanh chóng đuổi theo. Hân không hiểu vì sao lại làm như vậy? Có lẽ bởi vì thuận theo ý thức.

Nhìn chiếc xe xa xỉ trước mặt, trong lòng hân đột nhiên nổi lên vẻ lo lắng, nhưng cảm xúc đó đến quá nhanh, khiến hân không thể nắm bắt được.

Chiếc xe đó dừng lại ở một căn nhà, Thẩm Tư Thanh đỗ xe bên cạnh lề đường, đầy mắt rét lạnh khi nhìn hai người bọn họ cùng đi vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Gặp lại anh

Thẩm Tư Thanh nhìn cánh cửa khép chặt, đã qua được một tiếng, nhưng người nam nhân kia vẫn chưa ra khỏi nhà.

Bọn họ đang làm gì ở bên trong? Nói chuyện với nhau? Hôn nhau? Hay thậm chí đã lên giường với nhau?

Nghĩ đến viễn cảnh Tô Mộc Cầm ở dưới thân nam nhân khác thờ dốt, trái tim hân đột nhiên như bị ai đó bóp chặt!

Tại sao cứ phải là cô?

Trong ba năm, hân đã cố gắng kiềm chế suy nghĩ về cô, nhưng chỉ vì một lần tình cờ gặp lại, hân lại không hề suy nghĩ muốn bám theo.

Đến cuối cùng hân nhận được cái gì? Chứng kiến cuộc sống mới của cô ở bên cạnh một nam nhân khác hay là chứng kiến vị trí của chính mình bị cướp đi?

Hân không cam lòng!

Những hình ảnh nối tiếp nhau trong ký ức, đột nhiên tái hiện lại trong đầu óc của Thẩm Tư Thanh. Nhớ lại những hình ảnh trước kia, chỉ cảm thấy như có rất nhiều kim đâm, chỉ chít cắm sâu vào trái tim hân.

“Thẩm Tư Thanh, chúng ta chia tay đi!”

Thẩm Tư Thanh nghe lời nói của Tô Mộc Cầm, khóe miệng đang cười của hân đột nhiên cứng đờ, ánh mắt kinh ngạc nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của cô, thấy có vẻ không phải cô đang nói đùa, đáy lòng hân mới đột nhiên run rẩy. Phải mất rất nhiều sức lực, mới cứng rắn đè lại sự khó chịu trong lòng, khóe miệng chợt động đậy, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ.

“Vì sao?”

Tô Mộc Cầm mím môi, đôi mắt sưng đỏ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt sắc lạnh của hấn. Hận thù chất đầy đáy mắt. Có một giây, cô tưởng chừng như nước mắt sắp rơi xuống, lại bị cô mạnh mẽ đè nén lại, bàn tay siết chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay, khiến cho chính mình đau đớn, nhưng chỉ có đau đớn như vậy cô mới có thể giữ mình bình tĩnh.

“Thẩm Tư Thanh, tôi có thể hỏi anh một câu hay không?”

Thẩm Tư Thanh im lặng, mím chặt môi, khuôn cằm cương nghị căng ra, bàn tay siết chặt nổi lên gân xanh.

Thấy Thẩm Tư Thanh không nói, cô coi như hấn đã đồng ý.

Không khí bị đè nén, khiến hô hấp của Tô Mộc Cầm có chút gấp gáp, cô hít sâu một hơi, hai cánh môi run rẩy, rất lâu sau giọng nói yếu ớt mới dần cất lên.

“Ba của anh có phải là Thẩm Quân Sinh hay không?”

“Sao em biết?” Hấn hỏi.

Tia hy vọng cuối cùng của cô sụp đổ tan tành, đối diện với mối thù nhà tan cửa nát, cô làm sao có thể bình tĩnh, còn chưa cất tiếng, nước mắt đã làm nhòe tầm nhìn của cô. Ba hấn là Thẩm Quân Sinh, là người đã giết chết ba mẹ của cô, khiến cô biến thành một đứa trẻ mồ côi bị người khác khinh thường. Làm sao cô có thể tha thứ? Làm sao có thể?

Nhưng tại sao lại là hấn? Tại sao hấn lại chảy chung huyết thống với người đàn ông đó?

“Thẩm Tư Thanh, anh nghĩ rằng tôi có thể tiếp tục yêu một người đàn ông là con của một kẻ giết người hay sao? Tại sao lại khiến gia đình tôi tan nát, còn gia đình các người vẫn sống vui vẻ như vậy?”

Cô không thể nói những câu tiếp theo vì ruột gan quặn thắt, trái tim đau đớn như sắp ngừng đập. Cô đứng bất động hồi lâu, cho tới khi nỗi đau dịu bớt, cô mới tiếp tục lầm nhảm: “Tôi hận anh, Thẩm Tư Thanh, tôi hận anh.... Các người đều là những người cầm thú!”

Mạch suy nghĩ của Thẩm Tư Thanh đột nhiên ngừng lại, hấn vẫn còn nhớ rõ, những lời nói lúc đó của cô có bao nhiêu bi thương cũng thống khổ.

Ba hấn hại chết ba mẹ cô, đó là sự thật không thể nào xóa bỏ, cũng chính là nút thắt trong lòng của cô và hấn.

Thẩm Tư Thanh cuộn hai bàn tay chặt đến mức nổi rõ các khớp, hấn ngả người trên ghế lái, tầm mắt vô định nhìn về phía trước. Hấn không thể phân biệt cảnh vật trước mắt, thứ gì là chân thực, thứ gì chỉ là ảo.

Thời gian lại trôi qua, Thẩm Tư Thanh nhìn về phía cửa, người đàn ông đó đã đi ra ngoài, anh ta lên xe liền nhanh chóng rời khỏi.

Sau khi Mạnh Hàn rời khỏi, Tô Mộc Cầm vô lực ngồi xuống ghế sofa, tựa người nghỉ ngơi một chút.

Khoảng năm phút sau, Tô Mộc Cầm mới đứng dậy đi vào phòng tắm, hôm nay làm việc cả ngày bên ngoài, khi trở về cô chỉ muốn tắm một chút để trút bỏ tất cả mệt mỏi trong người.

Ngay khi cô vừa mới tắm xong, đột nhiên chuông cửa kêu lên.....

Một tiếng rồi lại một tiếng, không khó nhận ra người ấn chuông cửa cũng đầy sức chịu đựng, Tô Mộc Cầm nhú mào, vội vàng tắt nước, sau đó mặc một chiếc áo tắm, đi ra ngoài mở cửa.

Là ai vậy? Đêm khuya vẫn còn đến tìm cô? Hay là Mạnh Hàn quay lại?

Tô Mộc Cầm liếc nhìn chiếc áo khoác để trên sofa, nghĩ rằng anh quay lại để lấy, cũng không suy nghĩ nhiều, liền mở cửa.

“Mạnh Hàn, anh....”

Tiếng nói đùa giỡn của Tô Mộc Cầm khi nhìn thấy người đàn ông trước cửa liền biến mất. Ngay sau đó, đôi mắt đẹp đột nhiên trừng lớn, kinh ngạc không kém gì nhìn thấy một người ngoài hành tinh.

Tại sao lại là hấn?

Trong lúc nhất thời, Tô Mộc Cầm giật mình ngây ngẩn cả người, dĩ nhiên không biết nên nói cái gì.

Lúc này Tô Mộc Cầm chỉ hy vọng đột nhiên xảy ra một chuyện gì đó để phá đi khung cảnh trước mặt. Không ngờ Thẩm Tư Thanh lại bất ngờ đến đây, giống như một sự kiện không báo trước, khiến người ta không thể chống đỡ. Giống như một đứa trẻ sợ kỳ kiểm tra đến vậy, cho dù là một phút trước khi kỳ thi bắt đầu cũng đang nguyện cầu cho thế giới hủy diệt trong khoảnh khắc.

Cô mím chặt môi, chỉ vì cảm thấy cánh môi mình đang khẽ run rẩy. Cô vô thức cắn chặt môi dưới, răng và môi giằng co lẫn nhau. Đôi môi đỏ hồng bị tàn sát bừa bãi dưới ánh trăng trông lại càng xinh đẹp mê hoặc, như bông hoa hồng nở rộ trong đêm, tuy gai nhọn đâm mình nhưng vẫn khiến người ta mê

mắn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đã lâu không gặp

Những hồi ức đã qua, giống như một cuốn phim chạy nhanh qua trước mắt hai người. Có ngọt ngào, tự nhiên cũng có đau khổ.....

Bàn tay Tô Mộc Cầm đang để trên khóa cửa bất giác nắm chặt. Trái tim như bị bóp nghẹt, Tô Mộc Cầm không thể thốt nên lời.

Thời khắc này, trước mắt cô là một người đàn ông rất có khí chất, dáng người vạm vỡ hoàn toàn xa lạ, khác xa so với chàng thanh thiếu niên trong ký ức của cô.

Vì sao lại là hắn? Vì sao lại là Thẩm Tư Thanh?

Tô Mộc Cầm chưa bao giờ nghĩ cô và hắn sẽ gặp lại, ít nhất là vào thời điểm này, khi cô gần như đã sắp quên được người đàn ông này thì hắn lại xuất hiện, khiến tất cả cảm xúc của cô bị xáo trộn.

Trước khi quay về Đài Loan, cô đã chuẩn bị tâm lý để gặp lại hắn. Thậm chí trong đầu đã tập luyện vô số lần, phải đối mặt với hắn như thế nào. Nhưng không có nghĩ đến, tình hình như trước mắt.

Tuy chuyện xưa đã qua từ rất lâu, nhưng nó vẫn khắc sâu như in trong tiềm thức của Tô Mộc Cầm. Ba năm trước, sau khi chia tay với hắn, cô liền bỏ đi, đến tận ba năm sau mới trở về, một chút tin tức cũng không có.

Trong đêm tối tĩnh mịch, Tô Mộc Cầm và người đàn ông đứng đối diện nhau một lúc lâu. Không ai chịu mở miệng trước, cảm giác thiếu an toàn nhấn chìm cô trong giây lát. Phải đợi một lúc lâu sau, cô mới có thể bình tĩnh lại được, kiềm chế cảm xúc như sóng ngầm cuộn cuộn trong lòng, cô mở miệng.

“Có chuyện gì không?” Cô lên tiếng, giọng điệu lạnh lùng.

Ở trước cửa, Thẩm Tư Thanh yên lặng đứng trước mặt cô, sau khi nhìn thấy niềm vui sướng trong mắt cô khi nhìn thấy hắn liền tắt đi, cặp mắt đen đột nhiên trở nên khó xử cùng đau lòng.

“Không định mời anh vào ngồi hay sao?”

“Tôi không có gì để nói với anh.”

“Nhưng anh thì có, anh.....”

Tô Mộc Cầm đột nhiên cắt ngang lời hắn, “Thẩm Tư Thanh, anh tỉnh lại đi, bây giờ anh có nói gì, một chữ tôi cũng không tin!”

Thẩm Tư Thanh siết chặt tay, không nghĩ đến lần đầu tiên gặp lại, cô vẫn đối xử lạnh nhạt với hắn như vậy, đợi một lúc sau, hắn mới khàn khàn mở miệng nói.

“Chuyện đã qua lâu rồi, em không thể nào tha thứ cho anh được hay sao?”

“Tha thứ cho anh?” Tô Mộc Cầm đột nhiên nở nụ cười chế nhạo, sau đó bi thương nói, “Tha thứ cho anh? Vậy ba mẹ tôi phải làm thế nào đây? Bọn họ chết oan uổng như vậy thì các người nói tôi phải làm sao?” Lời cuối cùng phát ra giống như đang gào lên.

“Mộc Cầm, anh...” Thẩm Tư Thanh rất muốn ôm lấy cô, rất muốn, nhưng hắn cố gắng kiềm chế bản thân mình, hắn nhìn cô, trong mắt lóe lên vẻ đau lòng cùng áy náy.

Sắc mặt Tô Mộc Cầm dần chuyển thành vẻ bình tĩnh nhợt nhạt, cô nhẹ giọng nói, “Thẩm Tư Thanh, anh về đi, sau này đừng tới gặp tôi nữa.”

“Không, Mộc Cầm, anh đã chờ đợi em suốt ba năm qua, bây giờ em đã trở về, anh không muốn lại một lần nữa mất đi em.” Trong giọng điệu của hắn có chút gấp gáp.

“Tôi sắp kết hôn rồi!”

Thẩm Tư Thanh sững người, không thể tin vào những điều đang nghe thấy, hắn kinh hãi nhìn cô, đáy mắt run rẩy, nói dần từng chữ:

“Em... em nói gì, Mộc Cầm?”

Tô Mộc Cầm cắn răng, bình tĩnh trả lời lại, “Tôi sắp kết hôn rồi, một tháng nữa sẽ cử hành hôn lễ.” Hít sâu một hơi, cô ép chính mình phải tàn nhẫn, “Đến lúc đó tôi sẽ gửi thiệp mời cho anh!”

Mặt Thẩm Tư Thanh đóng băng lại, rít qua kẽ răng:

“Là người đàn ông lúc này đã đưa em về?”

Tô Mộc Cầm ngăn người, định hỏi tại sao hắn lại biết điều đó, nhưng nghĩ đến rất có khả năng lúc này hắn đã trông thấy cô, mới bám theo đến đây, còn không thì tại sao hắn lại biết nhà cô ở đây?

Vì thế cô nhẹ giọng trả lời, “Đúng vậy!”

Nhiều phút trôi qua, cuối cùng một tiếng cười khô khốc và giọng nói lạnh người phát ra, vô cùng thê lương:

“Tô Mộc Cầm, có lẽ tôi đã điên rồi mới để cô dày vò tôi đến thế này!”

Trong kí ức của cô, cô và Thẩm Tư Thanh đều không còn là những sinh viên đơn thuần nữa. Vết rạn nứt ba năm trước luôn nhắc nhở bọn họ không thể đến được với nhau.

Bởi vì quá để ý nên không chịu được!

Giữa họ thực ra đã được định sẵn từ ba năm trước.

Tô Mộc Cầm rất muốn nói, chuyện đó không liên quan đến hắn, hắn chỉ là người vô tội, nhưng cô không làm được, bởi nếu như cô tha thứ cho hắn, cô sẽ không còn là chính mình, mà tình yêu giữa bọn họ cũng sẽ trở thành tội đồ.

Nếu như hỏi cô có hận hắn nữa hay không?

Đáp án có lẽ là không, bởi vì cô hận là hận đối với chính mình nhiều hơn, hận chính mình không đủ tự tin, hận chính mình quá để ý đến, cho nên rút thắt mỗi thù giết cha mẹ ấy, cô không đủ dũng cảm để có thể gỡ ra được.

Trời đêm hơi lạnh, Tô Mộc Cầm ngả người trên sofa, không để ý đến mái tóc vẫn chưa khô, cứ thế nằm ở trên ghế.

Sau khi Thẩm Tư Thanh rời đi, cô vẫn không thể nào bình tĩnh lại được, bởi vì sự xuất hiện đột ngột của hắn, làm cho cả thế giới của cô bị đảo lộn, không biết phải làm như thế nào mới tốt, rất hoang loạn.

Suy nghĩ miên man, đến cuối cảm thấy mệt mỏi, Tô Mộc Cầm liền thiếp đi ở trên sofa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Quá khứ

Tô Mộc Cầm với tâm trạng như đi hành hương, e dè bước vào lãnh địa của Thẩm Tư Thanh, đầu luôn ngó nghiêng quanh quất tứ phía.

Đến khi cô thấy hắn đang nằm trên một chiếc giường của phòng y tế, cô mới nhẹ nhàng nhắc chân rón rén đi vào bên trong.

Thẩm Tư Thanh hình như đang ngủ, hàng mi dài của hắn khép chặt, đôi môi gợi cảm khẽ mở ra, khuôn ngực phập phồng lên xuống theo những nhịp thở.

Trái tim của Tô Mộc Cầm đột nhiên đập nhanh hơn một nhịp, cô âm thầm nuốt nước bọt, thoi miên chính mình không được để dáng vẻ ngủ say của hắn mê hoặc, rón rén tiến đến bên cạnh Thẩm Tư Thanh, nhẹ nhàng gọi: “Tư Thanh? Tư Thanh?”

Người thiếu niên trên giường không có phản ứng. Tô Mộc Cầm lo lắng, chọc chọc vài cái, hắn ta vẫn không phản ứng.

Lúc này Tô Mộc Cầm mới quỳ gối bên cạnh giường, trên môi nở nụ cười xấu xa, hắc hắc, bỗng cô nương chờ ngày hôm nay đã lâu lắm rồi, sau đó cô cúi đầu, miệng nhẹ nhàng đưa đến trước mặt Thẩm Tư Thanh. Hôn thôi, chỉ một nụ hôn, cuộc đời này của cô coi như không uống phí!

Thế nhưng ngoài dự liệu, Thẩm Tư Thanh bỗng nhiên mở mắt.

Tô Mộc Cầm ngây ngẩn cả người.....

Căn phòng đột nhiên yên lặng, chỉ còn tiếng tim đập rộn ràng, một lúc sau, Thẩm Tư Thanh đột nhiên nở một nụ cười mờ ám, “Mộc Cầm, em định làm gì?”

Khuôn mặt người thiếu nữ lan tràn một mảng đỏ ửng, Tô Mộc Cầm đảo mắt, giả vờ như mình chỉ tình cờ đi ngang qua, “Em... em có làm gì đâu?! Thật đấy, anh phải tin em!” Sau đó khẩn trương nói, “Em... em có chút việc! Anh nghỉ ngơi tiếp đi! Em đi đây.”

Tô Mộc Cầm vừa định nhắc mình lên, Thẩm Tư Thanh đã giữ chặt gáy cô, tiếp đó hắn ta nhẹ nhàng kéo cô xuống. Mọi hai người cứ như vậy dính chặt vào nhau.

Đầu óc cô giống như “Oanh” một tiếng nổ tung, trong nháy mắt ngậy người, lưỡi của hắn linh hoạt tham lam tiến vào miệng cô, dịu dàng mềm mại đảo qua môi và lưỡi, sau cùng ngậm chặt môi cô rồi cắn nhẹ một cái mới vừa lòng buông ra.

Loại chuyện xấu hổ này thật rất thần kỳ, hai người thiếu niên ở trong phòng y tế của trường làm chuyện mờ ám, có chút kích thích cũng có chút lo lắng sợ bị bắt gặp.

Nụ cười rực rỡ trên mặt Thẩm Tư Thanh càng ngày càng phóng đảng, giống như đang còn thưởng thức dư vị còn sót lại, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi dưới, giọng nói ái muội, “Quả nhiên rất ngọt!”

Tô Mộc Cầm lúc này mới vừa con khủng hoảng tỉnh lại, lập tức đẩy hắn ta ra nhưng không lung lay gì được hắn, Thẩm Tư Thanh ngược lại đến gần hơn, đôi mắt sáng đầy xuân tình nhìn cô chăm chú.

Tô Mộc Cầm nhìn đáng về lưu manh của hắn, nghiêm mặt quay đầu đi, “Anh buông em ra, em muốn đứng lên.....”

Thẩm Tư Thanh không buông tay mà còn ôm chặt eo của cô hơn, sau đó nhếch môi nói, “Sao vậy? Giận rồi?”

“Hừ.” Cô gái nhỏ trong ngực hờn dỗi quay mặt đi, miệng vẫn không chịu thừa nhận, “Ai thèm giận anh chứ?”

“Vậy cho anh hôn được không?”

Tô Mộc Cầm lập tức nổi nóng, “Không cho.”

Tuy rằng bị cô từ chối nhưng hắn vẫn nhướn người hôn nhẹ lên môi cô.

Cô hết nhìn đồng lại nhìn tây nhưng không dám nhìn Thẩm Tư Thanh, khóe miệng hiện lên ý cười. Thẩm Tư Thanh cười cúi người xuống ngậm hời nhỏ bên tai cô, “Có ngọt không?”

“Lưu manh biến thái!” Tô Mộc Cầm khế lườm Thẩm Tư Thanh, bàn tay nâng khuôn mặt dán đầy băng keo của hắn lên, uy hiếp: “Nói đi! Tại sao hôm nay anh lại đánh nhau với Dương Quân? Không phải hai người là bạn tốt hay sao?”

Đáy mắt Thẩm Tư Thanh đột nhiên dao động, tuy rất khế nhưng cô vẫn có thể nhìn ra được, sau đó hắn trầm mặc không nói.

“Sao vậy? Hai người thật sự có chuyện sao?” Tô Mộc Cầm lo lắng hỏi lại.

Thấy đáng về buồn rầu của cô, không muốn cô suy nghĩ nhiều, Thẩm Tư Thanh liền rất nhanh vui vẻ trở lại, xoa đầu của cô, sau đó nói, “Bọn anh là con trai, đánh nhau một chút cũng là chuyện bình thường, rất nhanh sẽ không có chuyện gì đâu, em đừng lo lắng quá!”

“Em cũng mong là vậy, dù gì con người của Dương Quân cũng rất tốt bụng, em nghĩ anh ấy cũng sẽ không để bụng đâu!”

Tô Mộc Cầm vui vẻ nói, khuôn mặt áp lên lồng ngực của hắn, lắng nghe từng tiếng tim đập mạnh mẽ, trong lòng đột nhiên ấm áp.

Bởi vì tầm mắt bị che lấp, Tô Mộc Cầm không thể nhìn thấy được ánh mắt lạnh lùng của hắn hướng về phía cửa.

Sự việc Thẩm Tư Thanh đánh nhau với Dương Quân hôm đó, nguyên nhân là gì cô thật sự chưa từng hỏi qua, cho đến một ngày, khi cô đang ngồi trong phòng vệ sinh, liền nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài cửa.

“Này, lúc nãy tớ mới gặp Thẩm Tư Thanh ở đại lễ đường đấy, đẹp trai chết mất!”

“Người ta có bạn gái rồi, không có để mắt đến cậu đâu!”

“Bạn gái anh ta? Không phải là người khiến Thẩm Tư Thanh và Dương Quân đánh nhau sao? Cô ta đúng là đồ sao chổi mà! Ngay từ lúc cô ta quen với Tư Thanh, tớ đã cảm thấy cô ta chỉ đem lại rắc rối cho anh ấy mà thôi.”

“Cậu nói xem cô ta có gì tốt chứ? Dù gì cũng là đứa mồm côi, lại có thể khiến hai người là bạn bè thân thiết nhiều năm như vậy lao vào đánh nhau?”

Những lời sau cô không thể nghe lọt, hôm đó Thẩm Tư Thanh đánh nhau là vì cô? Trong đầu cô bỗng hiện lên ánh mắt lạnh nhạt, bộ dạng phòng bị của Thẩm Tư Thanh khi nắm tay cô đi qua Dương Quân, lúc đó cô còn có thể cảm nhận được bàn tay đang nắm tay cô dần dần siết chặt.

Thì ra bọn họ đánh nhau hôm đó không phải ngẫu nhiên mà là Thẩm Tư Thanh vì cô!

Chuyện Tô Mộc Cầm nghe được ở trong phòng vệ sinh, cô cũng không hỏi lại Thẩm Tư Thanh, sau đó im lặng, mọi chuyện cũng từ từ lắng xuống.

Chương 6: Tỉnh lại từ giấc mơ

Một giấc mơ nhưng lại giống như một cơn ác mộng khiến Tô Mộc Cảm hoảng hốt tỉnh lại, đến khi nhìn thấy khung cảnh quen thuộc trong phòng khách thì cô mới dần bình tĩnh. Cô sờ lên trán, trên ấy đầm đìa mồ hôi.

Tô Mộc Cảm vẫn hay mơ về quá khứ. Tuy rằng khi tỉnh giấc sẽ lạnh lẽo nhưng nếu dốc sức nắm lấy nhiệt độ trong mơ, đầu ngón tay cô cũng sẽ không quá lạnh.

Dưới thảm ghế sofa đã ướt đầm một mảng, trên khoeo mặt Tô Mộc Cảm vẫn còn đọng lại một chút nước, ở dưới ánh trăng, lại càng trở nên lấp lánh.

Tô Mộc Cảm men theo ánh sáng nhàn nhạt nhìn chiếc đồng hồ, đã gần ba giờ sáng rồi, thời gian tỉnh lại càng lâu, những chuyện cô nhớ được càng nhiều. Từ những khoảnh khắc vui vẻ đó, đến những khoảnh khắc Thẩm Tư Thanh lạnh lẽo nhìn cô và hỏi vì sao chia tay thì những ký ức bám bụi của cô đã hoàn toàn được khởi động lại. Từng cảnh tượng kinh khủng đã xảy ra quay trở về cuộc sống của cô.

Đã rất lâu rồi, Tô Mộc Cảm đã không còn mơ thấy cơn ác mộng này nữa.

Chuyện đời vẫn hay trêu đùa người ta. Vòng đi vòng lại, thì ra giữa người và người đều có những mối quan hệ nhằng nhịt. Người thiếu niên đã từng khắc sâu trong trái tim cô lại là con của Thẩm Quân Sinh. Thế mà ông trời lại an bài cho người đàn ông đó tới bên cạnh cô, để cô nếm trải được cảm giác như thế nào mới gọi là tuyệt vọng!

Gặp lại Thẩm Tư Thanh, cô cứ ngỡ mình sẽ rất bình tĩnh đối mặt, nhưng cô đã lầm, cô không thể bình tĩnh được khi nhìn thấy hắn, thậm chí, lúc đối diện với hắn, mọi cảm giác của cô dường như đã tê dại.

Khi màn đêm xuống, đó cũng là lúc cơn người ta sống thật với bản thân mình nhất. Bao nhiêu lớp mặt nạ, vỏ bọc của ban ngày được buông xuống, gở bỏ. Có lẽ bởi vì, trong đêm, không ai có thể nhìn thấy được dáng vẻ yếu đuối của cô, chỉ còn một mình cô độc và nỗi lòng trống vắng.

Trong nháy mắt, mũi cô liền nổi lên một trận chua xót, trái tim cũng đau theo. Lúc đối diện với hắn, cô không dám để lộ tâm mặt nạ mà cô đã che dấu lâu nay, nhưng bây giờ ở trong màn đêm, tất cả nguy trang của cô bị gở bỏ.

Tất cả những đớn đau, những tổn thương mà trong cuộc đời này cô đã phải hứng chịu, cô không bao giờ cho phép bản thân được quên đi. Bởi lẽ, chỉ cần quên đi một phút giây thôi, cô sẽ lại yếu lòng để những người đã từng làm tổn thương cô có quyền chà đạp thêm lần nữa!

Khoe mắt đột nhiên ướt át, có cái gì đó nghẹn lại ở cổ khiến cô không thể phát ra được tiếng nước nở đang xé lầy ruột gan.

“Ồ...ồ...ồ...” Nước mắt như thác lũ tràn đê, lượn dài uốn cong trên gương mặt của cô, tất cả mọi kiên cường của lúc này, ngay bây giờ, trong giây phút bỗng chốc vỡ tan tành.

Có người đã từng nói với cô, nếu còn yêu cứ quay lại với nhau. Còn yêu sao lại nỡ buông tay làm gì?

Bởi vì ngoài mặt lại, người đã không còn ở chỗ cũ nữa rồi, bởi vì làm gì có ai nguyện chờ đợi suốt đời suốt kiếp.

Lỡ một lần, là lãng phí một đời. Những gì đã vứt bỏ, có tìm cách kéo lại cũng chẳng thể vãn hồi. Vẫn còn yêu thương nhau mà đành tâm buông bỏ thì chắc chắn sau này sẽ chỉ mang hối tiếc không nguôi.

Cô biết là vậy! Nhưng cô có thể làm sao? Làm sao cô có thể quên được mối thù kia? Làm sao cô có thể không để ý?

Cuộc đời là những lần gặp gỡ và biệt ly, là những lần lãng quên và bắt đầu. Nhưng có những chuyện một khi đã xảy ra luôn để lại dấu vết, và có người một khi đã tới sẽ không thể nào quên.

Thẩm Tư Thanh chính là người như vậy! Cô không thể quên, cũng không thể nhớ, mọi sự giằng co khiến cô mệt mỏi.

Tô Mộc Cảm không biết làm gì, đầu gục ở trên đầu gối, nước mắt không thể kiềm chế cứ rơi liên tục.

Lúc này cô không muốn ngừng, cứ để mặc chính mình yếu đuối một lần, bởi ngày mai, cô vẫn phải cố gắng kiên cường nguy trang.

Sáng hôm sau, Tô Mộc Cảm đi làm bằng cặp mắt sưng húp. Dù cho sáng nay cô đã chườm đá nhưng vẫn không có hề hấn gì.

Đến khi ngồi vào bàn làm việc, bên cạnh mới có thanh âm nghi ngờ hỏi, “Cô khóc đấy à? Sao mắt cô sưng húp thế kia?”

Tô Mộc Cầm lắc đầu, “Tại hôm qua tôi mất ngủ thôi, mới về nước vẫn chưa thể quen được với mùi giờ!”

Nhan Miêu ngồi xuống cạnh Tô Mộc Cầm, mở di động ra xem, thỉnh thoảng lại kéo cô cùng bàn tán tin tức: “Cô nghe tin tức gì chưa? Nghe nói Nhạc Ngạn Đình sắp kết hôn rồi, còn là gả cho một thương nhân giàu có ở Bắc Kinh, người đàn ông đó còn vung tay mời nhà thiết kế nổi tiếng ở Pháp về thiết kế mẫu váy cưới cho cô ta, nghe nói tốn rất nhiều tiền.”

Nhan Miêu nằm dài trên bàn thanh thờ, “Cô nói xem, đến khi nào tôi mới gặp được người đàn ông tốt như vậy đây? Thật quả là ganh tỵ với cô ta mà.”

Tô Mộc Cầm mỉm cười, nhìn mẫu thiết kế váy cưới đang vẽ dở trên bàn, sau đó nói, “Cô vẫn còn trẻ mà, vội để làm gì chứ?”

Nhan Miêu bĩu môi, sau đó thờ dãi một tiếng nói, “Cứ cho là trẻ đi, nhưng mà cứ suốt ngày ở trong phòng này làm việc với một đám đàn ông ảnh hưởng nhất thẩm mỹ người nhìn như vậy lại càng khiến tuổi thọ của tôi giảm sút đi.”

Tô Mộc Cầm dở khóc dở cười, nếu như để những lời này của Nhan Miêu cho những đồng nghiệp nam nghe được, chắc chắn bọn họ sẽ cảm thấy rất bị thương.

Tô Mộc Cầm ngẫm đi ngẫm lại, tuy nhan sắc của các đồng nghiệp nam ở đây không dễ nhìn nhưng cô cảm thấy bọn họ cũng rất tốt, tuy mới làm việc, nhưng bọn họ cũng đã giúp đỡ cô rất nhiều.

Suy nghĩ một chút, lại quay sang Nhan Miêu, tuy cô ấy có chút quái đản, lại có bệnh thích trai đẹp, nhưng lại là một cô gái tốt, là người thân thiết nhất với cô ngay từ buổi đầu làm việc.

Tô Mộc Cầm xem như mình cũng đã rất may mắn rồi!

Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên chuông điện thoại nội bộ vang lên, bên đầu dây bên kia vang lên tiếng nói của một người phụ nữ.

“Tô Mộc Cầm, cô bây giờ lên phòng làm việc của tôi.”

Tô Mộc Cầm không biết có chuyện gì liền đáp một tiếng, “Vâng!” Sau đó điện thoại nội bộ liền ngắt.

Nhan Miêu tò mò hỏi: “Trưởng phòng tìm cô có chuyện gì vậy?”

Tô Mộc Cầm mỉm cười trả lời: “Tôi cũng không biết!” Sau đó đứng dậy, “Tôi đến phòng làm việc của trưởng phòng một chút!”

Nhan Miêu gật gật đầu, “Khi trở về mua giúp tôi một phần sữa đậu nành nóng đây nhé!”

Tô Mộc Cầm đáp lại một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Lôi kéo dự án

Đến phòng làm việc của trưởng phòng, Tô Mộc Cầm khẽ gõ cửa, đến khi nghe được tiếng đáp lại, cô mới mở cửa đi vào.

“Mộc Cầm, cô ngồi xuống trước đi!” Trưởng phòng Hạ làm tư thế mời.

Tô Mộc Cầm gật đầu, sau đó ngồi xuống. Được một lúc, trưởng phòng Hạ lên tiếng nói:

“Công ty vừa nói với tôi, năm nay dự định sẽ phát triển một số mẫu thời trang mới lạ, độc đáo hơn, vì thế tổng giám đốc liền giao cho phòng thiết kế của chúng ta đi lôi kéo dự án nhà đầu tư.....” Trưởng phòng Hạ tiếp tục nói, “Mộc Cầm, tôi có nhìn qua hồ sơ của cô, có phải cô từng học đại học Thanh Hoa phải không?”

Tô Mộc Cầm hơi nhũn mày, nhưng trên mặt vẫn không để lộ quá nhiều cảm xúc, khẽ gật đầu, “Đúng vậy!”

Hạ Du Cẩn hài lòng gật đầu, lấy ra một tờ danh thiếp đưa đến trước mặt Giác Mạt, “Đây là người mà tôi đã chọn, Thẩm Tư Thanh, tổng giám đốc công ty DAF, người này có sức ảnh hưởng rất lớn trong giới thời trang hiện nay, nếu như có thể lôi kéo anh ta hợp tác với chúng ta, tỷ lệ thành công ở hạng mục này sẽ rất cao.”

Tô Mộc Cầm giật mình, khẽ siết chặt tay, nhìn tên của người trên tấm danh thiếp, sớm đã nghe không vào những lời của Hạ Du Cẩn.....

“Nếu như cô học đại học Thanh Hoa ắt hẳn sẽ phải quen biết anh ta có đúng không? Lần này tôi.....”

Trưởng phòng Hạ chưa nói hết câu đã bị Tô Mộc Cầm hoảng hốt cắt ngang, hô hấp của cô có chút gấp gáp, “Trưởng phòng Hạ, dự án này có thể giao cho người khác làm được không?”

Hạ Du Cẩn hơi sững sờ, “Kế hoạch công việc năm nay mọi người trong phòng thiết kế đã dày kín lịch rồi, chỉ có cô mới vừa vào làm nên còn rảnh rỗi, hơn nữa cô còn học đại học Thanh Hoa, có lẽ hai người sẽ dễ dàng nói chuyện hơn.”

“Tôi thật sự không quen anh ta....” Tô Mộc Cầm vội vàng nói, đáy mắt hiện lên tia hoảng loạn.

“Cô đang nói đùa gì chứ?” Hạ Du Cẩn khẽ cười, “Trước kia Thẩm Tư Thanh nổi tiếng như vậy, lẽ nào cô lại không biết?”

“Tôi....” Tô Mộc Cầm cắn môi, khó xử không biết phải làm sao, dù gì cô cũng là người mới, nếu từ chối có vẻ không hay, nhưng người hợp tác lần này lại là Thẩm Tư Thanh, cô thật sự không làm nổi.

“Nếu như cô cảm thấy chuyện này quá khó đối với cô, vậy thì lần này để Nhan Miêu cùng đi với cô!” Hạ Du Cẩn đề nghị.

“Trưởng phòng Hạ, nhưng tôi....” Tô Mộc Cầm vội vàng kêu lên nhưng lại bị Hạ Du Cẩn cắt ngang.

“Được rồi, được rồi, cô đừng từ chối nữa, nếu các cô thành công ở dự án này, tiền thưởng tháng này sẽ tăng rất nhiều đấy....” Hạ Du Cẩn phát tay, “Cứ như vậy đi, bây giờ cô đi làm việc đi, chuyện này coi đã bàn xong rồi, lát nữa tôi sẽ đưa bản mẫu hợp đồng cho cô.”

Tô Mộc Cầm cảm giác chính mình sắp nghẹt thở đến nơi, cô ngần ngại đi về phòng làm việc, khi ngồi xuống ghế, cô vẫn chưa thể bình tĩnh trở lại.

Nhan Miêu thấy vậy, liền khẽ đẩy vai của cô, nghi hoặc hỏi, “Cô sao vậy? Trưởng phòng Hạ làm khó cô sao?”

Tô Mộc Cầm khẽ lắc đầu, “Không có!”

“Vậy tại sao mặt cô tái mét vậy? Đau ở chỗ nào sao?” Nhan Miêu tiếp tục hỏi.

Thần kinh của Tô Mộc Cầm khẽ giật, có chút mệt mỏi lắc đầu, sau đó đứng dậy, “Tôi quên mang sữa đầu nành về cho cô rồi! Để tôi đi mua.”

Nhan Miêu kéo cô ngồi lại ghế, sau đó nói, “Được rồi, không cần nữa đâu, cũng gần đến giờ ăn trưa rồi, đợi đến lúc đó tôi tự mua cũng được.”

Sau đó tiếp tục hỏi, “Làm sao vậy? Trưởng phòng nói gì với cô mà khi đi ra cô như người mất hồn vậy?”

Tô Mộc Cầm nhũn mảy, sau đó ảo não nói, “Trưởng phòng giao cho tôi đi hợp tác với phía bên công ty DAF, còn nói sẽ giao cho cô cùng đi với tôi!”

Mặt cô nàng nào đó chợt sáng lên, “Công ty DAF? Công ty thời trang thương hiệu đang nổi tiếng hiện nay?”

Tô Mộc Cầm gật đầu.

Nhan Miêu lại càng trở nên kích động, “Như vậy không phải quá tốt rồi sao? Cô còn buồn bã cái gì? Không phải cô từ chối rồi đấy chứ?”

Tô Mộc Cầm thờ dãi, “Không phải, trưởng phòng Hạ còn không cho tôi cơ hội từ chối....”

“Hắc hắc, phát tài rồi!” Nhan Miêu đột nhiên ôm lấy cô, đáy mắt phát sáng, nắm lấy vai cô lay mạnh, điệu cười quái đản, bộ dạng cực kỳ đáng sợ, “Cô có biết không? Nghe nói tổng giám đốc ở đó cực kỳ cực kỳ đẹp trai! Tôi chỉ mới nhìn thấy anh ta trên tivi mà đã thấy khí chất đàn ông của anh ta phóng ra không chịu nổi, lần này lại có cơ hội nhìn thấy tận mắt, quả nhiên ông trời không phụ lòng người!”

Ông trời không phụ lòng người? Có lẽ câu nói này chỉ dành cho những người khác, còn cô thì không!

Dù cho cô đã tránh, nhưng cuối cùng vẫn phải gặp lại. Có lẽ đây là ý trời, vậy cứ thuận theo tự nhiên, dù gì cô cũng không thể trốn tránh cả đời này được.

Đang suy nghĩ miên man, chuông điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, khi nhìn thấy tên hiển thị, khóe môi Tô Mộc Cầm đột nhiên hiện lên ý cười, sau đó nhanh chóng bắt máy.

“Mạnh Hàn.....”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hồi ức Grand Hyatt Beijing

“Một mối quan hệ tình cảm vừa được xây đắp cũng giống như một mầm cây non vừa hé nở, cần phải chăm sóc chu đáo.”

Nghe được thanh âm trong trẻo gọi tên anh ở đầu bên kia, Mạnh Hàn đột nhiên nở nụ cười dịu dàng, ngay cả ánh mắt cũng nhiễm một mảnh ôn nhu.

“Buổi tối cùng dùng bữa nhé?”

Tô Mộc Cầm nhìn đồng hồ, thấy sắp đến giờ tan tầm, sau đó vui vẻ trả lời: “Được ạ!”

Sau khi tan ca, Mạnh Hàn đến đón Tô Mộc Cầm, cô và anh rời khỏi công ty trong sự bàn tán sầm xì mờ ám của các đồng nghiệp.

“Anh ở ngoài đợi em là được rồi! Còn đi vào trong để làm gì chứ?” Tô Mộc Cầm vừa thắt dây an toàn, vừa oán hận vụ rắc rối anh vừa gây ra. Ngày mai đi làm, cô biết giải thích với các đồng nghiệp như thế nào đây? Nhất là Nhan Miêu, nhất định cô ấy sẽ không để yên cho cô.

“Anh xấu đến nỗi không thể gặp người hay sao? Còn nữa, anh đến đón vợ anh tan làm thì có gì sai?” Mạnh Hàn khẽ xoa đầu cô, giúp cô cài lại dây an toàn đang bị lỏng, sau đó cài dây an toàn cho chính mình, khởi động xe, rời đi.

Tô Mộc Cầm khẽ bĩu môi, “Em còn chưa kết hôn với anh đâu đấy!”

Mạnh Hàn chỉ cười, không nói gì. Xem ra phải nhanh nhanh đem cô nhóc này khóa chặt bên mình càng sớm càng tốt mới được.

Chiếc Maserati dừng lại trước cửa nhà hàng nằm ngay trung tâm thành phố Bắc Kinh, Tô Mộc Cầm ngẩng đầu lên nhìn bảng hiệu. Nhà hàng Grand Hyatt Beijing.

Tim đột ngột bóp chặt.

Nhớ đến chuyện trước kia, khi cô và hấn vẫn đang còn là người yêu của nhau, hấn thường xuyên đem cô đến nhà hàng Grand Hyatt Beijing, lúc đó cô đã vô cùng ái ngại, bởi vì nhà hàng này thật sự rất đắt và sang trọng, một sinh viên như cô làm sao có thể mơ tưởng ngày nào cũng đến đây? Thế nhưng, Thẩm Tư Thanh lại khác, hấn thường xuyên dẫn cô đến, thậm chí có một lần, bọn họ đã đặt phòng cùng nhau.

Cô vẫn nhớ rõ, lúc đó trời rất khuya, bởi vì trời mưa rất to, còn là ngày lễ nên rất nhiều tuyến taxi không hoạt động, ga tàu điện ngầm cũng đã nghỉ, nếu đi bộ về cũng phải mất hai tiếng đồng hồ.

Vì thế Thẩm Tư Thanh đã nói với cô, “Hay tối nay chúng ta ngủ ở đây đi!”

Lúc đó Tô Mộc Cầm còn là một thiếu nữ non nớt, nghe đến việc ngủ lại khách sạn của nhà hàng, không hẹn mà lại đỏ mặt.

Lúc đó không hiểu tại sao, cô lại chấp nhận, nhưng vẫn khẽ hỏi hấn, “Có thể đặt hai phòng không?”

Lúc đó hấn đã nhìn chằm chằm cô, ý vị rất sâu xa, cô liền hốt hoảng phân bua, “Tiền phòng em sẽ tự trả!”

Thẩm Tư Thanh liền bật cười, xoa đầu cô, “Anh đâu có ý định để em trả chứ? Đi thôi, vào trong, ngày mai chúng ta sẽ về!”

Thẩm Tư Thanh dặt tay Tô Mộc Cầm vào trong, cánh tay lạnh lẽo của cô được bàn tay ấm áp của hấn nắm chặt, trái tim cũng ấm áp theo.

Nhưng khi cô và hấn đến quầy lễ tân Khách sạn thì bọn họ lại nói, “Xin lỗi hai vị, hiện giờ khách sạn chúng tôi chỉ còn lại duy nhất một phòng!”

Tô Mộc Cầm giật mình, khẽ cắn môi, Thẩm Tư Thanh thấy vậy liền quay qua hỏi, “Là giường đôi sao?”

Nhân viên quầy lễ tân mỉm cười, dùng giọng điệu chuyên nghiệp để trả lời, “Thật xin lỗi, là giường đơn!”

Chỉ vì một câu nói của nhân viên tiếp tân, cô và hấn lại phải ở chung phòng, nhưng phòng này chỉ có một chiếc giường.

Cô nhớ rất rõ đêm hôm đó, bọn họ đã ngọt ngào như thế nào, hấn đã hôn cô rất nhiều, vuốt ve thân thể của cô, khiến cô vừa ngại ngùng vừa sợ hãi, có lẽ lúc đó hấn cũng cảm nhận được cô đang run lên vì sợ, vì thế hấn liền dùng mọi động tác, lao vào phòng tắm tắm nước lạnh, đến khi hấn ra đã thấy cô nằm co người khóc nức nở.

Hấn vội vàng tiến lại, ôm cô vào lòng, hơi nước trên người hấn thấm vào làn da của cô, khiến cô cảm thấy an tĩnh, hấn lo lắng hỏi, “Em làm sao vậy? Tại sao lại khóc? Có phải anh làm em sợ hay không?”

Lúc đó cô rúc vào lồng ngực rắn chắc của hấn, nghẹn ngào nói trong nước mắt, “Em xin lỗi, là em không tốt!”

Thẩm Tư Thanh ngăn người, biết cô xin lỗi hấn chuyện lúc này, hấn chỉ vuốt ve lưng cô, khẽ nói, “Em không có lỗi, là anh quá nôn nóng, làm em sợ rồi! Lần sau anh sẽ không làm thế nữa, anh hứa đấy!”

Cô nhớ rõ, khi cô nghe câu nói đó của Thẩm Tư Thanh, cô đã cảm động đến mức nào! Hấn luôn luôn che chở cho cô như vậy, thế mà cô suốt ngày chỉ biết gây phiền toái cho hấn.

Cảnh đêm bên ngoài nhà hàng thật đẹp, những ánh đèn neon chiếu sáng tất cả mọi thứ xung quanh, Tô Mộc Cầm ngăn người nhìn biển hiệu của nhà

hàng. Đến khi cô nghe thấy tiếng gọi bên tai, cô mới sực tỉnh lại khỏi hồi ức.

“Em sao vậy? Không khỏe chỗ nào sao?” Mạnh Hàn lo lắng lên tiếng.

“Không... không có gì! Em chỉ nhớ lại một chút chuyện trước kia thôi!” Tô Mộc Cầm cup mắt, vội vàng che giấu đáy mắt đang hoảng loạn của mình.

“Vậy sao?” Mạnh Hàn mỉm cười hỏi, sau đó nói, “Đi thôi!” Về mặt của anh trước sau đều dịu dàng, luôn yêu thương và chăm sóc cho cô.

Tô Mộc Cầm miễn cưỡng nở ra một nụ cười, có chút lo lắng và sợ hãi theo anh đi vào. Trong đầu chỉ toàn hiện lên những hình ảnh trước kia?

Có lẽ Mạnh Hàn biết cô đang nghĩ gì! Bởi vì một giây trước khi anh mỉm cười, cô nhìn thấy khóe môi anh cứng đờ. Trước kia lúc cô còn ở nước ngoài, anh cũng biết đến sự tồn tại của Thẩm Tư Thanh trong hồi ức của cô. Cũng chính anh là người đã cứu cô khỏi những hồi ức đau thương ấy.

Mạnh Hàn luôn đối xử rất tốt với cô, tốt đến mức cô muốn dựa dẫm vào anh cả đời này. Vì thế nên cô mới đồng ý kết hôn với anh, chấm dứt tất cả hồi ức đau thương trước kia, bắt đầu một cuộc sống mới. Cuộc sống không hề có Thẩm Tư Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đụng mặt

Tiến vào bên trong, cảm nhận được không khí trong nhà hàng thật sự rất tuyệt, nhất là ánh đèn rất đặc biệt, giống y như ánh sáng của mặt trăng, như rượu trút xuống, làm cho người khác say đắm, rất dễ điên cuồng đắm chìm trong đó.

Thế nhưng.....

Tô Mộc Cầm làm gì có tâm trạng thưởng thức những thứ đó, đầu óc cô cứ ngẩn ra nhìn lại khung cảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ bên trong, mỗi giờ mỗi phút đều không ngừng nhớ đến chuyện trước kia.

Phục vụ dẫn hai người đến bàn đã đặt trước, hỏi hai người muốn dùng gì, Mạnh Hàn nói phục vụ đợi một chút sau đó quay sang cô, “Hôm nay em muốn ăn gì?”

Tô Mộc Cầm tùy tiện nói, dù gì cô cũng không còn khẩu vị để ăn uống, “Gì cũng được!”

Mạnh Hàn nhíu mày nhìn cô, thấy cô có vẻ chán nản không tập trung, anh liền nói với phục vụ, “Hai phần Lasagna cùng với rượu Moët Impérial, còn món tráng miệng tôi muốn yaourt phô mai, nhưng hãy đem nó đến sau bữa ăn cho chúng tôi! Cảm ơn!”

Sau khi gọi đồ ăn xong, Mạnh Hàn quay lại nhìn Tô Mộc Cầm, hơi trầm tư, đợi một lúc sau đó hỏi, “Sau khi ăn tối xong, em có muốn đi đâu chơi không?”

Mạch suy nghĩ của Tô Mộc Cầm ngừng lại khi nghe thấy anh hỏi mình, đáy mắt cô vẫn còn mờ mịt quay sang nhìn anh, thấy vẻ mặt chờ mong của anh, cô lại không muốn anh phật lòng, vội vàng nói, “Hãy là chúng ta đến quảng trường Thiên An Môn đi! Ở đó chỉ cách nhà hàng này một trạm ga tàu điện ngầm thôi!”

“Được, nghe theo em!” Mạnh Hàn mỉm cười đáp ứng.

Đúng lúc đó, phục vụ đưa đồ ăn bày biện ra, mỗi món đều được trang trí rất đẹp mắt. Mạnh Hàn săn sóc cắt thịt ra thành từng miếng nhỏ, đưa đến trước mặt cô. Cô cũng không ngại khi anh làm vậy, dường như đã quen với điều này, tự nhiên nhận lấy.

“Em mới về nước chưa được bao lâu, không biết ở đó có đổi khác gì không nữa?” Cô vừa ăn vừa nói.

“Cũng lâu rồi anh không còn tới đó nữa.” Mạnh Hàn ôn nhu nhìn cô, sau đó tiếp tục nói, “Đợi đến sau khi chúng ta kết hôn xong, ngày nào anh cũng đem em tới đó chơi, có được không?”

Tô Mộc Cầm nghĩ đến viễn cảnh đó, trong lòng đột nhiên ấm áp, cô quay sang nhìn Mạnh Hàn, sau đó reu re, “Liệu rằng sau khi kết hôn, anh có đem em trở thành bà nội trợ không nhỉ? Em nói cho anh biết, em không biết nấu ăn đâu! Đến lúc đó anh có muốn bỏ em, em cũng không đi đâu đấy!”

“Nhất định anh sẽ không bỏ em đâu, cô bé ngốc!” Mạnh Hàn khẽ véo mũi cô, đáy mắt anh đều là cưng chiều vô hạn.

“Ai biết được sau này thế nào? Lỡ như sau này em xấu đi, xấu đến nỗi không có ai dám nhìn thì sao?” Tô Mộc Cầm cười khê nói.

Mạnh Hàn trầm tư suy nghĩ, tuy cô chỉ nói một câu nói mang tính vui đùa nhưng anh lại suy nghĩ nó rất nghiêm túc, thật lâu sau đó anh mới khẽ mỉm cười nhìn cô, đáy mắt tràn ngập thâm tình, “Thật ra anh không quan tâm em xấu hay đẹp, cái anh quan tâm là con người của em. Anh có thể không có gì

nhưng không thể không có em. Anh có thể mất tất cả nhưng không thể mất em. Mộc Cầm, những lời anh vừa nói đều là thật lòng đấy.”

Tô Mộc Cầm đỏ mặt mỉm cười, đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng khóe miệng trong lúc đó lại cứng đờ, bởi vì một giây khi cô ngẩng đầu lên, liền bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của một người, ánh mắt đó dường như hận không thể đâm thủng về mặt nguyệt nguyệt gai mắt của cô.

Trên khóe miệng hắn ta vẫn là nụ cười giễu cợt, cánh tay bị một cô gái có thân hình cực đẹp khoắc chặt..... Không biết là do cô gái bên cạnh hắn ta quá đẹp hay do hắn ta quá chói mắt, Thẩm Tư Thanh vừa bước vào, ánh đèn trong phòng như ngừng lấp lánh.

Tô Mộc Cầm giật mình, hơi thở chợt ngưng lại, tim quên đập. Cô không nghĩ đến ở đây lại có thể đụng phải Thẩm Tư Thanh. Sắc mặt cô đột nhiên có chút khó coi, trái tim không không chế được đột nhiên co thắt lại.

Tô Mộc Cầm liếc nhìn cánh tay của nữ nhân kia, có chút tự giễu trào lên lồng ngực, hắn vậy mà không ghét bỏ cánh tay của nữ nhân kia. Đột nhiên cô hoảng hốt. Tại sao cô phải để ý? Cô và hắn bây giờ chỉ là người xa lạ, cô cần gì phải để ý!

Thẩm Tư Thanh giả bộ không nhìn thấy cô, vòng đến ngồi một góc khá xa.

Mạnh Hàn nhíu mày nhìn người đàn ông vừa lướt qua, ánh mắt hắn ta lướt qua có cái gì đó không được rõ ràng, rất nguy hiểm, dường như hận không thể đem bọn họ xé ra thành trăm mảnh. Lại nhìn đến vẻ mặt tái nhợt của cô, anh lại càng thêm chắc chắn, có lẽ cô và người đàn ông kia có quen biết với nhau. Nhưng cô lại không tỏ ra vui vẻ mà anh lại cảm thấy, cô có chút sợ hãi cùng bi thương.

Tâm đột nhiên trở nên có chút lo lắng, trước kia ở nước ngoài, anh cũng biết trong lòng của cô đã từng có một người đàn ông khác, nhưng cô chưa vào giờ kể cho anh nghe về người đó, mỗi lần nhắc đến, cô đều có vẻ mặt rất đau thương, đáy mắt cô đều hiện lên một ngọn lửa phẫn hận.

Lúc đó anh đã từng nghĩ, có lẽ cô rất ghét người đàn ông đó, bởi vì ghét nên cô mới không thêm nhắc đến, nhưng càng về sau hắn lại càng biết được, cô không phải ghét hắn ta, mà là cô yêu hắn ta nhiều đến mức phẫn hận.

Nhiều lúc anh cũng rất ghen tỵ với người đàn ông trong ký ức của Tô Mộc Cầm, ích kỷ không muốn cô trở về nước sớm, bởi anh sợ một khi cô gặp lại hắn ta, cô sẽ không còn muốn kết hôn với anh nữa.

Nhưng anh không ngờ điều mà anh sợ hãi lại có thể đến nhanh như vậy!

Chậm rãi xoay người, đáy mắt của Thẩm Tư Thanh sắc bén cùng ánh mắt dừng đọng của Mạnh Hàn giữa không trung va chạm chống lại nhau, trong nháy mắt ánh lửa văng khắp nơi.....

Thẩm Tư Thanh thu lại ánh mắt, khóe môi nhàn nhạt nâng lên ý cười lạnh, không ai chú ý đến bàn tay hắn đang dần siết chặt, các khớp xương gồ lên một cách đáng sợ.

Tô Mộc Cầm cắn môi, khẽ nói với anh, “Em ăn xong rồi, chúng ta đi nơi khác được không?”

Mạnh Hàn thu lại ánh mắt, quay sang nhìn gương mặt của cô, sau đó đáp, “Được!”

Ánh mắt Thẩm Tư Thanh dừng đọng liếc nhìn, kì thực đã u sầu không thấy đáy, có trời biết khi đi vào nhà hàng, người đầu tiên hắn nhìn thấy không phải là ai khác mà là cô. Cái bóng bé nhỏ quen thuộc đến nỗi có hóa thành tro hắn vẫn nhận được. Cô nói chuyện với người đàn ông kia vui vẻ như thế, thậm chí còn cười với anh ta! Hắn không thể không bước tới xem xét, xem cô gặp được hắn có kích động không. Kết quả, phản ứng của cô chỉ có cúi đầu tránh ánh mắt của hắn, đủ để hắn muốn bóp chết cô.

Thẩm Tư Thanh nhìn hai thân ảnh đang rời đi kia, môi mòng trầm xuống, ngay cả khóe miệng đang cười lạnh cũng dần dần mím chặt.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Người phụ nữ đặc biệt

Mấy ngày sau đó, Tô Mộc Cầm vẫn đi làm bình thường, tuy chuyện đã qua rất lâu, nhưng mấy ngày sau, Nhan Miêu vẫn bám theo cô tra hỏi về người đàn ông đã đón cô lúc tan ca của ngày hôm đó là như thế nào?

Thật sự nháo đến lúc cô đau hết cả đầu!

Đang giờ nghỉ trưa, Nhan Miêu hẹn cô đi ăn ở dưới phòng ăn của công ty. Đang trong lúc ăn cơm, màn hình tivi gần đó đột nhiên chuyển đến một chương trình khác.

Tô Mộc Cầm yên lặng nhìn màn hình, bàn tay đang cầm đũa chợt khựng lại. Trên màn hình là từng bức ảnh các thương hiệu thời trang mà tập đoàn DAF đang điều hành cũng như đã đưa vào hoạt động. Tiếp đến là những hình ảnh người điều hành tập đoàn Thẩm Tư Thanh. Những tấm ảnh này làm hai mắt

cô đau nhức. Bất giác nhớ đến chuyện của buổi đêm ở nhà hàng Grand Hyatt Beijing mấy hôm trước.

“Nghĩ gì thế? Cô ngây ngốc giống như sắp hóa thạch đến nơi vậy.” Giọng nói trong veo ở phía đối diện vang lên đồng thời hai bàn tay ở trước mặt cô khua loạn.

Mạch suy nghĩ của Tô Mộc Cầm bị cắt đứt, cô dời sự chú ý ở màn hình lên trên khuôn mặt nghi ngờ của Nhan Miêu, sau đó cười nhẹ, nhàn nhạt nói: “Không có gì!”

Ăn cơm trưa xong, nhân viên lại được nghỉ thêm một tiếng nữa mới vào làm việc, đang trong lúc làm việc, Nhan Miêu đột nhiên quay sang cô.

“Mộc Cầm, trưởng phòng Hạ muốn tôi hỏi cô, hợp đồng với Thẩm Tư Thanh cô đã đọc xong chưa? Nếu xong rồi thì nhanh chóng tìm hắn để nói chuyện, tránh để dài lâu sẽ mất đi cơ hội.”

Tô Mộc Cầm có chút đau đầu, nhưng rõ ràng chuyện này vẫn chạy không khỏi..... Dù gì cũng phải đến gặp, vậy cứ làm một lần cho xong đi, tránh dây dưa lâu ngày chỉ khiến cho cô càng thêm khó chịu.

Chỉ là, cùng Thẩm Tư Thanh gặp mặt, trong tâm lý của Tô Mộc Cầm vẫn còn có một chút chống cự.

“Nhan Miêu, bây giờ chúng ta đi.....” Tô Mộc Cầm cầm lấy túi xách và di động để ở trên bàn sau đó đứng dậy.

Nhan Miêu ngược mắt lên ai oán nói, “Ngay bây giờ sao? Tôi còn chưa có chuẩn bị gì hết!”

Công ty DAF nằm ở trên đại lộ của đường Trường An, đối diện với khu mua sắm sầm uất của thành phố Bắc Kinh.

Tô Mộc Cầm đem xe dừng ở trong bãi đỗ xe, xuyên qua tấm kính tầm mắt cô liếc nhìn khung cảnh xung quanh..... Cô chưa lâm trận nhưng đã thấy sợ rồi.

Có thể tưởng tượng nghĩ đến việc bây giờ hai người bọn họ đều ở Tây Thành của Bắc Kinh, có trốn cũng không thể được, cửa ải này sớm muộn gì cũng phải qua.

Bước xuống xe, Tô Mộc Cầm nghe thấy thanh âm trầm trầm của ai oán của Nhan Miêu vì không kịp trang điểm, khoé miệng hơi nhếch lên..... Dù đã chuẩn bị hay chưa chuẩn bị tâm lý đi chăng nữa, nhưng khi cô đã đứng ở trong công ty, lại cảm thấy tất cả đều vô dụng, cô vẫn không thể bình tĩnh nổi.

Ở đây, mỗi tầng đều được bố trí rất tỉ mỉ, do đó tòa đại sảnh được trang trí cực kỳ sang trọng.

Đến tầng hai mươi, Tô Mộc Cầm và Nhan Miêu bước ra khỏi thang máy, trước mặt đột nhiên sáng choang. Ở đây không có những bức tường vàng rực rỡ và ánh đèn huy hoàng, chỉ có màu trắng dịu mát, tinh khôi, thoảng mùi cây hương thảo. Nhan Miêu ngơ ngẩn nhìn mọi thứ xung quang, trầm trồ lên tiếng, “Mộc Cầm, cô chắc chắn không phải chúng ta đang lạc vào tiên cảnh chứ? Mọi thứ ở đây thật sự rất đẹp!”

Tô Mộc Cầm chỉ nhàn nhạt cười, không nói gì, cái cô đang quan tâm bây giờ không phải là những thiết kế này, cái mà cô quan tâm nhất hiện nay là lát nữa phải dùng thái độ gì để đối mặt với hắn.

Phía đối diện, nhân viên tiếp tân nhìn thấy hai người bọn cô, liền nhẹ nhàng tiến lại, dùng giọng điệu chuyên nghiệp nhẹ nhàng hỏi lý do hai người đến đây là gì, sau đó cô ta nhanh chóng bấm số của thư ký giám đốc.

“Xin hỏi hai cô có hẹn trước hay không?”

Nhan Miêu vội vàng hỏi cô, “Mộc Cầm, chúng ta có hẹn trước chưa vậy?”

Tô Mộc Cầm ngập ngừng, sau đó khó xử nói, “Chúng tôi không có hẹn trước, nhưng mà cô có thể nói cho tổng giám đốc của các cô biết có người tên Tô Mộc Cầm muốn gặp hắn được không?”

Nhân viên tiếp tân mỉm cười, lịch sự nói, “Được chứ, xin cô đợi một chút!”

Tô Mộc Cầm hé miệng đáp lại nụ cười lịch sự kia, “Cảm ơn.”

Nhan Miêu đứng bên cạnh nghi ngờ hỏi, “Thật sự chỉ cần nói như vậy là được sao?”

Tô Mộc Cầm không nói gì, chỉ nhàn nhạt nói một chút, “Tôi cũng không biết.”, sau đó trầm tư nhìn về phía nhân viên tiếp tân vẫn đang nói chuyện điện thoại, được một lúc sau, nhân viên tiếp tân đã nhanh chóng tiến lại đứng trước mặt cô, lịch sự nói.

“Cô Tô, xin mời vào trong, thư ký của tổng giám đốc đang đứng đợi hai cô ở cửa thang máy.”

“Cảm ơn.” Tô Mộc Cầm lịch sự mỉm cười.

Nhan Miêu há hốc miệng, “Thật sự được sao? Mộc Cầm, có phải cô quen biết với tổng giám đốc của DAF hay không?”

Tô Mộc Cầm xoay người, trên mặt không có quá nhiều cảm xúc, chỉ nhàn nhạt nói, “Tôi và anh ta cùng học chung một trường đại học!”

“Thật vậy sao?” Nhan Miêu trừng mắt kinh ngạc, vội vã đi theo Tô Mộc Cầm, “Nhưng học chung trường đại học cũng không thể được Thẩm Tư Thanh nể mặt như vậy được, nhất định cô và anh ta có quen biết với nhau có đúng hay không?”

Tô Mộc Cầm thở dài, “Cô muốn nghĩ như thế nào thì tùy!”

Nhan Miêu đẩy đẩy vai cô sau đó mờ ám nói, “Như vậy thì tôi nói đúng rồi, Tô Mộc Cầm, hóa ra cô là lượng tài lực dụng a!”

Tô Mộc Cầm giật khóe miệng, nhất quyết không nói thêm lời nào nữa, im lặng tiến về phía thang máy. Đến khi đến nơi, cô đã nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú đứng ở cửa thang máy.

Người đàn ông đó thấy cô, vội vàng tiến lại, lịch sự hỏi, “Cô là Tô Mộc Cầm?”

“Đúng vậy, anh là thư ký của Thẩm Tư Thanh?” Tô Mộc Cầm mỉm cười đáp lại.

Tịnh Hàm đẩy gọng kính, khẽ nheo mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, vẻ ngoài của cô ta vô cùng xinh đẹp, khí chất trầm ổn không giống với những nữ nhân đến đây chỉ vì tiền khác, anh ta trước nay không có thói quen đánh giá phụ nữ, nhưng người phụ nữ trước mặt này lại tự nhiên gọi thẳng tên của tổng giám đốc.

Mà điều khiến anh ta kinh ngạc hơn hết đó chính là lúc anh ta nói với tổng giám đốc có người tên là Tô Mộc Cầm muốn gặp hẳn rõ ràng anh thấy cả người tổng giám đốc đột nhiên run rẩy, đáy mắt có một chút vui mừng lướt qua, sau đó không kiềm chế được liền nói anh ta cho người phụ nữ đó vào.

Anh ta đã theo tổng giám đốc được gần ba năm, đến nay vẫn chưa từng thấy tổng giám đốc có biểu hiện như vậy đối với một người phụ nữ.

Tịnh Hàm vội vàng thu lại tầm mắt, sau đó lạnh lùng nói.

“Tôi là thư ký của tổng giám đốc, cứ gọi tôi là Tịnh Hàm. Tổng giám đốc muốn gặp cô, đi theo tôi!” Giọng nói của anh ta có một uy lực khó cưỡng.

Tô Mộc Cầm vẫn cố giữ nụ cười bình thản trên mặt nhưng trong lòng đã bắt đầu hoảng loạn.

Nhan Miêu đi theo sau, cảm nhận thấy không khí có chút quỷ dị, nhưng quỷ dị ở chỗ nào thì cô ta không biết, lại nhìn đến vẻ mặt bình thản của hai người kia, nhũn mảy một chút, sau đó nghĩ xem ra có lẽ cô ta quá nhạy cảm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Gây khó dễ

Lên tới tầng hai mươi tư, sau khi đi qua một hành lang đầy mùi sơn và những cánh cửa màu trắng ngà, thư ký Tịnh dừng lại trước một căn phòng đôi, được trang trí đơn giản, thanh nhã.

“Hai cô chờ tôi một chút, tôi đi thông báo cho tổng giám đốc một tiếng.”

Tô Mộc Cầm đáp một tiếng, liếc mắt nhìn khuôn mặt phản kích của Nhan Miêu, hơi phì cười.

Tịnh Hàm ấn điện thoại nội bộ, sau đó dùng giọng điệu chuyên nghiệp thông báo cho hẳn một tiếng: “Tổng giám đốc, cô Tô và bạn cô ấy đã đến, trực tiếp cho vào hay không?”

“Để cô ta vào phòng làm việc của tôi.” Thanh âm bình tĩnh của Thẩm Tư Thanh vang lên khiến người nghe không nhìn rõ được cảm xúc, chỉ là lộ ra một ít lạnh lùng, “Chỉ một mình Tô Mộc Cầm!”

Tịnh Hàm cúp máy, sau đó tiến đến trước mặt của hai người bọn họ, đầu gọng kính, có chút ngập ngừng nói, “Cô Tô, tổng giám đốc muốn gặp riêng cô.”

Nhan Miêu cảm thấy không khí có chút quỷ dị, sau khi Tịnh Hàm truyền lời nói của Thẩm Tư Thanh đến, Tô Mộc Cầm không hề cử động, hai tay chỉ nhẹ nhàng ma sát gấu váy, ánh mắt rơi ở dưới nền gạch hoa, giống như vừa rồi cô không nghe được những lời nói của Tịnh Hàm, nhưng thực ra là đang trầm tư.

Không khí như vậy có chút cứng ngắc, Tịnh Hàm không lên tiếng dục, Nhan Miêu cũng không biết Tô Mộc Cầm đang suy nghĩ cái gì, chỉ có thể lạng lẽ kéo vạt áo của cô, ánh mắt ra hiệu.....

Tô Mộc Cầm ngẩng đầu, dĩ nhiên đã che đậy hết tất cả những cảm xúc trong đáy mắt, “Được.” Cô nhàn nhàn nâng khóe miệng, sau đó gật đầu, ra hiệu cho Nhan Miêu ở đây chờ cô.

Tuy rằng Nhan Miêu rất muốn đi cùng cô vào trong, dù gì cũng tốn công sức trang điểm rồi nhưng cô ta vẫn nhẹ nhàng gạt đầu, cho Tô Mộc Cầm một ánh mắt an tâm.

“Tôi sẽ ở đây cùng với bạn cô, cô cứ yên tâm!” Thư ký Tịnh nói.

Tô Mộc Cầm gạt gạt khóe miệng, muốn cười nói cảm ơn, nhưng một chút lực để nâng lên cũng không có, chỉ nhàn nhạt gạt gạt đầu.

Gạt bỏ những ý nghĩ miên man sang một bên, Tô Mộc Cầm khẽ gõ cửa, thoáng nghe một tiếng nói vọng ra: “Mời vào!” sau đó cô đẩy cửa bước vào.

Khoảnh khắc cánh cửa được mở ra, đáy lòng cô lại trở nên nặng nề. Căn phòng bên trong rất rộng, sơn tường màu trắng, bên trái có một tủ đựng rượu và sách, còn bên phải có một phòng nghỉ, bên ngoài tường có một bộ ghế sofa màu đen, ở chính giữa chỉ có duy nhất một chiếc bàn làm việc màu nâu.

Một người đàn ông vận âu phục ngồi trên ghế xoay bọc da màu đen đang chăm chú nhìn ra bầu trời xanh ngoài cửa sổ, Tô Mộc Cầm chỉ nhìn thấy bóng lưng hắn ta, bóng lưng đó toát lên khí chất khác thường, dường như muốn áp bức người ta nghẹt thở.

Tô Mộc Cầm trấn tĩnh chính mình, không tìm được từ ngữ nào để bắt đầu cuộc trò chuyện, âm thầm cắn răng, khẽ gọi, “Tổng giám đốc Thẩm!”

Rõ ràng cô nhìn thấy bóng lưng của người đàn ông kia đột nhiên cứng đờ, sau đó chiếc ghế da quay lại, khuôn mặt lạnh lùng của Thẩm Tư Thanh đối diện với cô. Theo phản xạ cô đột nhiên lùi lại hai bước, lòng bàn tay toát mồ hôi. Hôm nay cô đến để ký hợp đồng với anh, cho nên cô cần phải bình tĩnh.

“Ngồi đi.” Hắn ta chỉ chiếc ghế trước mặt, lạnh lùng lên tiếng.

Tô Mộc Cầm yên lặng ngồi xuống, sau đó nói, “Tổng giám đốc Thẩm, hôm nay tôi đến đây là muốn ký hợp đồng với anh về hạng mục thời trang sắp tới của công ty chúng tôi! Chúng tôi thật sự rất cần sự hợp tác của anh!”

Nói xong, Tô Mộc Cầm quan sát biểu hiện của hắn ta, nhưng lại thấy khuôn mặt hắn hoàn toàn lạnh tanh, một cử động nhỏ cũng không có.

Thẩm Tư Thanh thất thần nhìn bản hợp đồng mà cô đẩy đến trước mặt hắn, cứ tưởng rằng hôm nay cô đến đây với mục đích khác, rõ ràng đó chỉ là ảo tưởng viên vông của hắn nhưng hắn vẫn có một chút chờ mong, nhưng thật ra mục đích cô đến đây lại chỉ vì muốn ký hợp đồng hạng mục sắp tới của công ty cô, lý do đó lại khiến hắn có chút thất vọng.

Thẩm Tư Thanh ngẩng đầu lên nhìn cô, sau đó nhếch môi cười lạnh hỏi, “Chồng chưa cưới của em có biết trước kia tôi thường xuyên đưa em đến nhà hàng đó hay không?”

Tô Mộc Cầm siết chặt tay, lạnh lùng nhìn hắn, hít sâu một hơi sau đó cười lạnh chậm rãi hỏi, “Vậy tổng giám đốc Thẩm cũng không nói cho bạn gái của anh biết tôi từng là người được anh thường xuyên đưa tới nhà hàng đó hay sao?”

Thẩm Tư Thanh ngẩn người, hình như cô hiểu lầm hắn với người phụ nữ kia, “Cô ta không phải bạn gái của anh, lúc đó chỉ là.....”

Tô Mộc Cầm vội vàng cắt ngang lời nói của hắn, “Chuyện của anh không liên quan đến tôi, anh không cần phải giải thích.”

Thẩm Tư Thanh đột nhiên cảm thấy tức giận, rất muốn bóp chết người phụ nữ trước mặt, cô lúc nào lại trở nên lạnh lùng đến đáng sợ như vậy? Tại sao cô và người đàn ông kia lại điềm nhiên tình tứ trước mặt hắn như vậy? Rõ ràng hắn đã rất kiềm chế, nhưng mấy ngày nay không ngày nào hắn không nhớ đến vẻ mặt ngưng ngững của cô khi được người nam nhân đó tỏ tình.

“Tô Mộc Cầm, rốt cuộc tôi có lỗi gì lại khiến cô hận tôi như vậy? Rõ ràng đó không phải lỗi của tôi, nhưng tại sao cô lại đổ hết mọi lỗi lầm lên người của tôi?” Giọng điệu của hắn giống như muốn gào lên.

Hôm nay coi như cũng đã nếm được mùi vị giao trái tim cho một người, lại bị cô vứt bỏ sang một bên, tàn nhẫn giày xéo lên có bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu nhục nhã.....

Tô Mộc Cầm kinh hoàng nhìn hắn, thấy mắt hắn đang đỏ lên vì tức giận, đáy lòng cô cũng đột nhiên run rẩy theo, hắn nói rất đúng, hắn không hề có lỗi, mà cô mới là người có lỗi nhiều nhất trong chuyện này. Nhưng quá khứ cũng đã là quá khứ, bây giờ cô quay lại cũng không còn kịp nữa rồi.

Cô cuối đầu, hít một hơi thật sâu. Cho dù khóe mắt đã ửng đỏ, cũng ngang ngạnh nuốt nước mắt vào.

Ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt trở nên bình tĩnh, thậm chí còn mỉm cười với hắn: “Xin lỗi, có lẽ hôm nay chúng ta không thích hợp để nói chuyện. Ngày mai tôi sẽ đến.”

Nói xong, cô đứng dậy bỏ đi.

“Đứng lại.” Thẩm Tư Thanh nắm lấy bản hợp đồng trên bàn, một góc của nó đã bị hắn vò nhăn nhúm, sau đó ném về phía cô, bản hợp đồng mỏng bị một lực mạnh ném xuống, lao vút xuống nền đá, rơi xuống chân cô.

“Bản hợp đồng này, cô đừng mơ tưởng tôi sẽ ký nó, còn nữa, ngày mai cô không cần đến, tôi sẽ không bao giờ tiếp cô một lần nào nữa.”

Tô Mộc Cầm cắn răng, móng tay sắc nhọn đã khảm vào lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau nhói, cô im lặng cúi người xuống, nhặt bản hợp đồng lên, quay người rời đi, nhưng khi cánh tay vừa chạm đến cánh cửa, cô đã bị một lực kéo lại, sau đó đôi môi ấm nóng đột nhiên hung hăng hạ xuống khiến cô không kịp phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nguy hiểm đến gần

Tô Mộc Cầm không nghĩ đến hần sẽ làm vậy, hai mắt hoảng sợ mở to. Cấn chặt răng lại, ngăn cản sự xâm lấn của hần, một tay nắm thật mạnh vai hần, một tay cố gắng đùn đẩy. Nhưng Thẩm Tư Thanh nhẹ nhàng kéo hai tay cô áp lên đỉnh đầu, cường chế giữ chặt cơ thể cô.

Dùng sức cắn môi cô, nhân lúc cô bị đau, chiếc lưỡi dài tiến thẳng vào, ở trong miệng cô mặc sức mà xâm lược, càn quét, nóng lòng muốn làm trỗi dậy phản ứng của cô.

“Thẩm.um.... Thẩm Tư Thanh. buông tôi ra.” Cô không cách nào chống lại, chỉ có thể cố sức quay đầu tránh né nụ hôn này.

Trong lúc lôi kéo, quần áo bị xé rách, làm lộ ra cái cổ trắng nõn, hai mắt hần nóng rực, cúi người hôn lên gáy cô, liếm láp cấn gặm, ở trên da đến lại một dấu hôn màu đỏ tươi.

Tô Mộc Cầm giống như bị điện giật, cơ thể run rẩy, dùng hết sức giãy khỏi sự giam cầm của hần, “Ba” một tiếng rơi xuống, tiếng vang lạnh lạnh phá vỡ không gian yên tĩnh trong phòng làm việc.

Tô Mộc Cầm nắm chặt cổ áo, Thẩm Tư Thanh kinh hoàng lui về sau một bước. Hần không thể tin nổi gương mặt bị phản của cô, lực rõ ràng rất mạnh, phía bên má trái còn truyền đến cảm giác nóng rát.

Hai mắt cô sưng đỏ, giống như một con búp bê chịu đựng sự ngược đãi, nhếch nhách vô cùng.

Hơi thở cường thế lộ rõ sự nguy hiểm lan tràn đến từng góc nhỏ của căn phòng. Với sự nhạy cảm của mình, Tô Mộc Cầm đương nhiên có thể nhận ra sự nguy hiểm này là từ thân thể hần toát ra. Từ trước đến nay, cô chưa từng thấy vẻ mặt này của hần, giống như hần đã trở thành một con người khác, cực kỳ nguy hiểm.

“Thẩm Tư Thanh, anh muốn làm gì?” Cô vô thức lùi về phía sau một bước, muốn cách xa hơi thở đầy nguy hiểm này một chút.

“Tô Mộc Cầm, em nghĩ rằng chỉ cần dùng thái độ như vậy đối với tôi thì em có thể thoát khỏi tôi dễ dàng hay sao.” Thẩm Tư Thanh vừa nói vừa tiến lại gần cô, một bàn tay to hung hăng nắm lấy cánh tay của cô, kéo lại trước mặt mình, “Tô Mộc Cầm, nếu như tôi đã không thể chiếm được em, vậy thì tôi nhất định sẽ huỷ diệt. Cho dù huỷ diệt em, tôi cũng tuyệt đối không để cho người đàn ông nào có được em.”

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Đôi mắt đẹp của Tô Mộc Cầm lộ rõ vẻ cảnh giác, cô muốn lùi lại nhưng lại bị cánh tay của hần siết chặt. Đáy lòng đột nhiên run rẩy, hơi thở càng trở nên gấp gáp, cô phải thoát khỏi hần, cảm giác hần đem lại cho cô bây giờ khiến cô rất sợ hãi, thậm chí là không thể tin được.

“Ba năm trước, em là người nói chia tay, nhưng tôi không hề chấp nhận lời chia tay đó, em nghĩ rằng chỉ mình em quyết định là có thể chấm dứt mối quan hệ của chúng ta hay sao?!” Giọng nói của hần cực kỳ lạnh lẽo vang lên tựa cơn gió lốc. “Tô Mộc Cầm, tôi nói cho em biết, từ bây giờ trở đi, em đừng hòng rời khỏi tôi.”

Vừa dứt lời, Thẩm Tư Thanh đột nhiên ôm cô lên hướng về phía phòng nghỉ đi tới.

Tô Mộc Cầm hoảng sợ, vùng vẫy muốn thoát ra, “Thẩm Tư Thanh, buông tôi ra, anh điên rồi!”

Thẩm Tư Thanh bước chân càng nhanh hơn, giận dữ đáp, “Đúng vậy, tôi điên rồi.”

Vào đến phòng nghỉ, Thẩm Tư Thanh ném cô lên giường, đầu óc cô bối vì bị va đập với ga giường, đột nhiên cảm thấy choáng váng, cô đang muốn chống tay ngồi dậy, hần lại một lần nữa cường thế đè cô trở về giường, hai tay chống hai bên tai cô.

Tô Mộc Cầm thực sự tức giận đến phát nổ, nghĩ cũng không muốn nghĩ, tát một cái thật mạnh vào mặt Thẩm Tư Thanh.

Trên khuôn mặt tức giận của hần lại hiện thêm một vết xước, lạnh lẽo nghiêng răng, “Em dám đánh tôi?”

Hần chán ghét cô dùng thái độ này đối xử với hần, đáng lẽ ra cô phải yêu hần, chứ không phải hận hần như bây giờ.

Lừa giận trong lòng hừng hực bùng cháy, Thẩm Tư Thanh cúi người xuống, hung hãn cướp lấy môi cô, giữ chặt hai cánh tay mảnh khảnh của cô, hai chân chặn cơ thể lộn xộn của cô lại. Mặc kệ mọi thứ mà chiếm đoạt, xâm nhập.

Hắn luôn là một con người bình tĩnh, nhưng khi gặp lại cô, mọi nguy trang đều sụp đổ hoàn toàn, biết được cô sắp kết hôn với một nam nhân khác, hắn tức giận, tuyệt vọng, dường như muốn đem người đàn ông kia băm vằm từng mảnh.

Cô yêu người đàn ông đó hay sao? Không, hắn tuyệt đối không cho phép điều đó xảy ra, chu dù phải khiến cô hận hắn, hắn cũng không để cô kết hôn với người đàn ông khác, cho dù muốn kết hôn, chủ rẽ nhất định phải là hắn.

Gặp lại cô lần thứ hai, cô lại dùng vẻ mặt ngọt ngào để đối diện với người đàn ông kia, nhưng khi thấy hắn, cô đột nhiên lại chán ghét không muốn ngẩng đầu lên nhìn đến một cái, thực sự khiến hắn rất hận, rất đau lòng.

Hôm nay gặp lại, cô lại dùng thái độ lạnh nhạt với hắn, còn vạch ra giới hạn, điều khiến hắn tức giận chính là, cô lại nói hắn không còn liên quan gì đến cô, mọi sự nhân nhện của hắn lúc đó đột nhiên vỡ tan tành thành từng mảnh nhỏ, găm vào trái tim hắn, tạo nên một cơn đau âm ỷ không dứt.

Ba năm chờ đợi cô, khi gặp lại, hắn chỉ muốn bắt đầu lại mối quan hệ với cô, nhưng tất cả dường như chỉ khiến hắn càng thêm tuyệt vọng. Vậy cứ như vậy đi, hắn không thể lay chuyển được cô, vậy hai người bọn họ cứ hành hạ nhau cả đời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bị thương tột đỉnh

Môi Thẩm Tư Thanh đã hạ xuống, tay hắn cũng không chút ngần ngại cởi hết quần áo trên người cô. Cơ thể cô mềm mại có thể cảm nhận trọn vẹn sức nóng từ người hắn.

Cô cắn mạnh vào chiếc lưỡi đang trong khoang miệng của cô, hắn bị đau liền thả cô ra, cau mày quan sát cô, bàn tay không ngừng ma sát trên cơ thể non mềm của cô, loại cảm giác quen thuộc này, khiến cho ngọn lửa dục vọng bùng chốc được thổi bùng.

Nước mắt tràn ra hốc mắt, cô nức nở, cầu xin, “Cầu anh buông tôi ra..... xin anh!”

Từng hạt giọt nước mắt tí tách rơi xuống thoáng ướt sũng tóc cô. Thẩm Tư Thanh im lặng nhìn cô, nhìn khuôn mặt cô vốn đang ửng hồng dần trở nên trắng bệch, nhìn nước mắt cô lăn dài. Đôi mắt đen thẳm của hắn lộ rõ yêu thương, khóe miệng khẽ nhếch nhưng rồi trĩu xuống, tay hắn nâng cằm cô lên, trầm thấp cất giọng: “Em khóc là vì anh ta?”

Nước mắt thấm ướt hàng mi, tựa như cánh bướm dầm mưa. Tô Mộc Cầm không nhướn mắt nhìn hắn, cũng chẳng quan tâm tới lời anh nói, cuối cùng cũng nằm một chỗ nức nở.

“Tô Mộc Cầm, tôi không cho phép em được khóc, em phải trở thành người phụ nữ của tôi!” Thẩm Tư Thanh chỉ có thể tàn nhẫn nói, bàn tay đã dừng trên khuôn ngực cao vút của người con gái.

Tô Mộc Cầm rùng mình, cơ thể giống như có dòng điện chạy qua khiến cô tuyệt vọng, giọng nói như lạc đi, “Thẩm Tư Thanh, anh có quyền gì đối xử với tôi như vậy? Tôi sắp kết hôn rồi, anh không thể buông tha cho tôi hay sao?”

Nghe đến chuyện kết hôn, Thẩm Tư Thanh giống như phát điên, ánh mắt dữ tợn, bàn tay đang vuốt ve trên ngực cô dừng lại, dòi đến gáy của cô, thô bạo nâng lên, giọng điệu lạnh lẽo nói, “Tôi không cho phép em được kết hôn, Tô Mộc Cầm, người có tư cách kết hôn với em chỉ có một mình tôi mà thôi!”

“Coi như tôi cầu xin anh, tha cho tôi đi, được không? Tôi không muốn tiếp tục dây dưa với anh nữa, điều này chỉ khiến tôi đau khổ mà thôi.” Một giọt lệ tràn ra từ khóe mắt, kéo theo rất nhiều giọt khác, mạnh mẽ rơi xuống ga giường, cô cảm thấy cả người như không còn sức lực, cả năng lực phản kháng cũng không còn, cứ thế xụi lơ trên giường, mặc cho nước mắt không ngừng rơi.

“Em đau khổ sao?” Thẩm Tư Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói, các đốt khớp xương của bàn tay đã kêu lên tiếng “răng rắc“. Bỗng nhiên hắn siết chặt cầm cô, ép cô đối diện với hắn, trong mắt bốc lửa, nổi cơn tam bành, gào thét, “Không lẽ tôi không đau khổ sao? Tôi đưa trái tim mình cho em, nhưng em đối xử với tôi như thế nào hả?”

Tô Mộc Cầm gầy dựa, cắn chặt răng không để tiếng khóc của mình tràn ra, thanh âm của cô như đang gào lên, “Từ ba năm trước, chúng ta đã không có bất kỳ quan hệ gì rồi. Bây giờ với tôi mà nói, anh không khác gì một người xa lạ, chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của tôi!”

Cảm giác đau đớn tê tái không nguôi, dường như cả thế giới đều sụp đổ, hắn đã chịu đựng một lần, gần như lấy hết nửa cái mạng của hắn. Lần này, lại thêm một lần nữa, câu nói của cô giống như hàng nghìn mũi dao đâm xuyên vào trái tim hắn, khiến hắn đau đớn đến nghẹt thở.

Thanh âm của hắn đột nhiên trở nên yếu ớt, thanh âm run rẩy “Tô Mộc Cầm, em yêu người đàn ông đó như vậy sao?”

Thân thể cô cứng đờ, yêu hay không yêu Mạnh Hàn có gì quan trọng? Đối với cô mà nói, chỉ có Mạnh Hàn mới khiến cô quên đi quá khứ, cho cô tắt cả

tình yêu mà không đòi hỏi phải nhận lại, luôn luôn bao dung, che chở cô, một người đàn ông tốt như vậy, cho dù không yêu, cô cũng không bao giờ phản bội anh, vì thế cô không chút sợ hãi, kiên quyết nói, “Phải, tôi yêu anh ấy!”

Cô trả lời chắc chắn đến vậy, nhanh chóng, không có chút do dự, làm cho trái tim của Thẩm Tư Thanh đau đớn. Hắn nhận ra rằng mình vẫn giống y như lúc trước tức giận đến điên lên, ước gì có thể bóp chết người phụ nữ lòng lang dạ sói này. Ngay cả lòng tự trọng cuối cùng cũng bị cô bóp nát thành mảnh vụn, một chút cũng không còn.

Nhưng hắn lại không hề tức giận, ngược lại còn buông cô ra, nở nụ cười lạnh lẽo, “Tốt! Rất tốt! Nếu em đã nói như vậy thì sau này đừng bao giờ hối hận. Em hay đợi tình nhân của em cùng nhau xuống địa ngục đi!”

Nếu như cô đã không còn chút tình yêu và lưu luyến nào với hắn, vậy hắn cũng không cần phải mềm lòng nữa. Từ đầu hắn đã nói, nếu như không có được cô, vậy hắn sẽ tự tay hủy diệt cô, cũng không bao giờ để cô bên cạnh người đàn ông khác.

Tô Mộc Cảm kích động, “Anh định làm gì anh ấy?”

“Em nghĩ tôi sẽ làm gì các người?” Giọng nói của hắn lạnh lẽo giống như ma quỷ dưới địa ngục, “Em đã chọn hắn ta, rồi sẽ có một ngày tôi sẽ khiến hắn ta trở thành một người thấp hèn, đến dừng khí yêu em cũng không còn!”

Tô Mộc Cảm hoảng sợ lắc đầu, dường như không thể tin nổi người trước mặt là người mà cô đã từng yêu, “Không, anh không thể làm như vậy với anh ấy.”

“Tô Mộc Cảm, em biết tôi có thể.” Thẩm Tư Thanh ghi chặt người cô, ánh mắt hung ác, thanh âm không có một chút nhiệt độ nào, “Vậy nên em hãy suy nghĩ đến việc quay trở lại bên tôi đi, đừng bao giờ cố chấp, nếu không tôi sẽ không đảm bảo mình sẽ làm ra những chuyện gì đâu.”

Lời nói của Thẩm Tư Thanh, giống như một lưỡi dao, từng nát từng nhát một, tàn nhẫn giày xéo Tô Mộc Cảm, chỉ là cô không nghĩ hắn lại có thể dễ dàng đến mức này.

Tô Mộc Cảm nức nở xoay người, đẩy hắn ra, vội vàng mặc lại đồ của mình, sau đó hoảng hốt chạy ra khỏi phòng làm việc của hắn, còn hắn, từ đầu tới cuối chỉ dùng loại ánh mắt dừng dừng nhìn cô, dường như muốn nhấn chìm cô vào địa ngục tăm tối.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trở lại trường đại học

Tô Mộc Cảm hốt hoảng chạy ra khỏi phòng làm việc, lúc đó Nhan Miêu vẫn đang nói chuyện với Tịnh Hàm, thấy cô chạy ra, Nhan Miêu đột nhiên đứng phắt dậy, vội vàng kêu, “Mộc Cảm!”

Nhưng Tô Mộc Cảm giống như người điên, không nghe thấy, sai bước thật nhanh chạy về phía trước, mặc kệ đụng đến ai, cô cũng không ngừng bước.

Một số nhân viên tò mò liếc nhìn, một cô gái quần áo xộc xệch hoảng sợ chạy ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, không khỏi khiến tất cả mọi người suy nghĩ sâu xa. Một số nhân viên nữ đã bàn tán rôm rả, bắn ánh nhìn dò xét về phía cô.

Nhưng Tô Mộc Cảm một chút cũng không quan tâm, đến cầu thang máy, do phải đợi quá lâu, thần kinh cô càng trở nên căng thẳng, bàn tay ân liên tục vào cánh cửa thang máy, sợ rằng chỉ chậm một giây là hắn có thể đuổi đến.

“Tại sao chiếc cửa này không mở?” Tô Mộc Cảm gấp gấp ấn vào nút lên xuống của thang máy, hơi thở hỗn loạn, vì không thể đợi được, cô liền phóng đến cầu thang bộ đi xuống.

Trong hành lang yên tĩnh, bởi vì bước chân gấp gáp của cô, tạo thành từng tiếng vang vô cùng đáng sợ, đột nhiên cô ngồi sụp xuống giữa đường cầu thang, ôm đôi chân đang tê dại vì run rẩy. Ánh mắt thất thần nhìn về khoảng không trước mặt.

Di động đột nhiên vang lên, là Nhan Miêu gọi tới, cô bắt máy, liền nghe thấy giọng điệu khẩn trương của cô ấy, “Mộc Cảm? Cô làm sao vậy? Bây giờ cô đang ở đâu?”

Tô Mộc Cảm co chân lại, đem mặt chôn trong đầu gối, thở nhẹ nói, “Tôi đang ở cầu thang bộ..... Xin lỗi đã khiến cô phải lo lắng!”

Nhan Miêu nói, “Không có việc gì, cô ngồi yên đó, tôi đi tìm cô!” sau đó cúp máy.

Tô Mộc Cảm nắm điện thoại trong tay, cố gắng bình tĩnh cảm xúc của chính mình, không thể để Thẩm Tư Thanh ảnh hưởng đến cô như thế được.

.....

Hôm sau là ngày nghỉ, Tô Mộc Cầm không muốn rời giường, cô cử động một chút, sau đó xoay người, mắt vẫn nhắm, trùm chăn ngủ tiếp.

Tô Mộc Cầm đang chìm sâu trong mộng đẹp, bất chợt bị một loạt tiếng chuông cửa làm cho thức giấc.

Cô cứ cho rằng mình đang nằm mơ, nhưng tiếng chuông cửa cứ vang lên không dứt, giống như địa ngục đang ráo riết đòi mạng.

Cô lấy chăn bọc đầu mình lại, giả vờ như không nghe thấy, hy vọng là nhà người khác. Nhưng tiếng chuông ngày càng rõ rệt, rõ ràng là tiếng chuông nhà của cô.

Cô lập tức ngồi dậy, tức giận nói: “Ai vậy chứ, mới sáng ra đã phát bệnh thần kinh rồi?”

Hậm hực ra mở cửa, cô liền nhủ mầy, ở bên ngoài, có hai người mặc âu phục màu đen, hai người đó vừa thấy cô, liền cung kính cúi người, “Tô tiểu thư, ông chủ của chúng tôi muốn gặp cô!”

Tô Mộc Cầm cảnh giác nấp ở sau cánh cửa, chỉ hé một nửa người ra bên ngoài, “Ông chủ của các anh là ai?”

Một người tóc nâu ở bên trái nói, “Là Thẩm tiên sinh!” Vừa nghe người kia nói, Tô Mộc Cầm liền biết đó là Thẩm Tư Thanh, cô liền xoay người, muốn đóng cửa, nhưng cửa còn chưa đóng lại, đã bị sức lực của hai người kia đẩy ra, khiến cô suýt chút nữa đã ngã nhào xuống sàn, cô vội vàng chạy đi, nhưng liền bị một người trong hai người kia tóm lại, vác lên vai.

“Các anh muốn làm gì? Thả tôi ra!” Tô Mộc Cầm vùng vẫy muốn thoát, nhưng sức của nam và nữ hoàn toàn chênh lệch nhau, dù cho cô có hét hay cố thoát thì cũng không được gì.

Đến cuối cùng người thờ đóc lại là cô mà người kia vẫn bình chân như vại.

Bị ném vào trong xe, Tô Mộc Cầm lại nhanh nhẹn muốn chạy ra, nhưng vẫn bị tóm lại, đến cuối cùng cô vẫn phải khuất phục.

Ngồi trong xe, đầu tiên hai người kia đưa cô đến một cửa hàng thẩm mỹ viện thay đổi quần áo, chỉnh trang lại, sau đó mới đưa cô đến địa điểm khác.

Xe dừng lại ở trước cổng trường đại học Thanh Hoa, Tô Mộc Cầm liền sững người lại, từ khi trở về nước, cô chưa từng một lần trở về ngôi trường này.

Hai người kia để cô lại trước cổng trường, sau đó liền chạy xe rời đi, cô cũng không có tâm trạng để ý đến, bước chân chậm rãi bước vào trường, ngôi trường trăm năm tuổi không thay đổi lắm, Tô Mộc Cầm phiêu diêu như đi trong mộng. Những cây cổ thụ, những ngôi nhà cũ kỹ, những sinh viên nam nữ nīm cười lướt qua vai cô, cảm giác ngậm ngùi, chua xót trong lòng cô chưa bao giờ hiện hữu rõ rệt như lúc này, thì ra cô thực sự đã đi xa rất nhiều năm, những gì đã mất liệu có còn lấy lại?

Bỗng nhiên có một đôi nam nữ đi lướt qua cô, cô gái kia hồn dỗi nói với chàng trai kia, “Anh làm em khóc, em bắt đền anh đấy!” Chàng trai kia ghé sát vào tai cô gái nói gì đó, sau đó liền thấy cô gái đỏ mặt, đánh vào ngực chàng trai kia, ngọt ngào nói, “Đáng ghét!”

Tô Mộc Cầm bất giác mỉm cười, ký ức trước kia lại hiện về một cách chân thực:

“Tư Thanh, anh có yêu em không?”

Thẩm Tư Thanh vươn tay đem cô ôm vào lòng nói: “Đương nhiên là anh yêu em.”

Tô Mộc Cầm nghĩ mình đã chuẩn bị sẵn tâm lý, đáng tiếc nước mắt vẫn không chịu thua kém, dùng mãnh tuôn ra. Cô tựa vào ngực Thẩm Tư Thanh, lớn tiếng khóc.

Thẩm Tư Thanh hốt hoảng nâng mặt cô lên, đau lòng lau đi những giọt nước mắt của cô, “Tại sao lại khóc? Anh nói anh yêu em khiến em cảm động sao?”

Tô Mộc Cầm cố nín khóc, thút thít nói, “Bạn gái cũ của anh hẹn gặp em, nói rằng anh muốn quay lại với cô ấy, không còn cần em nữa.” Nói xong, Tô Mộc Cầm lại lần nữa òa khóc.

Thẩm Tư Thanh ngẩn người, vẻ mặt hần rất ôn nhu, hàng mi hơi rung, “Cô bé ngốc, làm sao em lại đi tin mấy lời nói đó chứ?”

“Thật là anh yêu em chứ?” Tô Mộc Cầm nghẹn ngào nói.

Thẩm Tư Thanh đánh mặt lại, “Không được thiếu tin tưởng anh như vậy, Tô Mộc Cầm, em nghe cho kỹ những lời anh nói, trên thế giới này, người anh yêu duy nhất chỉ có mình em!”

Tô Mộc Cầm cảm động, ôm lấy eo của hắn, nước mắt vẫn không ngừng rơi, thời gian như ngừng trôi, hai người cứ đứng ôm nhau như vậy, đến khi một tiếng hét vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh.

Thẩm Tư Thanh nhìn đến vết răng trên cánh tay, ủy khuất hỏi, “Sao lại cắn anh chứ?”

“Hắc hắc.....” Tô Mộc Cầm nín khóc mỉm cười, “Ai bảo anh làm hại em khóc, còn không an ủi em.”

“Anh phải an ủi như thế nào, chẳng lẽ muốn nói, đừng khóc đừng khóc anh nói giỡn thôi, kỳ thật anh không có yêu em.”

Cô đâm vào ngực hắn: “Đáng ghét!”

Thẩm Tư Thanh lại thuận thế bắt lấy tay cô, ôm cả người cô vào trong lòng, hai khuôn mặt dán sát vào nhau. Tô Mộc Cầm đỏ mặt, trái tim thổn thức, “Anh làm gì vậy?”

Thẩm Tư Thanh ngắm nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, trong tâm liền ngứa ngáy, môi mỏng khẽ mở ra, “Anh muốn hôn em!”

Lời nói vừa dứt, hắn cũng không để cô có cơ hội trả lời, liền gấp gấp hạ môi xuống, cắn nuốt đôi môi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Muốn em nhớ lại

Tô Mộc Cầm đi qua Cổng Môn, đây là một bức thành lớn với ba cánh cửa, một cánh cửa lớn và hai cánh cửa nhỏ ở hai bên, nhìn vào liền cảm thấy vô cùng cổ kính, bức tường thành đó chính là biểu tượng của Đại học Thanh Hoa. Bước chân cô thả chậm chậm trên nền đá, sau khi đi qua viện y học hiệp hòa Bắc Kinh là đến viện hàn lâm nghệ thuật và thiết kế, đây là nơi mà cô và hắn cùng học chung với nhau.

Cô còn nhớ rất rõ, từ trước đến nay trường đại học luôn có một khẩu hiệu đó là “tự cường bất tức, hậu đức tái vật” nhưng lúc nào cô cũng đọc sai, sau đó hắn đã dành nguyên cả một ngày để tái tạo lại đầu óc của cô, nhưng cuối cùng cô vẫn cố ý đọc sai khiến hắn vô cùng bất lực.

Khỏe miệng cô vô thức cong lên, hơi thở nhẹ nhàng thoang thoang mùi hoa tử đằng, hương thơm ngọt ngào tan chảy lòng người. Loài hoa tử đằng ở Trung Quốc thường có mùi hương rất thơm, mà ở trường đại học Thanh Hoa, loài cây này được trồng rất nhiều, trên con đường trong trường, một hàng cây tử đằng thi nhau leo bám lên tường, khiến bức tường nhiễm một mảnh sắc tím.

Cước bộ của Tô Mộc Cầm bước đi vài bước nữa, đột nhiên đứng sững lại, cô trông thấy Thẩm Tư Thanh đang ngồi ở trên hàng ghế ven đường, đáy mắt chăm chú nhìn phía trước, có vẻ thất thần.

Thời gian, không gian như đang ngược dòng chạy về quá khứ, hôm nay Thẩm Tư Thanh vận một chiếc áo thun và quần bò, bên dưới đi một đôi giày thể thao, trông hắn bây giờ rất giống với thời sinh viên, dường như cô đã quên mất, con người này ngày hôm qua là người đã chèn ép cô một cách tàn độc.

Tô Mộc Cầm trầm mặc đứng tại chỗ không nhúc nhích, chăm chú nhìn hắn, một lúc sau, có lẽ hắn cũng cảm nhận được có một ánh mắt đang nhìn mình, liền quay đầu sang, đúng lúc chạm vào đáy mắt mơ hồ của cô.

Thẩm Tư Thanh đứng dậy, bước chân chậm rãi tiến về phía cô, sau đó cách cô ba bước chân liền dừng lại, trầm mặc nhìn cô, ánh mắt sắc bén đó, giống như chỉ muốn nhìn thấu tất cả tâm tư của cô.

Tô Mộc Cầm cúi gầm mặt, khẽ cắn môi, bàn tay đang buông lỏng hai bên đột nhiên nắm lại, dáng vẻ đề phòng, “Anh đưa tôi đến đây là có ý gì?”

Trên khuôn mặt tuấn nhã của Thẩm Tư Thanh mang theo một loại cảm xúc mỏng manh, lộ ra một chút xa cách, tầm mắt rõ ràng nhu hoà nhưng lại giống như biển sâu thâm thúy khiến người khác nhìn không thấy đáy. Hắn vẫn hiện lên giống như trong ký ức của cô! Thế nhưng bây giờ chỉ khác một điều, quan hệ của cô và hắn đã không còn như trước.

Thẩm Tư Thanh từ trên cao nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy gáy của cô, lạnh lùng nói, “Nếu cô muốn ký hợp đồng với tôi thì hôm nay ở bên tôi một ngày.”

Tô Mộc Cầm hai mắt mở to nhìn hắn, nhíu mày, “Thẩm Tư Thanh, rốt cuộc anh đang muốn gì?”

Thẩm Tư Thanh bình tĩnh nở nụ cười, nhưng lại có chút chế giễu, “Đó chỉ là yêu cầu nhỏ ở trong bản hợp đồng mà thôi, nếu cô không thể đáp ứng, vậy thì hợp đồng này không cần phải ký nữa. Cô cứ việc trở về, thế nhưng đây là cơ hội cuối cùng của cô, nếu như cô không nhanh tay nắm bắt, tôi e là sẽ không đảm bảo sau này công ty cô sẽ xảy ra chuyện gì đâu!”

Tô Mộc Cầm đột nhiên nắm chặt tay, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Thẩm Tư Thanh, anh rốt cuộc là loại người gì vậy? Tôi cảm thấy anh đúng thật là một con người đáng sợ!”

Thẩm Tư Thanh cong môi cười, nhưng không biết là đang tự giễu cợt chính mình hay là giễu cợt lời nói tàn nhẫn của cô, “Vậy nên cô hãy nhanh chóng quyết định đi!”

Tâm của Tô Mộc Cầm động đến lợi hại, thế nhưng cô vẫn bình tĩnh trả lời, “Được, tôi đáp ứng anh!”

Thẩm Tư Thanh hí mắt lại nhìn Tô Mộc Cầm, ánh mắt sâu đen ngòm sắc bén nhìn xuyên thấu nội tâm của người khác, “Tốt! Bây giờ đi theo tôi!”

Nói xong, Thẩm Tư Thanh xoay người, bước chân trầm ổn hướng về phía trước đi tới, Tô Mộc Cầm liền vội vàng chạy theo, “Anh tính dẫn tôi đi đâu?”

Cô đi sóng vai bên cạnh Thẩm Tư Thanh, nghiêng ngó ngược mắt nhìn hắn, nhưng hắn mặt vẫn không đổi, nhàn nhạt nói, “Đi theo tôi, không cần phải hỏi!”

Bước chân của Thẩm Tư Thanh rất nhanh, Tô Mộc Cầm phải tốn rất nhiều sức mới có thể đuổi theo, Thẩm Tư Thanh liếc mắt sang, thấy khuôn mặt chịu đựng của cô, bước chân liền đi chậm lại, để cô có thể theo kịp.

Tô Mộc Cầm cảm thấy gò má hơi lạnh, hình như gió thu tấp vào mặt, mang theo một chút thanh mát của hương bạc hà mà cô quen thuộc, ngấm vào tận gan khiến sống mũi cô cay cay. Người đàn ông trước mặt là người mà cô từng yêu say đắm, chỉ có điều, không khí giữa hai người có vẻ hiu quạnh. Cô rất muốn ôm chặt lấy hắn, bất chấp sự hoang mang lo lắng trong lòng, cũng chẳng màng tới đúng sai, nhưng tiếp theo lại là một câu hỏi đã quẩn quanh trong đầu óc cô rất lâu mà cô không dám đón đợi câu trả lời.

“Tại sao anh lại trở thành một người tàn nhẫn như vậy? Thật sự anh rất khác với ngày xưa! Lúc xưa anh luôn là một người ôn hòa, vui vẻ, nhưng bây giờ, cô chỉ cảm nhận thấy anh trở thành một con người lạnh lùng, tàn nhẫn và có chút cô độc.”

Dưới ánh sáng mỏng manh của mặt trời đang xuyên qua những khe lá, cái bóng của cô nhỏ một cách kỳ lạ, như có thể bị bóng râm kia nuốt chửng bất kỳ lúc nào.

Bước chân trầm ổn của Thẩm Tư Thanh đạp lên những cành lá khô, vang lên tiếng “rạp rạp”, khi hai người vừa đi đến sân cỏ trước tòa nhà chính của khuôn viên trường đại học, hắn liền nói một câu: “Nếu được làm lại, tôi vẫn kiên trì với cách làm của mình.”

Tô Mộc Cầm dừng bước, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, cô nhìn bóng lưng của người đàn ông trước mặt, cô cũng biết có lúc mình quá nhạy cảm, nhưng cảm xúc này luôn được cô đè nén vào sâu trong lòng, không biểu hiện quá nhiều ra ngoài.

Thẩm Tư Thanh cũng dừng bước, quay đầu nhìn cô, sau đó tiếp tục nói, “Hôm nay tôi dẫn em tới đây, chính là muốn ôn lại kỷ niệm với em, để cho em biết rằng, đã đến lúc em phải trở về bên cạnh tôi.”

Thật bá đạo!

Tuy nhiên, Tô Mộc Cầm chỉ biết cười khổ, cô không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn hắn, có một số việc cần đáp án nhưng cũng có một số việc không cần đáp án, bởi vì căn bản không có đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nụ cười ôn hòa của hắn

Có những lời giải thích thật ra cũng uổng công, giống như trên đời này có nhiều người đã bao dung thì cuối cùng sẽ thứ tha, đã khắc nghiệt thì lại càng thêm khó khăn. Tô Mộc Cầm chỉ là một ốc sên đeo trên lưng lớp vỏ mềm yếu, có lẽ một lúc nào đó sẽ bị người ta giẫm chết. Nhưng bao nhiêu năm nay cô đã học được cách né tránh, vừa đủ để bảo vệ bản thân không bị tổn thương.

Tô Mộc Cầm liếc mắt, thấy hắn đã ngồi trên nền cỏ trước tòa nhà chính của khuôn viên, bất giác ký ức như những bức ảnh bị thời gian cắt vụn, rơi là tả rồi lại được dính lên từng bức một. Sau đó Tô Mộc Cầm dường như nhìn thấy quãng thời gian thanh xuân đó. Ánh nắng trong ký ức vẫn luôn tươi tắn như thế, lắng đọng tuổi xuân xưa cũ một cách ít ỏi.

“Bạn học Thẩm, tại sao anh lại thích em?” Tô Mộc Cầm bám lấy tay hắn, giọng điệu vô cùng ngọt ngào.

Thẩm Tư Thanh nhún mày cúi nhìn gương mặt cô, khóe miệng nâng lên, nét mặt nhu hòa, có vẻ hơi đắm chiêu suy nghĩ về câu hỏi của cô, sau đó nhin cười trả lời, “Anh không thích em!”

Tô Mộc Cầm liền sững người, nâng khuôn mặt kinh hoàng lên nhìn hắn, nấp máy môi, giống như không tin vào những gì hắn đã nói, “ Tư Thanh, anh đang nói gì vậy?”

Thẩm Tư Thanh vui vẻ khi nhìn thấy khuôn mặt ngây ngốc của cô, khẽ dùng tay cốc lên đầu cô một cái, sau đó dịu dàng nói, “Anh không thích em bởi vì anh yêu em, cô gái ngốc!”

Tô Mộc Cầm đột nhiên thở phào, nghĩ lúc này mình biến thành cái dạng ngốc nghếch gì, chợt bật cười, lao vào lòng hắn, khiến hắn ngã nằm trên nền cỏ, hờn dỗi nói, “Anh dám hù em? Khiến em sợ muốn chết!”

Thẩm Tư Thanh ôm cô nằm trên ngực của mình, khẽ vuốt tóc cô, “Vậy còn em? Em yêu anh hay không yêu, trả lời anh bằng một chữ thôi!”

“Không yêu!” Tô Mộc Cầm cố ý nói.

“Ngày xưa môn Văn của em là thầy Toán dạy hay là thầy Thế dạy hả? Một chữ! Trả lời lại!” Thẩm Tư Thanh mím môi uy hiếp.

“Không!” Tô Mộc Cầm vẫn bướng bỉnh nói, khoe miệng nhin cười nhìn gương mặt xám ngoét của hắn.

“Tô Mộc Cầm, em đúng là không sợ chết.” Thẩm Tư Thanh xoay người, đem cô ép dưới thân, dùng tay cù cô.

“A....haha, Thẩm Tư Thanh là đồ xấu xa!”

Tiếng cười vang vọng khắp khuôn viên của trường đại học, lúc đó cô vẫn còn lắm tưởng, tình yêu thật sự rất đơn giản, nhưng càng về sau, khi mọi chuyện đột nhiên ập đến, cô mới biết thứ tình yêu mà mình trân trọng bấy lâu nay lại khiến cô đau đớn như thế nào, tuyệt vọng ra sao.

Gió lạnh thổi qua, Tô Mộc Cầm cảm thấy khoe mắt cay cay, liếc nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh, từ đầu đến đuôi hắn không hề gây khó dễ cho cô, trong lòng đột nhiên co thắt, quãng thời gian khi ấy rực rỡ là thế, thời thanh xuân khi ấy nồng nhiệt là thế nhưng cũng chính vì quá nồng nhiệt và rực rỡ mới tạo nên những giây phút mệt mỏi của ngày hôm nay.

Cô hít một hơi sâu, cố gắng nghĩ đến những chuyện vui, ví dụ, kể từ ngày hôm nay, cô sẽ không còn phải gặp lại hắn nữa, nghĩ đến đây, trái ngược với ý định ban đầu, tâm trạng của cô lại cảm thấy không vui, trong lòng thoáng chốc nặng nề. Đúng lúc đó, Thẩm Tư Thanh đột nhiên đứng dậy, tầm mắt cúi xuống nhìn cô, giống như một vị vương giả đang nhìn nô bộc của mình, “Đến giờ ăn trưa rồi, theo tôi đến canteen!”

Thẩm Tư Thanh rốt cuộc còn muốn diễn vở kịch này cho đến khi nào?

Hắn cố ý đem cô đến đây, khiến cô nhớ lại những hồi ức đã bị chôn vùi, muốn nhắc nhở cô, trước kia hai người bọn họ đã từng yêu nhau đến nhường nào, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là muốn hét lên với hắn: Tại sao lại là tôi? Bên cạnh Thẩm Tư Thanh anh chưa bao giờ thiếu đàn bà, chỉ cần anh vẫy tay một cái, hàng tá các cô gái trẻ trung, xinh đẹp hơn tôi sẵn sàng lao vào lòng anh. Tại sao anh còn dây dưa với tôi trong khi anh biết rõ tôi chẳng muốn có bất cứ dính líu nào đến anh?

Thế nhưng, cô làm thế thì có ích gì?

Tô Mộc Cầm cố gắng kìm nén cảm giác khó chịu trong lòng, chậm rãi đứng dậy, theo hắn đến canteen của trường học.

“Sau khi ăn xong, còn đi đâu nữa không?” Đang lúc ăn cơm, cô đột nhiên lên tiếng hỏi.

Thẩm Tư Thanh chậm rãi ăn cơm, bộ dạng rất tao nhã, không ai nghĩ đến CEO của tập đoàn DAF lại đến ăn trưa ở canteen của trường đại học.

“Tôi còn muốn dẫn em đến tòa nhà chính và đại lễ đường!” Hắn thông thả nói.

Tô Mộc Cầm trầm mặc, tiếp tục ăn, không còn tâm trạng dò hỏi nữa, được một lúc sau, cô không còn khẩu vị, liền buồn chán lấy đũa đâm lên thức ăn, vang lên tiếng “leng keng”.

Thẩm Tư Thanh nhíu mày, “Đừng đâm như vậy nữa, thói quen đó của em đến khi nào mới sửa được vậy hả?”

Tô Mộc Cầm ngẩn người nhìn hắn, là câu nói vừa xa lạ vừa quen thuộc đó, cô hơi bĩu môi, để đũa sang một bên, yên lặng ngồi trên ghế.

“Sao vậy? Giận dữ?” Thẩm Tư Thanh rút khăn giấy, từ tốn lau lau khoe miệng.

Tô Mộc Cầm trừng mắt, vẻ mặt nghiêm túc, đáp một tiếng cụt lùn, “Còn lâu!”

Khoe miệng Thẩm Tư Thanh nâng lên, tạo thành một vòng cung nhu hòa, nhướn mày hỏi, “Vậy sao?”

Tô Mộc Cầm ngẩn người, nói thật lòng, từ khi gặp lại hắn, cô rất ít khi nhìn thấy hắn cười, mỗi khi hắn cười đều mang vẻ mặt xa lạ, còn không đều là giễu cợt, thế nhưng nụ cười nhẹ nhàng ôn nhu lúc này hoàn toàn xuất phát từ nội tâm của hắn, khiến cho không khí giữa hai người thoáng chốc tốt hơn.

Thẩm Tư Thanh cũng cảm thấy được cô không tập trung, liền chỉnh lại trang phục, sau đó nói, “Ăn xong chưa? Xong rồi thì chúng ta đi!”

Cô máy móc gật đầu.

Nhưng sau khi đi ra khỏi canteen, cô lại thấy hắn đi hướng trái với tòa nhà chính và đại lễ đường, vì thế cô liền tò mò hỏi, “Không phải anh nói sẽ đến tòa nhà chính và đại lễ đường hay sao? Tại sao lại đi hướng ngược lại vậy?”

Thẩm Tư Thanh “Ừ” một tiếng, bước chân chậm rãi nhưng không dừng lại, trả lời câu hỏi của cô, “Tôi dẫn em đến một nơi khác.”

Cô vội vàng bước theo, “Đó là nơi nào?”

Thẩm Tư Thanh không nói, trầm mặc bước đi, khiến Tô Mộc Cầm vô cùng tức tối, nhưng bước chân vẫn bước nhanh theo hắn.

Khuôn viên của trường đại học Thanh Hoa rất rộng, hai người phải đi một lúc lâu, mới có thể đến được. Góc liễu ngoài cổng Đông của Đại học Thanh Hoa rất đẹp, cảnh lá xanh biếc buông rủ, mềm mại phát phơ, ánh chiều tà khẽ xuyên qua khe lá, tạo thành những vệt sáng nhỏ, đâm xuống mặt nước.

Tô Mộc Cầm đứng trên chiếc cầu trắng bắc ngang qua một cái hồ lớn, ở dưới hồ, những lá sen xanh biếc vươn lên, khiến cho mặt nước hồ càng thêm trong vắt. Thảm Tư Thanh đứng bên cạnh cô, hơi thở nhẹ nhẹ mùi hương bạc hà, cô không nhìn được ngẩng đầu, đúng lúc chạm vào đáy mắt ôn nhu của hắn.

Gốc liễu gió nhẹ phớt qua.

Người đàn ông mang khí chất phóng khoáng ưu tú như trúc xanh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tôi cho em ba lựa chọn

Sau khi đi qua chiếc cầu trắng muốt, Thảm Tư Thanh dẫn cô đến một khuôn viên khác, hai bên ven đường, những hàng cây xanh thẫm mọc thẳng hàng nhau.

Tô Mộc Cầm quay sang nhìn hắn, ngơ ngác hỏi hỏi, “Đây là nơi nào?”

Thảm Tư Thanh đi chậm chậm, quay đầu lại hỏi, “Cô không còn nhớ nơi này hay sao?”

“Tôi.....” Đáy mắt cô mờ mịt nhìn cảnh vật xung quanh, nơi này đối với cô có chút xa lạ, tuy không nhớ cô đã từng đến đây hay chưa? Nhưng mà, cảnh vật xung quanh, vẫn khiến cô có một chút liên tưởng.

Nhìn về ngơ ngác của cô, mắt Thảm Tư Thanh như tối lại, mím môi nói:

“Không nhận ra thì thôi!”

Nói xong, hắn liền quay đầu bước đi, về mặt có vẻ nặng nề. Tô Mộc Cầm không hiểu tại sao hắn lại có vẻ âm trầm như vậy, nhưng cô không còn tâm tình để suy nghĩ, tiếng điện thoại đột nhiên vang lên, cô lấy điện thoại ra, tên hiển thị là Mạnh Hàn.

Tô Mộc Cầm ngập ngừng chưa bắt máy, liếc nhìn bóng lưng của người đàn ông trước mặt, thấy hắn đã dừng lại nhìn cô, hơi chột dạ, nhưng đợi một lúc, chuông điện thoại vẫn reo, giống như nếu cô không bắt máy, tiếng điện thoại sẽ vang lên không ngừng.

“Mạnh Hàn!” Cô bắt máy, thanh âm giảm xuống.

Cô quan sát về mặt của người đàn ông trước mặt, tuy cô đã cố gắng giảm bớt âm lượng giọng nói, nhưng hắn vẫn có thể nghe thấy được, cô thấy mặt hắn đột nhiên đông cứng lại, ánh mắt lạnh lùng như băng sơn tuyết ngàn năm bắn về phía cô, giống như muốn chọc thủng tâm tư của cô.

Bên đầu giấy kia, giọng nói của Mạnh Hàn vẫn dịu dàng như cũ, “Mộc Cầm, em ở đâu vậy? Tại sao lại không ở nhà?”

Tô Mộc Cầm hơi sợ, nhưng vẫn kiên nhẫn nói chuyện với Mạnh Hàn, “Em đang làm việc!”

Mạnh Hàn nghi hoặc hỏi, “Không phải hôm nay là cuối tuần sao?”

“Công ty có một bản hợp đồng cần ký!” Cô trả lời ngắn gọn.

Giọng của Mạnh Hàn thoáng thất vọng, “Đêm nay anh muốn dẫn em đi ăn, nhưng tình hình hiện giờ có vẻ không được rồi, vậy khi nào xong việc nhớ gọi điện cho anh, anh sẽ đến đón em.”

“Vâng, hôm nay không đi ăn với anh được, em xin lỗi!” Tô Mộc Cầm hơi áy náy.

Mạnh Hàn cười nhẹ, “Không có việc gì, là tại anh không báo trước cho em, được rồi, nếu em còn đang làm việc vậy anh không làm phiền em nữa.”

“Ừm, bye.” Sau khi tạm biệt Mạnh Hàn, cô liền cúp máy.

Cuộc trò chuyện kết thúc, đôi mắt trầm tĩnh của Thảm Tư Thanh dần trở nên sa sầm sắc lạnh, khắp người hắn đều toát lên mùi vị lạnh lùng, bầu không khí vô cùng tốt đẹp ban đầu liền bị một cuộc điện thoại phá vỡ. Tầm mắt hắn dời khỏi người của Tô Mộc Cầm, toàn bộ phong thái ung dung thân nhiên của hắn bỗng u ám đáng sợ.

“Tôi muốn đưa cô đến nơi cuối cùng của ngày hôm nay!” Cách xưng hô của hắn thoáng chốc đã chuyển biến.

Thời gian luôn tuần hoàn phải không? Thế nhưng tình cảm con người tại sao đổi khác? Mùa thu, mỏng manh, nhẹ nhàng lắm, nhưng day dứt một nỗi niềm

chẳng thể gọi tên. Đơn giản vì nó đẹp, nhưng chúng ta không thể níu giữ nó trong tay dù chỉ một khoảnh khắc như níu giữ trái tim con người vậy. Thời gian thoáng chốc đã đến buổi đêm, Tô Mộc Cầm nhìn màn đêm buông dày ngoài cửa sổ xe, tâm tình hơi ngưng trọng. “Anh định dẫn tôi đi đâu vậy?”

“Nhà của tôi.” Thẩm Tư Thanh trả lời ngắn gọn, ngữ điệu bình thản.

Mắt Tô Mộc Cầm thoáng kinh ngạc, một dự cảm lạnh nổi lên trong lòng cô, “Dừng xe!” Cô lạnh nhạt nói.

Hắn làm như không nghe thấy, xe vẫn tiếp tục chạy đi.

“Tôi nói anh dừng xe!” Tô Mộc Cầm quay đầu nhìn hắn, lạnh lùng quát to.

Trong kiếng xe, Thẩm Tư Thanh chỉ cong môi cười, chẳng hề có ý định dừng xe.

Tô Mộc Cầm không muốn tiếp tục dây dưa với hắn, không nói lời nào liền mở cửa. Nhưng.....

Lúc này cô mới phát hiện, hóa ra cửa xe đã khóa từ lâu.

“Thẩm Tư Thanh.”

Nhìn thấy bộ dạng hoảng sợ của cô, Thẩm Tư Thanh đột nhiên tắt xe vào ven đường. Hắn ung dung quay sang nhìn cô, ánh mắt hiện lên ý cười tự giễu hành động ngu ngốc của cô.

“Mở cửa, tôi muốn xuống xe.” Tô Mộc Cầm không muốn nhìn thấy khuôn mặt chế giễu của hắn, cố nén cảm giác bức bối, cô bình tĩnh nói.

Nghe vậy, Thẩm Tư Thanh vẫn mặc kệ, thản nhiên buông lời, “Em quên mất ý định ban đầu của mình hay sao? Không lẽ em không định ký hợp đồng với tôi?”

Tuy là câu hỏi, nhưng dường như không có đáp án để lựa chọn.

Tô Mộc Cầm trầm ngâm, ánh mắt nguội lạnh nhìn về phía hắn, “Thẩm Tư Thanh, đúng là tôi đã đồng ý điều kiện thỏa thuận hợp đồng với anh nhưng không nhất thiết phải ở nhà của anh.”

Thẩm Tư Thanh không tỏ ra tức giận, ngược lại còn mỉm cười, “Vậy đi, tôi cho em ba lựa chọn.”

Tô Mộc Cầm cau mày, không trả lời giống như đang đợi câu nói tiếp theo của hắn.

“Thứ nhất, theo tôi ăn khuya, sau đó tôi và em sẽ nghiên cứu về bản hợp đồng cần ký. Thứ hai, về nhà của tôi, ở đó tôi và em vẫn có thể nói chuyện công việc. Thứ ba.....” Hắn cố ý dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn gương mặt đang dần biến hóa của cô, tựa như đang xem kịch vui, khiến cho cô cảm thấy như hắn đang bị đùa bốn người khác trong lòng bàn tay.

Tô Mộc Cầm biết chắc chắn không phải chuyện tốt, lại không muốn tiếp tục dây dưa với hắn, thản nhiên hỏi, “Thứ ba là gì?”

Thẩm Tư Thanh nghiêng người, người dựa vào trên thành ghế, giọng điệu trầm thấp vang lên trong không gian chật hẹp, “Trở lại bên cạnh tôi.”

Tô Mộc Cầm ngẩn người, cô cười khẩy, nhưng nụ cười đó liền nhanh chóng biến mất, “Không có khả năng!”

Mắt Thẩm Tư Thanh thoáng tối tăm, ánh mắt sa sầm, nhưng nụ cười vẫn nguyên vẹn, thế nhưng, từ nụ cười giễu cợt bỗng nhiên biến thành một nụ cười nguy hiểm, “Vậy em thử nói xem, bây giờ muốn đi ăn khuya với tôi hay là đến nhà của tôi?”

Tô Mộc Cầm siết chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, truyền đến từng cơn đau nhói, cô liếc mắt tránh ánh mắt lạnh lùng của hắn, rơi ở trong màn đêm hiu quạnh bên ngoài, tâm như bị ai đó kéo mạnh, khiến cho cô hơi khó thở.

Hợp đồng đối với công ty của cô rất quan trọng, một khi đánh mất, tỷ lệ thất bại sẽ rất cao, mặc dù không biết hắn rốt cuộc có âm mưu gì, nhưng chỉ cần có một cơ hội, cô sẽ giữ chặt, quyết không từ bỏ.

Vì thế cô liền thỏa hiệp, “Tôi muốn đi ăn khuya!”

Đầu ngón tay của hắn gõ nhẹ lên thành vô lăng, tạo thành những tiếng động nhỏ, ở trong không gian yên tĩnh, đặc biệt quỷ dị, dường như há đang suy nghĩ chuyện gì đó, một lúc sau, hắn mới mở miệng, “Được.”

Những cơn gió thoảng đưa, đem đến cho thành phố một không khí se se lạnh của mùa thu. Tô điểm thêm cho bộ mặt thành phố là những sắc màu khác nhau, qua các ngọn đèn, những tiệm bán đồ bày bán các mặt hàng càng đẹp hơn lên trong ánh đèn điện lung linh. Chiếc xe lại lăn bánh lần nữa, không khí trong xe có chút ngột ngạt, không ai nói với nhau câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Điều kiện của hắn

Nếu như nói một người đàn ông thành đạt là cảm thú thì chắc chắn Thẩm Tư Thanh phải nằm trong danh sách đặc biệt cảm thú. Lúc đầu rõ ràng hắn đã đáp ứng cô, hai người sẽ cùng nhau đi ăn khuya. Thế nhưng chiếc xe xa hoa của hắn lại chạy vào một ngôi biệt thự yên tĩnh.

“Thẩm Tư Thanh, tôi muốn về nhà!” Tô Mộc Cầm hét hoảng muốn xuống xe.

Nhưng phản ứng duy nhất của hắn chỉ là cong môi cười, sau đó không quan tâm đến sự giận dữ của cô, cho xe chạy vào biệt thự, ngôi biệt thự này dường như cách ly với thế giới bên ngoài, khiến cho tâm của cô đột nhiên bất an.

“Thẩm Tư Thanh, rốt cuộc anh muốn giờ trò gì? Không phải nói sẽ đi ăn khuya hay sao? Tại sao lại dẫn tôi tới đây?”

Tiếng cười trầm thấp truyền đến, tiếng cười đó của hắn không giống với nụ cười lạnh lùng chế nhạo, nhưng lại khiến lòng của cô càng thêm bất an, “Tôi đúng là đang dẫn em đi ăn khuya không phải sao? Nhưng mà địa điểm ăn khuya là ở nhà tôi!”

“Anh.... hỗn đản!” Tô Mộc Cầm tức giận, cô càng ngày càng nóng vội.

“Có phải tôi nên nói, em quá ngây thơ rồi không?” Thẩm Tư Thanh nhếch mép cười, nói xong, hắn liền mở cửa ra khỏi xe, ra lệnh cho cô, “Xuống xe!”

“Tôi muốn về nhà!” Tô Mộc Cầm không xuống xe, ánh mắt lạnh băng nhìn vào ánh mắt dừng dung của hắn.

“Sao nào? Không muốn ký hợp đồng nữa, hừm?” Thẩm Tư Thanh nhìn cô, thanh âm bồn chồn.

Hàng mi của Tô Mộc Cầm run rẩy, bàn tay siết chặt khiến cho móng tay khảm vào da thịt, nhưng một chút cảm giác đau đớn cũng không có, hắn đây là đang dùng bản hợp đồng để uy hiếp cô, tuy rằng cô biết rất rõ, yêu cầu của hắn rất quá đáng, nhưng những đồng nghiệp của cô thì sao? Nếu như cô huyê hợp đồng này, tất cả mọi người sẽ phải gặp rắc rối, cô không thể vì chút ích kỷ của bản thân mà làm hại đến những người khác được.

Lại nhìn đến người đàn ông trước mặt, đáng lẽ ra, cô không nên tiếp tục dây dưa với hắn, bởi một khi đã dây dưa vào, cô sẽ không có cách nào trốn tránh hắn được nữa.

Đêm tối tĩnh mịch, hai người đối diện nhau, tuy nhiên bọn họ đang bị ngăn cách bởi sự hận thù chưa thể buông bỏ.

Phải đến một lúc lâu sau, cô mới có thể lấy lại cảm xúc bình tĩnh của mình, hít sâu một hơi, cô lạnh lùng nói, “Được, tôi sẽ ăn khuya với anh!”

Thẩm Tư Thanh trầm mặc, đáy mắt thâm thúy nhìn vào cô, một chút cảm xúc trên khuôn mặt cũng không có, “Tôi không muốn ép buộc người khác! Nếu em không tình nguyện, có thể ra về!”

“Không, là tôi tình nguyện!” Giọng nói nghiêm túc của cô vang lên, trong không gian yên tĩnh, nghe thấy càng thêm rõ ràng.

“Được, đến lúc đó em đừng hối hận!” Thẩm Tư Thanh nhàn nhạt nói, nghiêng người để cô ra ngoài, sau đó đóng cửa xe lại, bước chân nhanh chóng bước vào ngôi biệt thự.

Sau khi xuống xe, Tô Mộc Cầm có hơi chần chừ, nhưng sau đó liền nhanh chóng bước đi theo hắn.

Ngôi biệt thự này có tên là Niệm Cầm, khi nghe đến cái tên này, Tô Mộc Cầm có hơi giật mình. Niệm Cầm? Tại sao lại đặt cái tên đó? Đột nhiên có một ý nghĩ xuất hiện trong đầu cô nhưng liền nhanh chóng bị cô bác bỏ. Cô hơi cười nhạt, chế giễu cái ý nghĩ điên rồ của mình, làm sao cô có thể nghĩ đến hắn đặt tên cho ngôi biệt thự này là Niệm Cầm có ý nghĩa là luôn nhớ về cô? Tô Mộc Cầm cảm thấy không có khả năng!

Vào sâu trong ngôi biệt thự, cô thấy như đang lạc đến một vương quốc xinh đẹp.

Không sai, cô không ngờ Niệm Cầm viên lại đẹp đến vậy, thật không còn thiên lý gì nữa!

Cả tòa biệt thự tọa lạc trên vùng đất tuyệt đẹp được thiên nhiên ưu đãi, phối hợp với địa hình thung lũng và đồi hơi dốc đã tạo nên một biệt thự trên sườn đồi đặc trưng của chủ nghĩa tân hiện đại.

Một hồ nước lớn nằm chính giữa biệt thự, trong hồ, mặt nước chuyển động êm ả. Trong vườn, cây cối hoa lá sắp đặt theo cách thức thật là độc đáo, hết như một bức tranh màu nước mỹ lệ. Phong cách lãng mạn của vùng phía nam California hòa quyện cùng kiến trúc quý tộc theo lối Tây Ban Nha đã tạo nên một cảnh trí vừa nhàn nhã lãng mạn lại vừa quý phái sang trọng.

Không gian kiến trúc sánh ngang với trình độ xây dựng tinh xảo cùng cách bài trí xuất sắc, từng lớp mái giật vào tạo thành ban công, chỗ nào cũng toát ra cảm giác xa hoa, có một không hai trên đời.

Cánh cửa đồ sộ tự động mở ra, chiếc xe xa hoa như một con cá lớn từ từ bò vào, toàn bộ hệ thống kiểm tra đều bắt đầu tự động vận hành.

Tô Mộc Cầm theo Thẩm Tư Thanh bước vào phòng khách của biệt thự, lúc này cô mới biết, cảnh trí choáng ngợp vừa rồi chỉ là một phần rất nhỏ.

Từ thiết kế bên trong của Niệm Cầm viên hoàn toàn có thể thấy được yêu cầu về độ sáng của chủ nhân.

Phong cách hào nhoáng theo kiểu châu Âu, hoa văn trang trí phức tạp theo lối châu Âu cổ điển, vận dụng những đường nét và hình khối châu Âu để tạo nên nét hào nhoáng sang trọng cho không gian thị giác, hào nhoáng nhưng không phô trương, hoành tráng nhưng không kém phần tinh tế.

Chùm đèn pha lê lộng lẫy rủ xuống từ độ cao gần 16m, toàn bộ phòng khách trông thật rực rỡ và xa hoa, trên nền gỗ từ đàn tươt sáng, vật dụng được bài trí theo một nhịp điệu nhất định. Những phiến đá cẩm thạch thiên nhiên, thông qua sự tương phản mạnh mẽ về màu sắc mà làm nổi bật khí phái cao quý.

Sau khi quan sát một vòng, Tô Mộc Cầm đột nhiên có nghi hoặc, “Xa hoa thế này chắc chắn tốn rất nhiều tiền, hần không phải đi cướp ngân hàng đấy chứ?”

Thẩm Tư Thanh thấy gương mặt có vẻ mờ mịt của cô, lên tiếng, “Đến đây!”

Hần ngồi trên ghế trước quầy rượu, ra lệnh cho cô, nhưng lại nhìn thấy cô hơi do dự không quyết định, hần tiến lại lấy tay kéo cô vào quầy rượu.

Tô Mộc Cầm lão đảo, suýt nữa té ngã xuống, càng cảm thấy căng thẳng hơn.

Thẩm Tư Thanh mở một nụ cười xinh đẹp, đi đến quầy bar, “Uống rượu không?”

“Không, không cần đâu!”

“Gin nhé?”

“.....” Cô đành im lặng coi như ngầm thỏa hiệp.

Rượu Gin được làm từ ngũ cốc, chủ yếu là lúa mì hay lúa mạch đen. Loại rượu không màu này sau đó được ướp hương juniper và các hương thơm thảo mộc khác. Mùi vị chính trong rượu Gin là mùi thơm của trái bách xù được trồng nhiều ở miền bắc nước Ý, Croatia, Mỹ và Ca na đa. Các loại thảo mộc khác có thể là cây hồi, rễ bạch chỉ, quế, vỏ cam, rau mùi, vỏ cây cassia.

Tô Mộc Cầm chân chừ nâng ly lên, sau đó uống một ngụm, chất lỏng như lửa thiêu đốt thực quản cô, một đường chảy đến dạ dày. Cô nhú mảy, lại thầm nghĩ mình vừa uống phải thứ đồ uống khủng khiếp gì thế này?

Đáy mắt thâm thúy của Thẩm Tư Thanh nhìn vào khuôn mặt nhẩn nhó của cô, bàn tay khê khàng miết ly rượu nhưng không uống, hần đề ly rượu sang một bên, đi vào phòng bếp, sau một lúc sau, hần đi ra, trên tay là hai đĩa Beefsteak thơm lừng.

Hần đặt hai chiếc đĩa ở trên bàn ăn cạnh quầy rượu, sau đó nói, “Lại đây ăn chút gì đi!”

Tô Mộc Cầm rất thỏa hiệp, cô đứng dậy, tiến lại bàn ăn, ngồi đối diện với hần, hơi cảm thấy thiếu tự nhiên, nhưng cô vẫn cố bình tĩnh ăn, được một lúc sau khi hai người đã gần ăn xong, cô liền ngưng.

“Tôi ăn xong rồi, có thể bàn chuyện công việc chưa?”

“Gấp như thế làm gì? Tôi còn chưa ăn xong?” Thẩm Tư Thanh chậm rãi cắt một miếng bít tết nhỏ, cho vào miệng, động tác rất thanh nhã.

Tiếng đồng hồ trên khuỷu tay vang lên thanh âm “tích tắc”, khiến tâm của cô có chút hồi hộp, trên trán mồ hôi đã toát ra, tuy trong biệt thự có điều hòa, nhưng cô vẫn cảm thấy hơi nóng.

Đợi khoảng năm phút sau, rốt cuộc hần cũng ăn xong, hần lấy khăn tay lau miệng, thấy khuôn mặt cô có chút khó coi, liền hỏi, “Có muốn uống chút nước không? Sắc mặt của cô không tốt lắm thì phải?”

“Không cần đâu, bây giờ có thể nói chuyện công việc được chưa?” Tô Mộc Cầm vội vàng hỏi.

Thẩm Tư Thanh cup mi mắt, ngón tay khê gõ lên mặt bàn, ung dung nói, “Tôi đồng ý ký bản hợp đồng này!”

Tô Mộc Cầm hơi ngẩn người, không ngờ hần lại đồng ý nhanh như vậy, lại nghe thấy hần nói tiếp: “Chỉ cần em chấp nhận một điều kiện của tôi!”

Nhìn hần như vậy, có thể nghĩ đến cái gọi là điều kiện nhất định rất ‘khắc nghiệt’, Tô Mộc Cầm bèn hỏi: “Điều kiện gì?”

“Em ở với tôi một đêm”

Cô nhú lông mày, cho rằng mình nghe lầm. “Anh nói gì hả?”

Ánh mắt hần sáng rực, từng câu từng chữ, nói lại một cách rõ ràng mạch lạc: “Em ở với tôi một đêm!”

Tô Mộc Cầm đột nhiên đứng dậy, tức giận đến nổi bật cười, “Không có khả năng đó, Thẩm Tư Thanh, tôi nói cho anh biết, hợp đồng này, tôi không

cần ký nữa!”

Nói xong, Tô Mộc Cầm liền xoay người đi, nhưng cơ thể bỗng nhiên mềm nhũn, giống như tất cả sức lực đều bị rút cạn, tầm mắt càng trở nên mờ hồ, đến sau cũng tất cả ý thức đều tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Đêm dày vò [H+]

Thẩm Tư Thanh tiến lại đỡ lấy Tô Mộc Cầm, cô đã nghĩ tới việc gãy giữa nhưng mà toàn thân đều mềm rũ ra, một chút khí lực cũng không còn. Một cảm giác lười biếng bao phủ toàn thân cô, tựa một con mèo nhỏ, cô chỉ có thể thuận theo lòng mình, đem thân thể nhỏ bé dựa vào Thẩm Tư Thanh, đầu cũng khẽ dựa trên ngực hắn, mặc cho hơi thở của hắn bao trùm lấy cô.....

“Nóng quá, rốt cuộc anh đã làm gì tôi?” Tô Mộc Cầm cảm thấy bản thân mình giống như đang nằm trên mây, bồng bênh, không có lực.

Thẩm Tư Thanh không đáp lại cô, một phen bế Tô Mộc Cầm lên, hướng phòng ngủ đi tới. Tia sáng yếu ớt của ánh trăng chiếu vào trong phòng ngủ, bầu không khí đột nhiên biến hóa cực kỳ ái muội.

Ngay cả trong không khí, dường như đều tràn ngập hơi thở nóng rực.....

“Tôi khó chịu.....” Tô Mộc Cầm khổ sở dẩy dụa cơ thể, cô muốn mở mắt ra, thế nhưng, cuối cùng chỉ có thể hé ra được một chút mí mắt.

Chỗ sâu trong đáy mắt muốn xem bóng người đứng ở trước mắt cô rốt cuộc muốn làm gì, nhưng không thể làm được.

Nóng quá.....

Thực sự nóng quá!

Tô Mộc Cầm khổ sở dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm cánh môi, thân thể khổ sở ở trên giường.

“Ừm.....” Thanh âm của Tô Mộc Cầm giống như muốn khóc, trong thân thể cô giống như có hàng nghìn con kiến bò qua, vừa ngứa vừa đau.

Thẩm Tư Thanh đứng ở cạnh giường nhìn bộ dạng khổ sở của cô, thời gian trôi qua, hơi thở của hắn càng ngày càng nặng.....

Màn đêm dường như càng lúc càng thẫm.....

Đồ đạc trong phòng ngủ được ánh trăng chiếu vào khiến người ta có cảm giác mơ màng. Thẩm Tư Thanh đóng cửa phòng lại. Đối mặt với cô lúc này, ánh mắt thâm thúy dường như tăng thêm vài phần u ám, giống như một con hắc báo trong bóng đêm, đang chuẩn bị thôn tính con mồi.

“Giúp tôi, thật sự rất khó chịu.....” Tô Mộc Cầm khổ sở nức nở, cô híp hai mắt lại, đáy mắt mơ màng rơi vào tròng mắt đen thâm thúy của Thẩm Tư Thanh, một khắc kia, cô vô thức nức nở nói, “Mạnh Hàn....”

Trong tiềm thức của Tô Mộc Cầm, cô chỉ muốn kêu Mạnh Hàn đến cứu mình, nhưng lý trí của cô mơ hồ không rõ, nửa câu nói sau hoàn toàn không thể bật ra khỏi miệng, chỉ còn tiếng khóc rầm rì.

Một tiếng thờ gấp, một tiếng ngâm khe 'Mạnh Hàn', khiến lý trí của Thẩm Tư Thanh tan rã.

Hai mắt đỏ tươi của Thẩm Tư Thanh nhìn Tô Mộc Cầm, coi như là ý thức đã bị khống chế triệt để, thế nhưng cô vẫn có thể gọi tên của Mạnh Hàn.....

“Em kêu lại một lần nữa thử cho tôi xem!” Thẩm Tư Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, gầm thành tiếng, “Tô Mộc Cầm, em gọi lại một lần nữa thử?”

“Ồ.....Ồ.....Mạnh Hàn....” Tô Mộc Cầm nghe không hiểu, tưởng rằng Mạnh Hàn không đến cứu cô, hoảng loạn lắc đầu khóc, bắt đầu gọi tên anh.

Thẩm Tư Thanh hoàn toàn mất đi lý trí, đáy mắt bắn ra tia lửa giận điên cuồng, hắn bỗng nhiên cúi người liền hôn lên đôi môi của Tô Mộc Cầm, bắt đầu điên cuồng nghiền nát!

Cảm nhận được hơi thở của đàn ông, Tô Mộc Cầm vô ý thức đáp, tham lam muốn càng nhiều hơn.....

Tia lý trí cuối cùng của Thẩm Tư Thanh cũng vì Tô Mộc Cầm chủ động mà hoàn toàn mất đi, hắn nâng gáy cô lên, đôi môi ấm nóng điên cuồng cắn mút..... Thậm chí, bàn tay của hắn để ở thắt lưng của cô cũng bắt đầu di chuyển lên!

“Uhm.....” Tô Mộc Cầm vô thức đắm chìm trong mùi hương bạc hà quen thuộc trên người Thẩm Tư Thanh, cô có thể cảm giác được một đôi bàn tay

ấm áp đang nhen nhóm từng ngọn lửa trên thân thể mình.

Cô chỉ cảm thấy hơi thở đàn ông cùng với mùi hương thoang thoảng kia đang hoà làm một, khiến cho cô có một cảm giác điên cuồng, giống như bị đè nén lâu ngày, thẳm sâu trong đáy lòng cảm thấy thực sự muốn được phóng thích.

Tiếng rên rỉ khe khẽ của Tô Mộc Cầm khiến Thẩm Tư Thanh như được kích thích, càng muốn chiếm lấy cô nhiều hơn. Nụ hôn của hắn mang theo nhu tình nồng đậm cùng bá đạo thẳng xuống phía dưới, roi xuống phần cổ mềm mại của cô, bàn tay thành thực đem từng chứng ngại trên người cô trút bỏ.

Nhiệt độ trong phòng ngủ dường như càng lúc càng tăng.

“Mộc Cầm, em là người phụ nữ của tôi.” Tiếng nói của hắn đã trở nên thô cát khàn khàn, giống như đang đè nén cảm giác mãnh liệt muốn bộc phát dục vọng điên cuồng.

Tô Mộc Cầm hoàn toàn không nghe được câu nói của hắn, ánh mắt mơ hồ nhìn hắn, đầy mắt lấp lánh chìm ngập trong men tình.

Thẩm Tư Thanh vừa dứt lời, hoàn toàn áp người xuống, bàn tay to của hắn dường như mang theo sức mạnh muốn huỷ diệt cô một cách triệt để, ngay cả đầu hắn cũng đang cúi xuống dưới.

“A.....” Sự đau đớn cùng sự kích thích cực hạn này khiến Tô Mộc Cầm không thể chịu nổi, đầu ngửa ra sau, cơ thể co rúm như một con tôm, mái tóc đen nhánh theo đó vẽ nên một đường vòng cung trong không trung, không kịp được mà phát ra tiếng hét chói tai, cơ thể giống như bị xé rách, nước mắt tuôn ra, cô thút thít, cánh tay dụi đầy ngực trần của hắn, “Đau quá! Đau quá.... buông tôi ra!”

Mặc dù đang ở lúc điên cuồng nhất, Thẩm Tư Thanh vẫn không quên cô là lần đầu tiên, có ý giảm nhẹ sức lực, để cô tiếp nhận mình.

Nhưng hắn không gặp được sự cản trở mà mình nghĩ, sắc mặt tức khắc trở nên dữ tợn như ma quỷ, đầy mắt đen thẳm nóng rực đến dọa người, hắn cứng người ở tại chỗ.

Được một lúc sau, Tô Mộc Cầm không còn cảm thấy đau đớn nữa, thân thể lại nổi lên phản ứng nguyên thủy nhất, vô thức cong người cựa quậy.

Thẩm Tư Thanh giữ chặt lấy thân thể của cô, lừa gạt bùng nổ, hắn lại nhấn người xuống, hơi thở lạnh băng phả lên da thịt của cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tô Mộc Cầm, qua đêm nay, em đừng hòng thoát khỏi tôi.”

Lòng thương xót của hắn hoàn toàn bị dập tắt kể từ khi hắn dung nạp vào cơ thể cô, cảm giác đau khổ giày xéo bao bọc lấy hắn, hóa ra lại khổ sở đến như vậy!

Tôi hôm nay, không phải đều đã nằm trong kế hoạch của hắn rồi hay sao? Nhưng tại sao lòng của hắn lại nguội lạnh như vậy? Nhưng cơ thể vẫn không ngăn được sự ham muốn đối với cô, vô tình chạy nước rút, thay đổi mọi tư thế, để cho hắn có cảm giác hoàn toàn có được cô, điên cuồng chiếm đoạt.

Tiếng gió rít gào qua khe cửa sổ, trong phòng ngủ, một mảnh ướt át khe lan tràn khắp không khí, tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ cùng tiếng gầm nhẹ của đàn ông và phụ nữ đan cài vào nhau, tạo thành một khúc nhạc tấu, phá vỡ không gian yên tĩnh của màn đêm dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Đã nhận làm con người của hắn

“Sự phản bội không làm tổn thương bạn, điều làm tổn thương bạn, là bạn quá để tâm tới chuyện đó.

Chia tay không làm tổn thương bạn, điều làm tổn thương bạn, là hồi ức.

Tình yêu đi đến đoạn kết không làm tổn thương bạn, điều làm tổn thương bạn, là hy vọng.

Bạn luôn nghĩ rằng mình bị tình cảm làm tổn thương, thế nhưng thực ra người có thể làm tổn thương đến bạn, vĩnh viễn chỉ có bản thân bạn mà thôi.

Vậy nên, cảnh giới cao nhất của một con người, không phải là toàn tâm toàn ý để yêu một người, mà là tự mình sống tốt cuộc đời của mình, đừng phụ thuộc vào bất kỳ một ai.”

Sáng sớm ngày hôm sau, những tia nắng le lói xuyên qua rèm cửa chiếu vào căn phòng hỗn độn. Dưới nền nhà, quần áo của nam nữ nằm rải rác, trên chiếc giường rộng lớn xa hoa, có hai người vẫn đang ngủ say. Người đàn ông ôm người phụ nữ vào trong lòng, còn người phụ nữ kia dường như cũng đang chìm vào mộng đẹp.

“A.....” Tô Mộc Cầm hơi cử động cơ thể, thân dưới liền truyền đến cảm giác đau đớn một cách dữ dội.

Tô Mộc Cầm nhíu mày, hơi hé mắt, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh, người con gái đang nằm ngủ đột nhiên giật mình tỉnh giấc, cô hơi nghiêng người, lúc này mới phát hiện ra mình đang ngủ trong lòng của Thẩm Tư Thanh. Hoảng hốt vài giây, cô mới lơ mơ nhớ được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra đêm qua, liền như bị điện giật, cô bật dậy vội vã lùi lại ở góc giường.

Tiếng chuông điện thoại không hề nhỏ, cộng thêm tiếng động vang lên bên cạnh khiến Thẩm Tư Thanh nhíu mày tỉnh giấc.

Tô Mộc Cầm đưa tay lên bịt lấy khuôn miệng, dường như đang muốn kìm nén tiếng hét chói tai, thân thể khẽ run rẩy, không biết là bởi vì lạnh hay là bởi vì sợ hãi.

Thẩm Tư Thanh hoàn toàn thanh tỉnh, nhìn thấy bộ dạng Tô Mộc Cầm đang co ro ở trong góc giường, khoé miệng hơi nâng lên, tạo thành một nụ cười lạnh, “Tỉnh sớm như vậy, xem ra tối hôm qua tôi còn quá nhẹ tay với em!”

Làm người không nên quá nhạy cảm, suy nghĩ nhiều cũng chỉ làm bản thân tổn thương mà thôi. Người nói vô tâm nhưng người nghe lại dễ bụng, một câu nói vô tình cũng sẽ làm cho người khác bị tổn thương.

“Anh rốt cuộc đã làm gì với tôi?” Tô Mộc Cầm nắm chặt tay lại, khiến cho mímng tay khảm vào da thịt, hạ thân lại truyền đến cảm giác đau đớn, dường như muốn nhắc nhở cho cô biết chuyện đêm qua không phải là một giấc mơ.

Thẩm Tư Thanh nhếch môi cười nhạt, giọng điệu mỉa mai, “Làm gì không phải chính em là người rõ nhất hay sao?”

Một lời nói đâm vào cơ thể, có thể cơ thể sẽ lành, nhưng nó sẽ làm cho con tim bị tổn thương và vết thương đó sẽ tồn tại cả đời.

“Anh nhất định phải khiến cho quan hệ của tôi và anh càng thêm ghê tởm hay sao?” Giọng nói của cô hơi run, sự tuyệt vọng và bi ai từ dưới tay chân đến tận trong xương tủy không ngừng quét đến. Thẩm Tư Thanh không tức giận, ngược lại còn cười chế giễu, “Trước kia cũng đã rất ghê tởm rồi! Tôi cũng không ngại khiến mối quan hệ này càng ghê tởm hơn đâu!”

Thẩm Tư Thanh ngồi dậy, tiến lại phía cô, bàn tay mang theo sự lạnh lẽo và chai sần đặt trên bả vai cô, làm cho cô run lên, tránh né theo bản năng, “Đừng động vào tôi!”

Nhưng Thẩm Tư Thanh vẫn cứ cố chấp, ngón tay ở trên bả vai cô thông thả xoay tròn, lượn vòng tự do xuống phía dưới, “Xấu hổ cái gì? Không phải đêm hôm qua, chính em là người nằm ở dưới thân tôi, kêu tôi muốn em hay sao?”

“Ba” một tiếng rơi xuống, trong không gian yên tĩnh, đặc biệt chói tai!

Tô Mộc Cầm tức đến nổi ngay cả sức đề cử cũng không có, chỉ cảm thấy mình là một kẻ mù, từ đầu đến cuối nhận lầm con người hắn.

Ở bên hắn nhiều hơn một giây, cô đều cảm thấy đau khổ muốn chết, cảm giác tuyệt vọng mà ngày hôm nay hắn mang lại cho cô, có lẽ cả đời này cô sẽ không thể nào quên, cho dù trước kia có hận, nhưng cô vẫn còn một chút tình cảm đối với hắn, thế nhưng, qua đêm hôm nay, cô lại rất hối hận, đáng lẽ ra, cô không nên tiếp tục dây dưa với hắn, thậm chí, đã có một giây, cô hối hận vì đã từng yêu hắn.

Tô Mộc Cầm cắn chặt răng, khoé mắt ửng đỏ, thế nhưng, cô vẫn không rơi một giọt nước mắt nào, bởi vì, hắn không đáng để cô phải đau khổ.

Thẩm Tư Thanh bị đánh một tát, đầu hơi lệch, trên má đã bị cào xước, thế nhưng, hắn chỉ bình tĩnh xoay đầu, nhìn vào đáy mắt ửng đỏ của cô, khoé miệng mấp máy muốn nói gì đó, thế nhưng, lời nói tàn nhẫn lại bật ra, “Tô Mộc Cầm, em đứng thấy tôi nhân nhượng thì chuyện gì cũng có thể làm!”

Tô Mộc Cầm cắn răng nhìn hắn, không kiềm chế được liền muốn nâng tay đánh hắn lần nữa, thế nhưng lần này, bàn tay của cô chưa kịp hạ xuống thì hắn đã nhanh chóng bắt lại, thuận thế, đè cô ở trên giường.

“Cầm thú! Buông tôi ra!” Tô Mộc Cầm ở dưới thân hắn dẫy dụa, nhưng cô vừa động một chút, bên dưới lại truyền đến cảm giác đau đớn như bị xé rách.

Cô thở dốc, đáy mắt vằn lên tia máu, hận không thể thoát khỏi người đàn ông này.

Hắn rốt cuộc có tư cách gì mà đối xử với cô như vậy?

“Anh rốt cuộc còn muốn làm gì tôi nữa? Anh hại tôi như vậy vẫn chưa đủ thỏa mãn nhu cầu biến thái của anh hay sao?” Giọng nói trầm thấp của cô vang lên.

“Đúng là không đủ, Mộc Cầm, tôi không chỉ muốn em một lần đâu, mà còn muốn em cả đời này!” Thẩm Tư Thanh bóp chặt lấy cổ cô, để cô nhìn rõ dục vọng trong đáy mắt của hắn, hơi thở ấm nóng phả lên da thịt của cô, khiến cô run rẩy vì sợ hãi.

Nhưng cô lại cố tỏ ra bình tĩnh, giễu cợt cười, “Anh đúng là đồ điên!”

Thẩm Tư Thanh không tức giận, ngược lại còn cười sáng lạn, nhưng trong nụ cười đó lại chứa một tia lạnh lùng, lời nói tàn nhẫn như đang chất vấn “Đúng là tôi đã điên rồi! Tô Mộc Cầm, tôi là bởi vì bị em ép cho điên lên!”

Tô Mộc Cầm ngăn người nhìn hắn, không cách nào thấu hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, nhưng trong tim lại có cảm giác nhói đau. Trong lúc bản thân, cô thấy cơ thể mình được hắn ôm lấy, khuôn mặt tái nhợt dán vào vòng ngực nhấp nhô theo từng nhịp hít thở của hắn. Mặt cô thấm đầy mùi hương bạc hà.

“Nói cho tôi biết, lần đầu tiên của em là cho người đàn ông đó?” Hân lạnh nhạt cắt giọng.

Có trời biết, tới qua khi hân nghĩ tới điều đó, lồng ngực hân giận đến phát điên. Ba năm trước kể từ khi chia tay, cô và hân chưa từng vượt quá giới hạn cho đến ngày hôm nay, hân thật sự sẽ tin cô là lần đầu, đáng về cô kêu đau, nước mắt của cô, mọi thứ đều rất giống, chỉ một chút nữa thì hân đã tin. Thế nhưng, khi hân từ từ dung nạp vào người cô thì mọi hy vọng của hân dường như tan biến hết thấy.

Vừa nghĩ cô cũng có thể như vậy dưới thân người đàn ông kia, hân chỉ còn biết tàn nhẫn, điên cuồng chiếm giữ thân thể của cô!

Câu nói của hân cảnh tỉnh cô, rốt cuộc cô cũng hiểu ý tứ trong lời nói của hân, ngậm ngẫn nhìn hân rất lâu. Hóa ra, hân hiểu lắm cô không còn là xử nữ.

Thật ra, từ nhỏ cô đã biết mình bẩm sinh đã không có màng trinh, có một số phụ nữ khi sinh ra, đã bị khiếm khuyết bộ phận này, thế nhưng cô không ngờ đến, chỉ vì sự khiếm khuyết đó mà cô lại bị hân coi rẻ sự trong trắng như vậy.

Tô Mộc Cầm nở nụ cười lạnh lẽo, đáy mắt vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, “Điều đó có quan hệ gì đến anh!”

Ánh mắt tràn đầy căm hờn của cô làm cho Thẩm Tư Thanh rất giận, “Từ nay quên hân ta đi, trở về bên cạnh tôi, tôi sẽ không bao giờ buông tay em nữa!”

“Anh có quyền gì để nói với tôi những điều này?” Tô Mộc Cầm cười khẩy.

Đúng vậy hân không có quyền, thế nhưng, hân có thừa thủ đoạn để ép cô trở lại bên cạnh hân.

“Nếu em muốn biết tôi có quyền hay không thì rất nhanh thôi em sẽ rõ!” Giọng nói giễu cợt từ từ vang lên hoàn toàn trái ngược với bầu trời ngoài kia.

Tô Mộc Cầm ngừng thở, nhìn Thẩm Tư Thanh giống như một kẻ điên, lời nói của hân rốt cuộc có ý gì, đột nhiên trong lòng lại cảm thấy hoảng sợ, không nghĩ nhiều, cô liền dùng tất cả sức lực để đẩy hân ra, thế nhưng ngoài dự liệu của cô, hân lại thả cô ra một cách dễ dàng.

Tô Mộc Cầm hốt hoảng xuống giường mặc đồ với tốc độ nhanh nhất dưới ánh mắt nóng rực của hân, sau khi nhanh chóng mặc đồ xong, đầu cũng không quay lại, đã mở cửa tông thẳng ra ngoài.

Thẩm Tư Thanh quét sạch thái độ giễu cợt lúc nãy, vẻ mặt đông cứng lại, sức của cả người lúc này đều bị mất hết.

Hân không muốn như vậy, nhưng, hân đã bị ép đến đường cùng rồi, không còn lựa chọn nào khác. Nếu như có thể dùng cách này giữ cô lại, vậy thì, có làm chuyện dễ tiện hơn nữa, hân cũng có thể làm được!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Hợp đồng đã được ký

“Thanh xuân là quãng thời gian đầy sóng gió bởi vì lúc ấy chúng ta không biết câu trả lời là gì. Chúng ta thực sự không biết bản thân muốn cái gì, ai thật lòng yêu chúng ta, chúng ta thật lòng yêu ai. Đó là thời gian chúng ta cứ quẩn quanh đây đó, tìm kiếm câu trả lời. Và rồi khi chúng ta bất ngờ biết được câu trả lời. Bất giác chúng ta đã trưởng thành, đã trải qua những lần ly biệt ít nhiều.”

Tô Mộc Cầm ngăn người ở trong phòng họp, thân thể có chút không khỏe, ngày thường, phòng thiết kế vẫn có thói quen họp vào buổi sáng, nhưng lần này, tinh thần của cô không được tốt, trưởng phòng Hạ ở trên kia đang nói gì, cô hoàn toàn không nghe lọt một chữ, thẳng đến lúc có tiếng reo hò hưng phấn, cô mới mờ mịt nhìn mọi người.

“Hợp đồng lần này với DAF vô cùng thành công, phía bên công ty DAF cũng đã đồng ý cho phía công ty chúng ta cùng tham gia dự án thiết kế thi công showroom thời trang Venisa diễn ra sắp tới của họ.....” Hạ Du Cẩn mỉm cười nhìn Tô Mộc Cầm, “Chủ yếu nhất là, tổng giám đốc của DAF đánh giá rất cao năng lực làm việc của công ty chúng ta!”

Tô Mộc Cầm lập tức nhú mày, có chút không hiểu nhìn trưởng phòng Hạ, “Chuyện này là sao?”

Trưởng phòng Hạ bắt đầu đi nhìn Tô Mộc Cầm, “Mộc Cầm, tinh thần của cô hôm nay không được tốt lắm, từ lúc này đến giờ cô không chú ý lời tôi nói sao?”

“Hôm qua mất ngủ, thế nên hơi mệt.” Tô Mộc Cầm cúi đầu, nói dối.

“Tôi biết cô rất trọng công việc, thế nhưng cũng nên chú ý đến sức khỏe một chút!” Trưởng phòng Hạ quan tâm nói.

“Cảm ơn trưởng phòng.” Tô Mộc Cầm đáp lại, vẫn có chút chuyện không hiểu liền hỏi, “Nhưng chuyện hợp đồng là có ý gì?”

“Chuyện này không phải chính cô hôm qua đã đi nói chuyện với tổng giám đốc bên đó hay sao?” Hạ Du Cẩn kinh ngạc nhìn Tô Mộc Cầm, “Tôi nghe ý tứ của lời nói kia hình như là tổng giám đốc Thẩm rất hài lòng với sự cố gắng của cô ngày hôm qua, vì thế liền cho chúng ta một cơ hội.....”

Trong nháy mắt, Tô Mộc Cầm cảm thấy toàn thân đều lạnh giá, không biết cái gọi là “sự cố gắng” trong lời nói của hắn là chỉ cả ngày hôm qua cô ở bên cạnh hắn, hay là ám chỉ chuyện tối hôm qua.

Thẩm Tư Thanh, anh rốt cuộc đang có ý đồ gì?

Tô Mộc Cầm cắn răng, chỉ có thể giả bộ cười cười làm như đã nhớ ra.

Tan họp, Tô Mộc Cầm trở về bàn làm việc của mình, trong phòng thiết kế, chỉ có cô và Nhan Miêu là nữ nhân, thế nên rất thân với nhau, chuyện gì cũng có thể tâm sự được.

“Mộc Cầm, cô... không sao chứ?” Nhan Miêu ngập ngừng hỏi.

Tô Mộc Cầm giật khóe miệng, cười gượng, “Tôi không sao?”

Nhan Miêu thấy vẻ mặt thiếu tự nhiên của Tô Mộc Cầm, liền tỏ vẻ không tin, tuy rằng chỉ là đồng nghiệp với nhau, thế nhưng cô hiểu rất rõ con người của Tô Mộc Cầm, chắc chắn cô ấy đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không thì tại sao sáng nay trong cuộc họp, cô ấy lại thất thần như vậy?

“Có phải giám đốc Thẩm gây khó dễ cho cô không?” Nhan Miêu nhíu mày, có chút lo lắng hỏi.

Tô Mộc Cầm hơi sững lại, căng thẳng cắn môi, nhưng vẫn cố bình tĩnh để trả lời, “Không phải đâu, cô suy nghĩ nhiều rồi!” Nhan Miêu biết cô ấy đang cố gắng trốn tránh câu chuyện, vậy nên cô cũng không dò hỏi quá kỹ.

Thực ra, cô rất tò mò mối quan hệ của Tô Mộc Cầm và tổng giám đốc Thẩm. Đặc biệt là lúc cô nhìn thấy Mộc Cầm chạy ra từ phòng tổng giám đốc, quần áo trên người lại xộc xệch, không khỏi khiến cô giật mình liên tưởng, từng câu hỏi nghi vấn cứ mãi xoay quanh trong đầu của cô, rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Mộc Cầm lại hốt hoảng như vậy? Mà từ khi cô nhìn thấy Tô Mộc Cầm một mình ngồi trên cầu thang vắng vẻ, đến khi về công ty, đều không thấy cô ấy mở miệng nói chuyện. Cũng từ hôm trở về từ tập đoàn DAF đến nay, cô luôn cảm thấy Mộc Cầm hơi thiếu tập trung.

Nhan Miêu hơi rùng mình nghĩ đến, “Không phải tổng giám đốc Thẩm là một tên biến thái đấy chứ?”

Nhưng suy nghĩ đó rất nhanh liền bị bác bỏ, “Có lẽ không phải, tổng giám đốc đã bao giờ dính scandal với phụ nữ bao giờ đâu!”

Nhưng Nhan Miêu vẫn nghi hoặc nghĩ, “Vậy rốt cuộc tại sao quần áo của Mộc Cầm lại xộc xệch như vậy? Còn chạy ra với tinh thần hoảng loạn nữa?”

Nhan Miêu bất đắc dĩ thở dài một tiếng, không ngờ việc ngồi suy đoán sự việc riêng tư của người khác cũng thật mệt mỏi, thời thì cứ coi như chuyện hôm đó chưa từng xảy ra và cô cũng không thấy cái gì đi, còn suy nghĩ nữa, chắc chắn cô sẽ già sớm vì thở dài thôi.

Rất nhanh đã đến giờ tan tầm, màn đêm kéo đến, Tô Mộc Cầm ngồi trong hành lang yên tĩnh, thật lâu sau, cô mới đứng dậy để trở về.

Cô hít một hơi thật sâu, hương hoa dịu nhẹ không biết từ đâu bay tới loáng thoáng trong làn gió nhẹ. Không khí mùa thu vào buổi tối có hơi se lạnh. Từ công ty đi ra, Tô Mộc Cầm dọc theo ven đường, bên tay phải cô đã có vài cửa hàng sáng đèn, những tòa nhà cao tầng tản ra ánh đèn neon như đom đóm lấp lánh. Bên tay trái, thỉnh thoảng lại có vài chiếc xe chạy qua. Con đường này cách xa tuyến đường chính của thành phố, cho nên vắng lặng vô cùng.

Bóng dáng Tô Mộc Cầm kéo dài dưới ánh đèn đường, giống như một linh hồn cô đơn vô chủ, phiêu bạt khắp đất trời. Trái tim cô vô cớ nặng trĩu, từ lúc rời khỏi nhà hắn, cô cảm thấy tâm tình rất bức bối. Đêm khuya vắng vẻ làm cô càng thêm mất cảm ưu tư. Tô Mộc Cầm vô thức quay đầu nhìn xung quanh, đường phố phía sau sạch sẽ vắng vẻ, không có một bóng người, yên tĩnh đến quỷ dị.

Cô đứng yên thật lâu, trái tim cô lúc nào cũng hoảng loạn. Loại cảm giác này cực kỳ giống ban ngày, giống như mọi thứ đêm hôm qua chưa từng xảy ra, cảm giác trống rỗng không biết phải làm sao.

Cô chợt quay đầu, bước nhanh hơn rất nhiều, hô hấp có chút nghẹn ngào, cô có thể ngửi rõ ràng mùi bạc hà lượn lờ trong không khí, cảm giác đau khổ mà người đó mang tới.

“Tô Mộc Cầm, từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ buông tay em nữa!”

Không..

Cô che chặt lỗ tai mình, ngồi xồm xuống đất, dạ dày cô bắt đầu đau đớn.

“Mộc Cầm.....” Tiếng nói đột ngột vang lên ở phía sau, Mạnh Hàn đi ra từ xe Mesarati, bước nhanh đến đỡ cô, lo lắng nhìn, “Em sao vậy?”

Anh vốn đến để đón cô nhưng không ngờ đến nơi thì công ty của cô đã tan tầm gọi điện thoại thì không mở máy, không thể làm gì khác ngoài việc đi dọc đường tìm cô. Rốt cục, anh nhìn thấy cô ngồi xồm ở ven đường, bộ dạng đáng thương, khiến trái tim người khác cảm thấy hết sức đau đớn.

“Mạnh Hàn.....” Tô Mộc Cầm chờ người nhìn anh, hốt hoảng nhìn nhận người đàn ông trước mắt.

“Là anh đây, em làm sao vậy?” Mạnh Hàn thấy sắc mặt cô trắng bệch đến đáng sợ, lau mồ hôi bết trên trán cô, thấp giọng hỏi.

Tô Mộc Cầm không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn anh. Gương mặt anh dưới bóng đèn dịu dàng, ánh mắt anh khản trương, từ trong đôi mắt đen láy của anh, cô thấy được hình bóng bất lực của mình. Cái gì đã vỡ là vỡ, có hàn gắn lại cũng chỉ toàn rạn nứt. Cái gì đã đứt là đứt, có nối lại cũng chẳng tồn tại dài lâu.

Túi thân kéo tới, viền mắt cô đỏ hoe. Tới bây giờ cô mới biết, thì ra có thời điểm con người sẽ không cần gì hết, chỉ cần có một người quan tâm, khản trương vì mình. Như vậy là đã hạnh phúc.

Thoáng chốc, Tô Mộc Cầm ôm lấy Mạnh Hàn. Có phải ông trời đã định trước hay không, cứ mỗi khi cô cảm thấy bất lực hay đau khổ, người đàn ông này luôn ở bên cạnh cô, khiến cô cảm thấy an tâm.

Mạnh Hàn ngẩn người, nhìn cô gái nhỏ ở trong lòng ngực, khẽ vỗ về cô, “Hôm nay xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Mộc Cầm lắc đầu, dằn giọng đi nỗi đau, nhẹ giọng nói, “Em nhớ anh!”

Mạnh Hàn cười ấm áp với cô, ôm cô vào lòng, thở nhẹ một hơi, cảm anh khẽ chống lên đỉnh đầu cô, “Cô bé ngốc, nhớ anh thì có thể đến gặp anh, cần gì phải chịu đựng như vậy!”

Tô Mộc Cầm yên lặng ở trong lòng anh, tuy chỉ là cái cớ, thế nhưng cô thật sự rất nhớ anh, lúc này cô rất cần sự an ủi của anh, vào đêm khuya này, đôi khi nó cũng mang theo những cảm xúc, nỗi nhớ, kỉ niệm mà con người luôn muốn che giấu, quên lãng. Những điều không muốn có trong kí ức. Những điều ước rằng có thể xoá chúng một cách dễ dàng. Những nỗi buồn có tên hoặc không tên.

Đôi khi cô nghĩ, cô và anh như hai động vật sưởi ấm cho nhau, vượt qua mỗi mùa hè nóng bức, từng mùa đông giá rét, cứ nương tựa vào nhau cho đến già, không phải là không thể.

Hơi thở thơm mát văng vẳng trong không khí, khiến cô xót xa, đáy lòng cô thì thầm, “Mạnh Hàn, anh thật sự rất tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Gặp lại người quen

“Tình yêu chân chính được ví như bóng ma: Ai này đều nói đến, nhưng ít người trông thấy.”

Ngày hôm sau, Tô Mộc Cầm đem cặp mắt đen ngòm đến công ty, bởi vì đêm qua mất ngủ, tinh thần của cô đều không tốt.

Vừa ngồi vào bàn làm việc, đúng lúc đó trưởng phòng Hạ tiến vào, thông báo kết quả công việc của quý này, “Việc ký thành công hợp đồng với DAF đã khiến Triệu tổng rất hài lòng, vì thế để ăn mừng cho sự kiện này, tối nay Triệu tổng sẽ mời tất cả nhân viên của phòng thiết kế chúng ta đi ăn mừng, mọi chi phí công ty chi trả.....”

“Thật vậy sao?” Nhan Miêu hào hứng.

Trưởng phòng Hạ gật đầu, “Đúng vậy.” sau đó nhìn về phía Tô Mộc Cầm, “Mộc Cầm, lần này công lao của cô là lớn nhất, cho nên địa điểm vui chơi, tùy cô quyết định!”

Tô Mộc Cầm kỳ thực không muốn đi, thế nhưng, không muốn làm mọi người mất vui, liền quay sang hỏi thăm ý kiến của các đồng nghiệp trong phòng, sau đó nhất trí yêu cầu đi Sanlitun

“Các cô cậu đúng thật là biết hưởng thụ!” Trưởng phòng Hạ vui đùa, “Được được được, Sanlitun liền Sanlitun, sau này mọi người nhớ cố gắng nỗ lực nhiều một chút, ăn nhậu chơi bời, thêm tiền thưởng cái gì cũng có!”

Mọi người vừa nghe, lập tức đứng dậy hoan hô..... Còn Tô Mộc Cầm chỉ trầm ngâm yên lặng.

Màn đêm bao trùm khắp thành phố Bắc Kinh, tạo thành một dải lụa đen óng.

Tô Mộc Cầm ngồi trước hành lang của Sanlitun ngược nhìn bầu trời xám xịt. Những vết hôn đỏ sẫm trên người cũng nhạt đi nhiều, nhìn kỹ mới nhận ra, cô không phải là thiếu nữ mười mấy tuổi, không duy tình đến nỗi vì một lần sơ sẩy mà đau khổ, héo hon. Nhưng không hiểu sao, cơn ác mộng đó cứ quanh quẩn trong đầu cô, không thể xóa đi được, cảm giác bị hấn ta chiếm đoạt, không thể nào quên.

Cô ôm đầu, vò rối mái tóc dài, cố nghĩ tới những chuyện vui vẻ, lòng mới nhẹ đi một chút.

“Tô Mộc Cầm?” Một giọng nói nghi hoặc từ phía sau vang lên. Cô ngẩng đầu, bắt gặp gương mặt quen quen, khuôn mặt thanh tú, cặp kính trắng, có dáng cao ráo, uy nghiêm nhưng cũng rất đĩnh đạc.

Tô Mộc Cầm hơi kinh ngạc, không ngờ lại gặp lại anh ở đây, cô đứng dậy, hơi mỉm cười, “Dương Quân phải không ? Lâu rồi không gặp!” Trông anh chín chắn hơn trước, nhưng bề ngoài không thay đổi nhiều.

“Lâu quá không gặp, em khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe.” Tô Mộc Cầm cười, hỏi: “Anh thì sao?”

“Rất ổn!” Dương Quân đẩy gọng kính, sau đó hỏi, “Em về nước từ khi nào vậy?”

“Hai tháng trước!” Tô Mộc Cầm trả lời.

Dương Quân nghi ngại nhìn cô hỏi: “Em và cậu ta.....”

“.....” Tô Mộc Cầm biết anh hỏi chuyện gì, yên lặng vài giây, sau đó cười khổ nói, “Chúng em đã gặp lại nhau!”

Dương Quân mỉm môi, trong nụ cười như có chút gì đó hụt hẫng, “Vậy hiện giờ em với cậu ta như thế nào?”

“Dương Quân, em sắp kết hôn rồi! Người ấy không phải Thẩm Tư Thanh!” Tô Mộc Cầm bình tĩnh trả lời nghi hoặc của anh, cô biết Dương Quân là một người đàn ông rất tốt. Trước kia, cô cũng từng được nhiều người theo đuổi, mà Dương Quân lại để lại ấn tượng rất sâu đậm.

Cô vẫn nhớ rất rõ, anh đã từng đánh nhau với Thẩm Tư Thanh chỉ vì cô, bởi vì lúc đó, hai người vẫn đang là bạn thân chí cốt của nhau, mọi chuyện đều có thể nói với nhau, không hề có bí mật, kể cả chuyện Dương Quân thích cô, anh cũng đều nói cho hần biết.

Nhưng đúng một cái, hần lại thông báo chuyện hần và cô đang hẹn hò cho Dương Quân biết, tức giận vì bị bạn mình phản bội, Dương Quân và Thẩm Tư Thanh đã đánh nhau một trận, kể từ đó, hai người bọn họ không còn gặp nhau nữa.

Chưa bao giờ Dương Quân nói thích cô nhưng luôn xuất hiện những lúc cô cần.

Còn nhớ hôm đó, là buổi đêm mà cô và hần chia tay, cô đã một mình đi trên vỉa hè, sau đó ngồi sụp trước con hẻm nhỏ, bật khóc vô cùng thê lương.

Anh yên lặng ngồi cạnh cô, nhẹ nhàng an ủi cô bằng những cái ôm, mặc cho cô đánh đập, chửi mắng, anh vẫn không có một lời oán thán, âm thầm chịu đựng sự hành hạ trong đau khổ của cô.

Mai về sau khi cô khóc mệt, anh mới từ từ công cô về nhà, sau đó yên lặng ở bên cạnh chăm sóc cô cả một đêm, mọi hành động đều rất âm thầm.

Hôm nay, gặp lại Dương Quân, chuyện cũ lại ồ ạt kéo về trong tâm trí, cô bàng hoàng nhận ra, cho dù cố né tránh, ký ức vẫn không hề phai mờ theo năm tháng.

Dương Quân sau khi nghe thấy lời giải thích của cô, hơi sững lại, nhưng cũng chỉ cười nhạt, “Vậy sao? Người ấy là người như thế nào?”

Tô Mộc Cầm ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, ánh mắt tự tin, “Là một người rất tốt, anh ấy đã giúp em rất nhiều trong những năm khó khăn ở nước ngoài! Rất đáng để dựa vào!”

“Vậy khi nào hai người kết hôn? Đã chuẩn bị đến đâu rồi?” Dương Quân hơi lúng túng khi hỏi câu này.

Tô Mộc Cầm lại mỉm cười, nhẹ nhõm trả lời, “Nửa tháng nữa sẽ kết hôn! Mọi chuyện anh ấy đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ còn việc thử váy cưới và phát thiệp nữa thôi!”

Ánh mắt Dương Quân mờ lúng nhìn cô, “Nhanh vậy sao?” Hơi thất vọng cúi người, nhưng anh vẫn nói với giọng bình tĩnh, có chút vui đùa, “Vậy đến lúc đó nhớ phải mời anh làm phù rể đấy nhé!”

Tô Mộc Cầm bật cười, “Nhất định rồi, em cũng sẽ tìm một phù dâu thật xinh đẹp cho anh!”

Hai người nhìn nhau cười.....

Đúng lúc đó, một giọng nói trong trẻo vang lên, phá vỡ không gian yên bình này.

“Mộc Cầm, mọi người đang uống vui vẻ mà cô chạy đi đâu vậy hả?” Nhan Miêu đứng ở cửa hùnh hồ chạy tới phía cô, chân bước đi không vững, bộ dạng đã say khướt rồi.

“Cẩn thận!” Tô Mộc Cầm đột nhiên hét hoảng hét lên.

Nhưng tiếng hét vừa dứt cũng là lúc không gian trở nên ngưng trọng một cách quỷ dị.

Vừa nãy, Nhan Miêu vừa loạng choạng lại gần cô thì đụng phải một người bồi bàn, cả người theo quán tính đổ về phía trước, ly rượu đang cầm trong tay cùng với những ly rượu trong tay của bồi bàn đột nhiên đổ ập lên đầu của Dương Quân.

Bây giờ chỉ thấy Dương Quân trừng mắt cứng người đứng ở đó, một chút nhúc nhích cũng không có, trên người toát ra khí lạnh.

Tô Mộc Cầm vô thức nuốt nước bọt, còn thủ phạm gây nên chuyện vừa rồi thì đang túm lấy quần của Dương Quân để đứng dậy.

“Dương Quân, cô ấy là đồng nghiệp của em! Anh.... đừng để bụng!” Tô Mộc Cầm tròn mắt, điệu bộ vô cùng thiếu tự nhiên.

Dương Quân không nói gì, nụ cười lạnh giá, liếc mắt nhìn bộ dạng chật vật của người phụ nữ dưới chân, không cần chú ý đến những ánh mắt tò mò của những người xung quanh, một phen đem Nhan Miêu túm lên.

Tô Mộc Cầm âm thầm cầu nguyện, tuy trước kia cô thường gặp một Dương Quân hòa nhã, ôn nhu, nhưng một khi anh đã tức giận thì vô cùng đáng sợ.

“Cô có biết mình đang làm gì không?” Dương Quân nghiêng răng nghiêng lợi nói, anh vốn là một người thích sạch sẽ, bây giờ lại bị ướt thành cái dạng bốc mùi này, tâm tình vô cùng khó chịu.

Nhan Miêu vốn đã say đến mất trí, thấy có người lớn tiếng với mình, liền ôm lấy đuôi ngồi khóc, vô cùng sụt sướt, trong miệng còn oan ức nói, “Tại sao anh lại mắng tôi....”

Mọi người xung quanh vốn đã tò mò, nay lại thấy cô gái đó ngồi sụp dưới chân một chàng trai khóc nức nở, không khỏi thương cảm, “Có gái này chắc là bị bạn trai phản bội rồi! Thật đáng thương!”

Sau một hồi cảm thông, ngược lại mọi người lại lên tiếng chỉ trích Dương Quân, có người cảm thấy bất bình, đã lên tiếng, “Đây chàng trai, cậu không thấy làm thế với bạn gái là rất không đáng mặt đàn ông sao? Bạn gái cậu cũng xinh đẹp như vậy, tại sao còn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt chứ?”

Dương Quân tròn tròn mắt, đứng như trời trồng, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Nhan Miêu, không biết tại sao đen đui lại bị mọi người hiểu lầm như thế, thoáng chốc hân khí trên người càng tăng lên.

Anh không nói nhiều, vội vàng bế thốc Nhan Miêu lên, quay người rời đi, trước khi đi không quên nói lời chào tạm biệt với Tô Mộc Cầm, không quên bỏ lại một câu, “Anh sẽ đưa cô ta về, em yên tâm!”

Tô Mộc Cầm cũng giật giật khoe miệng gật đầu, vô thức nuốt nước bọt lần nữa, đáng lẽ cô nên ngăn Dương Quân lại, nói rằng mình có thể tự đưa Nhan Miêu về được, nhưng mà lời chưa ra khỏi miệng, đã bị hân khí trên người của Dương Quân làm cho ngậm miệng.

Dương Quân bước đi được một đoạn, Nhan Miêu liền vùng vẫy hét, “Thả tôi xuống, khó chịu quá!” Vừa nói hết câu, không kịp báo trước, cô ấy đã phồng tên lửa vào người của Dương Quân, khiến quần áo của anh lan tràn một chất dịch khó ngửi.

Tô Mộc Cầm thấy anh nắm chặt tay, nghiêng răng nhẩn nhện đến cực hạn, cô rùng mình, vội vàng quay người chạy biến vào trong, mặc kệ tình hình sống chết của Nhan Miêu:

“Nhan Miêu à Nhan Miêu, lần này tôi không thể giúp cô được rồi, chỉ có thể cầu nguyện cô có thể yên ổn sống sót qua đêm nay thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Món quà đặc biệt của hắn

Bởi vì Mạnh Hàn vừa mới về nước, lượng công việc phải giải quyết rất nhiều, mỗi ngày anh đều ở lại công ty, hai ngày hai đêm không chớp mắt không nghỉ ngơi. Khó khăn lắm mới rảnh rồi một chút, ngày hôm sau vừa sáng banh mắt lại phải tiếp tục đi làm. Vừa bước vào phòng làm việc, thì Doãn Thi Ngữ bước vào, chuyển giao cho anh một tập hồ sơ.

“Tổng tài, cái này do công ty chuyển phát gửi đến, nói phải giao tận tay anh.”

Anh gạt đầu, tiện tay cầm tập hồ sơ để sang một bên, vừa mới cầm lên, cảm thấy bên trong là một xấp gì đó dày cộm, anh liền nhíu mày hỏi, “Cô có biết là ai gửi đến không?!”

Doãn Thi Ngữ lắc đầu, “Trên tập hồ sơ không đề tên người gửi, mà trên giấy chuyển giao cũng không có tên.”

“Ừ!” Mạnh Hàn chỉ đáp một tiếng, sau đó nói, “Được rồi, không còn chuyện gì nữa, cô ra ngoài làm việc đi.”

Doãn Thi Ngữ đáp một tiếng, sau đó xoay người rời đi, Mạnh Hàn để tập hồ sơ sang một bên, tiếp tục giải quyết chuyện của mình, cho đến buổi chiều sắp tan ca, lúc bớt chút thời gian nghỉ ngơi mới nhớ đến. Anh cầm lấy tập hồ sơ lên, xem xét tỉ mỉ phong bao bên ngoài.

Mở phong bao ra, từ bên trong có một xấp ảnh và một chiếc USB rơi ra, những bức ảnh rơi là tã xuống dưới đất, Mạnh Hàn xoay người nhặt lên, hơi nhàu nhĩ, đập vào mắt anh là hình ảnh Tô Mộc Cầm đang đi cùng một người đàn ông, mà người đàn ông đó theo anh nhớ thì chính là người mà lần trước anh đã gặp ở nhà hàng Grand Hyatt Beijing.

Sắc mặt Mạnh Hàn trong nháy mắt rét lạnh, anh lật tấm ảnh ra phía sau, trên đó có ghi lại ngày tháng chụp những tấm ảnh này, là ba ngày trước, sắc mặt anh tái nhợt, ngón tay cầm bức ảnh khẽ run, ba ngày trước, không phải là ngày cuối tuần đó sao? Lúc đó anh đã gọi điện cho cô hỏi cô đang ở đâu, sau đó cô đã nói cô đang đi ký một bản hợp đồng cho công ty, thế nhưng tấm ảnh này là thế nào? Không phải đã vạch trần lời nói dối của cô hay sao?

Tô Mộc Cầm đã nói dối anh!

Mạnh Hàn siết tay lại, bức ảnh trong lòng bàn tay bị vò nhăn nhúm thành một cục, anh cố gắng đè nén cảm giác khó chịu trong lòng, vươn tay cầm lấy USB dưới đất lên, cắm vào máy vì tính.

Đoạn video không âm thanh lại như một tia sét đánh kinh hoàng, trong nháy mắt anh hóa đá, không dám tin vào mắt mình. Chưa đến ba mươi giây, anh mau chóng tắt đi. Lòng ngực phập phồng dữ dội, sắp sửa không chịu đựng nổi.

Cả người anh lạnh băng, run rẩy cầm lấy điện thoại di động, gọi một cuộc điện thoại tức giận ở trong lòng ngực va chạm nhau, anh rất muốn thẳng thắn hỏi cô xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng vừa nghe thấy tiếng của cô, một câu anh cũng không thể nói thành lời, cổ họng giống như bị mắc nghẹn vậy.

“Alo? Mạnh Hàn? Anh sao vậy? Sao không nói chuyện?”

Anh cố gắng đè nén cổ họng đang đau đớn. “Alo! Em đang làm gì vậy?”

“Còn có thể làm gì chứ? Làm việc thôi!”

“Sau khi tan ca có rảnh không? Chạy qua công ty anh một chuyến đi.” Cô sững người một lúc, bởi vì bình thường đều là anh chủ động tìm cô. Nhưng cô vẫn đồng ý, “Vâng! Khoảng bảy giờ gặp mặt nhé.”

“Được!” Mạnh Hàn không còn sức ngồi xuống, những hình ảnh khủng khiếp đó, kêu anh phải mở miệng như thế nào.

Mãi cho đến trước khi tan ca, cả người anh đều ngây dại, Doãn Thi Ngữ bước vào vài lần, bảo anh ký tên vào hợp đồng, anh cũng chỉ chết lặng, ngây ngốc mà ký tên mình vào, đầu óc lại không để trên đó.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn neon lóe ra bao trùm cả thành phố. Mạnh Hàn đứng ở bên cửa sổ, một điếu rồi lại một điếu thuốc, thông qua cảm giác chán ghét, nhìn thế giới phồn hoa lại giả dối bên ngoài cửa sổ, không khỏi phát ra tiếng chế nhạo.

Mọi thứ đều là giả dối!

Bao gồm cả cô!

Tô Mộc Cầm bước vào, cố gắng nở nụ cười. “Em đến rồi!”

Nhìn thấy anh không trả lời, vẫn đứng ở bên cửa sổ, nhẹ bước đi đến, ôm anh từ phía sau, “Đang nghĩ gì vậy? Em gọi anh, anh cũng không nghe thấy.”

“Không có gì đâu!”

Cô cảm thấy anh có gì đó không đúng, buông anh ra, liếc thấy trong gạt tàn có đến bảy tám tàn thuốc, nhàu nhĩ lại. “Sao lại hút nhiều thuốc đến vậy? Anh có biết như thế rất có hại cho sức khỏe hay không?! Tâm trạng không tốt sao? Nói cho em biết đi. Có phải chuyện công ty không?”

Mạnh Hàn lắc đầu. Cười gượng. Ngoài cô ra, còn có chuyện gì làm cho anh buồn phiền như thế, nhưng cô lại không biết. Hoặc là phải nói, cô giả vờ như không có việc gì.

“Anh làm sao vậy? Hôm nay nhìn anh rất lạ!”

“Mộc Cầm.....” Bỗng nhiên anh rất nghiêm túc nhìn cô, “Em có điều gì muốn nói với anh không?”

Trước mắt đột nhiên xẹt qua những hình ảnh kinh khủng đêm đó, tim cô đập dồn dập, cố ý lảng tránh ánh mắt của anh, “Không, không có gì cả! Tại sao anh lại hỏi em như vậy?”

Mạnh Hàn nhìn ra, cô đang nói dối. Nhưng anh không muốn vạch trần cô, ngược lại vẻ mặt ôn hòa, dịu dàng vỗ vào đầu cô. “Không có gì, chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

“Vậy... vậy sao?” Tô Mộc Cầm hơi thiếu tự nhiên.

“Ừ! Hợp đồng ba ngày trước ký có thành công không? Có gặp trở ngại gì không?”

“Không, tất cả đều rất thuận lợi!” Tô Mộc Cầm mỉm cười.

“Người ký hợp đồng với em là ai?”

Tô Mộc Cầm cắn răng, run sợ, “Mạnh Hàn, tại sao anh lại hỏi em những chuyện này, trước kia anh đâu như vậy?”

Mạnh Hàn nhếch môi cười, đè nén cảm giác đau lòng, cầm xấp ảnh đưa trước mặt cô, “Em không muốn trả lời có phải là muốn giấu anh chuyện em đi gặp Thẩm Tư Thanh hay không?”

Tô Mộc Cầm kinh hoàng, lùi lại một bước, vội vàng lắc đầu, “Không phải, anh ta là đối tác của công ty bọn em, không phải em giấu anh đi gặp anh ta đâu! Mạnh Hàn, anh hãy tin em!”

“Được, trước đó anh đã nói làm việc xong thì anh sẽ đến đón em, vậy tại sao sau khi ký hợp đồng xong em lại không gọi điện cho anh? Em đã đi đâu?”

Ánh mắt của anh đột nhiên trở nên sắc bén, thấy được Tô Mộc Cầm bối rối, “Em không có đi đâu, chỉ ở nhà thôi!”

“Em chắc chắn chứ?”

“Ừ! Đừng nói chuyện gì nữa, bụng em đói lắm, chúng mình đi ăn đi.”

Cô muốn chạy trốn, nhưng Mạnh Hàn lại giữ cô lại, trong ánh mắt đều bị đốt cháy bằng tức giận, “Tại sao em lừa anh? Tại sao hả?”

Đã lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với cô bằng giọng điệu cộc cằn đến vậy, mặt Tô Mộc Cầm nhất thời bị dọa đến xanh lè, cả người run sợ. “Anh đang nói gì? Em không hiểu gì hết! Em, em không có lừa anh.....”

“Còn nói không có! Tôi hôm đó em đã ở đâu hả? Lén lút qua đêm ở nhà của người yêu cũ hay sao?” Anh mở vi tính, trên màn hình chiếu cảnh một nam một nữ, dưới ánh đèn mờ tối. Mạnh Hàn nghiêng răng nghiêng lợi, “Em mờ to mắt ra nhìn đi, đây là ai!”

Trên màn hình rõ ràng chính là ảnh quay lên cô và Thẩm Tư Thanh vào tối hôm qua!

Tô Mộc Cầm như bị sét đánh ngang tai, hai mắt kinh ngạc trừng lớn, hoảng sợ nói không nên lời. Đoạn video này là sao? Không lẽ Thẩm Tư Thanh cố ý sắp đặt hãm hại cô, sau đó đưa cho Mạnh Hàn sao?

Cả người cô hốt hoảng, nói năng lộn xộn. “Sao.....sao.....lại như vậy.....”

“Cho nên, em thừa nhận rồi sao? Nếu như không lấy chứng cứ để ở trước mặt em, em còn muốn gạt tôi đến lúc nào!” Mạnh Hàn cười nhạt, tức giận đến nổi thiếu chút nữa chưa vỡ mạch máu. “Tôi nhìn không ra, thì ra em là con người dối trá vậy! Tôi tin em như vậy, sao em có thể ở sau lưng tôi làm những chuyện này chứ!”

“Anh nghe em giải thích, không phải như những gì này anh thấy đâu.....” Tô Mộc Cầm giữ chặt lấy tay anh, muốn giải thích hết những chuyện xảy ra tối hôm qua.

Nhưng Mạnh Hàn một chữ cũng không muốn nghe, khỏe mắt đỏ hoe, đẩy cô ra, “Mộc Cầm, không phải em đã từng nói với tôi, em rất hận hấn ta hay sao? Vậy những tấm ảnh này và cả đoạn video này là như thế nào đây? Ngày hôm đó em đã nói với tôi là em phải đi ký hợp đồng cho công ty! Vậy đây là gì? Các người ký hợp đồng là cùng nhau lên giường hay sao?”

Nhìn thấy cảnh cả người cô đều trần trụi, nằm ở trên giường quấn quýt với người đàn ông kia, anh tức đến muốn giết người.

“Không phải đâu, thật sự chuyện này em không hề biết gì hết.....” Tô Mộc Cầm hoảng hốt, “Thật ra lúc đó em bị anh ta hãm hại, xin anh tin em một lần thôi.....”

“Đến nước này, em muốn tôi tin như thế nào đây?” Lòng mày Mạnh Hàn nhíu càng chặt.

Con đầu buốt quấn chặt lấy trái tim Tô Mộc Cầm, cô lắc đầu bật mạng. “Xin lỗi anh, em sai rồi, em đã sai thật rồi, xin lỗi anh.....xin lỗi anh.....xin anh tha thứ cho em, em không dám như vậy nữa đâu.....”

“Em đi đi, tôi bây giờ muốn yên tĩnh, không muốn nhiều lời với em về bất cứ điều gì.”

“Mạnh Hàn.....”

Anh gào thét, “Tôi kêu em đi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Tôi phải làm gì em mới trở về bên cạnh tôi?

Tô Mộc Cầm ngơ ngẩn đi ra khỏi công ty của Mạnh Hàn, buổi tối trời thu đen khịt một mảnh, trong không khí thoảng mùi ẩm mốc, có một cảm giác hơi cô tịch trong đó, tầng mây nặng nề như sắp đè xuống, không khí ngột ngạt khiến người ta không thở nổi, dường như sắp trút mưa.....

Cô không bắt xe để trở về, một mình đi trên con đường lớn, hơi thất thần. Phía sau có tiếng còi xe ầm ĩ, nhưng một chút ý thức cô cũng không có, đến khi chiếc xe vòng qua người cô, lớn tiếng quát tháo, cô mới sực tỉnh.

A một tiếng, thanh âm như đang chế nhạo chính mình!

Mây đen hoàn toàn sụp xuống, từng giọt từng giọt mưa giống như từng tầng, từng tầng đá nện mạnh vào trong lòng Tô Mộc Cầm. Cô nhắm mắt lại, bóng đen bỗng kéo tới.....

Trên đường phố tối đen, đèn hai bên đường không ngừng chớp lóe vì nước mưa điên cuồng. Trên đường gần như không có người, chỉ có một bóng dáng nhỏ nhắn, chao đảo trong mưa không mục đích giống như một cái xác.

Nước mưa đánh vào người Tô Mộc Cầm khiến cô càng khó hít thở, nhưng thế nào cũng không thể sánh bằng sự đau đớn từ tận đáy lòng. Chuyện xảy ra vừa lúc này giống như một tiếng sét giữa trời quang, đánh mạnh vào trái tim cô, khiến cô không thể đối mặt với mọi người, mọi chuyện.....

Di động đã bị cô tắt đi, giờ khắc này, cô chỉ muốn dùng cách này để trốn tránh tất cả sự thật.

Không biết trên khuôn mặt cô đều là nước mưa hay còn có nước mắt, cũng mặc kệ, cả người cô đều ướt sũng. Ánh đèn lò mờ chiếu lên gương mặt tái nhợt của cô, gần như không còn chút máu. Dưới sự xối ướt của nước mưa, sắc mặt cô càng thêm yếu ớt.

Tô Mộc Cầm gian nan bước từng bước, không có mục đích, không có chỗ dựa, đôi môi không chút máu run lên vì lạnh.....

Tất cả mọi thứ của đêm hôm đó lại hiện về trong đầu cô. Nỗi đau như xé rách hoàn toàn xuyên qua cả người cô, lần này không phải là nỗi đau về thể xác mà là đau đớn cùng tuyệt vọng bị thương nhất từ tận đáy lòng!

Từng hình ảnh lúc cô và Thẩm Tư Thanh ở cùng nhau những năm đại học lại hiện lên trước mắt cô, đan chen với hình ảnh người đàn ông của đêm hôm đó. Cô khó mà tin được thì ra hai người đó là cùng một người. Hắn tàn nhẫn như một con thú dữ, hủy hết tất cả mọi thứ của cô, khiến cô dần dần lâm vào tuyệt vọng.

Cô hận hắn!

Cũng hận chính mình!

Hận mình đã từng yêu một người đàn ông cường bức chính mình!

Cô chưa từng nghĩ tới, nếu có một ngày từ thiên đường rơi xuống thì sẽ thế nào?

Nghĩ đến đây, Tô Mộc Cầm bắt đầu cười to, nước mưa trên mặt cô theo hai má chảy xuống, rửa trôi nét hồng hào trên khuôn mặt, cùng với nụ cười lạnh của cô thể hiện vẻ thô lương.

Cô chưa từng hận mình đến thế này!

Chưa từng có!

Cô thật ngốc phải không?

Hai ánh đèn xe chiếu cả con đường sáng lên như ban ngày, cũng chiếu lên bóng dáng gần như là linh hồn của Tô Mộc Cầm. Cô không có né tránh, thậm chí ngay cả ngã đầu che mắt cũng không, đôi mắt ngấn lệ chỉ cực kỳ bình tĩnh mà nhìn chiếc xe đang chạy đến gần mình.....

Giờ khắc này, rốt cuộc cô cũng đã nghĩ ra đáp án.

Có lẽ chỉ có cách này mới có thể khiến lòng của cả hai được giải thoát.

Tiếng thắng xe chói tai vang lên trong màn mưa, giống như một âm thanh cắt ngang trời, chiếc xe Bentley dừng lại ở trước mặt cô. Người đàn ông anh tuần bước ra khỏi xe, trên mặt cô đầy vẻ trào phúng cùng đau đớn....

Mưa càng ngày càng lớn, thân hình vốn gầy gò của cô giờ lại càng lộ vẻ gầy yếu hơn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi. Cô giống như không hề hay biết gì, cứ để mặc cho mưa to ngấm nhập vào cơ thể mình, sự lạnh lẽo bao trùm hết tay chân, lạnh đến thấu xương.

“Lên xe!” Giọng nói nghiêm nghị vang lên, người đàn ông nắm lấy tay cô, muốn kéo cô lên xe.

Tô Mộc Cầm càng hy vọng đây lại là một con ác mộng, nhưng sự tức giận của hắn, sự lạnh lẽo của hắn, làm cho mọi thứ không thể thật hơn nữa, cô vùng ra, đẩy mạnh đồ quạnh nhìn hắn, cô không muốn tức giận, cũng không còn sức để đánh hắn về sự hèn hạ của của hắn, chỉ yếu ớt nói với hắn, “Anh

rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể buông tha cho chúng tôi?”

Thẩm Tư Thanh đứng trước mặt cô, bàn tay đang nắm lấy khuỷu tay cô nắm chặt, vẻ mặt hần càng khó coi hơn, còn âm u đáng sợ hơn cả bầu trời, trên cổ nổi đầy gân giống như một con rồng đang lượn quanh, kêu gào tức giận.

Từ khi nào cô lại xem cô và người đàn ông kia là “chúng tôi?”

Bàn tay Thẩm Tư Thanh kéo cả người cô gần sát lại người mình, khuôn mặt lạnh giá gần sát mặt cô, lại nghe được giọng nói lạnh như băng từ trên cao nhìn xuống, hung hăng đập tới : “Trở về bên cạnh tôi!”

Trái tim Tô Mộc Cầm nặng trĩu rơi xuống nơi sâu và lạnh nhất.

Nước mưa thấm ướt cả hai người, dội sạch hết sự kiên cường của cô, đôi môi cô khẽ run lên vì lạnh, ánh mắt bi thương nhìn vào khuôn mặt lạnh lẽo của hần. Ánh đèn đường chiếu xuống tâm lưng hần, bóng đen bao trùm hết thân hình nhỏ bé của cô.

“Tôi có thể đồng ý bất cứ chuyện gì từ anh, nhưng chuyện đó thì không bao giờ!”

Một tia sét đánh xuống, nổ vang kinh hoàng.

Mưa to gió lớn nổi điên cuồng.

Khuôn mặt hần càng đáng sợ hơn, ánh mắt sắc bén xuyên thủng cả cơ thể đang run rẩy của cô.

“Vậy cô đã quyết định, nhất định phải cùng xuống địa ngục với tên đó rồi sao?”

“Đúng vậy, tôi đã chọn anh ấy, cho dù có cùng xuống địa ngục, tôi cũng không bao giờ trở về bên cạnh anh.”

Thẩm Tư Thanh sững sờ, một tia đau đớn lướt qua đáy mắt hần nhưng rất nhanh chóng liền bị hần che giấu, hần đột nhiên ép cô ở trên thân xe, ngọn lửa giận cháy bùng trong đôi mắt của hần, hung tợn đối diện cô, “Cô yêu tên đó đến vậy sao?”

Trong mắt Tô Mộc Cầm không hề có chút sợ hãi, kiên quyết nói ra một chữ, “Đúng!”

Lời nói của Tô Mộc Cầm khiến cho Thẩm Tư Thanh vỡ nát từng mảnh, Ha hả, hóa ra từng ấy năm hần yêu cô, đến cuối cùng chỉ đổi lấy một câu nói cô yêu người đàn ông khác thế kia.

Có phải là hần đã sai rồi không?

Đã từng yêu đối phương sâu sắc như vậy, cố gắng hết sức muốn làm tất cả những điều tốt đẹp cho đối phương, nhưng năm tháng đổi thay, thời gian trôi qua, bởi vì mất đi, cho nên không thể lấy lại được, bởi vì yêu quá sâu nặng, cho nên càng nhất gan, ngay cả dũng khí nói hết tất cả mọi thứ trong lòng cũng không có.

“Tô Mộc Cầm, cô có biết mình rất nhẫn tâm hay không?” Giọng nói của hần không còn vẻ lạnh lùng như lúc này, mà bây giờ trong giọng điệu hần lại có một tia bi thương.

Tô Mộc Cầm sững sờ mở to hai mắt, cổ họng nghẹn lại, muốn nói gì đó nhưng lời nói như bị ghim lại, không thể nào phát ra được, cô run rẩy xoay đầu sang một bên, không muốn đối diện với tầm mắt của hần, bởi cô sợ rằng chỉ cần một chút động tâm, cô sẽ không thể nào ngụy trang được nữa.

“Cô hận tôi đến như vậy sao?” Giọng nói của hần lại vang lên bên tai, “Tôi phải làm gì thì em mới trở về bên cạnh tôi?”

Mưa trút xuống như thác, cả hai người đứng im không nhúc nhích, cả cơ thể cô dựa sát trên thân xe, run rẩy.

Thẩm Tư Thanh nhìn thấy khuôn mặt bi thương của cô, bàn tay khẽ ma sát hai má cô, đau khổ cắn chặt răng cúi người xuống, muốn dùng một nụ hôn để xoay chuyển ý nghĩ của cô.

Thế nhưng.....

“Buông cô ấy ra!”

Một tiếng cảnh cáo truyền đến, hai mắt của Thẩm Tư Thanh đỏ ngầu quay đầu lại, đối mặt với vẻ mặt âm u nguy hiểm của Mạnh Hân, hần trừng mắt kéo Tô Mộc Cầm ra phía sau người mình. Sợ rằng chỉ cần buông tay, hần sẽ mãi không còn cơ hội đối diện với cô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Đánh nhau

“Biết sẽ có những lúc trái tim đau đớn khôn nguôi, thế nhưng sự đau đớn đó vẫn không thể nào ngăn nổi tình yêu của anh dành cho em!” by NamCungTuUyen

Lúc này mưa đã không còn xối xả như trước, bầu trời u ám cũng với bớt mây đen, ánh đèn đường chiếu rọi xuống hình dáng của ba người bọn họ, tạo thành một bức tranh trầm mặc. Hai chiếc xe đối đầu với nhau, ánh đèn xe tương phản lẫn nhau, ngay cả ánh mắt của hai người đàn ông cũng đang đâm xuyên qua người đối phương.

Tô Mộc Cầm đánh mắt liếc qua liền trong thấy khuôn mặt u ám của Mạnh Hàn, trong lòng đột nhiên vui mừng, bước chân không tự chủ được liền tiến về phía trước, vô thức kêu tên anh, thế nhưng cô vừa mới bước được hai bước chân liền bị hấn kéo lại, một khắc sau, cả thân hình của cô đã bị một tấm lưng dày rộng chắn ở phía trước.

“Chuyện của chúng tôi không cần anh phải xen vào!”

“Chuyện của Mộc Cầm, cũng là chuyện của tôi!” Mạnh Hàn với khí thế làm người khác khiếp sợ mà đến gần, “Tôi nói anh buông tay ra, có nghe không hả?”

“Tôi không biết nên khen anh thâm tình hay là ngu ngốc nữa!” Thẩm Tư Thanh cười khẩy, “Cô ấy đã bị tôi chạm vào rồi, vậy mà anh vẫn còn cần cô ta hay sao?”

Tô Mộc Cầm hoảng sợ lùi về sau một bước, hung hăng tránh khỏi bàn tay của hắn, “Thẩm Tư Thanh, anh thật đáng ghê tởm!”

Mạnh Hàn siết chặt tay, chuyện đó tất nhiên anh rất để ý, cũng rất giận cô, thế nhưng liếc mắt nhìn thấy thân thể nhỏ bé yếu ớt đang run lên vì lạnh kia, anh không khỏi xót xa, hận không thể xé xác người đàn ông khốn nạn kia.

Cô tốt đẹp như vậy, lại thanh khiết giống như một đóa hoa quỳnh nở rộ trong đêm, thế nhưng, sự thuần khiết đó lại bị người mà cô từng yêu kia vùi dập một cách tàn nhẫn, đến tận nghiêm cuối cùng cũng không còn.

Mạnh Hàn hít sâu một hơi, bình tĩnh nói, “Muốn nghĩ sao thì tùy anh, tôi nói anh mau buông cô ấy ra, anh nghĩ rằng chỉ cần dùng những thủ đoạn bỉ ổi thì có thể khiến cô ấy quay lại với anh hay sao?”

Thẩm Tư Thanh cười khẩy, nụ cười chứa đựng sự nguy hiểm, “Không thử thì làm sao có thể biết được?”

Mạnh Hàn nhìn Thẩm Tư Thanh một cách nghiêm túc, anh không dùng những lời lẽ cay nghiệt giống như hắn, chỉ lạnh lùng nói, “Anh đã làm rồi, những hành động của anh chỉ càng khiến cô ấy ghê tởm anh hơn mà thôi!”

Tô Mộc Cầm trầm mặc, rõ ràng có thể cảm nhận được tấm lưng dày rộng của hắn khễ cứng đờ, một giây sau, cô liền nghe thấy giọng nói phẫn nộ vang lên, “Mày muốn chết?”

Thẩm Tư Thanh không muốn tốn nước bọt, xông thẳng lên trước, đâm đá lẫn nhau.

Hai người giống như hai con mãnh thú đầu đá lẫn nhau, mưa rơi không ngớt, làm lóa tầm mắt của Tô Mộc Cầm.

“Ngừng tay, hai người mau ngừng tay!” Tô Mộc Cầm hoảng hốt kêu lên.

Nhưng dường như tiếng đánh nhau đã hoàn toàn lấn áp tiếng kêu kinh sợ của cô, hai người đàn ông kia giống như đang phát điên, không ai chịu nhường ai, những cú đấm không nương tay hạ vào mặt đối phương. Mạnh Hàn lật người lại, áp đảo Thẩm Tư Thanh xuống đất, nện một đấm vào mặt hắn, khiến cho khóe môi hắn rách toạc. Một giây sau, Mạnh Hàn lại bị Thẩm Tư Thanh đẩy ra, nắm đấm cực đại lao vút vào khuôn mặt điển trai của anh.

Ánh mắt hai người đàn ông kia va chạm trên không trung, hận không thể khiến đối phương biến mất hoàn toàn.

Trong một khoảnh khắc, bầu không khí trở nên căng thẳng tới cực điểm, cũng lạnh lẽo tới cực điểm. Đến gió cũng dừng những bước chân tùy tiện không theo quy luật của mình, mùi thuốc nổ âm thầm lan ra khắp đất trời rộng lớn.

Mưa vẫn không ngừng rơi, từng hạt mưa phún dao động giữa trận chiến của hai con mãnh thú, quần áo của hai người kia cũng đã lấm bẩn, thậm chí đã bị xé rách nát, ánh đèn đường chiếu rọi xuống, càng tăng thêm sự nguy hiểm trong đêm tối, thấm đẫm mùi hương của sự chết chóc.

Tô Mộc Cầm lúc này thật sự rất hoảng, suy nghĩ duy nhất của cô ngay lúc này chỉ muốn tách hai người đàn ông kia ra, cô lo lắng nhìn khuôn mặt rách nát của hai người kia, nếu như bây giờ cô không ngăn lại, nhất định sẽ xảy ra án mạng.

Tình yêu, trước nay vẫn luôn thích trêu đùa con người ta.

Còn cảm giác đau đớn khi bị những chiếc gai nhọn đâm vào hay là trong lúc cấp bách không biết phải làm gì, có lẽ sau khi trải qua quá nhiều mới khiến người ta hoàn toàn tỉnh ngộ.

Tiếng đánh nhau như đang hồi thúc Tô Mộc Cầm, cô không nghĩ nhiều liền lao vào giữa hai người bọn họ, đấm mắt nhắm tịt chờ con đau đớn ập tới.

Không gian đột nhiên ngưng trọng, chỉ còn nghe thấy tiếng mưa rơi và tiếng sấm chớp rạch ngang bầu trời. Vắng lặng đến quỷ dị.

Cánh tay đang vung lên giữa không trung của hai người đàn ông đột nhiên cứng đờ, lại một cơn gió nữa tràn qua, làm rối mái tóc của hai người đàn ông. Họ không hành động nữa, chỉ chìm vào một sự im lặng khiến người ta ngạt thở.

Mạnh Hàn đột nhiên cau mày, kéo cô lại phía trước mặt mình, tức giận nói, “Em có biết lao vào như thế rất nguy hiểm hay không? Lỡ như cú đâm vừa nãy đánh vào người em thì làm thế nào!”

Khóe môi cô run rẩy bởi vì vẫn chưa hết sợ hãi, khuôn mặt tái nhợt ngược lên nhìn anh, “Em không muốn anh bị thương vì em!”

Chỉ một câu nói đơn giản, nhưng lại khiến người nào đó đau đớn.

Thẩm Tư Thanh hạ cánh tay xuống, khóe môi đã rướm đầy máu, nhưng hấn một chút cũng không cảm thấy đau, đáy lòng đã âm ỉ.

Trong đầu Thẩm Tư Thanh hiện lên, câu nói vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, “Không muốn anh bị thương!” câu nói đó đã không biết bao nhiêu lần ghim sâu vào tiềm thức của hắn, đan cài với những ký ức ngọt ngào đã bị chôn vùi.

Đáy mắt Thẩm Tư Thanh, chậm rãi nổi lên sự tàn ác, sau khi nghe được đoạn đối thoại giữa cô và người đàn ông kia, trong lòng hắn vẫn còn cực lực chấn áp cảm xúc đang quay cuồng, nhưng lúc này thì không chịu được nữa, hấn mạnh mẽ xoay người, lạnh lùng rời đi, một chút không không dám quay đầu lại, lung tung khởi động xe, lung tung chạy đi.

Những nỗi khổ của con người là do bản thân không sống thật với hiện tại, thường nuối tiếc quá khứ, mơ tưởng quá nhiều về tương lai.

Không ngờ sau khi xảy ra chuyện như vậy, hai người họ vẫn có thể gương vờ lại lành. Xem ra, hắn quá coi thường tình cảm của bọn họ rồi.

Cơn mưa không còn gắt nữa, bắt đầu tạnh hẳn, mùi ẩm mốc thoang thoảng trong không khí, khiến cơ thể của cô khẽ run lên.

Mạnh Hàn thương xót ôm cô vào lòng, mặc dù cả người anh đều đã ướt sũng, thế nhưng anh vẫn muốn cho cô một chút ấm áp còn sót lại, “Xin lỗi em vì anh mà em lại thành như vậy!”

Tô Mộc Cầm lắc đầu nguây nguây, đầu mũi nổi lên một trận chua xót, lúc xảy ra chuyện như vậy, anh còn nói xin lỗi với cô, Tô Mộc Cầm áy náy, cũng cảm động, không biết kiếp trước mình đã làm được chuyện tốt gì, mà ông trời lại mang đến cho cô người đàn ông tốt như vậy, một lúc sau cô khàn giọng nói, “Em mới là người sai, là em không đúng, xin lỗi anh, Mạnh Hàn, thật sự em không xứng với anh!”

“Không được nói như vậy!” Mạnh Hàn đau lòng vuốt ve hai má tái nhợt của cô, khẽ nói, “Mộc Cầm, đừng vì chuyện đó khiến bản thân em tự ti như vậy. Tuy rằng anh rất đề ý, thế nhưng anh lại không muốn mất em! Thế nên anh sẽ không buông tay em ra, Mộc Cầm hứa với anh, cho dù có xảy ra chuyện gì, em cũng không được rời khỏi anh nửa bước.”

Tô Mộc Cầm cảm động, cắn chặt răng ngăn cho nước mắt không chảy ra, viền mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nói, “Anh không chê em thật sao? Em... em thật sự đã bị hắn đụng vào rồi, rất bẩn, anh đừng ngốc nghếch như vậy được không? Tại sao lại không có chút ích kỷ cho riêng mình chứ?”

Giọng nói của cô như lạc đi, cho dù kiên cường thế nào, giờ khắc này đối diện với người đàn ông ngốc nghếch này, cô vẫn cảm thấy rất đau lòng, dường như đau đến mức cô không thể thở nổi.

Mạnh Hàn đỏ mắt, áp đầu xuống ngăn chặn đôi môi đang run rẩy kia, nụ hôn của anh quá mức đột ngột, khiến cô ngệt thở. Theo bản năng, cô muốn tránh né, thế nhưng cánh tay anh ôm siết thân hình nhỏ bé của cô, đôi môi dịu dàng chạm vào môi cô, cô còn cảm nhận được khóe môi anh cũng run rẩy dữ dội, cô đứng im, bị động đón nhận nụ hôn của anh.

“Mộc Cầm, em không bắn một chút nào!” Lời khẳng định của anh thốt ra trong không gian yên tĩnh, khiến cô nghe rõ mồn một.

Tô Mộc Cầm đau đớn khụy xuống, cổ họng nghẹn đứng, nhưng cô vẫn cố gắng nói ra hết câu, “Em nhất định sẽ tẩy sạch cơ thể của mình! Mạnh Hàn, anh đừng bỏ em!”

Tìm anh đau râm ran, tựa như bị ai đó cấu xé, đau đớn vô bờ. Vì vậy, anh thuận theo tâm tư của bản thân, dù lòng cô vẫn yêu người đàn ông khác, dù cô đã từng triền miên với người đàn ông khác, anh đều không quan tâm. Cái anh muốn chỉ là cô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thử váy cưới

Buổi sáng tỉnh mơ của cuối mùa thu, ánh mặt trời vươn ra như đôi cánh, rực rỡ sáng lạn. Cửa hàng áo cưới nằm trên đoạn đường sầm uất, trên cửa kính

trong suốt bằng thủy tinh phản chiếu ánh sáng rực rỡ, áo cưới trắng tinh, giống như trong thế giấc mơ mộng của truyện cổ tích. Người đi đường không thể kìm lòng mà dừng lại trước cửa, say mê một hồi lâu, mới luyến tiếc bỏ đi.

Không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy. Hôn lễ giống như một giấc mộng ngọt ngào, dường như có thể người thấy trong đó tản ra một mùi hương lãng mạn. Trong lòng mỗi người con gái đầu có một giấc mộng được làm công chúa, mặc chiếc áo cưới đẹp đẽ, gả cho chàng hoàng tử mà mình yêu nhất.

Tô Mộc Cầm bước xuống xe, vừa hồi hộp vừa lo lắng khoác tay Mạnh Hàn bước vào cửa hàng áo cưới.

Nhân viên vừa thấy hai người bọn họ bước vào liền tươi cười đón tiếp, “Xin chào quý khách, chúng tôi có thể giúp gì cho quý khách không?”

“Chúng tôi đến thử váy cưới!” Mạnh Hàn lên tiếng, rút trong ví ra một tấm danh thiếp, đưa cho người nhân viên.

Người nhân viên vừa nhìn đến tấm danh thiếp, khuôn mặt đột nhiên chuyển biến, trong lời nói thể hiện sự cung kính, “Thì ra là Mạnh Tổng, áo cưới đã chuẩn bị cho hai vị từ hôm qua rồi ạ, xin mời hai vị qua đây chọn.”

Mạnh Hàn dắt Tô Mộc Cầm đến nơi chọn lễ phục theo sự hướng dẫn của người nhân viên. Vừa vào trong phòng, trước mắt đột nhiên sáng choang, màu áo cưới tinh tế phác thảo trên nền tường màu vàng kim, tạo nên sự sang trọng, quý phái không có gì có thể sánh bằng. Giữa những chiếc váy cưới tuyệt đẹp với các phong cách khác nhau, các chuyên gia với con mắt chuyên nghiệp đã chọn được váy cưới đẹp và phù hợp với vóc dáng và khí chất của cô nhất.

Mạnh Hàn quét mắt nhìn qua, sau đó cầm lấy một bộ váy cưới kiểu váy đuôi cá, lấp lánh sequin, “Em thấy thế nào?”

“Ừ, em thấy nó rất đẹp, kiểu dáng rất thanh mảnh!” Tô Mộc Cầm gật đầu tấm tắc.

Cô nhân viên đứng một bên lập tức lên tiếng, “Mạnh phu nhân thật có mắt nhìn, kiểu váy này là kiểu dáng hiện đại, mặc lên nhất định sẽ rất tôn dáng người, hơn nữa bộ váy cưới này còn do nhà thiết kế Vera Wang thiết kế ra, trên thị trường chỉ có một mẫu duy nhất!”

Có thể khẳng định Vera Wang là thương hiệu váy cưới đẳng cấp nhất nhì làng sao Hollywood. Các mẫu váy cưới của Vera Wang mang nét đẹp tinh tế, lộng lẫy lẫn phá cách, và dường như luôn sở hữu “ma lực” biến người mặc thành một cô dâu đẹp rực rỡ, đầy mê hoặc.

Tô Mộc Cầm chỉ mỉm cười, không quan tâm lời nói kia có bao phần sự thật.

“Em vào thử váy cưới đi! Anh sẽ ở ngoài này chờ!”

Tô Mộc Cầm gật đầu đi vào phòng thay đồ, rèm cửa được kéo lại, ngăn cách cô với thế giới bên ngoài.

Mạnh Hàn ngồi trên ghế sofa, hôm nay tâm trạng của anh đặc biệt tốt, khoe miệng vẫn luôn nhếch lên, đáy lòng nhộn nhịp đến kỳ lạ. Hóa ra cảm giác sắp kết hôn lại kỳ diệu đến vậy, vừa vui mừng lại vừa hồi hộp, hoàn toàn phá vỡ đáng về thường ngày của anh. Những nữ nhân viên ở đây ngơ ngẩn bắn ánh mắt thèm muốn vào người Mạnh Hàn, trước kia bọn họ vẫn thường biết đến anh qua tạp chí kinh tế, nhưng không ngờ hôm nay lại được gặp tận mặt, sờ tận tay. Không ngờ anh ở bên ngoài còn đẹp trai hơn trong tạp chí gấp mấy lần.

Một cô nhân viên đánh bạo lên tiếng, “Mạnh phu nhân quả thật rất đẹp, thật sự rất xứng đôi với Mạnh Tổng.”

Mạnh Hàn nâng khoe môi lên, mỉm cười nói, “Cảm ơn!”

Thường ngày anh rất ít khi nói chuyện với nữ giới, bên ngoài thường mang vẻ mặt ôn nhu nhưng đầy xa cách. Thế nhưng, hôm nay tâm trạng anh rất vui, nghe câu nói của cô nhân viên, anh lại càng thích, một câu ‘Mạnh phu nhân’ đặc biệt thuận tai.

Nghe thấy nam thần đáp lại, những nữ nhân viên khác lập tức sung sướng hòa vào nói chuyện, những câu nịnh nọt bay đến tận mây. Mạnh Hàn lại không cảm thấy phiền, vui vẻ đón nhận những lời nói đó.

Váy cưới rất vừa người, thân váy ôm sát cả thân hình đầy đặn của cô, phía trên ngực áo xẻ một đường xuống dưới tạo nên vòng cung nửa kín nửa hở, ôm trọn bộ ngực đầy đặn, vòng eo thanh mảnh được thít lại vừa in, một đường xuống phía dưới ôm lấy đường cong quyến rũ, phía dưới chân váy xòe ra che lấp đôi chân mảnh khảnh, trắng nõn. Tô Mộc Cầm hít sâu một hơi, nhấc váy bước ra, trong lòng hồi hộp không biết Mạnh Hàn có thích hay không?

Rèm cửa được kéo ra, những người nhân viên đột nhiên xuyt xoa, kinh ngạc. Mạnh Hàn đang chăm chú đọc báo, nghe thấy tiếng động lập tức ngừng đầu lên. Trong phút chốc anh ngẩn ngơ đứng dậy, ngay cả tờ báo cũng bị trượt khỏi tay anh, rơi xuống đất.

Không phải anh không biết cô đẹp, nhưng vẫn cảm thấy kinh ngạc, áo cưới màu trắng phác thảo lên đường cong linh lung trên người cô, cao quý tao nhã, vài lọn tóc màu đen rơi nhẹ xuống, thỉnh thoảng bay nhẹ qua đôi lông mày thanh tú cùng đôi ngươi trong sáng long lanh, thuần khiết thanh tao, dường như đó là một thiên sứ đến từ thế giới khác!

Mạnh Hàn ngẩn ngẩn, mắt không chớp nhìn Tô Mộc Cầm rất lâu, trong đáy mắt lướt qua vô vàn cảm xúc, có ngỡ ngàng, có kinh ngạc, có mừng rỡ như điên, có say đắm... và đập lẫn nhau, thật lâu sau đó mới tỉnh lại. Khi cô mặc áo cưới, còn đẹp gấp trăm ngàn lần so với lúc bình thường, điều quan trọng hơn nữa là, cô mặc áo cưới vì anh, sắp trở thành vợ của Mạnh Hàn anh, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, mệnh mệnh như biển, khó có thể đè nén được.

“Cô Mạnh thật sự rất đẹp!”

“Đúng vậy, thật sự giống như một nàng tiên cá vậy!”

“Không ngờ lại kinh điển như vậy, váy cưới này nhất định là được tạo riêng cho cô Mạnh!”

Mặc kệ xung quanh ồn ào, ánh mắt vẫn dán chặt vào người cô. Nhìn thấy trong ánh mắt chăm chú của anh phát ra tia nóng bỏng, cô có chút xấu hổ, ngượng ngùng. Khuôn mặt như trái đào nhỏ đỏ ửng hai má, cô khẽ cắn môi, khẽ hỏi anh, “Anh cảm thấy thế nào?”

“Đối với anh em là người phụ nữ đẹp nhất!” Mạnh Hàn xúc động nói, ánh mắt vẫn không rời cô nửa bước.

Tô Mộc Cầm khẽ cúi đầu che dấu vẻ mặt ngượng ngùng, “Thật vậy sao?”

Mạnh Hàn khẽ tiến về phía cô, đáy mắt dần xao động mãnh liệt, anh nắm lấy tay cô, chân thành nói, “Hôm nay anh thật sự rất vui, được nhìn thấy em mặc áo cưới vì anh như vậy, anh cảm thấy chính mình giống như người đàn ông may mắn nhất cuộc đời.” Anh khẽ hôn lên trán cô, lưu luyến không rời, “Mộc Cầm! Anh yêu em! Thật sự cảm ơn em!”

Trái tim của các nhân viên nữ dao động mãnh liệt. Thật hâm mộ với Tô Mộc Cầm, không những được kết hôn với một người đàn ông thành đạt mà còn khiến anh ta toàn tâm toàn ý yêu thương cô. Còn có gì hạnh phúc hơn nữa đây!

Tô Mộc Cầm bị những lời nói ngọt ngào của anh làm cho cảm động, ôm chặt lấy Mạnh Hàn, xúc động nói, “Người phải nói cảm ơn là em mới phải. Mạnh Hàn, thật sự cảm ơn anh đã yêu em nhiều như vậy!”

Tô Mộc Cầm biết rõ, người đàn ông này, là món quà mà cả đời này cô phải trân trọng!

Khung cảnh ấm áp bên trong cửa hàng váy cưới xuyên qua tấm kính chiếu vào một đôi mắt lạnh lẽo đang nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ, tay để trên đầu gối từ từ siết chặt lại, trong lòng giận sôi máu, rồi lại vỡ tan nát.

Thẩm Tư Thanh ngồi trong xe Bentley, đôi mắt trầm tĩnh dần trở nên sa sầm sắc lạnh, khắp người hắt toát lên mùi vị lạnh lùng như lây lan đến cả Tĩnh Hàm đang ngồi phía trước, “Thẩm Tổng, chúng ta còn một cuộc họp khẩn cấp, đã có thể rời đi chưa?”

Thẩm Tư Thanh không rời mắt khỏi hình ảnh hai người vui vẻ cười đùa ở cách đó không xa, toàn bộ phong thái ung dung thản nhiên của hắn bỗng u ám đáng sợ, ngửa người ra phía sau, hắn nghiêng răng nói, “Lái xe!”

Cửa sổ dần dần khép lại, chiếc xe mạnh mẽ lao về phía trước, chỉ để lại một màn khói u ám, trắng xóa. Bầu trời mang sắc vàng nắng đẹp đột nhiên nhiễm một mảnh lạnh lẽo, bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Buổi đấu giá từ thiện

Cái thời khắc lung linh kì diệu của đất trời không chỉ lay động lòng người mà đến cỏ cây, hoa lá cũng động tình xốn xang, náo nức. Cái thời điểm từ thu sang đông có sức lay động lạ kì như vừa nín kéo mùa thu chậm lại vừa vội vã, hối hả sang đông. Đông chớm về trên con đường xe tròn bóng lá. Mỗi khi làn gió rì rào lướt qua mang theo cái hương đồng nội có khiến tâm hồn như lắng lại để cùng gõ nhịp bình yên. Lãng đãng một chút cùng gió để nghe lòng mình ngân nga tiếng tơ đàn muôn điệu, để cất giấu một khoảnh khắc huyền diệu bay bổng nhất của tâm hồn. Thời gian cứ mãi trôi không bao giờ dừng lại. Có ai tắm hai lần trên cùng một dòng sông đâu. Và người ta có bao giờ nắm lại được trên con đường chiếc lá của ngày hôm qua?

Gió đầu đông có vô tình gọi mùa đến, rù rì lên, gọi lòng người ta xốn xang rạo rức chờ mong một bàn tay ấm áp, một bờ vai đủ rộng..... để gọi cảm cho những tâm hồn băng khuâng rạo rức khi làn hơi lạnh tràn về. Cứ mặc kệ làn gió đa tình gọi mùa về vuốt, đôi bàn chân trần vẫn cứ chạy theo nhịp điệu hối hả của thời gian. Không gian lúc như ngưng đọng lúc như vỡ òa, như rung rung nuôi tiếc cái thời khắc trời ban.

Tô Mộc Cầm yên lặng dầm chân lên làn tuyết dày rơi đầy mặt đất, trời hôm nay rất lạnh, khí trong người bay ra tạo thành một làn khói trắng xóa hòa lẫn vào không khí lạnh đầu đông. Cô chà xát hai bàn tay để giảm bớt cơn lạnh, môi đã run cầm cập lên.

Hôm nay công ty của cô tổ chức một buổi từ thiện đấu giá, những sản phẩm đem đi đấu giá chính là những mẫu thiết kế mới nhất của công ty LMIT, mọi mặt hàng ở đây đều được trưng bày nhằm quyên góp tiền từ các nhà đầu tư hoặc những thương nhân giàu có ở Bắc Kinh.

Ngoài đại sảnh, tiếng người ồn ã đan cài vào nhau, kẻ đưa người đẩy, những ly rượu vang đỏ sẫm ánh như máu, ở trong giới thượng nhân này, mọi cảm xúc đều được các thương gia che giấu rất kỹ, khoác bên ngoài chỉ là những lớp mặt nạ nguy trang, dường như bọn họ đến đây, không phải với mục đích đấu giá từ thiện mà chỉ câu dẫn những công ty có tiền khác đầu tư vào công ty của mình.

Tô Mộc Cầm đứng cạnh Nhan Miêu, lại nghe cô nàng ca thán, “Kẻ có tiền đúng thật là kẻ có tiền, bọn họ cứ mang về mặt xã giao giả tạo đó không thấy

mặt mũi hay sao? Còn tôi thì thấy mặt thay bọn họ rồi đấy!”

Tô Mộc Cầm ngó trái ngó phải, dờ khóc dờ cười nhìn dáng vẻ bất cần của Nhan Miêu, “Cô không sợ người khác nghe thấy hay sao?”

Nhan Miêu uống một chút rượu vang, cau mày hất mặt nói, “Có cái gì phải sợ chứ? Bọn họ nghe được thì làm sao? Chẳng lẽ sẽ đem tôi đi xử bắn!”

Ngừng một chút, sau đó Nhan Miêu lại nói tiếp, “Cô thấy tôi hôm nay trang điểm có xinh đẹp không?”

Tô Mộc Cầm không hiểu, nhướn mày nhìn Nhan Miêu, không biết cô ấy hỏi như vậy là có ý gì.

Nhan Miêu thấy vẻ mặt mặt mũi của cô, thì thọt nói, “Hôm nay có rất nhiều người giàu có đến, nếu như may mắn, không chừng tôi có thể câu được một gã trai vừa đẹp trai vừa có tiền đấy!”

Tô Mộc Cầm bặm môi, nín cười, “Giống như người kia sao?”

“Ở đâu cơ?” Nhan Miêu hứng chí nhìn về phía tầm mắt của Tô Mộc Cầm, nghĩ rằng đó sẽ là một gã trai trẻ đẹp có tiền, vừa phong độ, vừa lịch thiệp, thế nhưng, vừa nhìn đến lại khiến cô ta giật mình, lắp bắp nói, “Tại... Tại sao hẳn ta lại ở đây chứ?” “Anh ấy cũng là thương nhân ở Tây Thành, tất nhiên công ty chúng ta không thể bỏ qua rồi!”

Tô Mộc Cầm liếc mắt nhìn về phía người đàn ông chừng chạc đang sai bước về phía đại sảnh, hôm nay Dương Quân vận một bộ âu phục màu đen, trên người anh toát ra dáng dấp của một người trưởng thành, thành đạt, mỗi cử chỉ nhắc chân, cau mày đều rất tao nhã.

Mặt Nhan Miêu nhất thời trở nên méo mó, theo bản năng trốn sau lưng Tô Mộc Cầm, giống như sắp chạy đến nơi, “Hắn ta rất đáng sợ đấy cô biết không? Lần say rượu đó, tôi say đến mức không biết gì, cũng đâu có cố ý làm hắn mất mặt chứ, đã thế hắn còn tính kế với tôi, khiến cho ba mẹ tôi hiểu nhầm! Lần này tôi còn không dám về thăm nhà, đến cả gọi điện thoại cũng không dám!”

Tô Mộc Cầm kinh ngạc, khoe miệng nâng lên ý cười ái muội, “Tính kế? Trước giờ Dương Quân đều rất đĩnh đạc, làm sao lại tính kế với cô được chứ? Hay là anh ấy có tình ý với cô?”

“Tôi phi....” Nhan Miêu cau mày nói, “Hắn ta mà có tình ý với tôi? Còn đáng sợ việc bắt tôi ngủ với heo.”

Tô Mộc Cầm dờ khóc dờ cười, đúng lúc đó tiếng loa thông báo vang lên, “Buổi từ thiện còn mười phút nữa sẽ bắt đầu, kính mời các vị khách mới kiểm tra lại bảng tên của mình!”

“Chúng ta vào trong thôi.” Tô Mộc Cầm lên tiếng.

Mấy ngày nay do phải giải quyết cho xong tất cả số công việc trong thời gian chuẩn bị cho lễ kết hôn, cho nên Mạnh Hàn sẽ không thể đến được, Tô Mộc Cầm cũng chỉ có thể nhắc nhở anh ăn uống đầy đủ, chú ý đến sức khỏe, sau đó một mình đến buổi đấu giá.

Buổi đấu giá từ thiện hôm nay quy tụ những thương nhân có máu mặt của Bắc Kinh, Tô Mộc Cầm vẫn nom nớp lo sợ sẽ gặp phải Thẩm Tư Thanh ở đây. Mặc dù chuyện đêm hôm đó cũng đã qua, thế nhưng trong lòng cô vẫn có chút bực xịch.

Các nhà đầu tư đã ổn định ngồi vào chỗ, áo khoác bên ngoài cũng đã được cởi ra, toàn thân đều là lễ phục sang trọng, quý phái.

Buổi đấu giá từ thiện bắt đầu.

Đèn đóm trang nhã, nhìn càng lộ vẻ xa hoa, ngay cả sân khấu bày biện những sản phẩm cũng được bài trí một cách tỉ mỉ công phu, vô cùng bắt mắt. Một loạt những đồ trang sức xa hoa, những mẫu thiết kế bất mắt, sang trọng được đặt trên bục, tỏa sáng lấp lánh. Các sản phẩm đấu giá được bày biện tỉ mỉ và đám đông khách quý giả tạo đang vui cười nói chuyện, tất cả đều không khỏi lọt vào tầm mắt của Tô Mộc Cầm.

“Kính chào quý vị đã đến với buổi đấu giá từ thiện của công ty LMIT ngày hôm nay! Kính thưa quý vị, trong buổi đấu giá ngày hôm nay, sẽ có tám mẫu thiết kế của tám nhà thiết kế ưu tú chưa được tung ra thị trường của công ty LMIT, chúng tôi sẽ đưa ra mức giá sàn đầu tiên, người nào đưa ra mức giá cao nhất sẽ là người chiến thắng, và buổi đấu giá ngày hôm nay sẽ là buổi đấu giá công bằng và rõ ràng nhất dưới sự chứng kiến của hội quỹ từ thiện và tổng giám đốc công ty LMIT, Triệu Mẫn!”

Tiếng MC trên sân khấu vừa dứt, toàn bộ hội trường ồn ào tiếng vỗ tay.

“Và điều đặc biệt ngày hôm nay là số tiền công ty chúng tôi thu được từ buổi đấu giá ngày hôm nay sẽ trích một phần cho hội quỹ từ thiện và các hoạt động từ thiện sẽ được công ty LMIT thực hiện trong năm nay! Buổi đấu giá xin chính thức bắt đầu!” Người MC vừa dứt câu nói, tiếng đèn nháy tí tách vang lên, những cánh nhà báo liên tục chụp ảnh, không khí đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Những mẫu thiết kế nhanh chóng được đưa lên bàn cân của buổi đấu giá, những con số dần dần tăng lên, hội trường trong phút chốc trở nên căng thẳng như một chảo lửa.

Cuối cùng cũng đến mẫu thiết kế cuối cùng, đây là một chiếc dây chuyền khảm ngọc lấp lánh, những viên ngọc trai lớn nhỏ sắp xếp một cách tỉ mỉ. Đây cũng là mẫu thiết kế do Tô Mộc Cầm tạo ra, tuy không sắc sảo bằng những sản phẩm trước, thế nhưng sợi dây chuyền này lại mang một vẻ đẹp lộng lẫy, quý phái mà những sản phẩm trước không thể có được.

Giá sản ban đầu là một vạn tệ, con số đó rất nhanh chóng được nâng lên, dường như phái nữ rất thích kiểu dáng này, có một số quý bà vung tay rất hào phóng, trong phút chốc con số đó đã lên đến năm mươi vạn. Nhưng tưởng chừng như số tiền đó là mức giá cuối cùng thì một giọng nói uy nghiêm đột nhiên cất lên.

“Tôi ra giá một trăm ngàn vạn tệ!” Cánh cửa hội trường được mở ra, mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía người đàn ông đang đi vào, Thẩm Tư Thanh một thân tây trang thông thả đứng đó, mọi ánh đèn lập tức hướng về phía hắn, máy ảnh nháy liên tục vang lên tiếng “tách tách”.

Thanh âm hắn vang lên bình tĩnh, lộ ra ngưng đọng, “Một trăm ngàn vạn, thấy thế nào?”

Một tiếng hít khí truyền tới, mọi người không thể tin nổi nhìn về phía Thẩm Tư Thanh.... Không ai nghĩ đến hắn lại vung tay nói ra con số một trăm vạn, tất cả mọi người đều bị con số đó làm cho kinh ngạc, mọi suy nghĩ đều trở nên ngưng trệ.

Tất cả mọi người ở đây, chỉ có sắc mặt Tô Mộc Cầm đột nhiên chuyển biến.... Tay cô trong nháy mắt nắm chặt, đáy mắt có một tia sợ hãi nhìn Thẩm Tư Thanh. Cô cứ nghĩ rằng hôm nay sẽ không thể đụng phải hắn, thế nhưng ông trời thật trêu ngươi, ngay khi buổi đấu giá sắp kết thúc, hắn lại bỗng nhiên xuất hiện, khiến cô có một linh cảm không tốt.

Người MC đứng ở trên đờ người với con số một lúc lâu, sau đó mới khẽ ho một tiếng, lắp bắp lên tiếng, “Một..... một trăm vạn.... có ai đưa ra giá cao hơn nữa không?”

Ánh mắt Thẩm Tư Thanh liếc qua khuôn mặt tái nhợt của Tô Mộc Cầm, đem tất cả biểu tình kinh hoàng của cô thu vào đáy mắt, một giây sau khóe môi liền nhấc lên một nụ cười lạnh lẽo.

Cả hội trường bàn tán ầm ĩ, không một ai nâng bằng giá lên, con số một trăm ngàn vạn tệ là một con số quá lớn cho một mẫu thiết kế chưa đạt trình độ cao như thế này. Trong phút chốc, tất cả mọi người đều nín lặng.

MC trên sân khấu đếm từng giây chậm rãi, tiếng gõ búa vang lên lạnh lạnh, chính thức tuyên bố, “Mẫu trang sức Cẩm Tổ chính thức trở thành vật sở hữu của ngài Thẩm!”

Tiếng vỗ tay vang lên, sắc mặt Tô Mộc Cầm càng trở nên rét lạnh, cô xoay người, trong hội trường ồn ào này, cô thật sự rất muốn bỏ trốn, thế nhưng vừa bước đi lại bị hai bàn tay cứng rắn ôm vào ngực, cả thân thể cô chìm trong người hắn.

Tô Mộc Cầm hoảng hốt, cánh tay dùng sức muốn thoát ra khỏi người hắn, thế nhưng sức mạnh ở cánh tay hắn quá lớn, đối với một chút lực nhỏ bé của cô cũng giống như bị kiến cắn, cô lạnh giọng nói, “Tổng giám đốc Thẩm xin anh tự trọng, buông tôi ra!”

Trái tim Tô Mộc Cầm đập một tiếng “thình thịch”, đột nhiên nhen nhóm một tia bất an.

“Đeo cái này vào!” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông lại vang lên, tuy êm dịu như hương rượu, nhưng lại có quyền uy không thể chống chế.

Một chiếc hộp tinh xảo hiện ra trước mặt cô, tất nhiên bên trong là mẫu thiết kế Cẩm Tổ của cô vừa được hắn đấu giá thành công, cô đột nhiên nhũn mày, lễ phép nói, “Thẩm Tổng, cảm ơn ngài, nhưng mà..... tôi không cần....”

Dùng sức, cô muốn thoát khỏi hắn ngay bây giờ, những nhà đầu tư đã lục đục ra về thế nhưng ánh mắt tò mò đã bắt đầu quét về phía cô, hơn nữa phía sau còn có những tay nhà báo, nếu như cô còn dây dưa với hắn thêm nữa, ngày mai trên báo nhất định sẽ có scandal.

“Thẩm Tư Thanh, tôi nói anh buông tôi ra!”

Thẩm Tư Thanh cúi đầu, tiếng cười không chút ảm áp. Chỉ trong giây lát, bàn tay hắn lướt qua, trên cổ cô đã xuất hiện một chiếc vòng ngọc sáng lấp lánh.

Tô Mộc Cầm hoảng hốt.

“Cứ coi như đây là món quà cưới mà tôi tặng cho em!”

Tiếp đó, hông cô được buông lỏng, cặp mắt cuồng ngạo của Thẩm Tư Thanh khẽ nhìn lướt qua khuôn mặt kinh ngạc của cô, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên một cái, lập tức đi khỏi không quay đầu lại.

Tô Mộc Cầm ngây ngẩn cả người, tay cô lướt nhẹ qua chiếc vòng cổ. Hơi lạnh xuyên thấu qua đầu ngón tay, len lỏi vào sâu trong nội tâm cô, nhất là nghĩ tới nụ cười của hắn, lạnh lùng như có thể xuyên thấu người khác!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cố chấp điên cuồng

Hóa ra, tình yêu cũng là một loại cố chấp, biết rằng cô ấy sẽ không cần mình, cho dù sự cố chấp điên cuồng của hấn khiến cả hai đều phải chịu đau khổ, thế nhưng hấn vẫn không thể nào tự ý cho chính mình buông tay.

Thẩm Tư Thanh bước ra khỏi hội trường, những bông tuyết trắng đầu trên vai áo, hấn một chút cũng không để tâm, ánh mắt sụp xuống, che dấu đáy mắt đang cuộn trào mãnh liệt. Tầm mắt đột nhiên bị một người chắn lấy, Thẩm Tư Thanh hí mắt nhìn.

Dương Quân bình tĩnh đứng trước mặt hấn, lên tiếng, “Đi uống một lúc không?”

Ở quán bar Lưu Niên, bên trong đều là bóng dáng những thanh niên trai gái đang nhảy nhót....

Thẩm Tư Thanh ngồi tựa người trên một chiếc ghế lỏ, một chân nâng lên bắt chéo trên chân kia, cánh tay tùy ý để trên đầu gối, bàn tay hấn lắc lắc một ly rượu mạnh, bên trong có một viên đá nhỏ.

“Mấy năm qua, cậu như thế nào?” Dương Quân nhấp một ngụm rượu, bàn tay để trên bàn kê gỗ mấy nhíp.

Bây giờ hai người cũng đã trưởng thành, dù sao cũng đã gần ba mươi tuổi, cũng không lỗ mãng như ba năm trước, vừa gặp nhau là đánh nhau. Mặc dù chuyện trước kia khiến hai người bọn họ khó lòng chấp nhận, thế nhưng bây giờ cũng đã qua được mấy năm, con người cũng nên biết cách chấp nhận.

Thẩm Tư Thanh uống một ngụm rượu, nhìn liếc qua chiếc ly thủy tinh bên cạnh, đôi mắt thâm thúy, “Rất tốt, còn cậu?”

“Cũng rất tốt, làm ăn rất thuận lợi.” Ngừng một lát, Dương Quân lại lên tiếng, “Cậu vẫn chưa thể buông tay cô ấy hay sao?”

“Cô ấy” là ai không cần nói cũng biết. Có thể làm cho Thẩm Tư Thanh mất đi tỉnh táo, ngoại trừ Tô Mộc Cẩm, cũng không có người khác.

Thẩm Tư Thanh chỉ tự giấu cười, lập tức giơ rượu lên, sau đó đem phần còn lại của ly rượu uống cạn...

“Mình sẽ không bao giờ buông tay!”

Nhúi đôi mây lại, hấn đặt mạnh ly xuống mặt quầy bar. Người pha chế rượu nhìn thấy thế liền rót thêm rượu vào ly.

Sắc mặt Dương Quân trở nên ngưng trọng, khóe miệng cười khổ, “Cậu cứ như vậy thì có ích gì chứ? Hiện giờ cô ấy cũng đã sắp kết hôn rồi, nếu cậu muốn tốt cho cô ấy thì nên buông bỏ cô ấy đi! Nếu như cứ dây dưa như vậy, chỉ khiến cả hai càng thêm đau khổ thôi!”

Thẩm Tư Thanh siết chặt ly rượu, quai hàm banh ra, khuôn mặt trở nên lạnh lẽo, “Không phải cậu cũng đã từng thích cô ấy hay sao? Nếu như bây giờ tôi hỏi cậu có muốn cướp cô ấy về, liệu cậu có dám trả lời không với tôi hay không?”

Dương Quân hơi trầm mặc, khóe môi hơi cong lên nụ cười khổ, “Nhưng bây giờ mình cũng đã học được cách chấp nhận! Nếu như không thể níu kéo được vậy thì cứ buông tay, cố chấp như vậy thì sau này sẽ rất mệt mỏi!”

“Tôi chấp nhận mệt mỏi, miễn sao có thể khiến cô ấy trở về bên cạnh tôi!” Nói xong, Thẩm Tư Thanh ngửa đầu, một hơi uống cạn ly rượu.

Dương Quân cười cười, không nói gì nữa, đối với sự cố chấp của hấn, anh cũng chỉ có thể cười khổ.

Thẩm Tư Thanh đánh mắt nhìn lên trên sàn nhảy, trong lòng nặng nề, bên trong tiếng nhạc rất to, nhưng hấn chỉ còn nghe thấy tiếng của cô, văng vẳng vang lên bên tai. “Thẩm Tư Thanh, chúng ta chia tay đi!”

Chỉ một câu nói vô tình của cô, có thể lập tức chấm dứt quãng thời gian sáu năm của bọn họ. Cũng hoàn toàn đẩy cả quãng thời gian thanh xuân của hấn vào địa ngục.

Bất chấp tất cả đối xử tốt với một người, chỉ sợ làm sai người ấy liền không thích. Đó không phải là yêu mà là lấy lòng.

Sau khi chia tay phát hiện càng yêu đối phương nhiều hơn, không có người ấy liền sống không nổi. Đó không phải là yêu mà là không cam tâm.

Ra sức làm việc để thăng tiến, không muốn người khác phải khinh thường. Đó không phải là mạnh mẽ mà chính là sợ hãi.

Có rất nhiều người bị cảm xúc không chế, chỉ muốn nắm chặt mà không muốn buông tay. Nếu như mọi thứ đều muốn chiếm giữ thì thật sự sống sẽ rất mệt mỏi. Đôi lúc cần buông bỏ để biết thế nào là thoải mái.

Thế nhưng hấn không làm được, nói hấn buông tay cô, chuyện đó không khác gì lấy một chiếc rìu sắt đâm vào trái tim rỉ máu của hấn.

Màn đêm buông xuống, Tô Mộc Cẩm yên lặng ngồi trên xe của Mạnh Hàn, ngược nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt trầm tư.

“Buổi đầu giá hôm nay như thế nào?” Ở trên xe, Mạnh Hàn liếc mắt nhìn cô, khẽ hỏi.

Anh không nhắc thi thôi, vừa nhắc đến lại khiến tâm trạng cô trầm trọng, nhưng khóe miệng vẫn cố mỉm cười, “Mọi chuyện đều rất tốt!”

Mạnh Hàn chăm chú lái xe, cũng không suy nghĩ nhiều, “Thật tiếc là hôm nay anh không thể đến buổi đầu giá được, bằng không nhất định anh sẽ mua mẫu thiết kế Cẩm Tố của em!” Sau đó tò mò hỏi, “Vậy mẫu đó là ai dành được vậy?”

Tô Mộc Cầm ngập ngừng, không biết có nên nói thật với anh không, cuối cùng vẫn quyết định nói ra, “Là Thẩm Tư Thanh.”

Cô thấy được khoe môi của anh hơi cứng đờ, vẻ mặt lạnh lẽo, “Hắn không giờ trò gì với em chứ?”

Tô Mộc Cầm chột dạ lắc đầu, “Không có.” Sau đó lo lắng hỏi, “Anh giận sao?”

Mạnh Hàn hơi trầm mặc, nghiêm túc nói, “Anh không giận em, chỉ là đang lo lắng, nếu như hắn lại giờ trò bĩ ối gì nữa, lúc đó nhất định anh sẽ không tha cho hắn!”

Tô Mộc Cầm mỉm cười, bàn tay tinh nghịch véo má Mạnh Hàn, giọng điệu trêu chọc, “Mạnh Tổng là đang ghen hay sao? Nhìn thật là đáng sợ quá đi!”

Mạnh Hàn bật cười, nắm lấy bàn tay cô, hôn nhẹ, trách yêu, “Nghịch ngợm!”

Đúng lúc đó, chiếc xe đã chạy đến trước cổng nhà Tô Mộc Cầm, cô tháo dây an toàn ra, đang định muốn mở cửa xuống xe thì bất ngờ bị anh kéo lại.

“Mộc Cầm, chúc ngủ ngon!” Mạnh Hàn hôn tạm biệt lên trán cô.

“Chúc ngủ ngon!” Tô Mộc Cầm mỉm cười ngượng ngùng, mở cửa bước xuống xe, sau đó chờ anh khởi động xe rồi mới vào nhà.

Tô Mộc Cầm xoay người đi đến trước cửa, ánh sáng mờ mờ của đèn đường rọi xuống, cô lục tìm chìa khóa ở trong túi xách của mình, đột nhiên một bóng người dáng cao lớn xuất hiện. Cô giật mình đánh rơi chiếc chìa khóa xuống đất.

“Ai?”

Vừa dứt lời Tô Mộc Cầm liền bị đôi tay rắn chắc kéo mạnh, ôm riết vào lòng, đôi môi không hề phòng vệ của cô bất ngờ bị ép chặt, chà sát bởi đôi môi mềm nóng bỏng, những cái hôn tới tấp dữ dội điên cuồng rơi lên mặt, lên cổ cô, dường như đang xả nổi tức giận tích tụ lâu ngày, cổ áo cô bị bật tung.

Tô Mộc Cầm vừa cảm thấy lạnh nơi lồng ngực, vừa cảm thấy nóng ran bởi đôi môi mềm bỏng như có lửa. Cô không kịp phản ứng, đầu óc quay cuồng hoảng sợ, không khí nồng nàn phảng phất mùi rượu.

Một lúc sau, cô mới có thể nương theo ánh đèn mờ nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của Thẩm Tư Thanh, trong lòng tức giận điên cuồng, vội vàng đẩy hắn ra, hai bàn tay chà xát lên cánh môi, muốn lau đi hương vị còn sót lại của hắn ở trên môi cô.

“Thẩm Tư Thanh, anh định mượn rượu để làm bậy sao?”

Ngước nhìn cả người Thẩm Tư Thanh đang ngồi ở trên mặt đất, bộ dạng nhếch nhác, cô không khỏi đau lòng, dùng chân khế đá vào người hắn, cau mày hỏi, “Này, có sao không?”

Bộ dạng say khướt như thế, hắn làm sao có thể đến đây?

Trông thấy Thẩm Tư Thanh không nhúc nhích, cô lại càng lo lắng, vội vàng tiến lại đỡ hắn lên, “Anh mau đứng dậy đi, có nghe không hả?”

Thẩm Tư Thanh vẫn không nhúc nhích, cô cắn môi, muốn gọi người đến giúp, thế nhưng bây giờ đã gần nửa đêm, cô lại không muốn làm phiền đến người khác. Mà bây giờ gọi taxi đến, một mình hắn toàn thân say rượu ngồi trên xe cũng không an toàn. Nên quyết định cho hắn ở lại một đêm.

“Anh mau đứng dậy đi, tôi đưa anh vào nhà!” Tô Mộc Cầm dùng sức kéo hắn.

Cô nâng một cánh tay của hắn lên, đỡ hắn. Mùi rượu luồn vào trong mũi thiếu chút nữa hấp chết cô! Hắn uống bao nhiêu vậy, ngấm cả người mình vào trong bình rượu sao?

Bước chân của Thẩm Tư Thanh không vững, chao đảo khắp nơi, sức nặng của cả cơ thể hắn đè hết lên người Tô Mộc Cầm, suýt chút nữa làm cô nằm bẹp xuống đất. Cắn chặt răng lại, cố hết sức bước về phía trước, đỡ hắn vào đến phòng khách, liền nhanh chóng dùng hết sức ném hắn lên sofa.

Sau đó Tô Mộc Cầm đi vào phòng tắm lấy khăn. Lúc quay trở ra, thấy Thẩm Tư Thanh say khướt, ánh mắt mơ màng, thì thào điều gì đó. Dường như rất khó chịu, co giật từng đợt một. Muốn nói, lại nói không được.

Cô cẩn thận lau người cho Thẩm Tư Thanh, hắn rất ngoan ngoãn nằm im, không quấy phá như những người say rượu khác, ngay khi cô cầm khăn đứng dậy, hắn gắt gao nắm lấy tay cô, hai mắt đỏ hoe, nhũn chặt lại thành một đường, sau đó mãnh mẽ ôm cô vào trong lồng ngực.

Tô Mộc Cầm hốt hoảng, dựa dựa muốn thoát ra, thế nhưng vòng tay hắn lại càng siết chặt, dường như sợ rằng chỉ cần một giây rời tay, cô rất có thể sẽ biến mất.

“Anh rất mệt mỏi, rất đau khổ, cầu xin em…… xin em đó…… đừng giẫy vò anh nữa, được không?”

Tô Mộc Cầm sửng sốt, dường như quên mất phản kháng, đáy lòng nổi lên vẻ khổ sở, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của hắn, cô chỉ có thể yên lặng gỡ tay hắn ra, xoay người vào phòng.

Ôm gối ngồi ở trên mép giường, không bằng bây giờ hẳn cứ nói những câu tàn nhẫn với cô còn hơn lộ rõ vẻ mặt yêu đuối như vậy trước mặt cô. Càng khiến cô cảm thấy đau lòng hơn gấp trăm ngàn lần. Trái tim giống như bị ai đó bóp nghẹt, khó thở.

Cả đêm hôm đó, cô đều thức, cho đến tận khi trời sắp sáng, bởi vì mệt mỏi, cô mới dần thiếp đi, màn đêm dần dần luân chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Cạnh tranh công bằng

Sáng sớm mùa đông, trời lạnh buốt giá, Thẩm Tư Thanh bị cơn đau đầu làm cho tỉnh giấc, hẳn nâng tay đỡ lấy đầu, còn tay kia chống người ngồi dậy, đôi mắt hẹp dài khẽ nheo lại rồi mở ra, thoáng ngỡ ngàng khi không biết đây là nơi nào, cho đến khi hẳn nhìn thấy một bức ảnh đặt trên tủ cạnh tivi.

Chính hẳn cũng có hơi sững sốt, không ngờ sau khi say rượu lại chạy thẳng đến đây, tối hôm qua hẳn chỉ muốn mượn rượu quên đi cô! Vậy mà trong đáy lòng, lại không thể từ bỏ cô như vậy!

Tiếng chuông cửa bên ngoài bỗng nhiên vang lên, thần kinh hẳn hơi chậm trễ, phải đợi qua vài tiếng chuông cửa nữa, hẳn mới đứng dậy đi ra mở cửa.

Vừa mở cửa, Thẩm Tư Thanh hơi cau mày, lưng dựa trên cánh cửa, nheo mắt nhìn người đối diện. Tinh dịch gấp mặt, tự nhiên sẽ vô cùng không vừa mắt đối phương.

Mạnh Hàn nhíu mày, “Tại sao anh lại ở đây?”

“Anh hỏi tôi tại sao lại ở đây thì tôi cũng không biết trả lời anh tại sao mình lại ở đây? A! Không chừng là cô ấy lưu luyến thân thể của tôi, đêm qua vừa hay tôi lại rảnh rỗi, muốn tôi ở lại chăm sóc cho cô ấy một đêm. Anh không biết đâu, cô ấy thật sự rất tuyệt đấy.” Thẩm Tư Thanh không ngừng chế nhạo, còn lười biếng ngáp một cái, mĩa mai.

Tuy ngoài mặt thì nói chuyện nhã nhặn, nhưng thực chất trong bụng lại nằng chừ nhau bằng những lời lẽ thô tục nhất.

Mạnh Hàn không phải kẻ ngốc, đương nhiên nghe hiểu hẳn ta đang ám chỉ điều gì, nhưng anh cũng không tức giận, ngược lại còn cười, “Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin những lời nói vô căn cứ của anh hay sao? Tôi ở với cô ấy ba năm, cũng rất hiểu tính cách của cô ấy, những đồ vật mà cô ấy đã vứt đi, nhất định cô ấy sẽ không bao giờ nhặt lại!”

Đây không phải là đang ám chỉ Thẩm Tư Thanh là đồ bỏ đi, rác rưởi hay sao? Hơn nữa, bị khiêu khích mà không tức giận, chỉ có hai loại người. Một là người độ lượng, không thích so đo tính toán. Hai là, loại người thâm hiểm, trong người đầy rẫy mưu mô, tính toán. Nhưng Thẩm Tư Thanh nhất định là loại thứ hai.

Hắn ung dung tựa trên khung cửa, miệng nhếch lên ý cười lạnh, “Đồ vật bị vứt đi cô ấy nhất định không nhặt lại, nhưng anh nghĩ anh hiểu cô ấy ba năm thì có thể so với khoảng thời gian sáu năm bên nhau của chúng tôi sao?”

Mạnh Hàn nhíu mày, khẳng định, “Tôi tin cô ấy, cũng tin bây giờ người cô ấy muốn kết hôn là tôi chứ không phải là anh!”

Thẩm Tư Thanh dường như nghe được một câu chuyện cười tếu nhất thế gian, cảm thấy vô cùng hoang đường, “Đồng ý kết hôn thì đã làm sao? Anh nghĩ chỉ cần một tờ giấy hôn thú là có thể chứng minh người cô ấy yêu là anh hay sao? Nói không chừng, qua đêm hôm qua, cô ấy lại ra quyết định hủy hôn với anh cũng không chừng?!”

Mạnh Hàn nghe vậy ngược lại rất bình tĩnh, “Suốt ba năm nay, tôi từng cùng cô ấy trải qua rất nhiều chuyện, anh vốn không thể tưởng tượng đến. Thời gian có thể thay đổi tất cả, bao gồm cả lòng người. Tôi, hiện tại mới thực sự là sự lựa chọn của cô ấy, còn anh chỉ là quá khứ mà thôi. Nên đừng tìm cách ly gián tình cảm của chúng tôi. Tôi không quan tâm rốt cuộc vì điều gì mà anh lại ở đây, nhưng tôi chắc chắn một việc, cô ấy nhất định không phải tình nguyện.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 30: Hai đứa trẻ lớn đầu

Lần đi ăn chung này trở thành thử trải nghiệm mà Tô Mộc Cầm cảm thấy kỳ quái nhất từ trước tới nay, sánh bước cùng đi bên hai chàng trai xuất sắc là vậy, thế mà cô như ngồi trên thảm đĩnh, đã không biết Thẩm Tư Thanh nghĩ ra sao thì thôi, đến Mạnh Hàn mà cô vốn ngỡ rằng nhìn qua hiểu ngay, cô

cũng không tài nào đọc thấu cho được.

Tô Mộc Cầm trong lòng có khúc mắc, lại e nói nhiều lại càng bị hớ, nên từ đầu đến cuối rầu rầu im lặng, may có Mạnh Hàn ứng phó chừng mực, suốt chặng đường anh tỏ thái độ rất nhã nhặn, nói chuyện công việc với hắn cũng không e dè, không ngại ngùng, cứ thế ung dung tự tại. Thảm Tư Thanh cũng thể hiện xuất sắc vai diễn một thánh giả, cơ hồ hết sức hứng thú với những gì Mạnh Hàn đang nói.

Xe dừng lại ở một quán đồ ăn Bắc Kinh không quá lớn nhưng lại đầy ắp không khí ấm áp của gia đình.

Tô Mộc Cầm sóng vai đi cùng hai người đàn ông đẹp trai bước vào quán ăn, có lẽ bởi vì bề ngoài của hai người này quá nổi bật, cho nên khi vừa mới bước chân vào, đã có bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía bọn họ.

Cô cảm thấy hơi khó chịu khi bị nhiều ánh mắt như vậy đổ dồn về, cố ý đi lùi ra phía sau, tránh ánh mắt của mọi người, nhưng dường như Thảm Tư Thanh không biết ý, chốc chốc thấy cô lùi bước thì lại kéo lên.

Tô Mộc Cầm trừng mắt không biết phải làm sao. Mạnh Hàn có lẽ cũng phát giác được điều gì đó, khẽ nắm tay cô. Cô ngước mắt nhìn lên, trông thấy nụ cười của anh vẫn ấm áp như thế, trong mắt anh không thấy có chút sóng dậy nào, khiến cô cảm thấy an tâm hơn.

Vừa ngồi vào bàn ăn, Mạnh Hàn liền ân cần hỏi, “Em muốn ăn món gì?”

Tô Mộc Cầm cũng chỉ máy móc nói, “Ừm, hay là anh quyết định đi.”

“Vậy được!” Mạnh Hàn cười hiền, quay sang thăm hỏi ý kiến của hắn, “Vậy tổng giám đốc Thảm thì sao?”

Thảm Tư Thanh thảm khinh bỉ khuôn mặt ôn nhu của anh ta, “Tùy Mạnh tổng, tôi không phải người kén ăn.”

Mạnh Hàn nâng khoe miệng, đáp một tiếng, sau đó không quan tâm sắc mặt của Thảm Tư Thanh, nhếch miệng nói với người phục vụ đứng bên cạnh, “Vậy cho chúng tôi một phần lẩu Mông Cổ đi.”

“Vì đang là mùa đông, ăn lẩu cũng rất thích hợp!” Mạnh Hàn vừa gọi xong liền quay sang trò chuyện với Thảm Tư Thanh.

Thảm Tư Thanh cup mắt, che giấu đầy mắt sắc bén, trên môi nở nụ cười nhàn nhạt khiến người ta không nhìn ra được cảm xúc thật sự.

Mạnh Hàn cũng nhảy bén cảm nhận được bầu không khí u ám, nhếch môi giễu cợt, nhưng quay sang Tô Mộc Cầm thì gương mặt liền biến thành ôn nhu, “Ngày mai là cuối tuần, em có đi đâu chơi không?”

Tô Mộc Cầm quay sang nhìn anh, sau đó trả lời, “Ngày mai em muốn đi dạo phố cổ Hutong và phố mua sắm Vương Phủ Tỉnh một lúc. Em muốn đến hai chỗ đó để tìm kiếm ý tưởng cho bản thiết kế sắp tới.”

“Được, sáng ngày mai anh sẽ qua đón em.”

“Ngày mai anh không bận việc nữa sao?” Cô chớp mắt nghi hoặc. Mạnh Hàn mỉm cười xoa đầu cô, “Công việc đã được giải quyết gần hết rồi, cũng không thể để em đi tàu điện ngầm đến đó được, với lại ngày mai anh muốn ở bên em cả ngày, mấy tháng nay anh vì công việc mà không thể ở bên em nhiều được.”

Tô Mộc Cầm lập tức vui vẻ đồng ý.

Thảm Tư Thanh đưa mắt theo dõi diễn biến trước mắt, tay nắm chặt, không nói gì, nhưng thực ra mực đồng đã thâm thúy sâu không thấy đáy. Bọn họ cứ hành động như thể trước mắt không tồn tại ai vậy.

Một lúc sau, đồ ăn được đưa lên, khói bốc lên nghi ngút, một mùi thơm len lỏi vào khoang mũi của cô, khiến cô vô thức nuốt nước miếng, đã lâu rồi cô chưa ăn lại món lẩu Mông Cổ này, có chút thơm thường liếc nhìn mấy miếng thịt.

Mạnh Hàn rất sẵn sàng nấu cho cô từng miếng thịt một, Tô Mộc Cầm cũng hí hửng ăn, nhưng được một lúc cô lại nước mắt lưng tròng.

Mạnh Hàn thấy không ổn, liền lo lắng hỏi, “Em sao vậy?”

“Hình như em ăn phải ớt rồi, làm sao đây, nó cay quá!” Khuôn mặt cô đỏ gay, mắt cũng ứa lệ.

Thảm Tư Thanh ngồi đối diện bình tĩnh đưa cho cô ly nước lọc. Tô Mộc Cầm nhìn thấy vội vàng nhận lấy, tu ừng ực, cô đặt mạnh cái cốc đã trống trơn lên mặt bàn, tuy mặt đã bết đỏ lên nhưng vị cay vẫn chưa giảm bớt được phần nào.

“Đúng là hậu đậu.” Thảm Tư Thanh trách mắng, nhưng giọng nói không có chút lạnh lùng nào, ngược lại còn có chút cưng chiều, trêu chọc làm cho tim người khác có chút tê dại.

Tô Mộc Cầm bấu môi liếc xem hắn, không thêm so đo.

Mạnh Hàn đưa khăn giấy cho Tô Mộc Cầm, nhìn thấy cô đã hồi người, mới thản nhiên đáp lời: “Tôi lại thích nhất tính cách này của cô ấy.”

Nét cười của Thẩm Tư Thanh cứng đờ nơi khoé môi, tuy trong quán ăn có điều hòa, thế mà hắn lại cảm nhận thấy cái lạnh đang từ từ thấm vào tận xương tủy. Hắn cười lạnh nói, “Sở thích của Mạnh tổng đúng thật là khác người.”

Mạnh Hàn không trả lời, mỉm cười quay sang nói với cô, “Để anh gói thịt cho em ăn.”

Tô Mộc Cầm rối bời, gật đầu bừa bãi.

Mạnh Hàn thấy vậy liền cuộn miếng thịt dê vừa chín tới, cuộn với rau thơm, chấm vào nước chấm, sau đó đưa đến bên miệng cho Tô Mộc Cầm.

Nhưng khi Mạnh Hàn vừa mới nâng lên, Thẩm Tư Thanh lập tức ngăn lại hành động của Mạnh Hàn, liền nói với anh ta, “Trong nước chấm có hoa hẹ, cô ấy bị dị ứng với thứ đó.”

Người sáng suốt nhìn vào liền biết hắn đang chứng tỏ quan hệ giữa bọn họ ‘không phải đơn giản’, hơn nữa còn tuyên bố quyền sở hữu của bản thân ở mức độ nào đó.

Mạnh Hàn sùng sốt nhìn cô, “Em bị dị ứng với hoa hẹ?”

Tô Mộc Cầm cắn môi gật đầu, “Ừ đúng vậy, vì lúc ở bên Mỹ không ăn món ăn có liên quan đến hoa hẹ cho nên em chưa nói cho anh biết.”

Mạnh Hàn trầm mặc, có cái gì đó lướt qua đáy mắt, nhưng rất nhanh sau đó liền mỉm cười, ôn nhu nói, “Không sao, bây giờ biết cũng không có việc gì! Thật may lúc này không để em ăn, còn không nhất định sẽ rất nghiêm trọng.”

Thẩm Tư Thanh ngồi đối diện dường như không sợ tạo thêm phiền phức, ung dung nói, “Đúng thật sẽ rất nghiêm trọng, tôi còn nhớ lúc chúng tôi vẫn còn yêu nhau, có lần cô ấy ăn phải một chút hoa hẹ, thế là phát sốt nguyên một đêm, còn bị nổi mẩn đầy người, lúc đó cô ấy không để ý đã cào trầy một lớp da, từ đó để lại một vết sẹo ở trên ngực.” Ánh mắt hắn mấp mòi nhìn cô, hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt khó coi của Mạnh Hàn, “Tôi còn nhớ rất rõ vết sẹo đó còn biến thành hình trái tim, nhìn thủ rất đẹp, trông nó giống như một hình xăm vậy.”

Tô Mộc Cầm giống như con mèo đột nhiên bị cắn trúng đuôi, giật mình mạnh, ngẩng đầu lên nhìn. Thẩm Tư Thanh nhìn Mạnh Hàn, nhưng khóe mắt lại liếc qua nhìn cô, lạnh băng, chế giễu, nguy hiểm, cô không khỏi rung mình một cái.

Sắc mặt Tô Mộc Cầm trở nên trắng bệch, bàn tay đang để dưới bàn vô thức nắm chặt lại, đôi môi mấp mấp máu, khóe mắt lo lắng liếc nhìn Mạnh Hàn. Cô thấy được khuôn mặt trầm mặc của anh, dường như không biết đang suy nghĩ cái gì.

Không biết tại sao hắn lại nói ra chuyện đó? Nhưng cô biết chắc chắn hắn là đang cố ý!

Có cần thiết bức cô đến đường chết không hả?

Cô không muốn chỉ vì một câu nói của hắn mà bầu không khí tốt đẹp ban đầu bị phá hỏng như vậy. Ánh mắt của hai người giao nhau, Tô Mộc Cầm đã nghĩ thấy được mùi thuốc súng nồng nặc. Cô không biết phải xử lý như thế nào, đành cắn răng đứng dậy, “Em... em muốn vào nhà vệ sinh một lát!”

Ánh mắt của Thẩm Tư Thanh nhìn theo cô, cười lạnh.

Cô cho rằng, như vậy là có thể chạy thoát sao?

Tô Mộc Cầm đi vào nhà vệ sinh, mở vòi nước, hứng nước tạt vào khuôn mặt đang nóng ran. Cả người như con kiến bò trên chảo nóng, cuống cuống lo lắng. Thẩm Tư Thanh không hiểu được chỉ vì câu nói của hắn sẽ khiến cô khó đối mặt với Mạnh Hàn hay sao? Thế mà hắn còn cố ý bình tĩnh nói như vậy!

Cô cứ tưởng qua đêm qua hắn sẽ không còn gây khó dễ cho cô nữa, nhưng cô đã lầm, con người của hắn vẫn cứ như trước, nham hiểm, mưu mô, còn có ích kỷ. Lúc nào cũng chỉ nghĩ cho riêng mình, không thêm đoái hoài đến cảm xúc của người khác.

Tô Mộc Cầm hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh chính mình, cũng không thể tiếp tục trốn ở đây, đành phải mạnh mẽ giữ bình tĩnh, đi ra ngoài. Thế nhưng khi về đến bàn ăn, đã không còn trông thấy Thẩm Tư Thanh ở đâu, chỉ còn một mình Mạnh Hàn ngồi đó.

Bây giờ, cô cũng không còn tâm trạng để để ý đến chuyện đó, trông thấy Mạnh Hàn trầm mặc ngồi đó, cô cảm thấy hơi lo lắng.

Cô do dự tiến lại, ngồi xuống bên cạnh anh, hai tay vò gấu váy, định nói lời xin lỗi với anh thế nhưng Mạnh Hàn đã nhanh hơn một bước, “Em ăn xong chưa? Anh đưa em đến công ty!”

Tô Mộc Cầm trông thấy khuôn mặt bình tĩnh như không có chuyện gì của Mạnh Hàn, lo sợ cắn môi, lý nhí đáp: “Vâng.”

Hai người bọn họ bước ra khỏi quán ăn, tiết trời bên ngoài đã rét hơn, sắc mặt của Mạnh Hàn vẫn lạnh tanh như cũ, dường như muốn hòa làm một với khí lạnh tháng mười, cô biết trước kia dù có giận đến mức nào, anh cũng chưa bao giờ có khuôn mặt âm u như thế đối với cô, thế nhưng bây giờ lại khác, dường như sau khi về nước, anh luôn không thể giữ vững cảm xúc của chính mình, lúc này cũng thế, chỉ vì một câu nói của hắn, anh lại để ý.

Đang trong mạch suy nghĩ, cô hoàn toàn không để ý đến có một chiếc xe Bentley kiểu ngạo lướt qua bọn họ, ánh mắt sắc bén của người ngồi trong xe lạnh lùng ghim chặt vào gương mặt của cô, thu hết biểu cảm của cô vào đáy mắt, làn khói xe động lại trong không khí, khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Anh chỉ đang sợ mất em

Trên đường đến công ty, Mạnh Hàn vẫn bình tĩnh, chăm chú lái xe, Tô Mộc Cầm chỉ có thể trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng rối bời. Không biết phải mở lời như thế nào. Tình huống này là lần đầu cô thấy ở anh.

Đến công ty, chiếc xe Maserati dừng lại trước cổng.

Tô Mộc Cầm hơi chần chừ, khóe miệng nâng lên, “Em đi làm đây!”

Mạnh Hàn nắm lấy vô lăng, nhàn nhạt đáp, “Ừ, làm việc vui vẻ.”

Nhìn thấy anh lạnh nhạt, Tô Mộc Cầm không quen, mấp máy môi, cuối cùng chỉ thốt ra được một câu:

“Tạm biệt.....”

Nhưng vừa lúc Tô Mộc Cầm xoay người mở cửa xe, dường như cùng một giây đó, anh ôm cả người cô vào trong lòng mình. Bởi vì quá dùng sức, cả người đầu cứng nhắc, run sợ.

“Xin lỗi em” Anh nói bên tai cô, “Anh chỉ đang sợ..... mất em.....”

Cảm giác sợ hãi này, dường như khiến anh nghẹt thở, anh nhớ lại những câu nói của Thẩm Tư Thanh trong quán ăn lúc nãy, dường như chỉ cần nhớ đến, anh sẽ không thể nào bình tĩnh được.

Nỗi lo lắng trong lòng anh, Tô Mộc Cầm đều hiểu rõ, chỉ có thể an ủi anh, “Những chuyện ở quá khứ đã là quá khứ rồi, anh không cần phải có chút lo lắng nào hết. Bây giờ anh ấy với em mà nói, chỉ là một người bạn mà thôi.....”

“Nhưng hai người đã từng trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, anh sợ...”

“Em đã từng nói, đó chỉ là quá khứ, cũng không có ý nghĩa gì về hiện tại cả. Lần này em về Trung Quốc là để kết hôn với. Anh không cần phải lo sợ như vậy! Bởi vì người em muốn đi cùng đến suốt cuộc đời, là anh, mà không phải là anh ấy!”

Lời hứa này, như một liều thuốc trợ tim đối với nỗi lo được lo mất, bất an không yên của Mạnh Hàn, âm thầm cười nhạo chính mình, thế nhưng, những lời nói của Thẩm Tư Thanh không phải đơn giản như những gì cô đã nghĩ. Nếu như để cô biết được, anh cũng không thể nào chắc chắn cô có còn bên anh nữa hay không?

Âm thầm cười khò, từ khi nào anh lại trở thành một người ích kỷ như vậy?

Khi Thẩm Tư Thanh họp xong đã là hơn ba giờ chiều. Trở về phòng làm việc, hân một môi ngồi xuống chiếc ghế rộng, tới lúc Tịnh Hàm bước vào hân cũng không có quá nhiều phản ứng, chỉ dựa đầu ra sau ghế, mắt nhắm nghiền, đầu mày nhú lại.

Vẫn là một cảm giác uy nghiêm khiến người khác không dám khinh suất.

“Chuyện đó điều tra đến đâu rồi?”

Tịnh Hàm nhanh chóng đưa cho hân một tập tài liệu rất mỏng.

“Tôi đã điều tra xong rồi!”

Thẩm Tư Thanh gật đầu, sắc mặt hơi lạnh lại, “Nói đi!”

“Dường như tin đồn mười lăm năm về trước là vô căn cứ, thực ra năm đó không phải Thẩm thị tính kế với Tô thị, ngay cả cái chết của Tô Chính và Cao Cẩm Thủy cũng không liên quan đến Thẩm gia.”

Ngừng một lúc, Tịnh Hàm lại lên tiếng, “Theo như tôi điều tra thì năm đó Tô gia có hợp tác với Thẩm gia, sau đó vụ đầu tư bị thua lỗ, vì ngài Thẩm Quân Sinh đã tính trước chuyện này nên đã rút vốn lại nhằm tránh thiệt hại, vài ngày sau đó bởi vì Tô Chính tính sai một bước cho nên cả dự án và vốn lưu giữ đã bị mất sạch, sau đó công ty cũng bị lung lay và phá sản, vì chuyện đó mà Tô Chính hiểu nhầm ba anh tính kế với Tô thị, cho nên ông ta đã thuê người bắt cóc mẹ anh, ngài Thẩm sau đó đã cứu được phu nhân nhưng do cuộc ẩu đả cho nên Tô Chính đã trượt chân ngã lầu chết, sau đó vì thương chồng

cho nên Cao Cẩm Thủy cũng tự tử mà chết. Qua ngày hôm đó thì xuất hiện nhiều tin đồn nhưng Thẩm gia lại không giải thích bất cứ chuyện gì. Ngón tay đang cầm lấy tập tài liệu chợt run lên một nhịp. Hắn đập bộp một phát xuống bàn. Tịnh Hàm nhìn hắn đầy kinh ngạc.

“Ra ngoài đi!” Một lúc lâu sau, Thẩm Tư Thanh mới hờ hững nói một câu.

Tịnh Hàm cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không dám hỏi han gì nhiều, khẽ gật đầu rồi đi ra khỏi văn phòng.

Trong phòng yên tĩnh tới nỗi chỉ còn tiếng kim đồng hồ nhảy từng nhịp đều đặn, tích tắc tích tắc. Từng tiếng như đập vào lồng ngực hắn, đau nhói.

Đáng lẽ ra khi chân tướng được sáng tỏ hắn phải vui mừng mới đúng, thế nhưng, cảm xúc tức giận đó không thể nào không chế được.

Khoảng hai, ba phút sau, Thẩm Tư Thanh mới chậm chậm lật tập tài liệu ra. Bên trong là những bằng chứng, số liệu cụ thể.

Hắn nhìn chằm chằm tập tài liệu đó rất lâu, đáy mắt dần dần dâng lên một tia lạnh lẽo.

Không liên quan!

Thẩm Tư Thanh cầm một tờ giấy lên, nắm chặt tay lại. Mảnh giấy cuộn chặt lại thành một rúm trong tay hắn.

Khóe môi hắn hơi nhếch lên, sự giá lạnh đó từ đáy mắt đã lan khắp cơ thể.

“Tô Mộc Cầm!” Thẩm Tư Thanh nghiêng răng nghiêng lợi để nói, trong giọng điệu hoàn toàn là sự oán hận tột cùng.

Bằng ấy năm qua đi, bọn họ chia tay cũng chỉ vì nguyên do gia đình hắn giết ba mẹ cô, thế nhưng sự thật đã được phơi bày, bây giờ hắn nên dùng thái độ gì để đối xử với cô đây? Là vui mừng quay lại hay là oán hận sâu sắc?

Không ngờ được rằng, chuyện này lại có thể để lâu như vậy?

Đến khi ba mẹ hắn mất đi, sự thật này vẫn cứ thế chôn vùi.

Từ giây phút bắt đầu biết được sự thật này, hắn đã nói rõ với chính mình rằng, từ nay về sau, hắn và cô sẽ không ai phải hổ thẹn với nhau, thế nhưng, cô bỏ đi ba năm, cho hắn cái nhìn tàn nhẫn suốt ba năm, không hề có một chút lưu luyến nào.

Muốn trách, chỉ có thể trách hiện thực mở ra cho hắn và cô một trò đùa tàn khốc như vậy. Chia tay nhau chỉ vì hận thù, sự thật được phơi bày cũng bởi vì hận thù, hắn cũng rất hận số phận đã an bài như vậy. Nhưng con người không cách nào chống lại được, đó là số phận.

Thời gian trôi qua thắm thoát cũng qua được một tuần lễ, thời gian kết hôn cũng ngày càng gần kề, Tô Mộc Cầm cảm thấy thời gian gần đây vô cùng thuận lợi, mọi chuyện đều làm hết sức vừa ý.

Cuối tuần hôm nay, cô và Mạnh Hàn quyết định đi làm giấy chứng nhận kết hôn, dù gì cũng còn một tuần nữa là kết hôn. Đi làm sớm hay muộn cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Trên đường đến Cục dân chính, dường như Mạnh Hàn còn hồi hộp hơn cả cô, bàn tay rộng lớn luôn nắm chặt lấy tay cô, khóe miệng cứ cười ngây ngốc.

“Mạnh Hàn, anh siết em đau quá!” Tô Mộc Cầm cười khỏ, nhưng vẫn không rút tay ra.

Mạnh Hàn hoảng hốt, vội vàng nới lỏng tay, “Anh xin lỗi, anh căng thẳng quá!”

Tô Mộc Cầm cười trấn an, “Anh không cần phải như vậy đâu, hôm nay chúng ta sẽ chính thức trở thành vợ chồng mà.”

“Đúng vậy, nhưng anh vẫn không thể bình tĩnh lại được, không ngờ ngày này cũng đã đến.” Mạnh Hàn kích động nói.

Cô không biết được hôm nay anh có bao nhiêu vui mừng đâu, thật sự trống ngực của anh bây giờ đang đập rất mạnh, dường như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Hạnh phúc toát ra rõ ràng, khóe miệng Mạnh Hàn vô thức nở nụ cười sáng lạn, giống như một đứa trẻ có được cả thế giới.

Tô Mộc Cầm cũng mỉm cười nhìn anh, tỏ vẻ hết cách.

Chiếc xe dừng lại ở Cục dân chính, các cặp đôi đến đây hôm nay rất nhiều, Tô Mộc Cầm bước lên trên cầu thang, ánh mắt liếc về phía một cặp đôi đang ôm nhau ngọt ngào tiến vào Cục dân chính, sau đó lại đánh mắt về phía một cặp đôi vừa đi ra, mắt nhau âm ỉ, âm thầm thở dài một hơi.

“Sao vậy?” Giọng nói vẫn như trước, giống như tiếng đàn vi ô lông trầm thấp, động lòng người.

“Chỉ là cảm thấy tiếc cho cặp đôi kia, rõ ràng biểu hiện hai người kia vẫn còn yêu nhau, vậy mà lại đi đến bước đường này!” Tô Mộc Cầm khẽ thở dài

một lần nữa.

Mạnh Hàn siết tay cô, “Sau khi kết hôn rồi, anh hứa sẽ không bao giờ buông tay em ra!”

Tô Mộc Cầm quay qua nhìn anh, ánh mắt dịu dàng, có một tia cảm động khẽ lướt qua, cô biết rằng anh nói như thế, nhất định sẽ làm được.

“Được rồi, vào thôi.” Nói xong, anh nắm tay cô, đi vào trong.

Ủy ban nhân dân đã có mấy đôi đến chờ, họ ngồi sát nhau thăm thì nói chuyện. Cô và Mạnh Hàn cũng ngồi ở hàng ghế chờ đến lượt.

Mới chớm đông, tiết trời lạnh đến rùng mình, Tô Mộc Cầm cảm thấy hơi lạnh từ trong gió, lạnh từ bàn chân lên tới ngực. Dường như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm cô, ánh mắt giống như thú hoang bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra cắn nuốt con mồi.

Hơi khó chịu, cô đứng dậy, nói với Mạnh Hàn một câu, “Em vào nhà vệ sinh một lát.”

Tô Mộc Cầm rẽ vào nhà vệ sinh nữ, đột nhiên có cảm giác như ai đó đang theo dõi mình, ánh mắt đó cực kỳ nguy hiểm, trống ngực đập dồn dập, có một cổ bất an đột nhiên nổi lên vô cớ khiến cho cô cảm thấy lo sợ.

Hành lang vắng tanh không một bóng người, lạnh lẽo đến đáng sợ, tiếng bước chân của cô phát ra tiếng “lộc lộc” đặc biệt kinh dị, cô chậm rãi đi, đầu không ngừng ngoảnh lại nhìn xem có người đi theo mình hay không, đi được một lúc, dường như không phát hiện có điều gì bất thường ở xung quanh, cô mới hơi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng tự mình đang đã nghi, tự mình dọa mình.

Tô Mộc Cầm hít sâu, xoay người lại, thế nhưng trước mắt đột nhiên có một bóng đen lướt qua, mang theo hương bạc hà nhàn nhạt, lập tức theo phản xạ cô muốn hét lên thất thanh.

Thế nhưng cổ họng giống như bị ai đó bóp chặt, nghẹn cứng lại, những lời vừa muốn nói bây giờ lại biến thành những tiếng rên rỉ, hoảng hốt, phía sau lưng đột nhiên có một thứ gì đó sát vào, lạnh ngắt, thời khắc lúc cô xoay người, trông mặt đột nhiên lướt xuống, cô thấy một hòng súng đen ngòm đang chĩa vào hông mình, lạnh toát.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Đi theo tôi hoặc là cùng nhau chết

“Từ bỏ một người đã từng thích rất lâu là cảm giác gì?”

Giống như mỗi ngày chuẩn bị thức dậy, nhưng lại cảm thấy vẫn là ban đêm.

Giống như rất thích ăn đồ ngọt ngọt chua chua, nhưng lại có thể cảm thấy nước mắt đang rơi.

Giống như có rất nhiều người tốt trong cuộc sống này khóc vì bạn, nhưng bạn lại chỉ cảm thấy nhớ mỗi người ấy.”

Hòng súng giống như một hung thần máu lạnh chia thẳng vào người cô, toát lên vẻ lạnh lẽo đáng sợ. Cả thân hình nhỏ bé của cô đỡ ra, run rẩy, một lúc sau cô mới ngược mặt lên, đột nhiên khuôn mặt băng lãnh của hắc đầu đập vào mắt cô.

“Anh... Anh muốn làm gì?” Thanh âm của cô run rẩy, đầy mất đường như không thể tin vào những gì mình đang nhìn thấy.

Thẩm Tư Thanh trầm mặc, ánh mắt giống như dao găm đâm xuyên vào cơ thể cô, mồ xẻ từng bộ phận của cô ra, mấy ngày trước do bận việc ở nước ngoài cho nên hắc đầu đi công tác một tuần liền, cứ ngỡ sau khi trở về là có thể nói rõ hiểu lầm năm xưa với cô, thế nhưng hắc đầu không thể ngờ được, vừa mới đặt chân đến sân bay, hắc đầu lại nghe được thông tin Tô Mộc Cầm và tổng giám đốc Mạnh Hàn đi đăng ký kết hôn.

Một tin tức này giống như sét đánh giữa trời quang!

Dường như lúc đó hắc đầu như đã phát điên. Hắc đầu không nói gì liền tức tốc chạy đến Cục dân chính, không quan tâm đã đụng phải bao nhiêu xe, vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, khi vừa tới nơi, hắc đầu liền trông thấy gương mặt vui vẻ, rạng rỡ của cô, trong lòng nổi lên một trận chua xót, cô vậy mà lại đi đăng ký kết hôn?

Đáy mắt hắc đầu nhìn vào đôi mắt sợ sệt của cô. Ở trong hành lang vắng người, đặc biệt lạnh lẽo.

Tô Mộc Cầm cắn răng, không biết tại sao hắc đầu lại làm thế với cô, đáy lòng rối như tơ vò. Không hiểu sao, cảm giác bất an càng ngày càng lớn, đến cuối cùng nhấn chìm cô trong sự sợ hãi.

Tô Mộc Cầm thấy hắc đầu rất lâu chưa trả lời, run giọng hỏi, cánh môi cũng đặc biệt run rẩy, “Thẩm Tư Thanh, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Thẩm Tư Thanh nhếch môi, nụ cười đắng chát đọng lại trên khóe miệng, giọng hần khản đặc đi, day nghiêng nói, “Đi theo tôi hoặc là cùng nhau chết!”

Sắc mặt cô tái xanh, lắc đầu liên tục, kinh hoàng nói, “Không... Không

... Mạnh Hàn đang chờ tôi ở ngoài, anh không được làm thế với tôi.”

“Mạnh Hàn?” Hần phát ra nụ cười lạnh lẽo, “Em nghĩ tôi sẽ để em đi kết hôn với một thằng đàn ông khác hay sao? Đừng có mơ tưởng!”

Câu cuối cùng dường như hần muốn gào lên.

Tô Mộc Cầm không thể tin được mà nhìn hần, sắc mặt trắng bệch, tim cũng ngừng đập, “Thẩm Tư Thanh, anh thật sự điên rồi!”

Thẩm Tư Thanh đỏ mặt, nói như rên rỉ, “Đúng là tôi điên rồi, tôi điên cũng bởi vì bị em ép điên.”

Sau đó hần hít sâu một hơi, khóe mắt phát ra một tia tàn nhẫn, “Mau quyết định đi, đi theo tôi hay là cùng nhau chết hả?” “Không... tôi sẽ không đi theo một kẻ điên như anh.” Tô Mộc Cầm hoảng hốt nói, nhưng trong giọng nói có một tia kiên định.

Thẩm Tư Thanh trừng mắt nhìn cô, dường như không thể tin được, giọng đột nhiên gào lên như con thú bị thương, “Vậy là em muốn chết hay sao? Cho dù chết cũng không muốn đi cùng tôi hay sao?”

Tô Mộc Cầm cắn chặt môi, cổ họng nghẹn cứng, khóe mắt đỏ ửng, cảm giác đau lòng lan tràn khắp cơ thể, “Đúng vậy, tôi thà chết chứ không bao giờ đi theo một kẻ như anh!”

“Ha ha...” Thật nực cười, thế nhưng nụ cười của hần lại đặc biệt chua xót, ngay cả khóe mắt của hần cũng đỏ ửng một mảnh, dường như chỉ cần một câu nói tàn nhẫn nữa thôi, nước mắt sẽ thật sự rơi xuống.

Rõ ràng là hần khuấy đảo cuộc sống của cô. Rõ ràng chính tay cô đã kết thúc mối quan hệ này. Tại sao trái tim vẫn đau đến vậy?

“Em yêu tên đó đến vậy sao?” Giọng nói của hần rất nhạt nhòa, như một lớp băng mỏng, thấm vào trái tim làm người ta rét mướt.

Cô không thể nhìn rõ đôi mắt của Thẩm Tư Thanh, chỉ cảm thấy hần lạnh nhạt như một người xa lạ, một câu hỏi của hần, cô không chắc chắn nhưng cô biết được, Mạnh Hàn là người mà cô muốn dựa dẫm cả đời này, cô khẽ nói, “Đúng vậy, cho dù bây giờ anh có hỏi thêm bao nhiêu lần đi nữa, đáp án của tôi vẫn là tôi yêu anh ấy.”

Cô thừa nhận mình là một kẻ thất bại trong tình yêu, nhưng cô không thể cũng vứt bỏ cả lòng tự trọng của mình chỉ vì lo cho sự sống của mình.

Ngón tay của hần siết chặt khẩu súng, dường như muốn vò nát nó vào trong lòng bàn tay.

Kỷ niệm, khi bóc hết lớp giấy đường ngọt ngào, ném tới phần đắng chát thì tất cả đều đã không còn ý nghĩa.

Sắc mặt Thẩm Tư Thanh càng u tối tới mức đáng sợ. Hần cuộn chặt tay lại: “Tô Mộc Cầm, cô thật sự đủ tàn nhẫn!”

Tô Mộc Cầm đứng xoay lưng với hần, nhưng vẫn có thể cảm nhận được áp lực mà dáng hình cao lớn ấy mang lại cho cô. Cảm giác này khiến cô nghẹt thở, vì mỗi lần lại gần, cô lại có thể ngửi thấy mùi bạc hà nhạt nhòa trên người hần. Nó nhạt nhòa nhưng khi thấm vào phổi lại biến thành một sợi dây thừng, vòng kín, thắt chặt khiến hô hấp của cô trở nên khó khăn.

Sau lưng, giọng nói của Thẩm Tư Thanh khẽ vang lên: “Tôi có thể để em đi!”

Tô Mộc Cầm chợt khựng lại giây lát. Cô nghiêng đầu nhìn hần, không hiểu tại sao bỗng nhiên hần lại nói vậy.

Qua ánh đèn mỏng manh, ánh mắt Thẩm Tư Thanh càng trở nên tối tăm vô bờ bến, như đêm tối đen như mực, khi có những tia sáng mờ hồ vụt qua lại khiến người ta có một sự sợ hãi sâu sắc. Hần nhìn chăm chăm vào mặt cô, nói rõ từng câu từng chữ: “Chỉ cần... em quay lại bên cạnh tôi!”

Hô hấp của Tô Mộc Cầm ngưng lại. Ánh mắt đang nhìn Thẩm Tư Thanh của cô cũng run lên trong khoảnh khắc. Khi nói câu này, sắc mặt hần bình thản, câu chữ rõ ràng. Đôi mắt ánh lên một tia kiên quyết. Hình như hần không nói đùa.

Cô đè nén tâm trạng hoảng loạn trong lòng, nhìn hần đầy chua xót, khóe mắt đỏ ửng, tim nhói: “Thẩm Tư Thanh, làm sao phải tự làm khổ chính mình như thế? Tôi và anh đã chia tay rất lâu rồi, tại sao anh vẫn không thể chấp nhận buông tay chứ?”

“Buông tay? Cho dù chết tôi cũng sẽ không bao giờ buông em ra.” Giọng nói giống như phát ra từ địa ngục.

Có bao nhiêu đau xót cũng không đủ để đè nén cảm giác sợ hãi mờ hồ đang dâng trào. Không hiểu sao, một dự cảm không lành đang nhanh chóng xuất hiện trong lòng cô, như một cây dây leo thường xanh, lan ra khắp con tim.

Cô có chút sợ hãi một Thẩm Tư Thanh như thế này, chưa bao giờ sợ hãi đến thế.

Nòng súng vẫn áp sát vào hông cô, bàn tay hần nói lỏng cô ra, để cô đứng trong khoảng không vô định.

Cô xoay người lại, nhìn vào hần, ánh mắt Thẩm Tư Thanh chỉ càng thêm lạnh giá. Cảm giác ấy như thấm vào trong không khí. Đến cả từng lỗ chân lông của cô cũng cảm nhận được giá lạnh đang thông thả dạo chơi quanh đây.

Tô Mộc Cầm không dám nhìn thẳng vào mắt hần nữa, dự cảm chẳng lành khiến cô từ bỏ tất cả suy nghĩ trong đầu. Cô không kiềm chế được lùi vào bước, áp chế sự hoảng loạn của mình, nói một câu: “Tôi phải đi.”

Cô xoay người bước nhanh khỏi hành lang yên tĩnh, còn chưa đi được mấy bước, cô chợt cảm thấy gáy mình chợt lạnh. Cô hốt hoảng quay đầu, chưa kịp phản ứng gì đã thấy Thẩm Tư Thanh giơ tay lên một cách bất ngờ.

Tô Mộc Cầm chỉ kịp cảm nhận một cơn đau truyền từ gáy tới, vẫn chưa kịp kêu lên trước mắt cô đã tối đen rồi không còn biết gì nữa.

Thẩm Tư Thanh bước tới, từ tốn đón lấy cơ thể mềm oặt của Tô Mộc Cầm, rồi vòng tay qua eo, bế ngang người cô lên.

Tô Mộc Cầm..... Chính cô ép tôi phải làm vậy!

“Không muốn từ bỏ vì vậy một mực kiên trì

Không muốn rơi lệ vì vậy phải giả vờ cười

Không muốn bị bỏ rơi vì vậy nguyện một mình cô độc.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Mà giấu cô ấy ở đâu?

“Trước khi kết hôn, yêu nhau say đắm. Chỉ mong cả đời được mãi bên nhau. Sau khi kết hôn, hoài nghi kiếp trước đã tự tạo nghiệt duyên.

Trước khi kết hôn, mọi lời nói đều là lời yêu thương. Sau khi kết hôn, mọi lời nói đều là trách móc.

Trước khi kết hôn, đối phương làm gì cũng thấy lãng mạn. Sau khi kết hôn, bạn đời làm gì cũng thấy lãng phí.

Trước khi kết hôn, người đàn ông luôn nhìn phụ nữ. Sau khi kết hôn, người phụ nữ luôn nhìn đàn ông.”

Mạnh Hàn nhìn đồng hồ trên tay, đã qua được hơn 20 phút rồi nhưng cô vẫn ở trong kia vẫn chưa ra, anh có hơi sốt ruột. Đứng dậy, anh quyết tâm đi nhìn xem cô như thế nào, thế nhưng vừa đến phòng vệ sinh, chỉ có một căn phòng trống không, một bóng người cũng không có.

Đáy lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành, Mạnh Hàn rút điện thoại ra, thế nhưng máy cứ thông báo bận sau đó thì không còn liên lạc được gì nữa.

Mạnh Hàn bỏ lại tiếng thông báo đến lượt ở phía sau, xông thẳng ra khỏi Cục dân chính, gào to tên Tô Mộc Cầm, lại gọi thêm vài cuộc nữa, thế nhưng điện thoại vẫn như cũ không thể liên lạc được.

Cô sẽ không bỏ đi như vậy, nhất định là Thẩm Tư Thanh, nhất định là hần ta.....

Sáng hôm sau, Thẩm Tư Thanh quay trở lại công ty, muốn nhanh chóng giải quyết một số chuyện quan trọng nhất, rồi trở về. Nhưng hần vừa ngồi chưa được bao lâu, Mạnh Hàn liền xông vào, “Mày giấu Mộc Cầm ở đâu rồi?”

“Tổng giám đốc, Mạnh tổng anh ta.....”

“Cậu ra ngoài đi!”

Thẩm Tư Thanh bình tĩnh tao nhã đứng lên, ánh mắt khiến người khác sợ hãi, “Anh không cảm thấy mình rất buồn cười sao? Cô ta là vợ sắp cưới của anh, tại sao lại đến hỏi tôi chứ?”

“Chết tiệt! Rốt cuộc cô ấy ở đâu hả?” Mạnh Hàn xác cổ áo hần lên, bức ép.

Từ trước đến nay anh luôn là một người nhã nhặn, thế nhưng bây giờ hoàn toàn bị Thẩm Tư Thanh bức điên.

“Tôi nói rồi, tôi làm sao mà biết.” Thẩm Tư Thanh cọt nhả, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Mạnh Hàn. Hần đã dẫm nát điện thoại của cô, cho dù muốn liên lạc hay dùng định vị cũng không thể tìm ra chỗ ở hiện tại. Người biết cô ở đâu, chỉ có một mình hần.

“Anh muốn chết!” Mạnh Hàn xông lên.

Thẩm Tư Thanh nhanh nhẹn né tránh nắm đấm của anh, Tịnh Hàm mang theo bảo vệ vào, bảy tám người giữ chặt Mạnh Hàn lại, áp giải ra ngoài.

“Thẩm Tư Thanh, mày là súc sinh. Nếu mày dám làm tổn thương cô ấy, tao sẽ không tha cho mày……” Tiếng quát to của anh vang vọng cả tầng lầu.

“Tổng giám đốc, anh vẫn ổn chứ?” Tịnh Hàm lo lắng hỏi.

Hắn lắc đầu, lau vết máu trên khóe miệng, lạnh giọng nói, “Mấy ngày nay, tôi có việc phải xử lý. Việc ở công ty, tôi giao hết cho cậu!”

“Vâng, tôi biết rồi!” Tịnh Hàm cung kính nói, thế nhưng vẫn âm thầm suy đoán, rốt cuộc có chuyện gì quan trọng, khiến hắn ngay cả công việc cũng phải gác sang một bên. Không lẽ, có liên quan đến người phụ nữ có tên Tô Mộc Cầm kia thật sao? Thẩm Tư Thanh xử lý một số việc quan trọng nhanh nhất có thể, rồi vội vàng rời khỏi công ty.

Vào mùa này, nhiệt độ ở Thiên Tân cao hơn so với Bắc Kinh, thế nhưng khi ra ngoài áo khoác của Thẩm Tư Thanh vẫn còn vắt trên tay. Lái xe một quãng đường dài, hắn cảm thấy có chút mệt mỏi, vừa bước vào nhà liền thấy người làm đang dọn dẹp.

“Tất cả mọi việc đều được sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?” Thẩm Tư Thanh nói lỏng cà vạt, đưa áo cho người làm, sau đó hỏi thẳng.

Cô bé vừa mới đến làm có vẻ nhỏ tuổi, tên là Lan Diệp, vừa nhìn thấy Thẩm Tư Thanh liền rút rè, gật đầu, nói rằng tất cả đã ổn thỏa rồi. Cuối cùng Lan Diệp dè dặt nói một câu: “Hôm nay cô Tô không chịu ăn, tất cả đồ ăn đem lên đều bị cô ấy ném đi!”

Bước chân Thẩm Tư Thanh chợt khựng lại, rồi nhanh chóng tiến về phía cầu thang lên lầu, trả lời câu nói của Lan Diệp:

“Chuyện này tôi sẽ xử lý!”

Bị nhốt ở đây liên tục mấy ngày, Tô Mộc Cầm cũng hình thành lên trạng thái điên rồ. Cô liều mạng chạy ra ngoài. Cả một ngôi biệt thự rộng lớn ngoại trừ đầu bếp theo giờ ra thì chỉ còn có một người giúp việc cùng ở với cô. Cô chạy là chị ta lại đuổi.

Cho tới khi cô nhìn rõ tình cảnh trước mặt mình, mới hiểu thế nào là tuyệt vọng.

Trong biệt thự không có điện thoại, không có mạng, chỉ có tivi và tạp chí, đến một tờ báo mới nhất cũng không có. Quanh quẩn với người làm, Tô Mộc Cầm rốt cuộc đành từ bỏ, nằm lý trong phòng, một chút đồ ăn cũng không động đến.

Có tiếng mở cửa, Tô Mộc Cầm cũng không quan tâm, ôm gối trùm mắt nhìn ra bóng đêm đen kịt ở ngoài cửa sổ.

Thẩm Tư Thanh, hắn đã trở về rồi!

Cô thấp thỏm nhìn người đàn ông ở trước mặt. Hắn cứ ngồi bên cạnh giường, nhìn cô trong im lặng, yên tĩnh như một bóng ma.

Đèn ngủ còn chưa được bật lên, đèn ngoài cửa sổ cũng đã tắt.

Thế mà, dù là trong tối tăm, Tô Mộc Cầm vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng đôi mắt của Thẩm Tư Thanh đang quan sát cô. Nó lạnh như mưa, buốt như tuyết, không mang theo một chút tình cảm nào.

Cơ thể Tô Mộc Cầm trở nên cứng đờ. Người đàn ông quá lạnh giá, khiến cô lập tức đề cao cảnh giác, lông nhím khắp người xù lên để phòng bị. Dần dần, tới khi đôi mắt cô thích ứng được với bóng tối, cô nhìn hắn đầy giận dữ, chỉ muốn lập tức lóc thịt róc xương hắn ra!

Thẩm Tư Thanh không gợn tay bật đèn. Dường như hắn rất thỏa mãn với con phản nộ của cô. Một lúc lâu sau, hắn gợn cánh tay dài ra. Từng ngón tay mảnh khảnh nắm chặt lấy cằm cô, cất giọng trầm thấp:

“Tại sao lại không ăn cơm!”

Lực nơi đầu ngón tay của người đàn ông không nhẹ không nặng, nhưng đã thành công khiến cô không thể thoát khỏi. Cô chỉ có thể nhìn gương mặt Thẩm Tư Thanh qua đêm đen mà nghiêng răng nghiêng lợi. Những cảm phần tích tụ hơn một tháng nay nhanh chóng dâng cao, dồn ứ lại, chỉ muốn lập tức trút hết ra ngoài.

Cô không nói gì, chỉ mím chặt môi, hai mắt như hai viên đạn.

Dáng vẻ này lại đẹp vô cùng. Đôi mắt ấy như hai ngọn lửa bùng cháy trong đêm tối. Bao giận dữ, thù hận đều hóa thành một sự mê hoặc thúc giục ý muốn chinh phục trong người đàn ông. Thẩm Tư Thanh hơi nheo mắt lại, rồi một giây sau, bóng hình cao lớn áp xuống. Hắn cúi đầu, bờ môi mỏng dính lên đôi môi mím chặt của cô.

Mùi hương bạc hà dễ chịu bao trọn lấy Tô Mộc Cầm. Tầng tầng lớp lớp, khiến cô không thể thở nổi.

Tô Mộc Cầm đẩy hắn ra, “Cút ngay!”

Tô Mộc Cầm liều mạng vùng vẫy nhưng cả người cô bị Thẩm Tư Thanh càng giữ càng chặt. Chỉ vì một câu của cô, nụ hôn lần này của hắn lại đi cùng với một sự tức giận rõ ràng, suýt nữa thì nghiền cho môi cô nát vụn. Hai bàn tay hắn như hai chiếc kim giữ chặt cái đầu đang không ngừng xoay qua xoay lại của cô. Từng ngón tay mảnh dẻ áp lên mặt cô kéo theo cả một nhiệt độ băng giá.

Hắn cố gắng tấn công khoang miệng của cô, cả răng và môi đều rất mạnh mẽ. Tô Mộc Cầm chỉ còn cách mím chặt môi, không để đầu lưỡi hắn có cơ hội tiến vào. Hành vi của cô càng chọc tức Thẩm Tư Thanh. Một tay của hắn đột ngột dùng sức, ghì lấy gáy làm cô đau đớn. Cô thờ dốc, hắn nhân cơ hội đó tiến quân thần tốc.

“Không...” Cô phát ra thanh âm một cách khó khăn.

Chẳng mấy chốc, nó cũng biến mất trong cái hôn mãnh liệt của Thẩm Tư Thanh. Hắn bá đạo chiếm giữ mỗi một góc ngách, kéo theo cuồng lưỡi của cô cũng đau gần chết. Khóe mắt đỏ ửng, miệng đau, tim nhói.

Hơi thở của người đàn ông ào ạt lấp đầy khoang miệng, dọc sống mũi là hơi thở khàn đục của Thẩm Tư Thanh. Cô có thể cảm thấy cả người hắn đều đang căng cứng, đờ ra như một tấm thép. Mặc cho cô không ngừng xô đẩy, đánh đấm, chỉ càng bị hắn khóa chặt hơn.

Những sợi râu lún phún trên cằm hắn đâm vào da thịt cô, dường như sắp tan nát.

Đầu cô bị ép buộc phải ngẩng lên, sau gáy cũng dần nhức nhối. Nụ hôn của hắn càng lần tìm lại càng kịch liệt. Cuối cùng cô phải phản kháng, chủ động tấn công, cắn mạnh vào môi hắn.

Thẩm Tư Thanh kêu lên một tiếng, đẩy cô ra rồi nhìn cô bằng ánh mắt đen tối, thâm sâu đến khiếp đảm.

Một vết máu trào ra từ khóe môi hắn, đỏ tươi.

Cô ra sức chà xát môi của mình, giống như nụ hôn vừa rồi là một thứ cực kỳ ghê tởm, khiến cô cảm thấy buồn nôn.

Ánh mắt Thẩm Tư Thanh chỉ càng thêm lạnh giá. Cảm giác ấy như thấm vào trong không khí. Đến cả từng lỗ chân lông của cô cũng cảm nhận được giá lạnh đang thấm vào rồi ăn sâu vào trong da thịt. Hắn từ trên cao nhìn xuống, bao hiệu có một sự nguy hiểm sắp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chấn tượng được phơi bày [H+]

Tô Mộc Cầm lùi lại phía sau, kinh hoàng hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Làm chuyện mà cô không bao giờ tưởng tượng đến.” Hắn ngồi xuống ở mép giường, nắm chặt mắt cá chân của cô, Tô Mộc Cầm theo phản xạ co chân lại, hắn lại siết chặt hơn nữa, kéo cô lại gần, đang lúc cô hoảng sợ, hắn từng bước trèo lên giường, giam cô dưới thân.

Tô Mộc Cầm thét chói tai đẩy tay hắn, “Cút đi!”

Bàn tay to của hắn bắt đầu xé rách y phục của cô, chỉ nghe thấy toạc một tiếng, áo bị xé thành hai mảnh, cúc áo bị bung hết ra, rơi là tả trên nền đất, quần áo giống như một thứ giẻ rách, toi tả nằm trên nền đá lạnh, cô có thể cảm thấy nơi bụng giống như có một chiếc chày sắt cứng rắn đang đập vào, cô hiểu hắn muốn làm gì.

Cho dù Tô Mộc Cầm bình tĩnh đi nữa, giờ phút này cũng bình tĩnh không được, cô liều mạng giãy giụa, dùng hết toàn lực đánh hắn, nhưng hắn tựa như tảng đá lù lù bất động từ trên trời giáng xuống.

Thẩm Tư Thanh cũng điên rồi, bị cô ép điên, hắn oai phong trên thương trường cho tới bây giờ đều là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, nhưng đang đối mặt với cô gái nhỏ này, hắn luôn chịu bó tay.

Cái loại cảm giác không cách nào nắm trong tay khiến Thẩm Tư Thanh dường như phát điên, cũng làm cho hắn sợ hãi, áp môi xuống, nụ hôn của hắn càng tăng thêm sức lực, cánh môi như hoa của cô cơ hồ bị hắn vò nát, nhưng chân chính bề chính là lòng của cô.

“Buông.... buông ra!” Tô Mộc Cầm giãy dụa, khoang mũi tràn ngập hơi thở của hắn, mùi hương bạc hà đầy nguy hiểm.

Thẩm Tư Thanh căn bản không coi sự giãy dụa của cô vào đâu, hắn lật người cô lại, để cô nằm bò trên tấm nệm, nhẹ nhàng dùng một tay túm lấy cả hai cánh tay của cô, ngón tay thuần thục vuốt ve da thịt của cô.

Cô rùng mình, cả thân thể không thể cử động được, tức run lên, “Thẩm Tư Thanh! Anh không phải là con người! Cường hiếp một người phụ nữ, anh không thấy mình vô liêm sỉ thế nào sao? Tôi sẽ kiện anh tội cường hiếp!”

Thẩm Tư Thanh nheo nheo mắt lại, nói rít qua kẽ răng: “Kiện tôi? Em nghĩ ai sẽ tin em hả?”

Hắn nhanh chóng cởi quần áo, mọi thứ trên người dần dần được trút bỏ, Tô Mộc Cầm hoảng hốt nhắm chặt mắt lại, thét chói tai, dùng sức vùng vẫy.

“Cứu em với, cứu với! Mạnh Hàn! Mạnh Hàn! Mau đến cứu em!” Giọng nói của Tô Mộc Cầm đã trở nên khàn đục, cơ bản không được gọi là tiếng thét, mà tựa như tiếng nước nổ vậy.

Thẩm Tư Thanh sững người, dùng sức ép cô xuống, hung dữ quát: “Em dám gọi tên hắn ta?”

Cô vào giờ phút này lại gọi đến tên Mạnh Hàn, quả thật là thêm dầu vào lửa!

Bàn tay hắn xoa nắn một bên ngực của cô, từng nụ hôn vụn vặt rơi xuống. Tô Mộc Cầm đã sợ tới mức không ngừng đấm đá loạn xạ, nhưng cánh tay hắn gắt gao túm chặt lấy tay cô kéo sang hai bên mạng sườn.

Cô tức giận hét lên, “Anh có quyền gì đối xử với tôi như vậy?”

Trong phòng không bật đèn, thế nhưng Thẩm Tư Thanh vẫn thấy được khóe mắt cô mờ mịt, ửng đỏ, đáy mắt hắn lại càng thêm rét lạnh, nghiêng răng nói, “Cô nghĩ tôi có quyền gì đây hả? Tôi bây giờ chỉ muốn cô bù đắp cho tôi quãng thời gian ba năm về trước mà thôi!” Tô Mộc Cầm sững người, gào lên để nói, “Anh bị điên rồi sao? Ba năm về trước chính là gia đình các người làm sai, tại sao tôi lại phải bù đắp cho anh?”

Thẩm Tư Thanh giờ tay giữ chặt gáy cô, đầu mũi hắn dính sát vào cô, ánh mắt đau đớn: “Tất cả chỉ là hiểu lầm, ba mẹ tôi hoàn toàn không giết ba mẹ cô.”

Tô Mộc Cầm cảm thấy hơi thở của mình như ngừng lại.

Gi cơ?

Ánh mắt hắn càng trở nên buốt giá. Hắn lặp lại từng câu từng chữ: “Là ba cô trong lúc giằng co rơi lầu mà chết, sau đó mẹ cô cũng từ từ theo ông ta, ba mẹ tôi hoàn toàn không giết ba mẹ cô!”

Cô bàng hoàng, cảm thấy sự việc này hết sức hoang đường, khóe môi bật ra nụ cười mỉa mai, “Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin những lời vô căn cứ của anh hay sao?”

Ngược lại Thẩm Tư Thanh rất bình tĩnh, khuôn hàm của hắn banh ra, nói rõ ràng từng chữ, “Bữa ăn ở nhà hàng Bắc Kinh hôm đó, tôi cũng đã nói cho chồng chưa cưới của cô biết về chân tướng, anh ta vẫn không nói lại với cô hay sao? Hơn nữa, thư ký của tôi cũng đã điều tra rồi, sự việc mười lăm năm về trước toàn bộ đều là hiểu lầm.”

Lần này thì Tô Mộc Cầm hoàn toàn chết lặng.

Cô nhớ đến ngày hôm đó, nhớ đến từng biểu cảm lo sợ của anh, có cái gì đó chua xót nổi lên trong lòng, cô không thể chấp nhận được sự thật này.

Cả người cô run lên.

Thế nhưng, cho dù như thế thì đã sao, tình hình hiện giờ của bọn họ cũng không thể cứu vãn được nữa.

Tô Mộc Cầm nhìn vào mắt hắn. Nơi đáy mắt dường như toát ra một lời từ biệt, như gai nhọn đâm buốt cơ thể cô.

“Dù cho là hiểu lầm, tôi cũng không thể trở lại bên cạnh anh.” Lời nói này là phát ra từ đáy lòng, tình cảm gì đó hoàn toàn là thứ viễn vông, cho dù vẫn còn yêu nhau, thế nhưng trong lòng vẫn còn khúc mắc, thì có làm biện pháp gì tình yêu đó cũng không thể hàn gắn lại được.

“Không.... Tô Mộc Cầm, cô hoàn toàn không có quyền lựa chọn!”

Vừa dứt câu nói đó, hắn không hề chần chừ, dùng mạnh dùng sức tiến vào.

“A.....” Hét lên một tiếng thất thanh, móng tay cô đâm vào da thịt sau lưng hắn.

Thật sự rất đau, cảm giác như bị xé rách, cho dù không phải lần đầu tiên, thế nhưng phía dưới vẫn còn khô khốc, hoàn toàn không chịu đựng được sự thô bạo đột ngột của hắn.

Cô nước nôi, “Thẩm Tư Thanh, anh mau ra ngoài.”

Dục vọng tựa như nước lũ vỡ đê, dần vật biến hắn thành một người thô bạo nguyên thủy, sau khi tiến vào cơ thể của cô, hắn càng trở nên điên cuồng, cái loại khát vọng áp bách này khiến hắn càng muốn nhiều hơn nữa, mạnh hơn nữa, cô khóc, nhưng lại tỏ vẻ suy yếu, hắn cảm thấy, thật ra cô cũng muốn hắn, bằng không cơ thể cô cũng không nổi lên phản ứng như bây giờ.

Phía dưới của cô chặt khít ôm lấy hắn, khiến hắn có một loại thỏa mãn không thể diễn tả bằng lời, phương diện tình dục kiểm chế lâu như vậy, hắn căn bản không thể kiểm chế thêm được nữa, cho nên động tác dưới thân càng thêm kịch liệt. Thân thể trắng như tuyết lộ ra trước mắt hắn. Mái tóc dài của cô lòa xòa rối bù. Mái tóc dài mượt tựa thác nước phủ lên tấm lưng trắng mịn càng làm tăng thêm kích thích về thị giác.

Thẩm Tư Thanh hôn lên tấm lưng mềm mại của cô, đốt lên từng ngọn lửa mê người trên cơ thể cô.

Da Tô Mộc Cầm hút lấy nhiệt độ của hắn, từng chút từng chút tiến vào máu cô, tế bào trong cơ thể cô, dồn lại thành một ngọn lửa hùng hực cháy trong người.

Tay Thẩm Tư Thanh lướt qua cái bụng bằng phẳng của cô, đi tới nơi đầy đặn trước ngực nhẹ nhàng vuốt ve, không ngừng dùng ngón tay mân mê. Nụ hoa đỏ sẫm đứng thẳng lên dưới sự ma sát mãnh liệt của hắn, bất giác nở rộ tựa như hường ứng.

Thân thể như có ngọn lửa chạy qua, khiến cô mê man, thế nhưng trong phút chốc, gương mặt của Mạnh Hàn hiện lên trong đầu cô, khiến gương mặt cô tái mét, một cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng.

Cổ họng cô nghẹn lại, bật ra tiếng rên rỉ đang bị kiềm nén, khóe môi run rẩy cầu xin, “Thẩm Tư Thanh, cầu xin anh buông tôi ra....a.....! Tôi không thể làm chuyện có lỗi với Mạnh Hàn được.....a.....”

Thẩm Tư Thanh hoàn toàn bỏ lời nói của cô ở ngoài tai, thân dưới lại tiếp tục động vào, thô bạo giống như đang trừng phạt cô, “Bây giờ cô đang ở với tôi, tuyệt đối không được nghĩ đến tên đàn ông khác.”

Dưới sự kích thích dày vò đầy đau khổ của hắn, cô chỉ có thể cắn môi, cơ thể gồng lên quá mức, cổ nén con sóng tình dục đang trào dâng, nước mắt như giọt pha lê lặng lẽ trào ra.

Hồ hấp của Thẩm Tư Thanh dần dần trở nên nặng nề, nơi đáy mắt là ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy.

Trong căn phòng lờ mờ ánh sáng, tiếng rên rỉ của phụ nữ đan cài cùng tiếng thở thô ráp của người đàn ông, tạo nên một khúc dạo hưởng tuyệt mỹ.

Trán Thẩm Tư Thanh toát mồ hôi hột, con đường nhỏ của cô nhỏ hẹp đến không ngờ, bao chặt lấy vật nóng rực của hắn khiến hắn điên cuồng. Thẩm Tư Thanh thay đổi tư thế, ôm thắt lưng cô cử động thật nhanh. Không bình tĩnh như hắn thường ngày, động tác kịch liệt mà điên cuồng giống như đang nghiêm khắc trừng phạt. Liên tiếp ra vào để nơi mềm mại của cô hoàn toàn bọc lấy nơi cứng rắn của hắn, để chính hắn hoàn toàn có được cô.

Cổ họng cô khô khát, trong lòng ngứa râm ran, dường như có một loại thỏa mãn kích thích dây thần kinh của cô, khiến cô như chìm sâu vào biển dục vọng, vừa đau khổ vừa ngọt ngào, nước mắt đã khô, thế nhưng khóe mắt vẫn đọng lại một vòm giọt nước trong suốt.

Cô gần như đã kiệt sức, khàn khàn nói, “Mau buông ra.... Tôi không thể chịu đựng được nữa a! Xin anh.”

Nhưng lời cầu xin của cô chỉ khiến hắn càng thêm điên cuồng luật động, “Nói, em có phải của tôi hay không?” Hắn thở gấp, gấp hỏi cô, đồng thời lại liên tiếp chiếm hữu cơ thể cô, lực đạo to lớn va chạm làm cô choáng váng, dường như cả bầu trời đầy sao đều nổ tung trong mắt cô.

“Tôi là...Tôi là của anh...a...” Tô Mộc Cầm chỉ biết ngoan ngoãn đầu hàng.

Thẩm Tư Thanh kích động, bởi vì lời nói của cô cộng với hình dáng xinh đẹp lờ mờ dưới ánh trăng, động tác của hắn càng thêm cuồng dã, đụng chạm đến nơi sâu nhất của cô một cách không thương tiếc.

“A... a... a...” Tô Mộc Cầm cong người rên rỉ, cô sắp đạt đến đỉnh, vào lúc này cô quên mất mình đang bị cưỡng bức, hai tay cô bấu chặt lưng Thẩm Tư Thanh, toàn thân run bần bật từng hồi.

Sự thừa nhận của cô khiến khóe miệng hắn thỏa mãn, khóe môi dính sát bên tai cô thở gấp, bàn tay không ngừng nắn bóp bầu ngực tròn trịa của cô, khiến nó biến thành đủ mọi hình dạng trong lòng bàn tay hắn.

“Thoải mái sao?” Thẩm Tư Thanh tà ác ngậm lấy vành tai của cô, thở hổn hển nói.

Tô Mộc Cầm không muốn nghe, nhắm mắt lại, nước mắt rơi như mưa, liều mạng lắc đầu, cô chỉ muốn chuyện này kết thúc nhanh một chút.

Thế nhưng người đàn ông đang cười trên người cô lại không biết mệt mỏi là gì, tốc độ càng ngày càng mau:

“Thật là một cô bé không thành thật, em đã ướt thành như vậy rồi còn nói không muốn!”

Thẩm Tư Thanh tà tứ cười một tiếng, giọng nói mềm mại đầy nhu tình, kèm theo hơi thở nhàn nhạt của anh ta, từng chữ từng chữ xâm nhập vào lỗ tai của cô, trực tiếp xâm nhập vào tận đáy lòng, thậm chí, cũng thấm vào linh hồn của cô!

Mãi lâu sau, hắn mới bắt đầu chạy nước rút, sau đó gằm nhẹ gằm nhẹ, rồi rút hết yêu thương nóng hổi vào cơ thể cô. Tô Mộc Cầm hổn hển, ngón chân cô uốn cong, từng đợt co rút như vô hạn hoa tươi đang đua nở trước mắt cô, rồi lại như lên đến đỉnh cao khoái lạc nhất của đời người. Ngân châm sao sáng vút qua đầu cô, loáng cái cô ngất đi vì kiệt sức.

Trong mơ màng cô chỉ biết có một người đàn ông ôm chặt lấy cô, để cô nằm trong lồng ngực rắn chắc thoang thoang mùi hương bạc hà hòa với mùi vị dục vọng, lúc này ý thức của cô đã dần dần trở nên mơ hồ, sau đó cô thiếp đi, hắn cũng dừng lại mọi động tác, hai người cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Sinh con cho anh

Khi Tô Mộc Cầm tỉnh dậy, có tiếng chim hót vang lên bên tai, cửa sổ đóng kín che chắn từng lớp tiếp đang rơi dày đặc, cơ thể cô mềm oặt trên giường, còn sau cô là vòm ngực đàn ông ấm áp như tượng. Hơi thở đàn ông đều đều rót vào tai cô, cánh tay ôm chặt cô vào lòng, khiến cô không thể cự quấy.

Rất nhanh, cô động dậy thân mình. Cả người đau nhức, không còn sức lực, đau đớn như bị bánh xe lăn qua.

Trong mơ hồ, cô nhớ hình như sáng nay Thẩm Tư Thanh có đè lên cô lần nữa. Cả người cô như một con sóng bị đánh nát, tan thành ngàn mảnh dưới lực công kích ào ạt của hắn ta.

Thẩm Tư Thanh dường như cảm nhận được con gái trong lòng đang động dậy, bàn tay càng siết chặt hơn, đem cô ép vào lồng ngực rắn chắc, để mặc hơi thở của cô phả lên ngực, cảm giác vừa nóng hổi vừa thanh mát khiến tâm hắn đột nhiên ngứa ngáy.

Hắn đột nhiên lật người đè cô ở dưới thân, hai thân thể không mảnh vải che thân dính sát vào nhau.

Trong căn phòng ngập tràn ánh nắng, càng trở nên ái muội.

Tô Mộc Cầm hốt hoảng kéo chăn che lại thân thể của mình, vừa tức vừa ngượng nói, “Anh làm gì vậy? Buông ra mau!”

Trời ơi, giữa ban ngày ban mặt, hắn đang muốn làm cái gì vậy?

Thẩm Tư Thanh dường như bỏ ngoài tai lời uy hiếp của cô, khoe miệng nâng lên nụ cười thích thú, dường như muốn trêu chọc cô càng nhiều hơn, “Làm sao đây, anh lại muốn em nữa rồi!”

Thân thể của Tô Mộc Cầm cứng đờ, hô hấp trở nên gấp gáp, “Không được động vào tôi!”

“Chỗ nào anh cũng đã đụng qua rồi, em còn xấu hổ cái gì?” Thẩm Tư Thanh hí mắt, giọng điệu cợt nhả.

Tô Mộc Cầm im lặng, không chịu nổi những lời nói ái muội của hắn, quay đầu sang một bên.

Hắn nhìn dáng vẻ bướng bỉnh của cô, trong lòng tràn ngập cảm giác yêu thương, ánh mắt thâm thúy, bàn tay khẽ vuốt ve gò má của cô, “Sinh con cho anh đi! Anh muốn hai chúng ta cùng có một đứa con.”

Tô Mộc Cầm sững sờ trong chốc lát, lồng ngực như có cái gì đó khê va đập vào, bỗng nhiên trong đầu hiện lên khuôn mặt của Mạnh Hàn, đau đớn hít sâu, nói không suy nghĩ: “Không bao giờ, tôi sẽ không sinh con cho anh. Là ai cũng được, nhưng anh thì không.”

Khoe miệng đang cười của Thẩm Tư Thanh bỗng chốc cứng đờ sau câu nói của cô, thân thể đột nhiên trở nên cương cứng, khuôn hàm mím lại rồi lại banh ra, tình cảnh tốt đẹp lúc này bỗng chốc vỡ tan tành, bây giờ chỉ có thứ gì đó đang kìm nén trong lồng ngực muốn bùng phát ra, thế nhưng đợi một lúc sau hắn lại chỉ cười, nhưng trong nụ cười mang theo một tia lạnh lẽo giá rét.

Hắn bóp lấy khuôn cằm cô, giọng cợt nhả, “Em nghĩ sẽ sinh con cho ai? Mạnh Hàn hay sao?”

Cằm của cô bị bóp đau, nhưng ánh mắt vẫn trừng trừng nhìn Thẩm Tư Thanh, không nói nửa lời.

Bộ dáng làm lý của cô khiến hắn lại càng tức giận hơn, bàn tay bóp lấy cằm cô càng chặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nghĩ cũng đừng nghĩ tới, em đừng quên, ngày hôm qua tôi không dùng bao, không chừng trong bụng em đã mang đứa con của tôi rồi!” Thẩm Tư Thanh ép lên người cô khiến cô không thể nhúc nhích nổi. Sự phẫn nộ của Thẩm Tư Thanh như muốn dờ xorong cô ra.

“Tôi muốn ra khỏi đây! Mau buông ra!” Tô Mộc Cầm tức giận vùng vẫy, khớp hàm bị siết đau nhức.

“Em nghĩ tôi sẽ đồng ý thả em trong lúc này hay sao? Tôi nói cho em biết, thứ mà Thẩm Tư Thanh này không đạt được, nhất định tôi sẽ không nhường nó cho bất kỳ ai, tôi sẽ giam cầm em cả đời, cho đến khi nào em toàn tâm toàn ý chấp nhận trở về bên cạnh tôi mới thôi.”

“Thẩm Tư Thanh! Anh đang phạm pháp!” Cô không thể đối chọi lại hắn, cộng thêm thời gian gần một tuần bị giam giữ đủ để tiêu diệt toàn bộ thể lực và sức sống của cô. Chiều này của Thẩm Tư Thanh quá tàn độc. Bất kỳ người nào bị giam ở một nơi thế này cũng gần như sụp đổ.

Sức lực của cô cũng hoàn toàn mất đi, chỉ còn lại sức để cố gắng dần mạnh từng chút.

Nghe xong câu ấy, Thẩm Tư Thanh bật cười. Cả cơ thể dài ngoằng trần trụi áp sát vào cô, cuối cùng thủ thi bên tai: “Hai từ pháp luật được nói ra từ miệng một người phụ nữ vô tâm như cô đúng là nhục cười. Muốn nói chuyện pháp luật với tôi phải không? Cô tưởng mọi người bên ngoài sẽ tin Thẩm Tư Thanh tôi lại đi giam cầm một người phụ nữ hay sao?”

Lửa bốc lên trong mắt Tô Mộc Cầm. Ở tư thế này, điều duy nhất cô có thể làm là nhìn hấn phần nộ.

Rõ ràng Thẩm Tư Thanh không hài lòng với ánh mắt này của cô. Sự khó chịu trên gương mặt hấn ban nãy đột ngột tan đi. Dần dần, tận sâu nơi đáy mắt toát ra một làn khí lạnh buốt tận cốt tủy, không khác gì bầu trời u ám ngoài kia.

Đã từng có lúc, hấn hoàn toàn có được tình yêu trong đôi mắt cô, rằng cô sẽ chỉ nhìn hấn bằng ánh mắt chứa chan tình cảm. Mỗi lần cô nũng nịu nhào vào lòng hấn, trái tim hấn cũng tan chảy.

Hấn luôn cho rằng, vẻ đẹp trong đôi mắt cô khiến hấn nghẹt thở, không thể ngờ có một ngày trong đôi mắt ấy cũng ngập tràn chán ghét và căm phẫn.

Sự căm phẫn ấy còn hơn rất nhiều những lời nói hấn học của cô.

“Giám cô một tuần mà vẫn còn nóng nảy như vậy. Tô Mộc Cầm! Cái tính này của cô đúng là muốn chết!” Hấn cong môi, nụ cười chế giễu không tan vào trong ánh mắt. Hấn chỉ dùng một tay giữ chặt hai cánh tay cô, một tay còn lại với lấy chiếc cà vạt ở dưới giường.

“Cô có biết không? Con hươu trong rừng sâu ban đầu vốn không biết nó là loại động vật thấp nhất trong chuỗi thức ăn. Nó bèn nghênh ngang, dương oai giễu võ trước mặt con sư tử có thể nuốt chửng lấy nó bất kỳ lúc nào. Cuối cùng, nó bị ăn sạch không còn một mẩu xương. Rồi sau đó, đời đời kiếp kiếp của họ nhà hươu đều phải nhớ rằng mình có thể chọc vào ai, không được chọc vào ai. Con người cũng vậy thôi, luôn phải cho họ một bài học thì họ mới hiểu chuyện gì nên làm, chuyện gì tuyệt đối không được làm. Tô Mộc Cầm! Tôi và cô ngày tháng còn dài. Tối nay, tôi phải để cho cô biết, cô có giận dữ cũng phải tỏ ra ôn hòa, nhã nhặn với tôi. Một người đến cả sự phẫn nộ của không kim chế được thì phải bị dạy dỗ một chút mới nhớ được.” Tô Mộc Cầm thất kinh: “Thẩm Tư Thanh! Anh định làm gì?”

Nhưng Thẩm Tư Thanh không trả lời nữa, cầm cà vạt của mình buộc thẳng vào hai cổ tay cô. Chiếc cà vạt cao quý hoàn toàn trở thành một sợi dây thừng. Hấn kéo mạnh, trói chặt hai tay cô lại.

Tô Mộc Cầm không biết hấn định làm gì, thế nên liều mạng vùng vẫy.

Ai ngờ, cô vẫn bị một tay hấn bắt lấy, kẹp chặt như điều hâu bắt gà con. Thân thể trần trụi áp sát vào cơ thể nhẵn nhụi của cô.

Cô lại cảm nhận được hình như ngón tay Thẩm Tư Thanh đang di chuyển, rồi dừng lại sau gáy cô.

Ngay sau đó hấn dùng sức. Cô chỉ còn hơi để phát ra tiếng ư hừ the thé, như một linh hồn bật ra khỏi vỏ hộng. Cô để mặc cho hấn giữ chặt đầu mình, bắt cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Đôi mắt Thẩm Tư Thanh thậm chí còn thâm sâu hơn cả đêm tối.

Cô bị ép phải ngẩng lên, “Thẩm Tư Thanh, anh đừng quá đáng!”

“Quá đáng?”

Thẩm Tư Thanh cười tà ác, bên môi mang theo hơi thở nguy hiểm: “Từ này nên giành cho cô mới đúng.” Sau đó bàn tay to dọc theo cổ trượt xuống phía dưới, đặt tại ngực của cô: “Đúng thật là chỉ có dưới sự hỗ trợ của tôi, cô mới biết chính mình khát vọng đàn ông nhường nào! Xem ra Mạnh Hàn cũng chẳng thỏa mãn cô là bao.”

“Đừng nói nữa!” Đối với những lời lăng nhục của hấn, cô thực sự nghe không nổi nữa, vừa muốn đẩy hấn ra, nhưng cánh tay lại bị cà vạt siết chặt.

Sau đó, cô liền cảm nhận được bàn tay rắn chắc của hấn giống như bắt được một món đồ chơi, từ từ vẽ theo những đường cong bộ ngực xinh đẹp của cô, cặp đen thích thú nhìn chăm chăm vào Tô Mộc Cầm đang nhắm chặt hai mắt, nói: “Chỉ có dưới sự dạy dỗ của tôi, nó mới càng ngày càng xinh đẹp...”

“Vô si...” Tô Mộc Cầm nghiến răng nói, cơ thể giống như đang ở trong chảo lửa, nóng đến kinh người.

“Đáng tiếc, cô nhất định sẽ bị người vô si như tôi chiếm lấy..... Nhìn chúng nó xem, thật nhạy cảm.....” Thẩm Tư Thanh cười càn rỡ, dưới ánh mắt chăm chú của hấn, nụ hoa xinh đẹp trên ngực cô từ từ nở rộ dựng đứng lên, khiến cho ánh mắt của hấn càng thêm u ám.

Cô vốn dĩ đã xinh đẹp động lòng người, trải qua sự tưới tẩm của Thẩm Tư Thanh, thân thể tự nhiên trở nên nhạy cảm, khiến người ta yêu thương.

Cho dù bản thân Tô Mộc Cầm không cảm thấy gì, nhưng đối với đàn ông mà nói, sức hấp dẫn càng thêm không thể chống cự, tràn ngập quyền rũ.

Tô Mộc Cầm ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác, sương mờ trong mắt dần dần biến thành nước mắt, chậm rãi chảy xuống dọc theo khuôn mặt xinh đẹp.

Hấn chán ghét kéo đầu cô, ép cô đối diện với gương mặt của hấn, “Tôi thật sự ghét cái bộ dạng này của cô! Không phải cô từng rất yêu tôi hay sao? Tại sao đến cả việc tôi chạm vào cô cũng khiến cô chán ghét như vậy!”

Tô Mộc Cầm bị thương khép chặt mắt lại, sau đó mở mắt ra, trong con ngươi chỉ còn lại sự vô hồn, nghẹn giọng nói, “Tôi hối hận vì đã yêu anh, anh căn bản không phải là người. Anh là ác ma.”

Câu nói cuối cùng phun ra khỏi đôi tái nhợt, cũng là lúc Tô Mộc Cầm choáng váng ngất đi, tối hôm qua nhìn đôi cô đã không có cái gì vào bụng, lại phải trải qua nhiều trận vận động kịch liệt cả đêm, cộng với tình huống sáng nay, cơ hồ khiến sức lực của cô bị rút cạn, đến hơi sức để thở cũng thật khó khăn.

Thẩm Tư Thanh sững sờ nhìn cơ thể mềm oặt trên giường, đáy mắt nổi lên lớp sương mù dày đặc, hần không ngờ cô sẽ nói như thế, trong nháy mắt, lồng ngực căng lên như là nước dâng vỡ, nhấn chìm hần ngay lập tức.

Sự đau lòng thật nhiều cùng sự áy náy thật sâu giống như là hai con sóng ngầm đang quấy nhiễu trong lồng ngực hần, khiến cho hơi thở của hần trở nên dồn dập, đau đớn, trong đầu như có gì đó đang nổ tung ra....

Thẩm Tư Thanh thừa nhận bản thân mình rất ích kỉ, thậm chí đối với cô rất độc tài, giống như giờ phút này, cho dù bây giờ cô có đau khổ, tuyệt vọng đến mức nào đi chăng nữa, hần vẫn muốn giam giữ cô ở bên cạnh mình.

Nguyên nhân rất đơn giản..... hần không thể mất cô!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thăm mộ

Cả ngày hôm qua, cô chỉ làm lý nằm ở trong phòng, thức ăn đều được người làm đưa lên, còn hần thì ở trong thư phòng, buổi đêm trở về phòng ngủ cũng không còn gây khó dễ cho cô nữa, thế nhưng cảm giác bị giam cầm vẫn khiến cô không thoải mái.

Sáng hôm nay, đang trong lúc mơ màng, cô liền bị người làm gọi dậy, bắt mặc đồ, sau đó ép cô xuống phòng ăn dưới lầu. Phải đợi một lúc lâu sau, cô mới có thể yên ổn ngồi vào ghế, đối diện đã thấy Thẩm Tư Thanh tao nhã ngồi ăn.

Tô Mộc Cầm không nói chuyện, yên lặng ngồi ăn, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, không một ai lên tiếng, không khí càng trở nên ngột ngạt, khó chịu.

Thẩm Tư Thanh ăn xong, từ tốn lau khóe miệng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô, sau đó chậm rãi nói, “Sau khi ăn xong tôi đưa cô đến một nơi.”

Động tác ăn của cô hơi ngưng lại, không biết cô đang suy nghĩ gì, bàn tay đang nắm đũa khẽ siết chặt, khóe môi hơi nâng lên nụ cười châm biếm, “Anh định đưa tôi đi đâu? Chỗ giam cầm mới hay sao?”

Mặt Thẩm Tư Thanh lập tức tối sầm, xung quanh hần tỏa ra hàn khí: “Cô muốn nghĩ sao thì tùy!”

Tô Mộc Cầm cắn răng, tức giận nói, “Anh lấy tư cách gì để giam cầm tôi chứ?”

Hần chống người đứng dậy, từng bước chậm chậm tiến về phía cô khiến cho lồng ngực của cô như nổ tung, một cảm giác sợ hãi lan ra toàn thân, cảm của cô bị nâng lên, buộc cô nhìn thẳng vào ánh mắt đầy vẻ chế giễu: “Dựa vào... Tôi là chồng tương lai của cô.”

Mặt Tô Mộc Cầm trùng lớn, cô hoàn toàn bị khiếp sợ bởi lời nói của Thẩm Tư Thanh. Nhưng chỉ một lúc sau, khuôn mặt trắng nõn của cô lại tràn đầy hận thù: “Không đời nào. Cho dù đàn ông trên thế này chết hết, tôi cũng không bao giờ lấy một người như anh làm chồng.”

Hần nghiêng răng, bàn tay to lớn càng siết chặt cầm cô hơn nữa. Tức giận nhanh chóng lan ra khắp toàn thân. Khuôn hàm banh ra đường như sắp bùng phát cơn thịnh nộ, nhưng lời chưa ra khỏi miệng, hần liền bị Tô Mộc Cầm cắt ngang, cô cất giọng: “Hơn thế nữa, cả đời này tôi sẽ chỉ lấy một mình Mạnh Hàn làm chồng.”

Thẩm Tư Thanh siết chặt nắm đấm, hần cảm thấy mình sắp điên rồi. Cúi đầu xuống, hung hăng giầy xéo cánh môi mỏng của cô.

Nụ hôn không hề báo trước khiến Tô Mộc Cầm đột nhiên kinh sợ, bàn tay dìm đẩy người của hần để thoát ra, thế nhưng hần lại không để cô được toại nguyện, vươn đôi tay rắn chắc như gọng kìm siết chặt lấy cổ tay của cô, bẻ ngược ra sau lưng. Tô Mộc Cầm đau đớn thở ra, đầu lưỡi hần quét qua môi cô muốn tiến vào, nhưng cô vẫn quật cường chống trả, cảm nhận được sự thô bạo của hần, hai hàng răng của cô cắn chặt lại, ánh mắt quật cường không để cho hần công thành chiếm đất.

Hần thấy được sự phản kháng của cô, không hiểu sao càng thêm bức bối, một tay bóp chặt lấy cằm của cô khiến cô bị đau, miệng khẽ mở ra. Nhân lúc này, đầu lưỡi của anh nhanh chóng đi vào, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho đang trốn tránh của cô, cũng có triền miên dây dưa.

Nụ hôn của hần cuồng nhiệt lại mạnh mẽ, dần dần cướp đoạt đi không khí trong miệng khiến cô không tài nào thở nổi, toàn thân mềm nhũn. Chỉ là nụ hôn đó, giống như một liều thuốc an thần dần dần khiến hần bình tĩnh lại, lực đạo ở cổ tay cũng giảm bớt. Ngay lúc đầu, Tô Mộc Cầm còn dùng sức phản kháng, nhưng càng về sau, cả người cô cứng ngắc giống như một pho tượng không có chút cảm xúc. Hần càn rỡ khuấy đảo đầu lưỡi tinh tế của cô.

Thực ra Thẩm Tư Thanh lúc đầu đã vì hai chữ “tư cách” của cô mà nổi điên. Hai đôi môi dán chặt vào nhau, nụ hôn không dịu dàng mà có chút thô bạo, nhiều hơn vẫn là ý muốn chiếm hữu mạnh mẽ. Tay của hần vẫn nắm lấy cổ tay của cô không buông, một chân của hần để xem vào giữa hai chân cô, tay

còn lại đồ đạc sau gáy của cô khiến cho cô không thể nào trốn tránh.

Toàn thân hần như bị ngọn lửa vô hình khổng lồ, hơi nóng từ trong cơ thể đang hùng hực bốc cháy, lan tỏa khắp toàn thân như muốn đốt cháy hần, chỉ muốn cùng cô được hóa thành tro tàn.

Ngọn lửa nơi đáy mắt như có thể phóng ra bất cứ lúc nào.

Nụ hôn điên cuồng giống như bão trút xuống không ngừng nghỉ, cho đến khi Tô Mộc Cầm hít thở không thông, hần mới buông đôi môi sưng đỏ của cô ra, cất giọng lạnh lùng: “Tô Mộc Cầm, cô nghe cho kĩ. Đời này, kiếp này, cô chỉ có thể làm vợ của Thẩm Tư Thanh tôi. Có chết thì cũng phải làm ma ở bên cạnh tôi. Cho nên cô đừng mơ tưởng có thể trèo lên giường của tên đàn ông khác.”

Tô Mộc Cầm phẫn hận, hận ko thể lúc này giết chết hần. Cô nhắm mắt, cắn bản để ngoài tai lời đe dọa của hần.

Thẩm Tư Thanh thấy cô không quan tâm đến lời nói của mình, hần tức giận, khỏe môi nâng lên một đường cung lạnh giá. Thở hổ kéo cánh tay thon dài, thanh âm hần giống như diêm la nói: “Được, nếu như cô đã cứng đầu như vậy thì chúng ta đi!” Nói rồi, hần kéo cô ra xe.

Tô Mộc Cầm giãy giụa nhưng vô ích. Cô cắn bản ko thể nào thoát khỏi sức lực to lớn của người đàn ông phía trước, thanh âm uất hận lại vang lên: “Bỏ tôi ra! Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Đến nơi cô sẽ biết!” Nói xong, hần không dè dặt ném cô vào ghế phụ, thế nhưng hần lại vô cùng cẩn thận cúi người thắt dây an toàn cho cô. Sau đó, chính hần vòng qua đầu xe, sang ghế tài xế ngồi.

Chiếc xe Bentley một đường chạy thẳng. Qua một rừng thông thật lớn, sau đó chiếc xe mạnh mẽ dừng lại ở trước một nghĩa trang.

Thẩm Tư Thanh xuống xe, mở cửa nửa kéo nửa lôi cô ra. Tô Mộc Cầm chỉ có thể miễn cưỡng đi ra, con ngươi liếc nhìn cảnh vật xung quanh.

Cô nhíu mày hỏi, “Anh dẫn tôi đến đây làm gì?”

Thẩm Tư Thanh trầm mặc, ánh mắt như chim ưng quét qua gương mặt cô, đáy mắt đã chứa đầy sự lạnh lẽo, “Đi theo tôi.”

Tô Mộc Cầm tỏ vẻ khó chịu, ở đây xung quanh đều là những nấm mồ, những tượng đá khắc tên người chết, muốn cô đến đây để làm gì? Chẳng lẽ hần muốn bỏ cô lại đâu sao?

Một trận gió lạnh thổi qua, khiến Tô Mộc Cầm run rùng mình ớn lạnh, không biết có phải vì lạnh hay là vì nguyên nhân nào khác hay không!? Cô luôn cảm thấy có cái gì đó bất an.

Cô liếc nhìn bóng lưng thẳng tắp của hần, thật sự cảm thấy sợ hãi con người này! Đối với cô, trước kia hần rất dịu dàng, tuy có chút ngông cuồng, bá đạo, thế nhưng lại chưa từng thương tổn cô bất cứ điều gì, ngược lại bây giờ, tính cách thật sự của con người hần là gì, cô không thể hiểu rõ được, giống như cô chưa từng hiểu rõ hần, đến một chút cũng không có.

Những ngôi mộ lạnh lẽo giống như những con mắt đang nhìn chằm chằm cô, khiến bước chân của cô càng nhanh hơn.

Cho đến khi hần dừng lại ở trước hai ngôi mộ, cô mới chậm rãi đứng lại.

Thẩm Tư Thanh để hoa và đồ cúng xuống trước hai ngôi mộ kia sau đó khom người quỳ dưới đất.

Tô Mộc Cầm trầm mặc nhìn hần, sau đó lại nghi ngờ liếc mắt nhìn hai ngôi mộ kia, bỗng nhiên sùng sốt tròng lớn hai mắt, bởi vì cô vừa nhìn thấy phía trên hai tấm bia mộ là hai tấm ảnh và hai tên được khắc lên là Thẩm Quân Sinh và Hồ Mạt Sênh.

“Chuyện này....” Tô Mộc Cầm không thể tin nổi lắp bắp hỏi.

Tại sao lại là hai người này? Cô không ngờ được hai người này đã chết, sau khi về nước cô luôn tìm cách trốn tránh bọn họ, thế nhưng không thể ngờ được mọi chuyện lại thành ra thế này. Ngay cả hần cũng chưa từng nói chuyện ba mẹ hần cho cô biết.

Cách đây không lâu cô đã biết được chuyện ba mẹ hần không phải là người giết ba mẹ cô, bây giờ lại đứng đối diện với hai người bọn họ trước nấm mồ này, cô lại cảm thấy tự trách chính mình.

Thẩm Tư Thanh sau khi cúi lạy và rải rượu lên hai bia mộ, mới ngược lên nhìn cô, thấy bộ dạng giống như chết đứng của cô, đáy lòng lại nổi lên một trận lạnh lẽo, lên tiếng nói:

“Quỳ xuống đi!”

Tiếng nói lạnh lùng đó giống như đang thức tỉnh Tô Mộc Cầm, cô nhíu mày nhìn hần, thấy ánh mắt sắc bén của hần, cô lại cảm thấy chột dạ, từ từ quỳ xuống, sau đó lại trầm mặc.

Thẩm Tư Thanh lại lên tiếng, “Cô không có câu gì để nói với ba mẹ tôi hay sao?”

“Tôi... tôi.. “ Tô Mộc Cầm cắn môi, sau đó hít sâu một hơi mới có thể nói, “Chuyện trước kia hiểu lầm hai người là tôi sai, xin lỗi hai người.”

Thẩm Tư Thanh thấy cô đã ngừng mới hơi nhú mảy, có vẻ không vui, “Chỉ có vậy thôi sao? Cô không có gì để nói với tôi?”

Tô Mộc Cầm cúi đầu, ngón tay vân vê gấu váy, nhẹ giọng nói, “Tôi không muốn xin lỗi anh, cho dù trước kia đúng là tôi là người có lỗi khi chia tay với anh, thế nhưng bây giờ, việc anh tổn thương tôi, giam cầm tôi, không phải những thứ đó đều đã trả hết nợ nần với anh rồi hay sao?”

Thẩm Tư Thanh cảm thấy như có con gió lạnh thổi qua, khiến tâm hắn lạnh buốt, bàn tay để trên đùi khẽ nắm chặt, “Cô nghĩ như thế có thể trả đủ hay sao? Cô nghĩ giày vò tôi ba năm, sau đó tôi chỉ cần giam cầm cô mấy ngày thì có thể trả hết nợ sao?”

“Vậy anh còn muốn gì nữa chứ?” Tô Mộc Cầm quay sang, ánh mắt buồn bã nhìn hắn.

Thẩm Tư Thanh cười lạnh, vẻ mặt của cô là đang thương hại hắn hay là đang chế giễu sự ngu ngốc của hắn? Tâm giống như bị kim đâm đau buốt, đến cả thờ cũng có thể động chạm đến vết thương trong lòng kia.

Hắn đã phải trải nghiệm không biết bao nhiêu sự ngu xuẩn, ác độc, sai lầm, buồn nôn, vỡ mộng và ngay cả bị ai, chỉ để lại trở thành một người đàn ông lạnh lùng và có bắt đầu mới. Hắn cũng đã phải trải qua sự tuyệt vọng, hắn đã phải chìm xuống đáy sâu nhất của tinh thần, hắn cũng đã từng suy nghĩ đến việc tự sát.

Thế nhưng cuối cùng, hắn lại biết được sự vắng mặt của cô còn tệ hơn cái chết, hy vọng trong vô vọng còn khổ sở hơn sự tuyệt vọng.

Hắn trải qua đủ ba năm, cũng nếm được bao nhiêu mùi vị tuyệt vọng. Đến bây giờ gặp lại, hắn lại biết được, sự tuyệt vọng trong ba năm đó chẳng là gì so với sự tuyệt tình mà cô mang lại ba năm sau.

Bàn tay Thẩm Tư Thanh khẽ buông ra, khóe mắt đã cay nồng, thế nhưng hắn vẫn phải ép mình nói ra những lời nhẫn tâm, “Kết hôn với tôi!”

Tô Mộc Cầm dường như không thể tin được, khóe môi nhàn nhạt ý cười giấu cợt, “Anh nghĩ mình có tư cách nói chuyện này với tôi hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Muốn cô ở trên xe [H+]

Có những ngôn từ còn tồi tệ hơn chữ rửa, có những ngôn từ đem lại sự tổn thương. Sự tổn thương là một điều thật buồn cười. Mặc dù nó khiến người khác cảm thấy yếu đuối bên trong, thế nhưng cuối cùng nó lại khiến người đó mạnh mẽ hơn.

Thẩm Tư Thanh sau khi nghe câu nói của cô, mặt tối sầm lại, một câu tư cách của cô thật sự đã khiến hắn bùng nổ cơn giận dữ. Một tay túm cô đứng lên, kéo đi.

Tô Mộc Cầm bị đau, tức giận quát, “Anh đang làm cái gì vậy?”

Thẩm Tư Thanh không trả lời, bước chân mạnh mẽ đạp trên nền đất mang đến cho người khác cảm giác áp lực.

Thân thể cô bị hắn quăng vào trong xe, Tô Mộc Cầm cảm giác đầu cô đụng phải kính xe, đau đến mức choáng váng, lúc cô giùng giàng muốn đứng dậy, cũng cảm giác trên người nặng hơn, mà cửa xe sau lưng đã đóng thật chặt.

“Anh... anh muốn làm gì? Thẩm Tư Thanh, anh cảm thấy, không cần... Ừm...”

Lời của cô còn chưa nói hết liền bị nụ hôn rơi xuống cắt đứt, không có chút dịu dàng, chỉ có kinh hãi.

Bàn tay to của hắn bắt đầu xé rách y phục của cô, cô có thể cảm thấy nơi bụng giống như có chày sắt cứng, cô hiểu hắn muốn làm gì.

Hắn muốn ở trong xe cưỡng bức cô hay sao?

Nhưng ban ngày ban mặt, hơn nữa ở đây là ngã tư, ven đường thỉnh thoảng sẽ có người qua lại, tại sao hắn có thể?

Cho dù Tô Mộc Cầm là người bình tĩnh đi chăng nữa, giờ phút này cũng bình tĩnh không được, cô liều mạng giãy giụa, dùng hết toàn lực đánh hắn, nhưng hắn tựa như tảng đá lù lù bất động từ trên trời giáng xuống.

Thẩm Tư Thanh giống như người đang phát điên, một chút cũng không cho cô cơ hội phản kháng.

Hắn điên cuồng hôn cô, đi tới ngực của cô, Tô Mộc Cầm muốn tách khỏi sự thô bạo của hắn, thế nhưng một chút hơi sức cũng không có, hắn là đàn ông, cô không thể nào chống cự lại được, chỉ có thể buông tha.

“Thẩm Tư Thanh, anh lấy đi, tốt nhất trả một lần cho xong.” Thời khắc tuyệt vọng, cô nhắm mắt lại mở miệng.

Người hôn cô ngẩn ra, ánh mắt chậm rãi rơi vào trên mặt của cô, màng che xe không ngăn nổi ánh sáng bên ngoài lọt vào, mặt của cô ở trong tối vẫn trắng bệch đến sẫm người, đôi mắt của cô không biết nhìn về phía nào, hình như một chút tiêu cự cũng không có, cô như vậy hoàn toàn trở nên lạnh nhạt.

Tại sao cô có nét mặt này?

Hắn thích gương mặt giương nham múa vuốt của cô, thích cô quật cường lại khả ái, nhưng hắn lại không thích như vậy...

Hắn không phải là không hiểu câu nói này của cô có bao nhiêu tuyệt vọng, nhưng chính sự tuyệt vọng của cô cũng để cho hắn tuyệt vọng theo.

Lần này cô thật sự muốn chấm dứt tất cả mọi chuyện với hắn hay sao?

Thế nhưng hắn không muốn!

“Lời này cô nói ra cũng không được ích gì.” Trong lòng hắn rất đau thế nhưng ngược lại còn cười, tay nhẹ vuốt ve gương mặt mềm nhũn như tơ, khóe mắt cay đỏ, “Cho dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, tôi sẽ không bao giờ thả cô ra.” Lời hắn vừa dứt, liền hung hăng hôn cô, ngậm chặt môi cô, mút chiếc lưỡi dính hương, mùi vị đó chính là hận không thể nuốt cô vào trong bụng.

Hôm nay Tô Mộc Cầm mặc áo T-shirt cùng chiếc váy xòe rộng, hắn không tốn một chút sức lực nào liền đem chiếc váy của cô tuột đến chỗ đầu gối, thân thể mềm mại nhất thời lộ ra trong không khí, mềm mại mà khô khốc, cũng cực kỳ mê người.

Thẩm Tư Thanh cảm dục cũng đã lâu, chỉ một cái liếc mắt đánh vào thị giác đã khiến cho dục vọng của hắn dâng lên, ngón tay thẳng tắp đâm vào trong...

Thân thể của cô quá khô sáp, bị đâm như thế, đau đớn làm cho Tô Mộc Cầm cong người lên, miệng mới mở ra hô hào, nhưng lại bị nụ hôn của hắn nuốt vào, chỉ có âm thanh nức nở nghẹn ngào chột cao chột thấp.

Có lẽ là cô quá bài xích hắn, ngón tay Thẩm Tư Thanh bị cô khít khao xoắn xuýt tê dại da đầu, cũng kích thích thần kinh của hắn tốt hơn, có dòng điện theo đầu ngón tay tràn khắp tứ chi hắn, cuối cùng lan xuống bụng của hắn.

Nếu như nói lúc trước hắn còn có lý trí, thế nhưng một khắc, hắn cái gì cũng đều quên, chỉ có một ý niệm bồi hồi trong lòng, đó chính là muốn cô, cô là của hắn, đời này đều là như thế.

Thẩm Tư Thanh buông thả chính mình, động phát tiến vào...

....

Đau quá!

Ngón tay của cô siết chặt ghế ngồi, ghế da thật sừng sốt vì bị móng tay cô lôi kéo, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, “Thẩm Tư Thanh, anh khôn khiếp!”

Câu nói lỗ mãng xông vào lỗ tai hắn, trong không gian này, để cho cô có cảm giác bị cưỡng bức, cảm giác sỉ nhục dữ dội...

Cô nức nở nghẹn ngào chửi rủa, còn có nước mắt rơi xuống khiến trái tim Thẩm Tư Thanh đóng băng, nhìn bộ dáng chịu hình của cô, hắn mới biết mình thô bạo, nhưng quá muộn, bây giờ hắn căn bản không thể nhận được nữa.

Hắn đang ở bên trong thân thể cô, đụng hai cái, sau đó dừng lại, nâng mặt của cô lên, lần nữa chiếm lấy môi cô, hung hăng nuốt những tiếng kêu đau đớn của cô.

Bàn tay to của hắn cầm tiểu bạch thỏ trước ngực cô vuốt ve, môi của hắn ngậm tai cô, thân thể cô thuộc về hắn, hắn cũng đã quen thuộc từng điểm nhạy cảm trên cơ thể của cô, cho nên giờ phút này hắn sẽ dạy cô buông lỏng.

Tô Mộc Cầm kiệt lực chống đối hắn, cô không muốn hắn khiến cho chính mình bị rung động, nhưng chống cự mới biết, cô phát hiện căn bản không được, thân thể cô phản bội lòng cô dưới sự vuốt ve của hắn, nếu như cô không phải đang gặt gao căn môi, những âm thanh ngưng ngừng kia thiếu chút nữa liền bật thốt lên.

Hắn nhìn thấy dáng vẻ ần nhẫn của cô, cảm thấy cô đang cố gắng đè nén, Thẩm Tư Thanh ghé bên tai cô thì thầm, “Rõ ràng cô rất muốn, thân thể của cô rất thành thực, kẹp chặt như vậy là muốn tôi cho cô nhiều hơn hay sao?”

“Câm miệng lại, đồ khôn khiếp!” Cô thờ dòn dập, quật cường lại tùy hứng.

Thẩm Tư Thanh thấy cô còn mạnh mẽ, vì vậy cúi đầu, môi mềm mại ngậm hạt đào đã cứng rắn như đá trước ngực cô, nặng nề mút, cô nhất thời không thể khống chế được ngâm ra tiếng, “Ừm...” Thân thể của cô rõ ràng động tình, nhưng trong lòng lại bài xích, cho nên càng khiến thân thể căng thẳng, phía dưới thít lại giống như sắp cần đứt hắn.

“Buông lỏng một chút, cô quá chặt, nếu cô không thả lỏng ra, tôi không chắc sẽ không thương tổn cô đâu!” Thẩm Tư Thanh lúc này đã không thể chịu nổi nữa, thanh âm khàn khàn khó chịu.

“Anh rút ra ngoài, đi ra ngoài...” Tô Mộc Cầm đánh hấn lần nữa, nhưng giờ phút này quả đấm như mưa rơi của cô lại như thuốc kích tình, làm cho hấn càng muốn hung hăng đùng chạm cô.

Mặc dù trên miệng nói cô không muốn, muốn hấn đi ra ngoài, nhưng nơi thân thể kết hợp lại thấm ra mật dịch, càng ngày càng nhiều, như thủy triều không thể khống chế.

Thẩm Tư Thanh biết cô đã thích ứng mình, vì vậy liền không hề dè nén nữa, hấn siết chặt lấy eo của cô, ở trong không gian nhỏ hẹp, không ngừng đòi lấy cô gái phía dưới, mỗi một cái đều chạm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể của cô, giống như hận không thể đem chính mình dung nhập vào sâu trong cô.

Một câu nói kia, nhưng lại như là vũ khí bén nhọn, trong nháy mắt chọc trúng điểm trí mạng của Thẩm Tư Thanh, khiến cho hấn hoàn toàn mất đi lý trí.

Cao triều rất nhanh lại tới, hai người cùng nhau leo lên đám mây, anh đem nhiệt dịch của chính mình buông thả thật sâu, tựa hồ đang mong đợi cái gì.

Tất cả ngưng xuống, Tô Mộc Cầm như con nít bị lột sạch da, không còn một chút hơi sức nào, chân khó khăn rũ xuống ghé ngồi trong xe, biết rõ tư thế như vậy rất mất cỡ, nhưng cô lại không có sức thu hồi.

Phía dưới nóng hừng hực, nhưng hấn vẫn dừng ở bên trong thân thể của cô không chịu thối lui khỏi, Tô Mộc Cầm nghe bên ngoài cửa xe có tiếng nói chuyện của người đi đường truyền tới, cũng không cảm được rơi nước mắt, đáy mắt đen ánh lên một giọt thủy tinh trong suốt.

Thẩm Tư Thanh thờ ơ, thật lâu sau hơi thở mới trở nên bình thường, chỉ có điều không đợi hấn mở miệng, đã nghe thấy trong không khí vang lên một tiếng chói tai, trên mặt hấn bị một cái tát nặng nề.

“Anh có quyền gì đối xử với tôi như vậy?” Tô Mộc Cầm khàn khàn nói, giọng nói không còn hơi sức để lớn tiếng.

Thẩm Tư Thanh bị đánh đến lệch đầu, bàn tay rắn chắc vẫn thô lỗ nắm lấy cổ tay cô, ép xuống, cô liền vùng vẫy, thế nhưng cánh tay hấn như gọng kìm, đè lại cơ thể lộn xộn của cô, ép cô nhìn thẳng vào mình.

“Cô không thể chống lại tôi đâu! Tôi sẽ không thả cô đi! Dù có xảy ra chuyện gì, cô cũng không thể nào rời xa tôi!”

Tô Mộc Cầm sững sờ nhìn vào khuôn mặt hấn, ánh mắt khiếp đảm, “Không thể.... Anh không thể làm thế.”

Tô Mộc Cầm dùng sức đẩy hấn ra, vẻ mặt yếu ớt nhưng ánh mắt lại kiên định, sau đó nói, “Một kẻ điên như anh, một kẻ chỉ biết chiếm lấy mọi thứ bằng vũ lực như anh... tôi sẽ... Ah...”

Nhưng Thẩm Tư Thanh không để cô nói hết câu đã nắm lấy cổ tay cô, ép trở lại, ánh mắt giống như thú hoang nhìn vào cô, hấn kéo cánh tay cô chạm vào lồng ngực của hấn, để cô có thể cảm nhận được từng tác động rắn chắc.

Hấn nói: “Cô thích cơ thể này...”

Bàn tay hấn nắm lấy tay cô di chuyển lên khuôn mặt của hấn, muốn cô vuốt ve gương mặt này, “Cơ thể này đã nhiều lần thỏa mãn cô?!”

Tô Mộc Cầm muốn rút tay ra, khiếp sợ, “Dừng...”

Thế nhưng hấn một chút cũng không có ý định buông tha, bàn tay kéo tay cô di chuyển xuống dưới eo hấn, “Cô đã bị cơ thể này huấn luyện đến mức cơ bắp của cô cũng đã thay đổi.”

“Không... không... dừng lại...” Trong đầu cô lại hiện lên những đêm kinh khủng đó, khuôn mặt tái nhợt hiện lên vẻ đau đớn, cô vùng vẫy muốn thoát khỏi hấn, thế nhưng trong không gian chật hẹp này cơ hồ cướp hết tất cả sức lực của cô.

“Không... buông tôi ra.” Sự vùng vẫy yếu ớt của cô đối với hấn cũng không khác gì gãi ngứa.

Thẩm Tư Thanh thả ra, nhanh chóng ôm lấy eo cô, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào đáy mắt của cô, chậm rãi nói, “Thế nào?”

Tô Mộc Cầm khiếp sợ, bởi vì cô cảm nhận được bàn tay của hấn đang đòi xuống phía dưới, len vào giữa hai chân cô, sau đó ngón tay của hấn lại một lần nữa đâm vào.

“Ah...” Tô Mộc Cầm cảm thấy cơ thể như có dòng điện chạy qua, vừa ngứa vừa tê dại, thần kinh của cô căng ra, dường như đã tan vỡ hoàn toàn.

“Dù cho trái tim cô cự tuyệt tôi... thế nhưng cơ thể cô lại không thể làm thế... Dù như thế này, cô nghĩ cô có thể thoát khỏi tôi?” Dứt lời, hấn liền đem những ngón tay ẩm ướt dính đầy chất dịch nhờn nhớp đến trước mặt cô.

Tô Mộc Cầm cứng đờ người, đáy mắt nổi lên vẻ bi thương, cô nằm bất động, cảm giác đau đớn và bị sỉ nhục dần lan khắp cơ thể rồi nhanh chóng chạy thẳng đến lồng ngực, cơ hồ khiến cô không thở nổi.

Cầm thú! Thẩm Tư Thanh chính là loài cầm thú!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Chạy trốn

Sáng sớm hôm sau, những bông tuyết trắng rơi dày đặc, gió lạnh rít gào đập vào thanh cửa phát ra tiếng “kèo kẹt”.

Trên giường lớn, Tô Mộc Cầm co người lại nằm như một con tôm bị lột hết vỏ, cơ thể trắng ngần lộ ra trong không khí. Cơ thể cô không thể chống cự được nữa, cứ như thể co quắp nằm trên giường.

Thẩm Tư Thanh sau khi rời giường, liền đi vào phòng tắm, sau khi đi ra vẫn thấy cô nằm im như vậy không nhúc nhích. Hắn hơi mím môi, mặc quần áo vào, sau đó liếc mắt nhìn cô, nhàn nhạt nói:

“Tôi đi ra ngoài... ngoan ngoãn ở trong phòng chờ tôi về!”

Tô Mộc Cầm cắn răng, làm như không nghe thấy, khúc mắt đã đỏ ửng một mảng.

Thẩm Tư Thanh thấy vậy, trong lòng càng phiền muộn, “Dù sao thì tôi nghĩ cơ thể cô cũng sẽ không di chuyển được như cô muốn... Đừng nghĩ đến việc trốn thoát khỏi tôi.”

Dứt lời, Thẩm Tư Thanh liền mở cửa đi ra, nhưng khi cánh cửa còn chưa đóng lại hẳn, hắn vẫn có thể nghe thấy được tiếng khóc nức nở phát ra bên trong, lại giống như đang gào khóc.

Và thế là, hắn nghe thấy Tô Mộc Cầm gào lên trong phòng rằng hắn là kẻ biến thái.

Hắn có biến thái không?

Thẩm Tư Thanh chẳng biết nữa. Hắn chỉ biết người con gái đang nằm trên giường kia đã giẫm nát cả trái tim và lòng tự tôn của hắn xuống dưới chân mình. Hắn đã bị cô tổn thương đến nỗi chảy máu khắp người, vậy mà cô vẫn vô tâm rời xa hắn, căm ghét hắn.

Cô có quyền căm hận hắn, vì hắn sẽ không buông tay.

Cho dù hắn có biết rõ cô yêu người khác như thế nào, nhưng hắn vẫn không muốn buông tay.

Bàn tay Thẩm Tư Thanh nắm lấy chốt cửa đột nhiên siết chặt, khuôn mặt co rúm thành một đường, hắn dựa lưng vào tường, tự lẩm bầm trong đầu khổ, “Tôi không quan tâm đến việc em khóc... Nếu như... nó khiến em không thể rời bỏ tôi...”

Tô Mộc Cầm chửi mắng hắn đúng lắm. Hắn đúng là một gã khốn nạn nhấc lên được mà không buông xuống được.

Hắn không thể cho cô tự do, vì hắn chỉ muốn cô được tự do tương đối mà thôi.

Cái gọi là tự do tương đối chính là hắn muốn cô vẫn phải ở trong thế giới của hắn. Cô có thể thoải mái tung hoành trong đó. Hắn có thể cho phép cô can rờ làm hết chuyện này, chuyện kia. Nhưng chỉ với một điều kiện, đó là cô được phép ra khỏi thế giới ấy.

Từ trước tới nay, Thẩm Tư Thanh những tưởng thế giới của mình đã đủ để bao bọc cô rồi, để cô được sống thoải mái, vô ưu vô lo. Hắn không muốn khoe khoang có bao nhiêu người phụ nữ khao khát được bước chân vào thế giới của hắn. Những suy nghĩ này đối với Thẩm Tư Thanh mà nói cực kỳ ấu trĩ. Hắn chỉ muốn nói, hắn đã chuẩn bị cả thế giới của mình dành cho một người con gái duy nhất, người con gái tên là Tô Mộc Cầm ấy.

Trên đời này chỉ có một mình Tô Mộc Cầm, thế nên hắn yêu cô sâu sắc.

Chẳng cần biết tính khí của cô khó chịu cỡ nào. Chẳng cần biết sự bướng bỉnh của cô làm hắn đau đầu cỡ nào. Hắn vẫn tình nguyện mang lại cho người con gái ấy một thế giới an toàn và yên ổn. Từ trước đến nay, Thẩm Tư Thanh cứ tưởng cách hắn làm là đúng, thế nhưng đến khi áp dụng mới biết, nó hoàn toàn phản tác dụng, cô thậm chí không đồng ý trở lại với hắn mà còn căm ghét hắn. Khiến trái tim hắn hoàn toàn lạnh buốt.

Tô Mộc Cầm sau khi nghe thấy tiếng động cơ xe ở bên dưới, thân thể hơi nhúc nhích, bàn tay nắm chặt lấy ga trải giường, cô gắng nhích người ngồi dậy.

Cô phải trốn... Cô phải đi khỏi đây... Cô không thể chịu đựng được nữa...

Ở đây không khác nào địa ngục giam cầm người khác!

Hai chân dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể gãy rời khỏi xương hông, đến đứng thẳng cũng cần phải chống tay vào tường.

Cô chống tay lên tường, cố gắng đi vào phòng tắm gội rửa hết những thứ nhơ nhớp trên người, sau cùng nhanh chóng mặc quần áo đi ra.

Hôm nay Thẩm Tư Thanh không có ở nhà, cô phải nhanh chân thoát khỏi chỗ này. Thế nhưng nếu đi bằng cửa chính, nhất định sẽ bị người làm phát hiện.

Tò Mộc Cầm nhìn ra ngoài ban công, nghĩ ngợi gì đó, nhất thời vội vàng tiến lại phía tủ quần áo, nắm lấy tấm chăn mỏng để ở ngăn dưới cùng.

Sau đó Tò Mộc Cầm bước nhanh tiến về phía cửa, nhưng vì cơ thể không khỏe, cơn đau ập tới, hai chân cô chột mềm nhũn ra. Cô bước hụt, ngã xuống đất.

Cô kêu đau.

Đầu gối đập lên mặt sàn bằng đá hoa màu đen, nhói buốt.

Hai cánh tay cô cũng dính luôn lên mặt đất. Sàn nhà sáng loáng phản chiếu gương mặt nhợt nhạt của cô.

Mái tóc dài của cô rối bù, che đi đôi mắt.

Cô cảm thấy mình chưa bao giờ thế thảm như lúc này.

Tò Mộc Cầm vịn tay lên tường cố gắng đứng dậy, có một giây, cô muốn từ bỏ tất cả mọi thứ, thế nhưng, khi cô nhớ lại những ngày bị giam nhốt ở đây, tâm tình lại đột nhiên như bị ai đó chém hàng nghìn nhát dao, thúc ép cô phải đứng dậy bỏ trốn.

Chiếc chăn mỏng được buộc với chốt cửa sổ, một cơn gió mạnh thổi qua, khiến chiếc chăn trắng bay phất phơ, cả cơ thể cô run rẩy vì lạnh.

May mắn hôm nay không có tuyết, nếu không rất khó cho việc cô bỏ trốn.

Cô cúi xuống quan sát độ cao, ở chỗ cô đang đứng là tầng ba của ngôi biệt thự, nếu như chiếc chăn không được buộc chắc chắn, rơi xuống từ độ cao này nhất định sẽ mất mạng, nhẹ nhất cũng sẽ nát xương.

Vì thế cô hơi do dự khi leo xuống, sau khi nắm lấy chăn, trèo qua ban công, cô suýt nữa bị trượt chân rơi xuống dưới, thế nhưng may mắn cô đã nắm lại kịp, cả cơ thể lơ lửng trên không.

Tò Mộc Cầm dần dần trượt xuống, lồng ngực căng thẳng, cô sợ rằng khi leo xuống sẽ bị phát hiện, cho nên động tác rất nhanh, cũng không gây ra tiếng động.

Khi đáp chân xuống mặt đất, cánh tay cô liền bị cành cây kéo một đường, máu chảy đỏ rực, vừa đau lại vừa rát. Thế nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng, người làm lúc này có thể đang làm bữa ăn hoặc đang dọn dẹp bên trong, không một ai ở bên ngoài, vì thế cô vội vàng lao nhanh ra ngoài, cánh cửa lớn của ngôi biệt thự vẫn chưa kịp đóng, cô cứ thế thoát ra ngoài. Biệt thự được xây dựng ở một nơi hẻo lánh ở Thiên Tân, xung quanh hoàn toàn vắng tanh không một bóng người. Tò Mộc Cầm chạy đi rất lâu, một bóng xe cũng không hề thấy, vết xước trên tay cô đã bắt đầu sưng tấy, cổ họng khô khốc bởi vì chạy nhiều, ngày cả đang mùa đông, nhưng trên trán cô vẫn lấm tấm mồ hôi.

Đến lúc tường chừng như đã kiệt sức, cô liền nhìn thấy phía xa có một chiếc xe ô tô màu đen đang dần tiến lại, bước chân của cô nặng nề lại vội vàng, hô hấp cũng khó khăn, lê bước chân ra giữa đường, cô đã thấy hình ảnh trước mắt bắt đầu mờ ảo.

Chiếc xe đến gần phía cô thì dần dần giảm tốc độ, cô chỉ thấy lơ mơ có một người đàn ông lớn tuổi bước ra khỏi xe, ngay sau đó trước mắt liền tối một mảng, cả người nhẹ bẫng, không còn biết chuyện gì xảy ra tiếp theo.

Đã qua mấy tuần kể từ ngày Tò Mộc Cầm biến mất, ngay cả hôn lễ của anh và cô cũng đã lên tiếng bị hủy bỏ khiến cho truyền thông cực kỳ tò mò, anh cũng đã cho người đi điều tra thế nhưng đến bây giờ vẫn không có tin tức gì về cô, giống như cô hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Anh cũng có từng nghĩ, có lẽ Thẩm Tư Thanh đã giấu cô ở nước ngoài, thế nhưng khi anh kiểm tra lịch trình bay thì hoàn toàn không có tên của cô.

Anh cũng phát hiện được, ngay cả Thẩm Tư Thanh cũng biến mất trong mấy tuần liền, Mạnh Hàn hoàn toàn xác định, hẳn chính là người đã giấu cô đi, thế nhưng giấu ở đâu thì anh hoàn toàn không biết.

Suốt mấy tuần liền, tâm trạng Mạnh Hàn đều trở nên nặng nề, ngay cả một người ôn nhu như anh, chưa từng một lần tức giận với người khác, thì mấy tuần gần đây đều nổi trận lôi đình, trút hết mọi bức dọc lên những người nhân viên trong công ty. Cũng đã có một số người đã bị đuổi việc khi chỉ mặc một số lỗi nhỏ, tình trạng như vậy, khiến cho một số cô đồng nghiệp cũng bất mãn, thế nhưng anh hoàn toàn không quan tâm đến điều đó, bây giờ điều anh quan tâm chỉ có một mình Tò Mộc Cầm.

Tâm tình của anh hoàn toàn thay đổi chỉ vì Tò Mộc Cầm.

Mấy tuần liền đứng ngồi không yên, hình tượng của anh hoàn toàn bị phá vỡ, không còn đáng vẻ đẹp trai, ôn nhu trước đây, thay vào đó anh hoàn toàn biến thành một người đàn ông luộm thuộm, khuôn mặt thâm đen vì thức khuya nhiều.

Có lẽ lúc nào chưa tìm được cô, Mạnh Hàn liền giống như phát điên!

Ngay cả ba mẹ của Mạnh Hàn cũng cảm thấy lo lắng, khuyên anh nên tìm một người khác để kết hôn, đâu nhất thiết phải là cô.

Thế nhưng Mạnh Hàn liền phản đối rất gay gắt, một chút cũng không muốn nghe theo sự sắp đặt của ông bà Mạnh.

Hôm nay vẫn giống như mấy ngày hôm trước, Mạnh Hàn bị ba mẹ của anh sắp đặt gặp mặt người khác, nghe nói là con gái của một thương nhân giàu có ở Thượng Hải, vừa đến nơi, phát hiện bị gài bẫy, anh liền vô cùng tức giận, chỉ chào hỏi bên kia vài câu sau đó liền bỏ về.

Không biết có phải trùng hợp hay không? Ngay khi lên xe, anh liền phát hiện xe của Thẩm Tư Thanh đậu ở trước một nhà hàng năm sao. Tim Mạnh Hàn đánh thịch một cái, khi nhìn thấy xe hần lăn bánh liền vội vàng bám theo. Trong lòng không ngừng kêu gào mãnh liệt, hần nhất định sẽ đến nơi giấu cô, anh nhất định phải bám theo.

Trên đường quay về biệt thự, Thẩm Tư Thanh mua một ít thức ăn.

Đêm rất yên tĩnh.

Dường như chỉ còn nghe thấy tiếng gió thổi thoảng ngoài cửa sổ.

Sau khi đẩy cửa đi vào phòng, không hiểu sao Thẩm Tư Thanh bỗng bước rón rén.

Qua ánh trăng, hần chỉ nhìn thấy một đồng chăn đang gò lên, giống như tấm chăn ấy đang bao hết thân hình nhỏ bé của một cô gái, co rụt lại thành một đồng mờ mờ.

Thẩm Tư Thanh chột chau mày rồi đi tới trước giường.

Một lúc lâu sau, hần lên tiếng: “Dậy ăn chút gì đi, tôi vừa mua đồ ăn cho cô đây.”

Trên giường không một chút phản ứng, thậm chí đến một động tác hồi đáp lại cũng không có.

Sự lạnh nhạt của người con gái khiến gương mặt Thẩm Tư Thanh lộ vẻ không vui. Một ngọn lửa không tên thiêu đốt trái tim hần, dường như còn liếm vào đôi mắt hần. Hần sốt ruột nói: “Dậy ngay cho tôi, đừng giờ trò bướng bỉnh.”

Nhưng Tô Mộc Cầm vẫn không hề đáp lại.

Dưới tấm chăn là những đường nét bất động. Trăng lạnh như nước. Có mấy tia sáng hắt lên lớp chăn mỏng. Thẩm Tư Thanh càng nhìn ánh trăng càng cảm thấy đáng nghi. Cửa sổ ban công không hề đóng, gió đêm thổi qua khiến hai cánh cửa va đập vào nhau tạo thành những thanh âm chói tai, rèm cửa cũng không khép lại, bây giờ là mùa đông, nếu không khép rèm lại, nhất định sẽ rất lạnh.

Nhưng tối nay, trăng sáng vàng vạc, rèm cửa mở toang.

Thẩm Tư Thanh chuyển tầm mắt từ rèm cửa xuống giường ngủ. Tô Mộc Cầm yên tĩnh đến nỗi không động dậy chút nào. Thậm chí đến cả lồng ngực cũng không phập phồng khi thở. Đôi mắt Thẩm Tư Thanh chột xao động. Một dự cảm chẳng lành nhanh lướt nhanh qua đầu hần. Hần giơ tay lật tung tấm chăn lên. Sau khi nhìn rõ tình hình thật sự phía dưới thì đôi mắt ấy nhuộm một màu giá lạnh đến rợn người.

Hần buông tay. Chiếc chăn theo sức mạnh của hần rơi xuống đất.

Trên giường trống không, không hề có ai.

Thẩm Tư Thanh đứng sững nơi đầu giường. Gân xanh gò lên giữa trán. Bờ môi hần mím chặt lại thành một đường thẳng, cùng khuôn cằm cứng đờ tạo nên một sự phản nộ đầy băng giá.

Đôi mắt hần tựa như gió trời ngoài kia, càng nhìn càng lạnh.

Giọng nói tức giận lập tức bùng nổ, “Người đâu.”

Nghe thấy tiếng quát, ngay lập tức, tất cả người giúp việc vội vàng chạy lên tầng ba, lo lắng đi vào phòng ngủ: “Thưa anh?”

Mấy người đó hiểu nhầm Tô Mộc Cầm xảy ra chuyện gì, lập tức hỏi, “Có chuyện gì....”

“Cô ấy đi lúc nào?” Thẩm Tư Thanh lạnh lùng ngắt lời Lan Diệp.

Lan Diệp ngẩn người, nhất thời không kịp phản ứng lại. Định hỏi rốt cuộc có chuyện gì. Nhưng ngay sau đó Thẩm Tư Thanh đột ngột quát lên giận dữ, gần như có thể lật tung cả trần nhà lên.

“Tô Mộc Cầm rời khỏi biệt thự từ khi nào?”

Lan Diệp giật nảy mình vì giọng quát của hần. Lúc này cô ta mới trợn trừng mắt, nhìn rõ cảnh tượng trước mặt. Không nhìn không sao, vừa nhìn cô ta đã hồn bay phách lạc. Chuyện... Chuyện này là thế nào?

“Thưa... Thưa anh! Hôm nay cô Tô đã để lại lời nhắn trước cửa là không ai được làm phiền cô ấy, hôm nay cô ấy không muốn ăn... Tôi...” Lan Diệp như sắp khóc tới nơi, vội vàng giải thích: “Tôi thật sự chỉ làm theo... tôi không biết lại như thế này... Cô ấy... Cô ấy không thể biến mất được!”

Một con người đang yên đang lành sao có thể nói biến mất là biến mất chứ?

Thẩm Tư Thanh cố gắng bình tĩnh lại. Đôi mắt sắc bén lướt nhanh khắp phòng một lượt, cuối cùng dừng lại nơi ban công. Mắt hắn chợt sắc lại, hắn sai bước tới trước.

Hắn đẩy cánh cửa ra, bước nhanh ra ngoài ban công.

Lan Diệp nhìn thấy cũng hoảng hốt, cũng nhanh chóng đi ra theo. Cô ta nhìn xuống dưới theo ánh mắt Thẩm Tư Thanh rồi chợt há hốc mồm. Chỉ còn thấy một chiếc chăn trắng muốt dài ngăng. Một đầu buộc vào lan can ban công, một đầu vẫn còn đang lơ lửng, vắt vẻo ngoài không trung.

Cô ta bàng hoàng, con người như sắp rớt ra ngoài: “Cô Tô... Sao cô ấy có thể?”

Từ phòng ngủ tới thảm cỏ dưới nhà cao ba tầng lầu. Một người con gái bé nhỏ như thế sao dám nhảy từ trên này xuống?

Thẩm Tư Thanh rút chiếc chăn ra, nghiêng rằng nghiêng lợi. “Mau tìm ra cô ấy... Nếu các người không tìm được thì tự động nghỉ việc hết đi...”

Đám người làm liên sợ hãi đi ra ngoài gọi người giúp đỡ. Còn Thẩm Tư Thanh sau khi ra lệnh liền nhanh chân ra khỏi biệt thự, thế nhưng chưa được vài giây, hắn liền bị một bóng đen chặn lại, cổ áo bị xóc lên, một giọng nói lạnh lẽo vang lên:

“Mấy giầu cô ấy ở đây phải hay không? Cô ấy đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: BMW X1 LWB

Thẩm Tư Thanh dừng bước, ánh mắt sắc bén nhìn vào Mạnh Hàn, lạnh lùng nói, “Tránh ra!”

Mạnh Hàn nghe vậy tức giận giáng cho hắn một đòn, nghiêng rằng nghiêng lợi phun ra hai chữ, “Khốn khiếp!” sau đó liền đẩy hắn sang một bên, lách người chạy vào trong biệt thự, thế nhưng còn chưa bước chân lên bậc cầu thang, liền bị Lan Diệp lại, “Anh là ai vậy? Tại sao lại vào đây?”

Mạnh Hàn siết lấy cổ tay cô ta, gấp gấp hỏi, “Mộc Cẩm ở đâu?”

Lan Diệp bị đau kêu lên một tiếng, đầu mày nhíu thành một đường, “Cô ấy bỏ đi rồi, bây giờ chúng tôi đang đi tìm cô ấy!”

Mạnh Hàn sừng sốt, cánh tay đang siết chặt tay Lan Diệp cũng nói lỏng, “Bỏ đi? Từ lúc nào?”

Lan Diệp thoát ra, xoa xoa cổ tay bị hắn đỏ, gạt đầu sợ hãi, “Cô ấy vừa mới bỏ đi sáng hôm nay!”

Mạnh Hàn sừng sò, siết nắm đấm lại. Có trời mới biết, suốt mấy tuần nay, anh tìm Tô Mộc Cẩm đến phát điên. Vậy mà khi biết được nơi Mộc Cẩm đang bị giam cầm thì cô lại lại một lần nữa biến mất.

Tên khốn Thẩm Tư Thanh, chỉ vì hắn mà cô mới bỏ đi như vậy!

Nếu như cô có xảy ra mệnh hệ gì, anh nhất định sẽ không tha cho hắn!

“Anh đang đe dọa tôi sao?” Thẩm Tư Thanh chống cằm ngồi trên ghế da, không liếc mắt nhìn đối phương lấy một cái, khóe miệng cong lên nụ cười nhạt.

“Thế nào? Tôi không nghĩ đây là một vụ giao dịch tệ đâu... nhưng...” Đối phương có phản lắp lửng.

Thẩm Tư Thanh nghiêng người, ánh mắt sắc bén nhìn vào đối phương, môi mòng khê dương, “Có phải anh định nói sẽ để tập đoàn Thẩm Thị lên sàn trước hay không?”

Đối phương gạt đầu, “Đúng vậy... Tôi chỉ muốn nhân cơ hội này mượn gió bẻ măng, sàn giao dịch cũng không phải chuyện dễ, nhưng nếu có sự hỗ trợ của Thẩm Thị, nhất định chúng tôi có thể leo lên.”

Đối với sự thẳng thắn của đối phương, Thẩm Tư Thanh cảm thấy rất vừa lòng, thế nhưng hắn chỉ nhưn mày, nhàn nhạt nói, “Không còn gì cả... Tôi sẽ không để Thẩm Thị gặp rắc rối...”

Sắc mặt của đối phương lập tức chuyển biến, thế nhưng Thẩm Tư Thanh một chút cũng không quan tâm, đứng dậy, “Hôm nay đến đây thôi, xin phép, tôi còn có việc...”

Sau khi nói xong, Thẩm Tư Thanh chỉ lưu lại cho mọi người ở trong phòng hội nghị một bóng lưng, ngay lúc đó, mọi người phía trong liền bàn tán xôn xao.

Ngay lúc ra khỏi phòng làm việc, Thẩm Tư Thanh liền nghiêng người hỏi Tịnh Hàm đang đi phía sau, “Thám tử tư đã đến chưa?”

Tịnh Hàm cung kính nói, “Đã đến rồi, anh ta đang đợi tổng giám đốc ở trong phòng chờ!”

“Nói với phòng các cô đồng, hoãn cuộc họp ngày hôm nay lại.”

“Vâng, thưa tổng giám đốc!”

Sau khi Tịnh Hàm đi, Thẩm Tư Thanh cũng đã bước vào phòng chờ của công ty, vừa vào trong, hắn liền nhìn thấy một người đàn ông, có lẽ còn trẻ, hắn ta đội mũ lưỡi trai che gần nửa khuôn mặt, bên người có một chiếc cặp thể thao lớn, không biết đang để cái gì bên trong. Tuy bề ngoài khá kì dị, thế nhưng lúc này Thẩm Tư Thanh cũng không còn tâm tình để đánh giá, vừa ngồi xuống, hắn liền nói vào vấn đề chính, “Điều tra đến đâu rồi?”

Người đối diện cúi đầu, lấy trong túi ra một xấp tài liệu mỏng, đưa cho Thẩm Tư Thanh, nghiêm túc nói, “Theo như điều tra, cô Tô sau khi rời biệt thự đã được một người cứu đi, người hiện tại không còn ở Thiên Tân, điều tra sơ bộ cho thấy dấu vết bánh xe để lại của chiếc xe chở cô Tô đi là một chiếc BMW X1 LWB.”

Thẩm Tư Thanh hơi nhíu mày, dường như đang nhớ đến chuyện gì đó.

Ngừng một lát, thám tử tư lại tiếp tục nói, “Hãng xe này vừa ra cách đây không lâu, trên thế giới chỉ có hơn 30 chiếc, nếu như thu hẹp phạm vi lại, chỉ tính ở Trung Quốc thì chỉ còn lại 8 chiếc xe.”

Thẩm Tư Thanh hỏi, “Nếu thu hẹp lại phạm vi ở Tây Thành thì còn bao nhiêu chiếc?”

Thám tử tư hơi đẩy mũ, bình tĩnh nói, “Còn 5 chiếc!”

“Chủ nhân của những chiếc xe đó là ai?” Thẩm Tư Thanh nhíu mày, tiếp tục hỏi.

Thám tử tư hơi ngập ngừng, “Chuyện này... cái này cần có thêm thời gian điều tra mới có thể biết được, nhưng trước mắt thì manh mối cũng đã rõ, tìm ra người cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi!”

“Cần bao nhiêu lâu?” Thẩm Tư Thanh hỏi.

Thám tử tư trả lời, “Ít nhất 2 ngày là có thể xong!”

“Được, tôi đợi tin tức từ phía các anh!”

Sau khi thám tử tư ra về, Thẩm Tư Thanh ngồi dựa trên ghế sofa, mắt nhắm nghiền, trông có vẻ mệt mỏi.

Tịnh Hàm sau khi giải quyết xong công việc được giao liền vào trong phòng chờ, nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của hắn, không khỏi cảm thấy đau lòng.

Tịnh Hàm rất hiếm khi nhìn thấy hắn như vậy, nhất thời không biết nên nói gì. Đang định quay đi pha cho hắn tách cà phê, Tịnh Hàm bỗng nghe thấy hắn hỏi: “Lúc này trong cuộc họp cổ đông cậu có thấy Tùy Vũ Thần ở đó hay không?”

Giọng nói hơi trầm, uể oải và bất lực.

Tịnh Hàm quay lại, lúc này mới nhìn thấy tuy đầu mày của hắn đã dần ra không ít nhưng nếp nhăn trên trán vẫn hằn sâu.

“Ông ta có đến, nhưng khi nghe chỉ thị của anh thì ông ta cũng đã về ngay.” Tịnh Hàm chần chừ nói, “Tổng giám đốc, nhìn anh rất mệt mỏi, hay là anh vào phòng ngủ một lúc đi, hướng hồ hôm qua anh cũng đã thức nguyên đêm rồi! Nếu bây giờ anh còn gắng sức, tôi e sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Giương mặt Thẩm Tư Thanh dần dần thoải mái hơn, nhưng vẫn điềm tĩnh đến dọa người, “Không cần lo cho tôi...”

Tịnh Hàm thở dài, nhẹ giọng nói, “Dù sao thám tử tư cũng đã chắc chắn sẽ tìm được cô Tô, anh cũng đừng lo lắng quá, cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

Thẩm Tư Thanh nghiêm mặt, bên ngoài mặt không bộc lộ quá nhiều cảm xúc, nơi đáy mắt vẫn luôn là vẻ bình thản, tĩnh lặng trước mọi sóng gió. Một lúc sau hắn mới khẽ nói, “Cậu ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

Tịnh Hàm thở dài, tuy lo lắng cho Thẩm Tư Thanh, thế nhưng là lệnh thì hắn cũng phải tuân theo, cúi đầu chào một tiếng, sau đó Tịnh Hàm liền xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Tư Thanh ngồi chờ dần như bức tượng gỗ, tiếng kim đồng hồ vang lên đều đặn, đánh vào lồng ngực hần, cùng lúc đó trái tim hần như bị một chiếc đinh rất dài cắm xuyên qua, đến hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Người con gái đó đã rời khỏi thế giới của anh. Đêm hôm qua hần không muốn trở về biệt thự, bởi vì hần không muốn chấp chận căn nhà đó đã không còn một chút hơi thở nào của cô, căn nhà quạnh vắng. Cảm giác này đối với hần mà nói, cực kỳ tồi tệ!

Ánh đèn neon rực sáng, toàn bộ tia sáng đều được bung ra hết, đồ nghiêng lên tấm bình phong cách đó không xa, khiến cho cánh hoa trắng muốt cũng bị nhuộm một màu đỏ nhừ mắt.

Thẩm Tư Thanh đi tới trước tấm bình phong, bắt giác giờ tay vuốt nhẹ lên cánh hoa, ngón tay anh dường như cũng thấm cả hương hoa. Hần nhìn mãi nhìn mãi, tựa hồ gặp lại Tô Mộc Cẩm nơi ngổ nhỏ năm còn học đại học.

Trên con ngõ dài, cô cứu hần khỏi đám lưu manh. Chính vì cuộc gặp gỡ bất ngờ đó, đã là sợi chỉ đỏ liên kết hần và cô, từ đó hần mới quyết định sẽ không giờ buông tay cô. Hần không muốn hỏi cô cứu hần để làm gì, cũng không muốn biết cô tại sao cô lại đồng ý hẹn hò với hần. Hần chỉ biết, từ sau khoảnh khắc ấy, hần sẽ nắm chặt tay cô. Hần đi tới đâu thì cô cũng phải ở bên cạnh hần.

Trên sân thượng năm ấy, cô yên lặng ngồi trên ghế, còn hần thoải mái nằm trên đùi cô. Tuy rằng đang ngủ, nhưng ánh mắt vẫn chốc chốc mở ra nhìn cô. Gió nhẹ thổi qua, vô số những cánh hoa tuyết cầu rơi rụng là tả. Giữa cảnh hoa rơi, cô đẹp như tiên nữ. Khi cả một bông hoa tuyết cầu rơi vào lòng cô, nụ cười trên môi cô thậm chí còn đẹp hơn cả hoa.

Hần chưa bao giờ nghĩ nụ cười của một người con gái lại có thể rực rỡ, làm ấm lòng người đến thế.

Thế nhưng, kỷ niệm, khi bóc hết lớp giấy đường ngọt ngào, ném tới phần đắng chát thì tất cả đều đã không còn ý nghĩa.

Đang chìm trong mạch suy nghĩ, điện thoại bên cạnh bỗng vang lên. Trong không gian u tịch này, tiếng chuông ấy vô cùng đình tai, nó làm cho hần giật nảy mình, tay chợt run lên.

Nhìn tên hiển thị trên màn hình, không hiểu sao Thẩm Tư Thanh lại cảm thấy trống rỗng, giống như đang thất vọng, đợi một lúc sau, hần mới cảm máy, nhận điện thoại, “Có chuyện gì?”

Đầu bên kia hơi ngưng một lát, nhưng giây sau liền lên tiếng bất mãn, “Giọng điệu cái kiểu gì vậy? Anh gọi điện khiến mày khó chịu đến vậy sao?”

“Vào vấn đề chính...” Thẩm Tư Thanh lạnh nhạt ngắt lời.

“Đúng thật là...” Đối phương giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Phải có chuyện thì mới gọi được cho mày hay sao?”

“Không có chuyện gì thì tôi cúp máy!”

“Khoan... khoan đã...” Đối phương vội vàng nói, “Anh chỉ muốn mời mày ra ngoài hàn huyên tâm sự thôi mà...”

Còn chưa nói hết câu, trong điện thoại liền vang lên tiếng “Đô đô” cắt đứt liên lạc. Đối phương cứng họng, đứng hình, còn Thẩm Tư Thanh chỉ bình tĩnh hạ tay, nhét điện thoại vào túi quần, đi ra khỏi phòng chờ, mọi hành động đều rất lưu loát.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Đây là đâu?

Tùy Lỗi nhìn chiếc điện thoại vừa bị cắt đứt, trong lòng âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thằng nhóc này hôm nay bị gì vậy chứ?”

Sau đó anh đứng dậy, đi vào trong phòng, trên chiếc giường lớn, có một cô gái đang hôn mê vẫn đang nằm ngủ, bên cạnh có một người giúp việc.

Anh bèn hỏi, “Không phải bác sĩ nói ngày hôm nay cô ấy sẽ tỉnh sao? Sao đến bây giờ vẫn im lìm như vậy?”

Người giúp việc cúi người, cung kính nói, “Thưa cậu, chuyện này tôi cũng không rõ lắm.”

Tùy Lỗi thờ dãi, phát tay, “Thôi chị ra ngoài đi, để tôi canh cô ta!”

“Vâng, vậy tôi xin phép!” Người giúp việc cúi người, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Sau khi người giúp việc lui ra, anh mới từ từ ngồi xuống ghế, nhìn người con gái đang ngủ say trên giường, khuôn mặt anh hiện lên chút phiền não.

Ngày hôm đó, anh chỉ tình cờ đi ngang qua Thiên Tân để giám sát công trình một chút, thế nhưng không ngờ lại đụng phải một cô gái không đứng từ đâu ngất ở trước xe của anh.

Thế là Tùy Lỗi đành phải đưa cô về nhà của mình, thế nhưng khi thay quần áo cho cô, anh đã nhìn thấy những dấu hôn chi chít trên người của cô, lúc này anh mới bàng hoàng gọi bác sĩ đến.

Sau khi bác sĩ khám xong, anh đều cảm thấy ánh mắt của ông ta nhìn anh có cái gì đó rất kỳ quái, khi anh hỏi nguyên nhân thì ông ta mới đưa kết quả cho anh rồi nói, người phụ nữ đó đã bị xâm hại tình dục rất nhiều lần, khiến cho phần bên dưới đã bị rách ra, cơ thể suy nhược do không chịu được áp lực, tinh thần bị ảnh hưởng.

Về phần sơ bộ thì như vậy, còn bên trong cơ thể có bị ảnh hưởng hay không thì cần phải có những thiết bị ở bệnh viện mới có thể chuẩn đoán được.

Bây giờ nhìn lại người con gái trên giường, có chút thương hại, tuy rằng anh không biết cô là ai, thế nhưng một cô gái đáng thương như vậy, chắc chắn đã chịu cú sốc rất lớn mới có thể chạy ra đường rồi ngất xỉu trước xe của anh.

Tô Mộc Cầm cứ ngỡ mình chìm vào một giấc mộng rất dài, không bao giờ tỉnh lại được nữa, trong mộng cô nhìn thấy ba mẹ của mình, thấy mình trở về lúc còn nhỏ, lúc đó, cô là một đứa trẻ có được tất cả mọi thứ, có ba mẹ yêu thương, có thân phận giàu sang, có người người kính nể.

Tô Mộc Cầm cứ nắm tay ba mẹ cô bước mãi, bước mãi, cho đến khi đến một cánh cửa gỗ, ba mẹ cô đột nhiên cúi xuống nói với cô, “Cầm Cầm, ba mẹ phải đi rồi, con ở lại ngoan nhé!”

Ngay khi dứt lời, cô đột nhiên bị đẩy vào cánh cửa tối om, sợ hãi gào khóc muốn mở cánh cửa ra nhưng dù có gắng sức cỡ nào cô cũng không thể mở được. Rồi đột nhiên nó biến mất, cô không biết phải làm sao, ngồi co ro trong khoảng không vô định, khóc mắt ướt nhẹp.

“Ba mẹ ở đâu rồi, con sợ lắm!”

Giây phút cô tưởng chừng như chỉ còn lại mình trên thế giới này nữa, thì bỗng nhiên có một hoàng tử xuất hiện trước mặt cô, chàng hoàng tử có khuôn mặt quen thuộc, nụ cười tựa như nắng mai, ôn nhu chia bàn tay rắn chắc ra trước mặt cô. Tô Mộc Cầm lau khuôn mặt chứa đầy nước mắt, bàn tay nhỏ bé đặt trong bàn tay rộng lớn của hoàng tử, trên môi bất giác mỉm cười ngọt ngào, chàng hoàng tử đặt lên bàn tay nhỏ bé của cô một nụ hôn nhẹ nhàng, rồi bỗng chốc cô biến thành một nàng công chúa, thân hình biến lớn thành một người thiếu nữ hai mươi tuổi.

“Mộc Cầm, anh yêu em!”

Hạnh phúc tràn ngập trong lồng ngực, sau đó chàng hoàng tử nhẹ nhàng ôm cô, rồi dẫn dắt cô vào một cánh cửa khác, không gian bên trong sâu thẳm đen ngòm như miệng của một con quỷ dữ.

Tô Mộc Cầm sợ hãi, níu lấy cánh tay của người hoàng tử, thế nhưng chàng ấy chỉ cười mỉm, đẩy cô vào cánh cửa đen ngòm kia. Cô cố níu lấy mảnh áo choàng của chàng hoàng tử, thế nhưng dù có vói tay thế nào, thứ cô cầm cũng chỉ là khoảng không vô định. Thế giới bỗng chốc sáng choang, cô bàng hoàng nhìn xung quanh, khung cảnh trước mắt lại biến thành căn phòng trong ngôi biệt thự ở Thiên Tân kia. Cô lùi lại vài bước, sự đau đớn trong lồng ngực đâm đau mắt cô, một giọt nước mắt nóng hổi rơi trên nền đất.

Lưng đụng phải một thứ gì vừa nóng hổi, vừa rắn chắc, cô hoảng hốt quay đầu lại, trước mắt là khuôn mặt của chàng hoàng tử, thế nhưng ánh mắt người đó nhìn cô lại mang một sự lạnh lẽo đến thấu xương.

“Anh...” Giọng cô như nghẹn lại trước sự xuất hiện đột ngột của hắn.

Thẩm Tư Thanh! Chàng hoàng tử đó hóa ra là Thẩm Tư Thanh!

Thế nhưng người trước mặt lại không phải là một hoàng tử ôn nhu, dịu dàng mà hắn là ác ma.

Thẩm Tư Thanh từng tiến lại phía cô, một cổ áp lực đè nén lên thân hình nhỏ bé.

Cô hoảng sợ lùi lại từng bước, không ngừng kêu lên, “Đừng tiến lại đây... đừng lại đây...”

Thế nhưng Thẩm Tư Thanh giống như không hề nghe thấy lời cầu xin của cô, thân hình to lớn ép cô xuống dưới giường, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, từng chữ lạnh lẽo phun ra khỏi miệng, “Tôi sẽ giam cầm cô suốt đời, cô đừng hòng sẽ rời khỏi tôi!”

“Đừng...không...” Hoàng sợ hét lên, từ trong giấc mộng, cô đột nhiên kinh hoàng tỉnh lại, trên trán đầm đìa mồ hôi.

Tùy Lỗi ngồi ở bên cạnh hơi kinh ngạc, đỡ lấy người cô, “Cô không sao chứ?”

Tô Mộc Cầm bình tĩnh điều chỉnh lại hơi thở, thế nhưng lồng ngực vẫn không ngừng phập phồng gấp gáp, cô ngược đôi mắt mù mịt nhìn xung quanh, “Đây là đâu?”

“Đây là phòng của tôi! Hai ngày trước cô bỗng nhiên ngất xỉu trước xe tôi, cho nên tôi đã đem cô về đây!” Tùy Lỗi giải thích nghi vấn của cô.

Tô Mộc Cầm hơi quay lại nhìn Tùy Lỗi, nhớ đến cảnh tượng hai ngày hôm trước, đôi mắt hơi co rụt lại, cô hít sâu một hơi, hơi cúi đầu, “Cảm ơn anh đã

cứu tôi!”

Tùy Lỗi mỉm cười, nói, “Không có gì... Tôi cũng chỉ động lòng trắc ẩn thôi!”

Sau khi Tùy Lỗi nói xong, căn phòng lại rơi vào mảnh tĩnh lặng, cô hơi cúi người, trong lòng rối bời không biết nên phải nói gì, chỉ có thể yên lặng.

Tùy Lỗi cũng cảm thấy không khí có chút ngưng trệ, mới mở miệng đánh tan bầu không khí trầm lắng này, “Cô có đói bụng không? Tôi kêu người làm chuẩn bị thức ăn cho cô.”

Tô Mộc Cầm trả lời, “Vây làm phiền anh rồi!”

Tùy Lỗi cũng chỉ cười, quay ra ngoài phân phó với người giúp việc.

Tuy rằng thám tử tư nói rằng sau hai ngày có thể điều tra ra chủ nhân của 5 chiếc BMW kia, thế nhưng chưa tới một ngày, anh ta đã nhờ chuyên phát nhanh đem một tập hồ sơ đến công ty của hắn.

Lúc đó Thẩm Tư Thanh vừa mới từ phòng họp đi ra, thấy Tịnh Hàm có vẻ đứng ngồi không yên trước cửa phòng họp, hắn mới nghĩ đến điều gì đó, nhanh chóng bước đến gần Tịnh Hàm, bình tĩnh nói, “Xong rồi sao?”

Tịnh Hàm gật đầu, đưa cho hắn một tập tài liệu mỏng, kèm với vài tấm ảnh chụp, ngay sau đó hắn đã không suy nghĩ nhiều, lập tức cầm tập tài liệu đó, trở về phòng làm việc.

Thẩm Tư Thanh yên lặng đọc tài liệu, thế nhưng chưa được một phút, đầu mày của hắn đã nhíu chặt, bên trong tài liệu rõ ràng là tên của những chủ nhân của chiếc xe BMW X1 LWB kia thế nhưng lại có một cái tên quen thuộc đến mức hắn cảm thấy nghi ngờ.

Khẽ đóng lại tập tài liệu, Thẩm Tư Thanh trầm tư giây lát, cuối cùng hắn ngược mắt lên, nhìn khoảng không bằng cái nhìn giá lạnh, một lúc sau, hắn bấm điện thoại gọi cho Tịnh Hàm, “Ngay bây giờ cậu đi điều tra cho tôi một người.”

Sau khi cúp điện thoại, cả người Thẩm Tư Thanh mệt mỏi dựa vào ghế da, lông mày nhíu lại thành một đường, trông mắt co rút lại, đôi mắt ánh lên tia nhìn lạnh lẽo.

Hắn không tin, trên thế giới này lại có chuyện trùng hợp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cảm thấy thương hại cô gái này

Nếu như nói tuổi thơ của cô là một màu đen, thì sự trưởng thành của cô là một mảnh đen trắng.

Hôm sau, thời tiết ở Bắc Kinh càng trở nên khó hiểu. Buổi sáng có mưa nhỏ, tí tách thấm ướt hàng liễu xanh ngắt trước bậc thềm. Mưa rền gió dữ xong, sẽ để lại khung cảnh hỗn độn. Nhưng ít nhất, trước khi mưa tạnh, nó sẽ dần dần nhỏ đi, mềm nhẹ an ủi mảnh đất vừa bị nó tàn phá.

Cái lạnh mang theo mùi ẩm ướt của mưa tràn vào trong không khí rồi lại tạnh hẳn, để lại trên mặt đất một mùi tanh nồng, khó chịu.

Đôi lúc Tô Mộc Cầm nghĩ, cô cũng giống như chú chim bị gãy cánh, rơi xuống một cột buồm rách nát, phiêu lưu trên mặt biển phong ba. Không biết nơi đâu là bờ đối diện, không biết khi nào sẽ lật thuyền. Cô chìm nổi trong cuồng phong sóng lớn, nghe tiếng sóng gầm gào, nghe cành hoa thờ ơ. Mưa to hòa với mặt biển âm trầm, đón ý nói hòa xoay tròn không ngớt, cuồng phong gào thét, cuộn cuộn quấn lấy cột buồm tôi đang đậu.

Cuộc sống hiện tại, không phải những gì mà cô đang mong đợi, thế nhưng kể từ ngày bỏ trốn khỏi ngôi biệt thự ở Thiên Tân, cô cũng đã có những suy nghĩ bình tĩnh hơn.

Nghỉ ngơi cũng đã đủ, tinh thần của Tô Mộc Cầm hồi phục rất nhanh, sáng sớm tinh dậy cô đã có tinh thần đi dạo vườn hoa bên ngoài.

Tuy rằng đang ăn nhờ ở đậu, thế nhưng cô vẫn có cảm giác khá thoải mái.

Hoa viên này rất rộng, Tô Mộc Cầm chỉ mới đi được một phần ba hoa viên thế nhưng chân đã bắt đầu mỏi.

Tô Mộc Cầm tìm một gốc cây non, sau đó ngồi xuống, mưa vừa mới tạnh hẳn, ẩm ướt len vào quần áo của cô khiến cô bắt giác rung mình một cái.

Mây đen vẫn chưa thu hẳn.

Ngước nhìn bầu trời, bất giác cô lại nhớ đến Mạnh Hàn. Không biết hiện giờ anh như thế nào? Có trách cô hay không?

Trời trắng xóa màu mưa, mọi thứ đang lu mờ quá nhanh chóng.

Cô nhận ra ngàn ấy năm, tình cảm của cô dành cho anh không phải tình yêu, mà chỉ giống như tình thân, là sự ỷ lại của một người em gái đối với một người anh trai. Tồn tại giữa cô và anh, có lẽ không phải tình yêu mà cô đã từng mong đợi.

Đáy lòng bất giác nổi lên một trận chua xót, lúc này, cô chỉ muốn trốn tránh mọi việc. Cô đã quá mệt mỏi rồi, mọi thứ trước mắt, cô chỉ mong nó chỉ là một cơn ác mộng mà đến lúc cô phải tỉnh giấc để thoát khỏi.

Đang chìm trong sự yên tĩnh, cô đột nhiên mở hai đôi mắt đang khép chặt từ nãy giờ, quay lại nhìn con người ngồi bên cạnh, khóe môi bất giác nở nụ cười, nhẹ giọng nói, “Anh ngồi đây từ lúc nào vậy?”

Tùy Lỗi cười, không trả lời câu hỏi của cô, cũng thật ra, câu hỏi đó không cần phải có câu trả lời, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt, nhàn nhạt nói, “Cô khỏe hẳn rồi chứ?”

“Ừ.” Tô Mộc Cầm đáp lại, “Cảm ơn anh đã giúp tôi.”

“Câu nói này có vẻ cô rất thích nói thì phải?” Tùy Lỗi bật cười, hơi nhướn mày, “Cô khỏe là được, không cần phải mang ơn tôi vậy đâu! Chuyện này là tôi tình nguyện làm cũng không phải là bị cô ép buộc.” Tô Mộc Cầm bật cười, cảm thấy Tùy Lỗi là một người khá hài hước, cô gật đầu, hơi nghiêng người hỏi anh, “Hôm nay anh không đi làm sao?”

Tùy Lỗi mỉm cười trả lời, “Không, dù gì hôm nay công ty cũng không cần tôi.”

Cô hơi nâng khóe miệng, nhàn nhạt nói, “Công việc của anh cũng thật nhàn hạ.”

Anh gật đầu, hơi tò mò hỏi, “Vậy còn cô, trước đó cô làm gì?”

“Cũng chỉ là nhân viên nhỏ của một công ty thiết kế thời trang mà thôi!” Tô Mộc Cầm thờ dãi.

Tùy Lỗi kinh ngạc xen lẫn vui mừng, “Cũng thật trùng hợp, chúng ta lại cũng một chuyên ngành.”

Cô nhướn mày, khóe miệng nâng lên một nụ cười nhẹ như có như không, “Anh là một nhà thiết kế sao?”

Anh lắc đầu, hơi dịch chuyển chỗ ngồi, sau đó nói, “Tôi là cổ đông của một công ty thiết kế thời trang.”

“Ồ.” Cô kêu lên một tiếng, nhưng không phải là kinh ngạc với chức vụ của anh mà chỉ kêu một tiếng lấy lệ.

Sau tiếng kêu đó, bầu không khí bỗng nhiên lại trở nên yên lặng. Tùy Lỗi thấy nhàm chán, anh hơi nghiêng đầu nhìn nửa khuôn mặt của người con gái ngồi bên cạnh. Âm thầm đánh giá, vẻ ngoài của cô rất xinh đẹp, có lẽ là vẻ đẹp khiến bất cứ người đàn ông nào đều có thể rung động. Khuôn mặt nhợt nhạt ngày hôm qua, hôm nay đã có chút sắc hồng, tuy nhiên đôi môi vẫn trắng đến dọa người.

Anh hơi thờ dãi một hồi, cảm thấy thương cảm cho người con gái này, xảy ra chuyện như vậy, vậy mà ngoài mặt cô vẫn cố nở nụ cười thản nhiên, nhưng anh vẫn cảm nhận được, trong nụ cười của cô có cái gì đó thật trống rỗng.

Hít một hơi, Tùy Lỗi đột nhiên đánh tan bầu không khí yên lặng này, “Sau khi khôi phục lại, cô tính sẽ làm gì?”

Trong trường hợp này, anh cũng chỉ có thể nói như vậy! Nhưng nếu như cô muốn, cũng có thể ở lại đây.

Tô Mộc Cầm hơi trầm ngâm, cô cúi đầu xuống, che đi ánh mắt bất lực của mình, sau đó mời nhàn nhạt nói, “Có thể tôi sẽ trở về Mỹ.”

Có lẽ cô nghĩ việc trở về Mỹ sẽ là cách giải quyết tốt nhất cho mối quan hệ hiện tại giữa cô, Thẩm Tư Thanh và cả Mạnh Hàn.

Có thể sau này cô sẽ không bao giờ gặp lại hai người đó, thế nhưng cô cho rằng, cách giải quyết của mình là tốt nhất. Không lặp lại cũng tốt, vì nếu như gặp lại, cả cô và hai người đàn ông kia đều sẽ tạo nên đau khổ cho nhau.

Lúc này Tùy Lỗi mới phát giác được tâm trạng của cô không tốt, anh hơi thiếu tự nhiên, đột nhiên hỏi một câu không hề ăn nhập, “Biết cô lâu như vậy rồi, thế nhưng hình như đến bây giờ tôi vẫn chưa biết được tên của cô.”

Tô Mộc Cầm hơi kinh ngạc, lúc này mới có chút phản ứng, nhìn Tùy Lỗi, đôi mắt sáng như hai viên ngọc lấp lánh, cô muốn đùa một chút nhưng lại không thể gượng ép bản thân, giọng nói vô lực khẽ cất lên, “Tôi tên là Tô Mộc Cầm.”

“Mộc Cầm, tiếng đàn của những cánh đồng, tên thật hay.” Lời khen ngợi của Tùy Lỗi không phải là giả, anh hơi nghiêng người, dời ánh mắt cương nghị của một người đàn ông trưởng thành nhìn vào cô, “Tôi là Tùy Lỗi.” Khi nghe tên anh bỗng nhiên cô buột miệng, “Bại hoại?”

Khóe môi đang dương lên của Tùy Lỗi bỗng chốc biến thành hóa thạch, cứng đờ không một chút nhúc nhích, lúc sau anh mới hoàn hồn, hơi hắng giọng, “Tôi không phải là bại hoại, mà từ Lỗi của tôi là bộ thạch mười nét, là lỗi trong lỗi lạc, là tài cán hơn người, tâm địa quang minh.”

儡: từ Lỗi mà Tô Mộc Cầm hiểu lầm, là bộ nhân 15 nét, có nghĩa là bại hoại, gầy gò hoặc tiều tụy.

磊: từ Lỗi trong tên của Tùy Lỗi, bộ thạch 10 nét, có nghĩa là lỗi lạc, cao lớn hoặc là nhiều đá.

Lúc này Tô Mộc Cầm mới biết mình lỡ lời, khoe miệng không tự chủ được mở rộng ra, bật cười thích thú, thấy khuôn mặt Tùy Lỗi hơi đỏ mặt, lúc này cô mới hắng giọng nói, “Tôi cũng chỉ là buột miệng mà thôi, anh đừng để bụng.”

Tùy Lỗi thờ dài, bất đắc dĩ nói, “Dù gì tôi cũng quen với trường hợp như vậy rồi.”

“Vậy là có nhiều người vẫn gọi anh là tên bại hoại sao?” Cô bật cười lần nữa.

Tùy Lỗi nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt đã đen khịt, nhưng anh không tức giận mà ngược lại còn cười, “Cô là người đầu tiên dám nói tôi như vậy đấy!”

Tô Mộc Cầm hơi mỉm cười, cứ tưởng rằng Tùy Lỗi sẽ tức giận nhưng không ngờ lúc sau anh lại trở nên vui vẻ như vậy, hơi thờ dài một tiếng, lúc này cô mới quay sang đánh giá người đàn ông bên cạnh.

Khuôn mặt của Tùy Lỗi khá đẹp trai, khuôn cằm cương nghị, đôi mắt sâu hút có chút tinh tường, khoe miệng luôn luôn có một độ cong nhất định, một người đàn ông như vậy nhất định có rất nhiều người theo đuổi.

Tùy Lỗi bị cô nhìn chăm chú như vậy cảm thấy có chút mất tự nhiên. Thật lòng mà nói, anh thừa nhận Tô Mộc Cầm là một mỹ nhân. Được một mỹ nhân nhìn không chớp mắt như vậy, người đàn ông nào cũng sẽ cảm thấy hạnh diện.

“Tùy Lỗi, anh có người yêu chứ?” Tô Mộc Cầm đột nhiên nhẹ nhàng hỏi một câu.

Tùy Lỗi bị cô hỏi mà sững sờ, “Gì cơ?”

Tô Mộc Cầm cũng đã lấy lại tinh thần một chút, một lúc sau khẽ nở nụ cười khó, “Tôi đang hỏi chuyện vợ vẫn gì thế này...” Cô có chút tự giễu cợt mình, “Đàn ông có địa vị cao như mấy người các anh, có thể toàn tâm toàn ý yêu một người phụ nữ thật sự là chuyện rất khó.”

Những lời của cô lúc trước khiến Tùy Lỗi có chút mơ hồ, đến giờ anh mới hiểu ra ý tứ trong câu hỏi của cô, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Toàn tâm toàn ý yêu một người? Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện này, chẳng lẽ cô muốn nói...” Anh khẽ dừng lại một chút rồi tiếp, “...Bạn trai của cô?”

Nụ cười có chút miễn cưỡng trên môi Tô Mộc Cầm rốt cục cũng biến mất, cô khẽ cúi đầu, không nói thêm lời nào.

Tùy Lỗi cũng cảm nhận được bầu không khí có chút cứng nhắc, không biết Tô Mộc Cầm đã xảy ra chuyện gì với bạn trai của cô ấy, thế nhưng anh có thể cảm nhận được đáy mắt cô toát lên vẻ bi thương.

“Đàn ông dù thế nào vẫn cứ là đàn ông. Thân phận địa vị chỉ là mục tiêu mà họ cố gắng đạt được thôi. Đó đã trở thành bản chất của đàn ông rồi. Đàn ông cũng vậy, phụ nữ cũng vậy, đã là bản tính thì không có cách nào thay đổi được. Nếu như một người đàn ông yêu một người phụ nữ, rất đơn giản, anh ta sẽ trở nên điên cuồng vì cô ấy. Vì cô ấy có thể làm tất cả mọi chuyện chỉ mong cho cô ấy được vui, nhưng nếu là một người đàn ông có tính chiếm hữu cao, anh ta nhất định sẽ không để cô ấy rời xa mình, chỉ đơn giản vậy thôi.” Tùy Lỗi vừa cười vừa nói.

“Thật vậy sao?” Tô Mộc Cầm nghe xong trong lòng lại càng cảm thấy bi thương. Sự điên cuồng, sự cuồng ngạo, si mê như vậy, tại sao cô không nhận thấy chút gì trên người Thẩm Tư Thanh. Có lẽ, đúng như Tùy Lỗi nói, đàn ông khi yêu mới có thể như vậy, thế nhưng những hành động của hắn đã dẫn vượt qua phạm vi giới hạn của cô...

“Có lẽ là vậy...” Tô Mộc Cầm khẽ mấp máy môi, lạnh nhìn những đám mây đen trên bầu trời, “Tôi đã làm rất nhiều việc, kết quả lại phát hiện ra, những chuyện mình làm đều là sai lầm. Giờ nghĩ lại thấy thật đáng buồn.”

Tùy Lỗi không hiểu ý nghĩa trong lời nói của cô là gì, thế nhưng khi anh trông thấy khuôn mặt đầy vẻ ưu sầu của cô, trong lòng cũng cảm thấy rất khó chịu. Tuy nhiên có đôi khi, không cần nói điều gì vẫn có thể đáng giá hơn bất kỳ câu nói nào... Vì vậy lúc này anh chọn cách im lặng!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Gia đình Tùy Lỗi

Lúc Tô Mộc Cầm thức dậy đã là buổi sáng sớm, sau khi vệ sinh xong, cô liền ra khỏi phòng ngủ, vừa sải bước chân tiến vào phòng ăn, cô liền giật mình đứng sững như trời trồng.

Không hiểu sao ngày thường, trong căn biệt thự này cô chỉ biết đến sự tồn tại của Tùy Lỗi và mấy người giúp việc, nhưng bây giờ trên bàn ăn lại xuất

hiện thêm ba người nữa, nhìn có vẻ lạ lẫm, chỉ có một người khá quen thuộc đang ngồi bên cạnh ba người kia đó là Tùy Lỗi.

Trong lúc nhất thời cô không biết phải phản ứng như thế nào...

Mọi người trong phòng ăn dường như cũng phát hiện được có chuyện gì đó bất thường, đồng loạt nhìn về phía Tô Mộc Cầm...

Cô gái nhỏ đang ngồi bên cạnh Tùy Lỗi bắt kịp tình huống rất nhanh, lập tức nhủ mày nhìn cô, hỏi người đang ngồi bên cạnh, “Tùy Lỗi, cô ta là ai vậy?”

Sau khi cô gái nhỏ đó lên tiếng, lại có một thanh âm khác vang lên...

“Tiểu Lỗi, con đưa cô gái nào về nhà đó?”

Tô Mộc Cầm bắt giác quay về hướng phát ra âm thanh.

Một phụ nữ ăn mặc sang trọng, người phụ nữ này, dường như không thể nhìn ra được tuổi thật, làn da sáng mịn như băng tuyết cho thấy bà ta cực kỳ xem trọng việc giữ gìn chăm sóc, mái tóc vàng đẹp đẽ được búi cao sau gáy, trên khuôn mặt điển hình của người đẹp Trung Quốc, không có lấy một nụ cười, đôi mắt xanh biếc sâu thẳm nhìn Tô Mộc Cầm một cách dò xét.

Đám người làm đứng bên cạnh dường như rất kính cẩn.

Người đó chính là mẹ của Tùy Lỗi hay sao?

Chỉ thấy bà ta yên lặng quan sát cô, ánh mắt hướng về phía Tô Mộc Cầm toát ra vẻ lạnh lùng khôn tả.

“Tiểu Lỗi, cô gái này là ai?”

“Mẹ, đây là Tô tiểu thư!” Tùy Lỗi hơi nhếch môi, một chút cũng không giấu giếm, thẳng thắn giới thiệu chỉ bằng một câu.

“Tô tiểu thư?” Ánh mắt sáng như dòng điện của Thẩm Mã Hi nhìn Tô Mộc Cầm, tuy không thấy chút gì là giận dữ nhưng lại xuyên thấu, khiến người ta không lạnh mà run.

Tận đáy lòng Tô Mộc Cầm không kiềm được, đã run lên một trận, cô đứng im tại chỗ, trên khuôn mặt xinh đẹp đã hiện lên vẻ khó xử, đặc biệt là ánh mắt của bà ta, so với ánh mắt của Tùy Lỗi thì hoàn toàn khác nhau.

Hai người họ có phải mẹ con không vậy? Hay là cô nghe lầm rồi?

Mà ánh mắt của người con gái bên cạnh Tùy Lỗi cũng không khác Thẩm Mã Hi là bao, giống như đều hận đem cô lên lò nướng, sau đó là mổ xẻ hết thân thể của cô ra.

Duy chỉ có ánh mắt của người đàn ông đã trạc tuổi ngồi bên cạnh mẹ của Tùy Lỗi là dịu hơn một chút, có lẽ ông ta là ba của anh, thế nhưng ánh mắt lạnh trâm của ông ta có cái gì đó rất khó đoán, điều đó lại càng khiến cô lo lắng hơn.

Bầu không khí bức bối bao trùm cả phòng ăn.

Tùy Lỗi thấy cô vẫn còn chần chừ đứng ở trước cửa, liền vội vàng đứng dậy, kéo một chiếc ghế trống, sau đó nói với cô, “Mộc Cầm, cô lại đây ngồi đi.” Tô Mộc Cầm ước mình có thể tàng hình được ngay lúc này, tuy rằng chưa tiếp xúc với mấy người bọn họ nhưng cô đã thấy bọn họ rất đáng sợ rồi, huống hồ gì bây giờ Tùy Lỗi lại nói cô ngồi chung với mấy người bọn họ, lại không khác gì “giao trứng cho ác”.

Tuy vậy, nhưng Tô Mộc Cầm bây giờ đã đứng trước cửa phòng ăn rồi, bây giờ bỏ đi có vẻ không hay lắm, cho nên cô chỉ có thể cắn răng, từ từ tiến lại, sau đó rất từ tốn ngồi xuống ghế.

Thế nhưng vừa mới đặt mông ngồi xuống, Tô Mộc Cầm liền nghe thấy tiếng hừ mũi oán hận của cô gái ở bên cạnh, lầm bầm nói, “Xi! Bộ không có tay chân sao? Đến tìm ghế để ngồi cũng cần có người giúp.”

Tùy Lỗi đứng bên cạnh tất nhiên sẽ nghe thấy, nhất thời lạnh lùng nhìn cô gái nhỏ kia, khiến cô ta giật mình im lặng, nhưng ánh mắt vẫn trừng trừng nhìn cô. Tuy nhiên cô chỉ mỉm cười đáp lại, cuối cùng nhận lại một cái liếc sắc bén.

Thanh âm của Thẩm Mã Hi lại tiếp tục vang lên...

“Tiểu Lỗi, con đem cô gái xa lạ này vào biệt thự để làm gì?” Ánh mắt của Thẩm Mã Hi tràn đầy vẻ cao ngạo và khinh người của tầng lớp quý tộc.

“Cô ấy không phải là người lạ, mấy ngày này Tô tiểu thư sẽ ở lại biệt thự này.” Tùy Lỗi trả lời.

Trong mắt Thẩm Mã Hi ánh lên một tia kinh ngạc, “Tùy Lỗi, con đang nói cái gì vậy hả?”

“Tại sao anh lại cho cô ta ở đây chứ? Vậy còn em thì sao?” Cô gái nhỏ bên cạnh đột nhiên kêu lên, dường như rất ầm ức, ánh mắt nhìn cô lại thêm mấy phần không thiện cảm.

Tùy Lỗi nhủ mảy, khất khe nói, “Phong Phàm, cô có quyền chất vấn tôi sao?”

“Em...” Phong Phàm nghẹn họng, nhất thời không nói được lời nào...

Thẩm Mã Hi hồ nghi nhìn Tô Mộc Cầm một lúc lâu rồi mới quay đầu về phía Tùy Lỗi: “Tiểu Lỗi à, mẹ thấy là con bận rộn đến mức nói năng lộn xộn rồi. Ở lại đây? Cô ta dựa vào đâu mà ở lại biệt thự này? Còn Tiểu Phàm thì sao? Con định sẽ để cho con bé chịu áp lực hay sao?”

Tô Mộc Cầm ép bản thân nhìn thẳng vào đôi mắt còn xanh hơn cả nước biển của Thẩm Mã Hi, không mềm yếu nhưng cũng không ngang ngạnh. Bà ta nói vậy là có ý gì, tuy rằng bà ta là mẹ của Tùy Lỗi, thế nhưng nếu như bà ta còn nói những lời khó nghe, cô cũng sẽ không nhân nhượng.

Tùy Lỗi dường như cũng cảm nhận được bầu không khí đã trở nên căng thẳng, nhủ mảy nói, “Phong Phàm với con không có quan hệ gì cả, còn Mộc Cầm là bạn của con, mẹ đừng làm khó cô ấy nữa được không?”

“Mẹ làm khó cô ta?” Trong giọng nói của Thẩm Mã Hi có chút bất mãn: “Mẹ làm khó cô ta ở điểm nào?”

Tùy Vũ Thần đang uống trà, nghe thấy giọng nói chua chát của Thẩm Mã Hi, nhất thời ông liền nhủ mảy, nghiêm nghị nói, “Bà cũng thôi được rồi đấy! Có ai lại dùng thái độ như bà để đối đãi với khách?! ”

Phòng ăn nhất thời im lặng, Thẩm Mã Hi không ngờ chồng mình sẽ đi nói đỡ cho Tô Mộc Cầm, trong lúc nhất thời không thể nói gì, gương mặt đều là bất mãn, còn Phong Phàm từ khi bị Tùy Lỗi mắng cũng đã im ru.

Tùy Vũ Thần liếc mắt đánh giá Tô Mộc Cầm, vẻ mặt không biểu lộ quá nhiều cảm xúc, “Nếu cô đã là bạn của Tùy Lỗi thì cứ tự nhiên ở lại đây, gia đình chúng tôi cũng sẽ tiếp đãi cô chu đáo.”

Tô Mộc Cầm hơi ngẩn người, lúc sau mới phản ứng để trả lời, “Cảm ơn bác.”

Tùy Vũ Thần hơi gật đầu, sau đó cũng không nói gì nữa, nhạt nhàn uống trà.

Thẩm Mã Hi thấy chồng mình như thế có hơi tức tối, da dẻ trên khuôn mặt co lại thành một nhúm. Cuối cùng, bà ta quay qua nhìn Tô Mộc Cầm, ánh mắt lộ vẻ không vui, nói: “Mấy ngày này cô ở lại đây, tốt nhất là hãy biết thân biết phận, Tùy gia không giống như những nhà bình thường, hy vọng là cô không gây ảnh hưởng xấu đến Tùy gia!”

Vàng trán Tô Mộc Cầm bắt gặp nhãn lại, thái độ gai góc của bà ta thật sự khiến cô khó mà chịu nổi. Mà hình như, từ lúc đầu đến bây giờ, cô đều không làm gì bà ta! Nếu vậy bà ta làm khó cô là vì điều gì? Hay là đang cho rằng cô là kẻ thứ ba phá hoại quan hệ giữa Tùy Lỗi và cô gái kia?

Có lẽ là vậy! Nếu không bà ta cũng không gay gắt với cô như thế!

“Vị phu nhân này, tôi và con trai bà chỉ là bạn bè thôi, đợi thêm vài ngày nữa tôi sẽ rời khỏi đây, sẽ không làm phiền đến tâm tình của bà đâu, xin bà yên tâm.” Giọng nói khể khạng của cô không khỏi có chút bất mãn.

Thẩm Mã Hi khẽ run lên, rõ ràng là không ngờ cô dám đối đáp.

Ngay cả Phong Phàm cũng trở bên sừng sốt, còn Tùy Vũ Thần lại chỉ nhướn mày, không biết cảm xúc ra sao.

Trong khi đó Tùy Lỗi tự nhiên lại thấy hứng thú, nhìn Tô Mộc Cầm, khóe môi kín đáo cong lên.

“Tốt nhất là như vậy đi!” Thái độ của Thẩm Mã Hi thể hiện rất rõ ràng, bà không thích cô gái này, thậm chí chẳng muốn nhìn lại cô ta một lần nào.

Phòng ăn dường như muốn biến thành một cái hồ băng đang bị lửa bao vây, sắp tan biến đến nơi.

“Mẹ tôi hơi vô lý một chút, cô đừng để ý!” Tùy Lỗi nói thầm bên tai cô.

Cự ly hơi gần khiến Tô Mộc Cầm co rụt cổ lại, Phong Phàm lại tưởng rằng cô và Tùy Lỗi đang làm chuyện mờ ám, tức đến run người lên, bàn tay nắm lấy cốc nước hơi dùng sức, phát ra tiếng kêu “kẹt kẹt”.

Tô Mộc Cầm liếc mắt thấy vậy, lại có chút hứng thú muốn trêu chọc cô ta, thế nên liền bắt chước Tùy Lỗi ghé sát vào tai anh, thì thầm, “Không sao, tôi sẽ không để bụng, có lẽ mẹ anh chỉ bất mãn thay cho cô bạn gái của anh thôi!”

Tùy Lỗi hơi ngẩn người, biết cô đang hiểu lầm mối quan hệ giữa anh và Phong Phàm, khóe môi khẽ nâng lên, nhẹ giọng nói bên tai cô, “Cô ta không phải bạn gái của tôi!”

Cảnh tượng trước mắt dường như muốn đốt mắt người nhìn, hai người một nam một nữ dính sát vào nhau, thì thầm nói chuyện tình tứ, người đàn ông thì dụi dằm ý cười, còn khuôn mặt cô gái lại e thẹn, ngượng ngùng. Dường như muốn bao nhiêu tình ý thì có bấy nhiêu.

Ánh mắt Thẩm Mã Hi đầy vẻ lạnh lùng, Tùy gia đã chọn được con dâu rồi, bà không thể để một cô gái không rõ lai lịch này qua lại với con trai của bà. Muốn bay lên ngọn cây để biến thành phượng hoàng à? Nằm mơ đi!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Đừng có uy hiếp tôi

Sau khi bữa cơm kết thúc, Tô Mộc Cầm không còn hứng chí ngồi tán gẫu với mấy người trong phòng ăn này nữa. Tuy xin ra ngoài trước không phải là phép lịch sự của một người khách, thế nhưng với bầu không khí nặng nề này, cô lại không hề muốn ở thêm một giây nào nữa.

Bây giờ cũng đã giữa mùa đông rồi, cái lạnh dường như lên tới đỉnh điểm, tuy rằng Tô Mộc Cầm đã mặc rất nhiều quần áo, thế nhưng cái lạnh vẫn xuyên thấu thấm vào trong da thịt. Một cơn gió nhẹ thổi qua, nhưng cũng đủ khiến cho cô run mình, lạnh đến tận óc.

Hôm nay tuyết không rơi, ban công cũng sạch sẽ nhờ người làm thường xuyên quét dọn, Tô Mộc Cầm muốn tỉnh táo một lúc, cho nên mới ra đây đứng, ở cạnh lan can có một cái ghế, cô chậm chậm ngồi xuống, ngắm cảnh vật xung quanh.

Cô ở nhờ trong ngôi biệt thự này cũng đã được bốn ngày rồi, suy cho cùng tuy rằng Tùy Lỗi rất thoải mái khi giúp đỡ cô, thái độ của anh cũng rất thân thiện, tuy mới chỉ gặp nhau mấy ngày, nói thẳng ra chỉ là người xa lạ, thế nhưng cô cảm thấy anh rất nhiệt tình giúp đỡ cô, thế nhưng tình hình bây giờ đã đổi khác, hiện tại căn nhà này còn xuất hiện thêm ba người nữa, tính cách của bọn họ khiến cô cảm thấy khó chịu, cô thật sự không muốn ở lại.

Chuyện cô nói với Tùy Lỗi là sau khi rời khỏi đây cô sẽ bay sang Mỹ, lần này cô cũng đã quyết tâm rồi.

Thật ra, cuộc sống đôi khi lại rất đơn giản, thế nhưng chúng ta cứ bắt nó phải phức tạp mà thôi.

Gió lạnh mang theo mùi hương thoang thoảng của hoa Cẩm Tú Cầu, Tô Mộc Cầm nhìn sang, lại phát hiện nơi xa xa phía gần cuối hoa viên có một khoảng đất trồng đầy những bông Cẩm Tú Cầu rực rỡ.

Cô từng đọc qua, có nhiều sự tích, truyền thuyết xoay quanh những đóa hoa kiêu diễm này. Theo một câu chuyện kể khá ly kỳ về tên gọi Hortensia của loài này là: nhà nghiên cứu thực vật Philibert Commerson vào giữa thế kỷ 18, đã cùng với một trợ lý và cũng là đồng nghiệp trẻ của mình tên là Jean Baret, đã cùng vượt qua cuộc hành trình gian khổ với những cơn bệnh rừng nhiệt đới ngột ngạt.

Thế rồi ở Tahiti họ đã tìm thấy loài hoa tuyệt đẹp mọc thành từng cụm to như cái chén lớn; nhưng cũng ở đó Jean Baret đã bị lộ khi “anh” cố tránh né những lời tán tỉnh của một tù trưởng Tahiti, vì thực chất Jean là Jeanne, một cô gái.

Kết thúc cuộc thám hiểm, người trợ lý vẫn ở cạnh và trở thành quản gia cho Commerson đến khi nhà nghiên cứu trút hơi thở cuối cùng. Jean Baret sau đó đã tái hôn và đổi tên mình thành Hydrangea Hortensia, chính là tên gọi theo phương Tây của hoa Tú Cầu.

Do vậy nhiều người cho rằng tên hoa được đặt theo tên gọi của nhân vật nữ trong truyền thuyết kể trên.

Thế nhưng cô lại nghe được có một truyền thuyết khác về hoa Cẩm Tú Cầu: Có một công chúa La Mã đã đến tuổi cập kê nhưng bao nhiêu người nhà Vua mai mối, công chúa vẫn không ưng thuận. Trong một chuyến kinh lý, gặp ý trung nhân trên đường, công chúa cầm hoa Cẩm Tú Cầu ném vào người mà nàng để ý.

Hoa Tú Cầu theo truyền thuyết này có tên dân gian là hoa Cầu Hôn.

Đang chìm trong mạch suy nghĩ, cô không để ý thấy có người đang đứng bên cạnh, tận đến lúc người đó lên tiếng cười khẽ, cô mới giật mình hoàn hồn quay lại nhìn. Thì ra là Tùy Lỗi, chắc là anh ta nói chuyện với ba người kia xong rồi. Cũng không biết mấy người đó nói chuyện gì, lúc này cô khá tò mò. “Anh và mọi người nói chuyện xong rồi sao?” Tô Mộc Cầm lên tiếng hỏi.

Tùy Lỗi gật đầu, mái tóc ngắn bị gió thổi rối tung, “Cô lên đây để làm gì vậy? Trên này rất lạnh đấy!”

Tô Mộc Cầm mỉm cười, sau đó nói, “Tôi chỉ muốn ra đây hít gió để bình tĩnh một chút.”

Ngừng một lúc, cô tiếp tục, “Có lẽ ngày mai tôi sẽ rời đi, dù gì cũng không thể ở đây mãi như thế được.”

“Cô đâu cần phải nghiêm trọng như vậy?” Tùy Lỗi vui đùa một chút, “Là vì mẹ tôi sao?”

Nghĩ đến giáng về xù lông nhím của Thẩm Mã Hi, cô đột nhiên muốn cười lớn, thế nhưng kìm nén một chút, khoe miệng giật giật ra nụ cười, “Cũng không hẳn vậy, thật ra tôi chỉ muốn đi khỏi chỗ này, sau đó nhanh một chút bắt đầu một cuộc sống mới.”

Tùy Lỗi hơi đau lòng, một cô gái sau khi gặp chuyện lại vẫn có thể suy nghĩ lạc quan được như thế, “Sau khi qua Mỹ, cô định sẽ như thế nào?”

Cô hơi nghiêng đầu suy nghĩ, bộ dạng trầm ngâm, “Trước tiên tôi sẽ tìm một công việc phù hợp với mình, sau đó sẽ dùng tiền đó tự nuôi sống bản thân mình.”

“Còn bạn trai cô thì sao?” Tùy Lỗi đột ngột hỏi.

Ngay lập tức, nụ cười trên khóe môi cô liền đông cứng...

Rõ ràng bạn trai của cô là Mạnh Hàn, thế nhưng khoảnh khắc Tùy Lỗi hỏi xong câu hỏi đó, trước mắt cô lại xuất hiện khuôn mặt của Thẩm Tư Thanh...

Điều này khiến cô rất chán ghét chính mình...

Tô Mộc Cầm cup mặt xuống, khóe môi nhàn nhạt ý cười chua chát, nói, “Tôi sẽ tìm cơ hội thích hợp để nói với anh ấy.”

Tùy Lỗi cảm nhận được có gì đó không ổn trong lời nói của cô, thế nhưng anh xét cho cùng cũng chỉ là người lạ, không nên soi mói quá kỹ đời tư của người khác.

Không khí đang trong lúc trầm mặc, thì đột nhiên có một giọng nói có chút hờn dỗi phát ra từ phía sau, “A Lỗi, anh đang làm gì với cô ta vậy!”

Cả hai người quay lại, phía sau là Phong Phàm, vẫn nét mặt mềm mại khi nhìn thấy Tùy Lỗi, thế nhưng khi quay qua cô, ánh mắt liền trở nên sắc bén.

Phong Phàm tiến lại, ôm lấy cánh tay của Tùy Lỗi, còn cố ý dựa sát bộ ngực của cô ta vào cánh tay của Tùy Lỗi, giọng nói ngọt ngào đến phát ngấy, làm nũng nói: “A Lỗi, mẹ anh kêu em nói với anh là đưa em về.”

Tô Mộc Cầm nuốt chút nữa là phụt cười, nhìn cái bộ dạng câu dẫn đàn ông của cô ta, cô không thấy phản cảm mà ngược lại lại cảm thấy có chút hài hước.

Tùy Lỗi nhú mày đẩy cô ta ra một khoảng khá xa, sau đó mới nghiêm nghị nói, “Xuống dưới kêu tài xế đưa về đi.”

“Em không muốn, dù gì em cũng là vị hôn thê của anh, ít nhất anh cũng phải đưa em về chứ? Coi như là bồi dưỡng tình cảm trước khi kết hôn.” Phong Phàm lại muốn tiến lại, nhưng Tùy Lỗi rất nhanh đã tránh né.

Chỉ vì mẹ anh muốn chọn bừa, Tùy Lỗi thờ dài...

“Phong Phàm, tôi nói rất nhiều lần rồi, quan hệ giữa chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác, còn chuyện kết hôn, đó chỉ là do mẹ tôi tự suy diễn, từ trước tới nay, tôi vẫn chưa có ý định thừa nhận chuyện đó.” Tùy Lỗi nói, hơi liếc sang Tô Mộc Cầm, tỏ ý bất đắc dĩ.

Tô Mộc Cầm cũng chỉ cười trừ...

Phong Phàm theo hướng mắt của Tùy Lỗi nhìn sang, nghiêng răng tròng mắt nhìn Tô Mộc Cầm, cảm thấy không cam lòng, dù gì cô cũng là tiểu thư trong gia đình quyền quý, còn Tô Mộc Cầm này dù gì cũng chỉ là người lạ. Trước đó cô cứ nghĩ người đàn bà này là bạn của Tùy Lỗi, ít ra thân phận cũng sẽ không tệ, thế nhưng sau khi hỏi người làm, cô mới biết được Tô tiểu thư mà Tùy Lỗi giới thiệu này cũng chỉ là một người lạ được Tùy Lỗi nhặt về. Với thân phận như vậy, còn muốn cướp vị hôn thê của cô sao? Đừng có nằm mơ!

“Anh không muốn kết hôn với em cũng không được ích gì đâu.” Phong Phàm cười khế, hơi nao nao rồi tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của anh, sau đó ngược ánh mắt vô tội lên, “Anh phải biết Tùy gia bây giờ rất cần đến sự hỗ trợ của Phong gia, nếu như em nói ba em rút lại tất cả vốn đầu tư, thì không phải công ty của ba anh sẽ gặp rắc rối sao? Anh nói có phải không?”

Tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng cô ta tức giận muốn chết, chẳng qua chỉ là một cuộc hôn nhân, người nào lại không biết sự lợi hại của Phong Phàm?

Ánh mắt Tùy Lỗi phát ra một tia lạnh lùng, nhìn về mặt giả dối của cô ta, trong lòng sinh ra chán ghét, “Đừng có uy hiếp tôi.”

“Em đâu có giám chứ?” Phong Phàm mỉm cười nói.

Tô Mộc Cầm yên lặng đứng bên cạnh cũng cảm nhận được bầu không khí có chút kỳ dị, theo như lời nói của Phong Phàm thì nhà họ Tùy và nhà họ Phong đã có hôn ước từ trước. Một cuộc hôn nhân chính trị! Như vậy cũng hạnh phúc được sao?

Trời sinh đàn bà lòng dạ hẹp hòi, nhất là Phong Phàm, làm sao cô ta có thể chịu để yên?

Tô Mộc Cầm mắt húng hóng gió, hơi thờ dài một tiếng, nói với Tùy Lỗi, “Hay là anh đưa Phong tiểu thư về đi, chắc cô ấy cũng mệt rồi.”

“Người ta đúng là đang rất mệt đấy, anh mau mau đưa người ta về đi.” Cô ta than thở nói, nhưng không kém phần quyến rũ.

Tùy Lỗi hơi nhú mày, “Được, tôi đưa cô về!”

Nghe thấy được sự thỏa hiệp của anh, Phong Phàm lập tức vui mừng, “Vậy để em xuống dưới chào ba mẹ.”

Tùy Lỗi nhướng mày, nhìn theo bóng lưng của cô ta, khó chịu càng lúc càng lớn. Anh hơi quay người lại phía Tô Mộc Cầm.

“Cô có muốn đi chung không? Dù gì cũng tiện đường, hay là mua vài thứ cho ngày mai đi.”

Tô Mộc Cầm nâng khóe môi, “Như vậy có tiện không?”

“Đương nhiên là tiện rồi, đừng để ý đến cô ta.” Tùy Lỗi trả lời.

Sau khi Phong Phàm chào hỏi mọi người xong, cô ta liền vui vẻ chạy ra xe, thế nhưng vừa mở cửa, cô ta liền nhìn thấy Tô Mộc Cầm đang ngồi vị trí đáng lẽ là của cô ta.

Tùy Lỗi chỉ tay ra phía sau, “Cô ra phía sau ngồi đi.”

Phong Phàm nhũn mày khó chịu, “Tại sao cô ta lại ở đây? Không phải anh nói sẽ đưa em về hay sao?”

Tô Mộc Cầm nhìn ở bốn phía xung quanh một chút, không khỏi than nhẹ.

“Lúc này tôi nói đưa cô về, nhưng không phải là một mình đưa cô về, cô đừng có hiểu lầm” Tùy Lỗi nói.

“Em...” Cô ta liền tức giận, Tùy Lỗi là cố ý chơi cô ta.

“Sao vậy? Cô không muốn về nữa sao?”

“Về, tất nhiên là về rồi!” Phong Phàm cắn răng, đồng sầm cửa lại, sau đó ra phía sau ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cô ta không phải loại người thuần khiết như cô nghĩ!

Phong Phàm lên xe, thái độ không vui của cô ta thể hiện rất rõ ràng, lúc đầu còn nghĩ rằng sau khi lên xe cô ta sẽ lại tiếp tục gây lộn, thế nhưng lại trái ngược với suy nghĩ của cô, Phong Phàm sau khi lên xe lại rất yên tĩnh, ngồi vào một góc, hình như là đang giận dỗi.

Tùy Lỗi không quan tâm đến dáng vẻ của cô ta, một đường lái thẳng đến biệt thự của Phong gia.

“Xuống xe đi, tới nơi rồi!” Tùy Lỗi lạnh nhạt nói.

Phong Phàm bước xuống xe, đi ra đứng bên cạnh cửa xe của Tùy Lỗi, dẫu môi nói, “Anh không định vào chào hỏi ba mẹ em hay sao?”

“Hiện giờ tôi còn có bạn, không tiện vào trong.” Tùy Lỗi nhàn nhạt nói, “Được rồi, cô vào đi, tôi còn có việc.”

Nói xong liền khởi động xe chạy đi, bỏ mặc dáng vẻ dầm chân tức tối của cô gái nhỏ phía sau.

Tô Mộc Cầm nhìn phía sau, rất nhanh liền quay lại hỏi Tùy Lỗi, “Anh như vậy không phải quá lạnh nhạt rồi sao? Dù gì cô ấy cũng rất thích anh.”

Tùy Lỗi quẹo tay lái, nâng khóa môi lạnh nhạt nói, “Cô ta không hợp với khẩu vị của tôi, loại tiểu thư nhà giàu chỉ biết dùng người để tiêu khiển không đáng được yêu.”

Tô Mộc Cầm kinh ngạc, không tin mà nói, “Không phải vậy chứ?”

Anh nhướn mày, trào phúng nói, “Cô có muốn nghe một chút chuyện của cô ta không? Đảm bảo khi nghe xong, cô sẽ tin những lời tôi nói.”

“Anh nói thử xem.” Cô gật đầu.

Tùy Lỗi nheo mắt, đáy mắt dường như đã rơi vào trong hố băng, lạnh lẽo vô cùng, anh chỉ kịp hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu kể lại câu chuyện, “Phong Phàm năm nay hai mươi sáu tuổi, tôi lớn hơn cô ta năm tuổi, gia đình tôi hợp tác với gia đình cô ta được bảy năm, cũng chính là lúc cô ta mười chín còn tôi hai mươi tư tuổi.”

Ngừng một lát, anh lại tiếp tục, “Lúc đó hai nhà Tùy - Phong đã hứa hôn với nhau, nhưng vì tôi có bạn gái, cho nên quyết định từ chối hôn ước.”

Tô Mộc Cầm ngồi bên cạnh, yên lặng lắng nghe.

“Cô đừng nhìn về bề ngoài để đánh giá cô ta, lúc đó bởi vì nhà cô ta giàu có, còn bạn gái cũ của tôi chỉ là một cô gái bình thường, cho nên bị Phong Phàm tính kế, cô ta cho bạn gái tôi uống thuốc kích dục.”

Dường như Tô Mộc Cầm có thể nghe thấy hơi thở của Tùy Lỗi có chút trở nên dồn dập, anh đè nén cảm giác bị thương, tiếp tục nói, “Sau khi uống xong, bạn gái tôi liền bị hai người đàn ông thay nhau cưỡng hiếp, bọn người đó là Phong Phàm bỏ tiền ra thuê, khi đó cô ta mới chỉ mười chín tuổi.”

Tô Mộc Cầm chấn kinh, cô hiểu cảm giác khi uống phải thuốc kích dục là như thế nào? Bởi vì cô cũng đã từng bị một lần! Nhớ đến đêm đó, trái tim Tô

Mộc Cầm đột nhiên đập dồn dập, lồng ngực đau đớn, hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Tùy Lỗi cảm thấy cô có chút không đúng, vội vàng lên tiếng, “Cô không sao chứ?”

Cô giật mình lắc đầu, cố gắng bình tĩnh cảm xúc của mình lại, run giọng nói, “Tôi... tôi không sao!” Anh hít sâu một hơi, thở nhẹ một tiếng sau đó hỏi, “Có phải cô thấy cô ta rất đáng hận hay không?”

Tô Mộc Cầm trầm mặc, “Bây giờ bạn gái cũ của anh như thế nào rồi?”

Tùy Lỗi cứng đờ người, ánh mắt dao động mãnh liệt, đột nhiên trong mắt nhiễm một mảnh thù hận, bàn tay để trên vô lăng bất giác siết chặt, bi thương nói, “Cô ấy chết rồi, là sau khi bị hai tên kia cưỡng bức, cô ấy đã cắn lưỡi tự sát.”

Liếc nhìn vẻ mặt thảng thốt của Tô Mộc Cầm, khuôn mặt thanh tú của anh dần dần hiện lên nụ cười châm biếm: “Là Phong Phàm đã hại chết cô ấy, mặc dù không phải trực tiếp, thế nhưng cũng là do một mình cô ta đứng đằng sau xúi dục.”

“Anh không báo cảnh sát sao?” Trên khuôn mặt cô bây giờ hoàn toàn là sự khó tin.

Trời ạ!

Mười chín tuổi không phải vẫn đang rất trẻ hay sao? Làm sao có thể làm ra loại chuyện này?

Tùy Lỗi lắc đầu bất lực, trong giọng nói chua chát còn có một tia ghét bỏ, là cái nhìn đáng sợ, ánh mắt căm hận và những lời lẽ tàn nhẫn, đau đớn như dao cứa phát ra, “Lúc đó nhà cô ta rất giàu có, chỉ cần dùng tiền là có thể bịt chặt tất cả đầu mối, đến một chút cũng không còn! Phía bên cảnh sát chỉ có thể kết luận do bạn gái tôi sử dụng chất kích thích sau đó bị hoang tưởng rồi tự sát mà chết! Đến một chút dính líu cô ta cũng không phải gánh chịu. Có nhiều lúc tôi tự hỏi, liệu sau chuyện đó cô ta có cảm thấy ăn năn, hối hận hay không? Thế nhưng trái lại cô ta còn vui vẻ đứng trước mặt tôi nói rằng 'Bây giờ chúng ta có thể đính hôn rồi!' có phải rất khôi hài hay không?”

Cả hai im lặng, dường như đang chìm vào thế giới riêng của chính mình, cuối cùng Tùy Lỗi nói, giọng trầm hẳn xuống: “Tôi kể ra chỉ muốn nói với cô, cô ta không phải loại người thuần khiết như cô nghĩ đâu!”

Tô Mộc Cầm im lặng. Cô rất hiểu tính huống của Tùy Lỗi. Một người đàn ông ảm áp như anh, cô có thể tưởng tượng khi anh đối diện với kẻ thù sẽ như thế nào? Nếu không tại sao anh lại tàn nhẫn với Phong Phàm đến như vậy?

“Xin lỗi! Thì ra là thế. Tôi không nên để anh nhớ lại chuyện đó!” Mọi suy nghĩ của cô về chuyện này bấy lâu vậy là sai hoàn toàn. Tô Mộc Cầm trở nên bối rối.

“Không sao, không phải do cô, là tự tôi muốn kể lại!” Tùy Lỗi dừng xe trước một siêu thị, quay đầu lại nói, “Tôi chỉ muốn kể ra để cô đề phòng cô ta một chút, nói không chừng cô sẽ là nạn nhân tiếp theo đấy.”

“Tôi?” Tô Mộc Cầm chỉ vào mình, kinh ngạc, “Tại sao chứ?”

“Cô ta thường thích hãm hại những cô gái quá gần gũi với tôi!” Tùy Lỗi giải thích.

“...” Hiện tại cô không biết nên sử dụng tổ hợp từ gì để trả lời Tùy Lỗi. Cô... gần gũi với anh ta? Chắc Phong Phàm mù rồi!

Bước xuống xe, hai người bọn họ vào siêu thị mua một chút đồ để chuẩn bị cho ngày mai.

Trên đường về biệt thự của Tùy gia, Tùy Lỗi mở miệng hỏi:

“Cô đã đặt vé máy bay chưa?”

Tô Mộc Cầm ôm chiếc túi chứa mấy đồ vật sinh hoạt, nhàn nhạt nói, “Tôi đã đặt rồi, vé một chiều!”

“Là vé buổi sáng sao?” Tùy Lỗi tiếp tục hỏi.

Tô Mộc Cầm gật đầu, đáp lại một tiếng, “Ừ!”

“Cô đặt vé một chiều là không bao giờ muốn quay lại Trung Quốc nữa! Cô có cần phải suy nghĩ lại không?” Tùy Lỗi buồn rầu hỏi.

Cô lại lắc đầu, “Tôi đã quyết định rồi, sẽ không suy nghĩ lại!”

Tùy Lỗi hơi trầm mặc, xe dừng lại ở một cột đèn đỏ, lúc này anh mới liếc mắt nhìn Tô Mộc Cầm, khẽ hỏi, “Cô có cần đi chào hỏi bạn bè trước khi đi không?”

Cô hơi ngẩn người, đầu dựa trên cửa sổ, ánh mắt liếc nhìn dòng xe cộ tấp nập chạy bên ngoài, một lúc sau mới nhàn nhạt nói, “Tôi không có bạn bè, chỉ có đồng nghiệp, à có một đồng nghiệp rất thân với tôi, có lẽ tôi nên nhắn cho cô ấy biết một tiếng.”

Anh thờ dài, không có bạn bè không phải là sẽ buồn chết sao?

“Vậy người thân của cô thì sao?”

Tô Mộc Cầm cứng đờ, đáy mắt xao động, cắn răng hơi tui thân nói, “Tôi không có người thân, từ năm mười tuổi tôi đã phải sống trong cô nhi viện rồi!”

“Tôi...” Tùy Lỗi kinh hoàng, lời 'xin lỗi' trong miệng dường như bị cái gì đó làm cho nghẹn lại, anh biết cô rất đáng thương, thế nhưng không ngờ cô lại có cuộc đời bi thương đến như vậy! Đã thế vừa rồi anh còn vô tình xé rách lớp màn thiếu sót của cô ra.

Hai người không biết nói gì, đều rơi vào trầm mặc, cho đến khi chiếc xe dừng lại ở cổng biệt thự, sau khi vào trong, anh mới thấy cái gì đó khác thường. Trong chỗ đậu xe, dường như có một chiếc xe quen thuộc đang đỗ ở đó.

Ngay lập tức Tùy Lỗi biết ngay là ai đến, nét hứng thú trên khuôn mặt xuất hiện rõ ràng, vội nói với Tô Mộc Cầm, “Hình như nhà tôi có khách quý đến chơi rồi!”

Tô Mộc Cầm không hiểu, cau mày nhìn anh, “Ai vậy?”

Tùy Lỗi nhếch môi cười, “Là em trai của tôi!”

Cô kinh ngạc, “Anh có em trai sao? Tôi còn tưởng anh là con một chứ?!”

Tùy Lỗi tháo dây an toàn, quay qua nhìn cô, sau đó giải thích, “Là em họ của tôi, không phải em ruột! Nhưng mà chúng tôi rất hiểu ý nhau!”

Tô Mộc Cầm nhún mày, hóa ra là vậy. Cô xuống xe, sau đó đi bên cạnh Tùy Lỗi vào trong nhà, người làm dường như tất bật hơn ngày thường, chạy tới chạy lui trong nhà, ở trong phòng khách, cô chỉ nhìn thấy vẻ mặt cười nhàn nhạt của Tùy Vũ Thần và Thẩm Mã Hi, còn người đàn ông kia đang quay lưng về phía cô, cho nên cô chỉ nhìn thấy được mái tóc đen của hắn ta.

Trái tim cô không hiểu sao lại đập rất mạnh, trong không khí thoang thoảng mùi bạc hà quen thuộc, ngay lúc này cô mới hoảng sợ như muốn bỏ chạy, nhưng ngay lúc đó người đàn ông đó lại quay đầu lại, ánh mắt chuẩn xác bắt lấy thân hình nhỏ bé của cô.

Ngay lúc đó, dường như sự tồn tại của thời gian cũng bị lãng quên.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Định mệnh đã an bài

Sau khi người đàn ông đó quay đầu, Tô Mộc Cầm bị kinh hoàng, bàn chân vô thức lùi về phía sau, ngạt nhiên mở to hai mắt.

Thẩm Tư Thanh, sao lại là hắn ta?

Sau khi bỏ đi, Tô Mộc Cầm đã nghĩ đủ mọi cách để không phải gặp lại hắn, ngay ngẫu mai thôi, khi cô rời khỏi đất nước này, hai người bọn họ cũng sẽ từ đó hoàn toàn chấm dứt. Thế nhưng có một chuyện cô không thể ngờ là bây giờ, ngay trong chính căn biệt thự này lại gặp lại hắn, mà trở trêu thay, hắn lại là em trai họ của người đã giúp đỡ cô.

Cô bất ngờ.

Trong đầu hỗn loạn.

Hai người nhìn nhau, thật lâu sau đó, cũng không nói chuyện, cũng không có người nào bước về phía trước.

Chớp mắt một ngàn năm, bình tĩnh đã cách một thế kỷ.

Dường như mọi người đều khó hiểu trước thái độ của cô, Thẩm Mã Hi vốn đã rất bất mãn, bây giờ chỉ có nước cong môi bắt bẻ cô, “Không thấy nhà tôi đang có khách hay sao? Cô còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Đôi mắt thâm thúy của Thẩm Tư Thanh xuyên qua không khí đậm đặc vào người Tô Mộc Cầm khiến cơ thể cô run rẩy, hai má tái nhợt không còn một giọt máu.

Mỗi một tế bào trên cơ thể, đều nhắc nhở cô những tổn thương cùng sỉ nhục mà hắn đã gây ra cho cô.

Nhưng cô nói với chính mình, quá khứ đã là quá khứ. Cô đã không còn là Tô Mộc Cầm yếu đuối trước kia. Ở trước mặt hắn, bất kỳ lúc nào cô cũng phải kiên cường, lúc nào cũng chuẩn bị tốt công tác chiến đấu.

Vì thế, cô thu lại ánh mắt, rất bình tĩnh gật đầu, sau đó xoay người lên lầu.

Tô Mộc Cầm xoay người, liếc cũng không liếc nhìn hần lấy một cái liền đi lên lầu, nhưng phía sau lưng vẫn cảm nhận được độ lạnh toát mà ánh mắt hần mang lại.

Đợi đến khi không còn thấy bóng lưng của cô, Thẩm Mã Hi mới lên tiếng khó hiểu, “Hôm nay cô ta bị gì vậy?”

Thẩm Tư Thanh thu lại ánh mắt, hơi cup mắt xuống, khóe môi hơi dương lên, “Cô ấy là ai vậy? Tại sao cháu chưa từng nhìn thấy cô ấy ở đây bao giờ?”

Thẩm Mã Hi xùy môi, nói thẳng, “Cô ta chỉ là được Tiểu Lỗi nhặt về thôi, bác còn chẳng biết gia cảnh cô ta thế nào, nhưng ở đây lâu như vậy chắc hẳn chẳng có gì tốt đẹp đâu.”

Tùy Lỗi thấy mẹ mình như vậy liền khó xử nói, “Mẹ à, con đã nói rất nhiều lần rồi, cô ấy là bạn con, mẹ đừng có như vậy nữa được không?”

“Mẹ nói như vậy có gì sai?” Bà ta rõ ràng bắt nạt.

Anh hơi thờ dãi nói, “Dù gì ngày mai cô ấy cũng sẽ đi Mỹ rồi, mẹ không thể để tính với cô ấy hơn một chút hay sao?”

Thẩm Mã Hi nhú mày hơi khó tin nhưng giọng điệu dường như đã hòa hoãn hơn nhiều, “Rời đi Mỹ sao? Vậy chắc không còn quay lại đây nữa! Như vậy cũng tốt, đỡ phải vướng chân con và Phong Phàm.”

Tùy Lỗi nghe thấy tên Phong Phàm, đầu tiên là mất hứng, sau đó chỉ biết trầm mặc thờ dãi chán nản.

Thẩm Tư Thanh cúi đầu, khóe miệng vương ý cười, nhìn đáng vẻ dường như đang chăm chú nghe nhưng không ai có thể thấy được đáy mắt hần đang dần dần lạnh toát. Ngày mai rồi đi, là đến Mỹ, một đất nước xa xôi, cô có lẽ đang rất muốn trốn hần, nghĩ đến đây, lòng ngực hần lại cảm thấy khó chịu, bàn tay để trên đùi cũng siết chặt.

Tùy Vũ Thần im lặng nãy giờ, cuối cùng cũng lên tiếng, “Việc công ty của cháu mua cổ phần ở một công ty trang sức bác cũng có nghe qua, chuyện đó, cháu định sẽ một bước thu mua công ty đó hay sao?”

Thẩm Tư Thanh nhấp một ngụm trà, khóe môi hơi cong lên, mang theo ý cười chế nhạo nhàn nhạt, nhưng chỉ là lướt qua, rất khó để phân biệt, “Chuyện thu mua chỉ là dựa trên lý thuyết, cũng chưa được đưa vào cuộc họp cổ đông, việc này truyền ra quả là không có căn cứ rồi.”

“Vậy sao?” Tùy Vũ Thần nhàn nhạt cười, nhưng sâu trong đáy mắt lại giống như có ngọn lửa đang lan ra.

Thẩm Mã Hi lại là người ngoài cuộc, nhất thời không biết chuyện gì, mặt mày vẫn tươi như hoa, vui vẻ nói với Thẩm Tư Thanh, “Hôm nay ở lại ăn cơm với gia đình bác đi, hiếm khi cháu mới tới đây chơi!”

Tùy Lỗi thấy vậy cũng nói xen vào, “Đúng đấy, ở lại ăn cơm với gia đình anh, tiện thể có một số việc cần hỏi cậu.”

Bình thường Thẩm Tư Thanh sẽ không đồng ý, thế nhưng hiện tại có chút khác cho nên liền gật đầu, ánh mắt hơi lướt qua lầu hai, sau đó nhàn nhạt trả lời “Được!”

Thẩm Mã Hi nghe thấy câu trả lời liền vui vẻ nói, “Được được, đã ở lại thì để bác kêu giúp việc làm mấy món thật ngon cho cháu!”

Sau khi nói xong, bà ta liền đứng dậy đi vào trong tìm người giúp việc.

Tùy Lỗi đang ngồi bên cạnh quay sang hỏi Thẩm Tư Thanh, “Sao hôm nay tự nhiên đến đây mà không báo trước vậy? Có chuyện gì sao?”

Tùy Vũ Thần ngồi đối diện hơi nhú mày, “Tư Thanh là người nhà của chúng ta, đến đây cũng cần gì phải báo trước?”

Tùy Lỗi nhìn ba mình, hơi cười trừ, “Có chuyện thì thẳng thắn nói mới đến, còn không thì cậu ta đến đây làm gì chứ?”

Thẩm Tư Thanh hơi cong khóe môi nói, “Em đến đây muốn nói chuyện công việc với anh! Còn không được sao?”

Tùy Lỗi nghe vậy, khóe miệng đột nhiên co quắp lại, lạnh lùng liếc qua Thẩm Tư Thanh, hơi hừ lạnh một tiếng.

Tùy Vũ Thần nâng tầm mắt lên, nhìn lại Tùy Lỗi một chút, mới cất giọng lãnh đạm nói, “Con cũng nên đi theo Tư Thanh học cách tiếp quản công ty đi, chỉ suốt ngày rong chơi, sau này Tùy gia đều dựa vào một mình con chống đỡ hết đấy.”

Tùy Lỗi thờ dãi chán nản, giọng điệu ngang phè, “Được được, con sẽ học, đến lúc đó sẽ không khiến ba thất vọng đâu.”

Tùy Vũ Thần hài lòng gật đầu, nói: “Bây giờ cha phải đến công ty, sẽ nói chuyện với cháu sau!”

Sau đó Tùy Vũ Thần liền đứng dậy ra khỏi phòng khách.

Phòng khách nhất thời yên tĩnh, một lúc sau Tùy Lỗi mới mở miệng, “Cậu đến đây là có việc đúng không?”

Thẩm Tư Thanh để một chân gác lên đùi, ánh mắt phức tạp nhìn anh, “Anh tìm thấy cô ấy ở đâu vậy?” “Sao vậy? Có hứng thú?” Tùy Lỗi nhướn mày hỏi.

Hắn nhàn nhạt trả lời, “Có hứng thú! Cô ấy là người phụ nữ của em!”

Tùy Lỗi không ngờ rằng hắn sẽ trả lời như thế, nhất thời liền sững người, môi cũng mấp máy không biết nên nói như thế nào, một lúc sau, dường như đã bình tĩnh lại, khuôn mặt anh lại không có nét hứng thú mà chỉ còn lạnh lùng nghiêm nghị.

“Cậu là người đã cưỡng bức cô ấy?”

Thẩm Tư Thanh nhú mày, giọng nói hiện lên vẻ bất mãn, “Anh đang nói cái gì vậy? Thế nào gọi là cưỡng bức?”

“Còn không phải sao?” Tùy Lỗi nhếch môi cười, trong giọng nói giống như đang mang vẻ châm chọc, “Cậu không biết lúc anh đưa cô ấy về, cả người cô ấy đều là dấu vết bạo hành, như vậy còn không phải là cưỡng bức phụ nữ?!”

Hắn hơi trầm mặc, nhớ đến đêm hôm đó, đúng thật hắn đã mất đi lý trí, đối xử với cô rất quá tay, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ tới là cô sẽ bị thương nặng đến vậy, trong lòng dâng lên tự trách, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, thực chất là để che dấu sự lo lắng bên trong.

“Có thể cho em lên gặp cô ấy hay không?”

Tùy Lỗi lập tức đánh mặt, “Không được! Lúc đầu anh nếu như biết cậu là người đối xử với cô ấy như vậy, anh cũng sẽ không để cậu nhìn thấy cô ấy, sau đó sẽ giúp cô ấy đi Mỹ, không bao giờ gặp lại cậu nữa!”

Thẩm Tư Thanh đang cầm chén trà, bầu không khí trong phòng khách không khỏi có chút quái dị, sắc mặt hắn lạnh lùng hoàn toàn giống với sắc mặt của Tùy Lỗi. Người làm vẫn tiếp tục công việc của mình hoàn toàn không biết đến có một cơn sóng ngầm đang ào ào đánh xuống, khiến cho mọi thứ đều trở nên hỗn loạn.

Một lúc sau, dường như Thẩm Tư Thanh hơi cúi đầu, đáy mắt đã thu lại, trong giọng nói rõ ràng có sự khẩn thiết, “Coi như em xin anh, cho em gặp cô ấy, lần này em sẽ không gây bất kỳ tổn thương cho cô ấy đâu!”

Tùy Lỗi lại lần nữa kinh ngạc, không ngờ hắn lại xuống nước cầu xin, hơi nhướn mày, sau đó nhàn nhạt hỏi, “Cậu lấy cái gì để khiến anh tin?”

Thẩm Tư Thanh hơi nhú mày, nghiêng răng nhìn Tùy Lỗi, rõ ràng biết anh ta muốn làm khó hắn, thế nhưng hắn không còn cách nào khác, bàn tay khẽ siết chặt, đôi môi mỏng hé hơi, bất lực nói, “Em yêu cô ấy!”

Hôm nay đúng là được chứng kiến từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, không thể không công nhận, Thẩm Tư Thanh là một người đàn ông hoàn mỹ, phụ nữ đi theo cũng rất nhiều nhưng từ trước đến nay Tư Thanh lại chưa từng công nhận ai ở bên cạnh hết. Thái độ đối với phái nữ cũng rất lạnh nhạt, ngay cả nói chuyện hay liếc mắt đều rất hạn chế.

Thế nhưng không nhờ được, có một ngày Thẩm Tư Thanh lại thừa nhận cô gái Tô Mộc Cầm kia là người phụ nữ của hắn, thậm chí còn nói yêu cô.

Mấy ngày qua, tuy mới tiếp xúc với Tô Mộc Cầm chỉ có vài lần, nhưng anh vẫn biết được cô là một cô gái rất tốt, đáng để được một người đàn ông toàn tâm che chở, đã có lúc anh tưởng mình sẽ rung động trước cô gái nhỏ đó.

Tùy Lỗi cười khổ, thế nhưng không ngờ chuyện lại thành thế này.

“Nếu như anh nói anh thích cô ấy, sẽ không để cô ấy trở về bên cạnh cậu, cậu có tin không?”

Thẩm Tư Thanh nhú mày, nhưng vẫn khẳng định, “Em không tin là anh sẽ dám đào góc tường của em!”

Tùy Lỗi cười cười, hơi khó xử, nhưng vẫn làm ra vẻ tự nhiên nói, “Lên tìm cô ấy đi! Phòng cô ấy phía bên trái gần phòng anh!”

Thẩm Tư Thanh lập tức đứng dậy, khi lướt qua Tùy Lỗi, bàn tay vỗ nhẹ lên vai anh, không quên để lại một câu, “Cảm ơn!”

Thẩm Tư Thanh còn có thể cảm ơn anh khi anh đã suýt có ý định đào góc tường của hắn sao?

Tuy rằng có chút buồn bã, thế nhưng anh cũng không còn cách nào khác, đành phải thành tâm chúc phúc cho hai người đó, dù gì những lời Thẩm Tư Thanh nói ra cũng đã đánh bay dùng khí của anh rồi, mà Tô Mộc Cầm cũng xứng đáng nhận được tình yêu của hắn.

Xét thấy thái độ của cô mấy ngày qua, Tùy Lỗi tin rằng nếu như hắn đối xử tốt với cô, chắc chắn cô sẽ không do dự mà tha thứ cho hắn.

Bất đắc dĩ nhìn lên trên lầu, lúc sau anh cũng xoay người ra ngoài tìm Thẩm Mã Hi, để lại không riêng tư cho hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Về với anh

Tô Mộc Cầm ngồi ngẩn người ở trong phòng, tâm trạng lúc này của cô thực sự rất rối bời, ngay cả trái tim cô cũng đang đập dồn dập, có tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên. Cô giật mình trừng mắt nhìn cánh cửa đang khép chặt, một hồi chuông cảnh tỉnh đang vang vọng trong đầu cô.

Chỉ còn ngày hôm nay nữa thôi, tại sao cứ phải gặp lại hắn lúc này?

Tô Mộc Cầm không muốn mở cửa, bởi khi cánh cửa kia được mở ra, cô sẽ không còn cách nào trốn tránh hắn được nữa!

Hắn lại tiếp tục vung tay gõ cửa, “Mở cửa.”

Tô Mộc Cầm nghe tiếng đập cửa bên tai như đập vào lòng cô, sự khẩn trương, thấp thỏm lo âu và một thứ tình cảm không tên quấy lên trong sâu thẳm trái tim.

“Em mở cửa được không? Anh muốn nói chuyện đằng hoàng với em.” Thanh âm ấm áp của Thẩm Tư Thanh vang lên.

“Chúng... chúng ta không có gì để nói...” Giọng Tô Mộc Cầm hốt hoảng và bất lực.

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên đều đặn, cho biết được đối phương là một người vô cùng kiên nhẫn.

Tô Mộc Cầm bịt tai, nhưng tiếng gõ cửa vẫn còn vang lên rất rõ ràng, phải đến một lúc lâu sau tiếng gõ mới có dấu hiệu chấm dứt, lúc đó cô mới bình tĩnh lại một chút, thế nhưng trống ngực vẫn đang đập dồn dập không ngừng, dường như căng thẳng muốn bay ra ngoài.

“Cạch.” Tiếng khóa cửa bị phá vang lên.

Cơ thể dần thả lỏng của cô lại một lần nữa cứng đờ, vội vàng đứng dậy, khi cánh cửa được mở ra, khuôn mặt người đàn ông xuất hiện ngay trước mặt, cô mới hốt hoảng lùi về phía sau, thế nhưng phía sau lại là chiếc giường, theo quán tính cô liền bị trượt chân ngã ngồi xuống.

“Anh...” Trái tim như bị bóp nghẹt, Tô Mộc Cầm không thể thốt nên lời, vội vàng đứng dậy.

Tô Mộc Cầm và người đàn ông đứng đối diện nhau một lúc lâu. Không ai lên tiếng, ánh mắt thâm thúy của Thẩm Tư Thanh nhìn cô, nhưng cô lại không có đủ dũng khí nhìn hắn, ánh mắt rơi trên nền đá cẩm thạch, trong phút chốc trở nên xao động.

“Tại sao không chịu mở cửa?” Giọng nói mạnh mẽ của hắn rung lên bên tai, làm cho trái tim cô giật một cái thật mạnh mẽ, bàn tay để hai bên hông vô thức siết chặt.

“Có chuyện gì?” Tô Mộc Cầm vô thức nuốt nước miếng, cô lên tiếng, giọng điệu lạnh nhạt.

Nghe thấy câu hỏi của cô, Thẩm Tư Thanh liền híp mắt lại, ánh mắt vốn sắc bén của hắn bởi vì câu nói lạnh lùng của cô mà trở nên không vui, nhưng nhìn dáng vẻ của cô, môi mông của hắn lại khẽ nâng lên tạo thành một nụ cười kín đáo, nhàn nhạt nói:

“Anh đến đây để lấy một thứ.”

Tô Mộc Cầm đang cúi đầu, nín thở hỏi, “Thứ gì?”

Sau khi hỏi xong, cô mới thấy giật mình, tại sao cô lại hỏi hắn làm gì? Không phải cứ nói 'anh lấy xong thì rút', cứ như vậy không phải là được rồi sao? Còn hỏi hắn, lại giống như cô đang mong chờ điều gì đó.

“Em thật sự muốn biết?” Thẩm Tư Thanh nhếch môi cười.

“Không... không muốn!” Tô Mộc Cầm lắp bắp, vẫn duy trì bộ dạng cúi đầu, không dám nhìn gương mặt của hắn. Nhìn dáng vẻ căng thẳng của cô, sóng nước trong mắt hắn lập tức biến thành ham muốn chiếm hữu mãnh liệt. Bước chân hắn chậm rãi bước lên, đến khi khoảng cách với cô rút ngắn còn hai bước chân, hắn mới dừng lại.

“Về với anh đi!” Thanh âm trầm ấm của Thẩm Tư Thanh đột nhiên vang lên.

Cô kinh hoàng ngược lên, nhìn về mặt chân thật của hắn, trước mắt lại nhớ đến cái đêm đáng sợ kia, thân thể không tự chủ được trở nên run rẩy, cổ họng nghẹn đắng, “Không...”

Tô Mộc Cầm còn nói chưa hết câu, Thẩm Tư Thanh đã vội vàng giang tay ôm choàng cô vào lòng. Lòng ngực hắn phập phồng phảng phất như hắn sợ rằng vật sở hữu của mình sẽ bị đánh mất.

“Anh... buông tôi ra.” Tô Mộc Cầm giật mình trừng mắt, dường như không tin nổi, quát lên với Thẩm Tư Thanh.

Làm gì có chuyện Thẩm Tư Thanh chịu buông tay! Hắn lại càng ôm cô chặt hơn.

“Buông tôi ra... Anh đừng tưởng như vậy thì có thể khiến tôi quên hết tất cả những chuyện mà anh đã đối xử với tôi!” Tô Mộc Cầm vùng vẫy muốn thoát

khỏi sự kiềm hãm của hắn.

Thế nhưng phản kháng cũng vô dụng, cánh tay hắn lại càng siết chặt hơn, đem cả cơ thể lộn xộn của cô áp sát vào người hắn, muốn cô cảm nhận được độ ấm nóng trên cơ thể của hắn.

Tô Mộc Cầm tức giận, bắt lực đến mức ứa cả nước mắt, giọng điệu đột ngột lên cao, “Trước kia là anh đối xử tệ với tôi, bây giờ anh làm vậy là có ý gì hả?”

Thẩm Tư Thanh sau khi nghe lời tố cáo của cô, bên tai lại vang lên lời nói của Tùy Lỗi nói với hắn lúc dưới phòng khách, trong lòng dâng lên một trận thương tiếc, đúng là đêm hôm đó hắn đã đối xử với cô rất tàn nhẫn, như vậy thì cô mới bỏ đi, lúc đầu hắn đã từng trách cô, thế nhưng càng về sau hắn lại càng tự trách chính mình nhiều hơn.

Ở thương trường, Thẩm Tư Thanh rất tin tưởng chính mình, nhưng ở phương diện tình cảm, sau khi gặp lại cô, hắn mới biết, hắn có bao nhiêu sợ hãi, sợ bị cô hận, sợ cô không còn để ý đến hắn, sợ phải nghe những lời tàn nhẫn từ cô, bởi vì sợ, nên hắn mới phải đối xử tệ với cô, như vậy hắn mới biết được, Thẩm Tư Thanh ở trong lòng cô sẽ không bao giờ bị lãng quên.

“Anh... sẽ không tổn thương em nữa đâu... về với anh đi!” Thẩm Tư Thanh lên tiếng, giọng điệu thâm tình, chân thành.

Tô Mộc Cầm cắn răng, nuốt nước mắt xuống, dùng lực đẩy hắn ra, giận dữ nói, “Tôi sẽ không đi với anh! Anh tưởng nói như vậy thì tôi tin sao. Đừng có mơ!”

Thẩm Tư Thanh ôm chặt, đầu dựa vào vai cô, mở miệng vui đùa, “Đúng vậy là anh đang mơ.”

“Anh...” Cô mím môi, nghẹn lời, một giây sau mới nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đừng có cố lãng tránh vấn đề.”

Bất gặp ánh mắt ngằn ngừ của cô, thấy cô né tránh, khóe miệng đang cười của Thẩm Tư Thanh đông lại, đáy lòng đau đớn, hắn giơ tay mon trón gò má Tô Mộc Cầm, giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính, “Từ hôm nay trở đi, để anh chăm sóc cho em, được không?” Trái tim cô đập rộn theo lời nói của Thẩm Tư Thanh, cô ngửa đầu, ánh mắt chất chứa bi thương nhìn hắn, “Tôi phải làm sao để tin anh?”

Chuyện trước kia để lại cho cô một vết thương rất sâu, tâm tình của cô lúc này chính là như vậy.

Thẩm Tư Thanh hiểu nút thắt trong lòng cô, hắn thờ dài, ôm ghì cô vào lòng, “Em có thể không tin mọi việc và lời nói của anh, nhưng em phải tin anh một câu.” Nói đoạn, hắn nắm chặt bờ vai cô, nói giọng tha thiết, “Em chỉ cần tin, anh tuyệt đối sẽ không tổn thương em nữa.”

“Trước khi chúng ta chia tay, anh cũng từng nói với tôi sẽ không tổn thương tôi nữa mà phải không? Kết cục thì sao? Một chút tin tưởng đến bây giờ tôi vẫn không có!” Tô Mộc Cầm lạnh giọng.

Ánh mắt sâu hun hút của hắn nhìn cô chăm chú. Vài phút sau, hắn cong môi dịu dàng, nói, “Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, bây giờ chúng ta cũng đã trưởng thành rồi, không phải nên tin tưởng nhau một lần hay sao?”

Cô lặng thinh, hất tay hắn, đi sang bên khác ngồi xuống, tóc loà xoà che khuất gò má, để lộ chiếc cằm nhỏ xinh có vẻ hốc hác.

“Tôi sống ở đây rất tốt, anh đừng tới quấy rầy tôi.” Cô nói.

Ánh mắt Thẩm Tư Thanh dừng trên cô, hắn cứng đờ người, một lát sau hắn nói, “Ngày mai em đi sang Mỹ, chuyện này anh có nghe Tùy Lỗi nói.”

Tô Mộc Cầm nhúm mày, “Việc đó thì liên quan gì đến anh.”

Khóe môi hắn mím lại, lúc sau mới chậm chậm mở miệng nói, “Đừng đi.”

Ngắn người, Tô Mộc Cầm không nghĩ là hắn sẽ chịu xuống nước nhẹ giọng với cô như vậy, nhất thời không biết phải nói gì, ánh mắt như sóng ngầm nhìn vào khuôn mặt tuấn lãng của hắn, trái tim như có thứ gì đó ghim chặt.

Một lúc sau, cô mới nâng một bên khóe miệng, cười nửa miệng, giọng điệu rõ ràng là mỉa mai, “Tôi cứ nghĩ anh sẽ ra lệnh cho tôi cơ đấy!”

Hắn thờ dài, “Anh đã nói rồi, từ giờ anh sẽ không ép buộc em nữa, mọi chuyện đều do em quyết định, anh đến đây, chỉ muốn nói chuyện đàng hoàng với em.”

Tô Mộc Cầm bực bội, cô hít thở đều đặn, “Ra ngoài đi, ai muốn nói chuyện với anh chứ!”

Thẩm Tư Thanh thấy đáng vẻ không đáp trả được liền giận dữ của cô thật sự buồn cười, không nhịn được, hắn liền bật cười thành tiếng.

Thẩm Tư Thanh tiến gần lại, cúi thấp hôn vàng trán tròn nhắn của Tô Mộc Cầm, ngữ khí có vẻ trêu chọc...

“Nhỏ mọn.”

Tô Mộc Cầm giật mình bởi nụ hôn đột ngột của hắn, ngượng quá hóa giận, cô liền đứng dậy, tức giận đẩy hắn ra khỏi phòng, “Bệnh thần kinh, ra ngoài đi.”

“Khoan... đã...” Hấn quay đầu, chưa kịp nói xong liền...

“Rầm!”

Âm thanh đóng cửa vang lên, Thẩm Tư Thanh nhìn cánh cửa đang đóng chặt, nhất thời cười khổ, cứ tưởng rằng sẽ được nói chuyện đằng hoàng nhưng không ngờ lại bị đuổi đi không thương tiếc như vậy.

Tô Mộc Cầm nắm lấy chốt cửa phòng, khuôn ngực phập phồng vì chưa nguôi giận.

Điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, đèn nhấp nháy sáng, cô cầm lên xem thì thấy một tin nhắn thoại của Tùy Lỗi. Tô Mộc Cầm mở lên nghe, lúc đầu sóng âm bị nhiễu loạn vang lên tiếng rè rè khó nghe.

Tô Mộc Cầm nhũn mày, tưởng đây chỉ là trò đùa của Tùy Lỗi, định tắt đi nhưng đúng lúc đó lại có tiếng nói vang lên, là giọng của Thẩm Tư Thanh khiến cô ngẩn người.

[Coi như em xin anh, cho em gặp cô ấy, lần này em sẽ không gây bất kỳ tổn thương cho cô ấy đâu!]

Tô Mộc Cầm tròn tròn hai mắt, bất ngờ khi nghe thấy giọng điệu cầu xin của hấn trong điện thoại.

[Cậu lấy cái gì để khiến anh tin?] Lúc này giọng nói thoại của Tùy Lỗi vang lên.

Ngay sau đó, trong điện thoại đột nhiên trầm mặc, không còn ai lên tiếng, dường như chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở đều đều của hai người bọn họ.

Tô Mộc Cầm ngừng thở, nhũn mày nhìn điện thoại, thời gian tin nhắn thoại vẫn chưa kết thúc, nhưng lúc này lại không ai lên tiếng, có phải đúng là đang trêu đùa cô?

Nhưng...

[Em yêu cô ấy!]

Giọng nói trầm thấp đột nhiên phá vỡ không gian yên lặng, chỉ một câu nói nhưng lại giống như bom nguyên tử, nổ tung sự kiềm chế trong mắt cô.

Nghe thấy câu nói thừa nhận của hấn, trong tâm Tô Mộc Cầm lại nổi lên một cảm giác đau nhói, còn có một cảm giác rất khó diễn tả thành lời không ngừng cắn rứt tận xương cốt cô, khiến cô cảm thấy rất không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Mạnh mỗi bị cắt đứt

Tùy Lỗi đang ngồi nói chuyện cùng với Thẩm Mã Hi, được một lúc liền nhìn thấy Thẩm Tư Thanh đi xuống, khuôn mặt anh liền hiện lên nét khinh bỉ, nhanh như thê mà đã bị đuổi rồi, xem ra mị lực của hấn cũng chỉ ở dạng thường.

Trước nay vốn dĩ Thẩm Tư Thanh rất kiêu ngạo vì vẻ ngoài và tính cách bá đạo, nhưng xem ra không thể áp dụng lên người Tô Mộc Cầm.

Cười cợt tiến lại, bàn tay Tùy Lỗi tùy ý khoác lên vai của Thẩm Tư Thanh, nhàn nhạt nói nhỏ bên tai hấn, giọng điệu hết sức châm biếm: “Đúng là không có tiền đồ, chỉ dụ ngọt con gái mà cũng không làm được.”

Thẩm Tư Thanh lạnh lùng liếc mắt, hất bàn tay của anh ra, không quan tâm đến lời nói giễu cợt của anh, lãnh đạm ngồi xuống ghế sofa.

Thẩm Mã Hi thấy vậy, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nổi lên sự tò mò, vội vàng hỏi, “Hai đứa có chuyện gì? Thần bí như vậy?”

“Mẫu hậu đại nhân xinh đẹp của con, con có một bí mật muốn nói cho mẹ biết!” Tùy Lỗi làm ra vẻ thần bí, ôm chặt lấy Thẩm Mã Hi từ phía sau.

Bà ta thấy đáng vẻ trẻ con của con trai mình, mặt mày đều là nụ cười vui vẻ, “Có chuyện gì vậy tiểu tử thôi?”

Thẩm Tư Thanh chán nản, liếc cũng không liếc lấy một cái, trầm mặc ngồi uống trà, thần trí hoàn toàn không để trên người của tên đàn ông đang phát bệnh thần kinh kia.

Tùy Lỗi liếc mắt nhìn Thẩm Tư Thanh, thấy khuôn mặt dửng dưng của hấn, anh lại có hứng chí muốn vui đùa một chút, “Thằng nhóc Tư Thanh hình như có bạn gái rồi đấy.”

“Cái gì?” Thẩm Mã Hi kinh ngạc, “Có thật vậy không, Tư Thanh? Con có bạn gái rồi sao? Từ khi nào vậy?”

Thẩm Tư Thanh thở dài, hơi nâng tầm mắt lướt qua người Tùy Lỗi sau đó dừng lại trên khuôn mặt của Thẩm Mã Hi, khóe miệng nhếch lên, “Hiện tại con còn đang trong thời gian theo đuổi, bác yên tâm, nhất định sau khi theo đuổi thành công, đến lúc đó con sẽ chính thức ra mắt bác.”

“Cô gái ấy là ai vậy? Xuất thân ra sao? Có phải là tiểu thư trong gia đình danh gia hay không?” Thẩm Mã Hi vui mừng thay cháu trai của mình, liên tục tò mò hỏi.

“Cô ấy rất tốt bụng, bác đừng lo, con rất có con mắt nhìn người.” Thẩm Tư Thanh trả lời, mắt liếc về phía Tùy Lỗi, hơi nhưn mày nói, “Quan trọng bây giờ là chuyện kết hôn của Tùy Lỗi, anh ấy cũng đã hơn ba mươi rồi, cũng nên tính đến chuyện kết hôn, bác thấy có phải không?”

Tùy Lỗi ngồi bên xem kịch vui không ngờ lại bị nhắc tên, giật nảy mình suýt chút nữa là đứng bật dậy, trừng mắt nhìn hấn, “Chuyện của anh đâu đến lượt cậu lo...”

Thẩm Mã Hi vung tay đánh con trai, “Còn không đứng sao? Chuyện của con với Phong Phàm tại sao mẹ vẫn chưa thấy con có phản ứng gì vậy?”

“Mẹ à!” Tùy Lỗi ai oán, “Con thật sự không thích cô ta, mẹ không thể tìm người khác hay ho hơn sao?”

“Hay ho hơn là như thế nào?” Thẩm Mã Hi cau mày không vui, mở miệng quát mắng Tùy Lỗi, “Con xem Tư Thanh đi, đến theo đuổi con gái còn là nó chủ động như vậy, còn con thì sao? Chuyện gì cũng để Phong Phàm tự mình làm, con thấy có khiến Tùy gia mất mặt hay không hả?” “Là cô ta bám con, việc gì con phải chủ động?” Tùy Lỗi phản bác.

“Con...” Thẩm Mã Hi nổi giận, chỉ tay vào Tùy Lỗi, cả người run lên vì kìm nén, “Thật là hết nói nổi mà...”

“Bác đừng tức giận, như vậy sẽ rất tổn hại đến sức khỏe, bác cứ yên tâm, nếu như có cơ hội, con nhất định sẽ khuyên bảo anh ấy giúp bác...” Thẩm Tư Thanh sợ mình chưa gây đủ họa, còn cố tình đổ thêm dầu vào lửa.

Tùy Lỗi trợn mắt nhìn hấn... Tên khốn này còn muốn hãm hại anh!

Thẩm Mã Hi nghe ra ý tốt của Thẩm Tư Thanh, tất nhiên liền nguôi giận, sau đó vui vẻ nói, “Vẫn là Tư Thanh hiểu chuyện nhất, được rồi, nếu được thì con khuyên bảo nó đừng bác, còn bây giờ phải đi rồi, bác còn có hẹn đi làm đẹp với Phong phu nhân... hai đứa cứ từ từ nói chuyện...”

Sau khi câu nói vừa dứt, Thẩm Mã Hi liền đứng dậy, khi đi qua người anh không quên nói với Tùy Lỗi một câu, “Liệu mà yên phận cho mẹ!”

Tùy Lỗi ảo não nhìn bóng lưng của mẫu thân đại nhân đang khuất dần, sau đó mới lạnh lùng nhìn Thẩm Tư Thanh, cười cợt nói, “Từ giờ đừng hỏi tại sao anh không giúp cậu nhé!”

Ngay lúc này tại tập đoàn Hoàng Cầu.

“Tổng tài, dữ liệu hình như không khớp, có phải chúng ta bị lừa rồi không?”

Doãn Thi Ngừ cẩn trọng nhìn khuôn mặt xám xịt của Mạnh Hàn, giọng điệu hết sức bình tĩnh, làm ở công ty bao nhiêu năm, nhưng đây là lần đầu tiên cô trông thấy tổng tài có bộ dạng đáng sợ như vậy.

“Tra lại cho tôi, tôi không tin lại có thể mất dấu nhanh như vậy!” Giọng nói nghiêm nghị của anh vang lên, ở trong không gian yên tĩnh, đặc biệt quý dị.

“Thẩm tư từ bên kia hình như cũng lường được, sáng nay tuy không thể bám theo xe của Thẩm Tư Thanh, thế nên đã tự mình đi điều tra thêm...” Doãn Thi Ngừ tiếp tục nói, “Lúc này anh ta có đem một tập hồ sơ đến cho anh... em có nghe qua, hình như là Tô tiểu thư có manh mối.”

Mạnh Hàn ngẩng đầu, trong nháy mắt trong đáy mắt liền có một tia sáng mong đợi, “Hồ sơ ở đâu?”

Doãn Thi Ngừ rút ra một tập hồ sơ mỏng, đưa đến trước mặt Mạnh Hàn, “Anh xem thử thông tin trong này xem có được không!”

Mạnh Hàn nhận lấy, vội vàng mở phong bao ra, cẩn thận xem từng chút một, một lúc sau anh mới nhú mày hỏi thư ký của mình, “Quận Thạch Cảnh Sơn? Nơi này là ở Bắc Kinh?”

Doãn Thi Ngừ cung kính giải thích, “Đúng vậy tổng tài, nơi này nằm ở khu vực phía tây của khu vực trung tâm thành phố, bao gồm các bộ phận của các đơn vị Tây.”

Mạnh Hàn nghe xong liền nhú mày, “Nơi đó cách Tây Thành khoảng bao nhiêu?”

Cô ta trầm ngâm một lúc, dường như cố gắng nhớ đến thông tin mà Mạnh Hàn đang hỏi, nửa phút sau liền chần chừ trả lời, “Em cũng không rõ số liệu cụ thể, nhưng hình như từ Tây Thành nếu muốn đến Quận Thạch Cảnh Sơn còn phải đi qua Quận Haidian, ước chừng đi xe cũng phải mất hai tiếng đồng hồ...”

“Nếu như đi bằng đường hàng không thì mất bao nhiêu thời gian?” Mạnh Hàn lại tiếp tục hỏi, bởi vì sống ở nước ngoài đã lâu, ngay cả khoảng cách địa lý

anh cũng chưa mấy quen thuộc.

“Khoảng gần một tiếng đồng hồ...” Doãn Thi Ngữ trả lời.

“Vậy được, đặt vé máy bay cho tôi!” Mạnh Hàn lập tức ra lệnh.

Doãn Thi Ngữ liền nói, “Nhưng tổng tài, ở trong tài liệu chỉ nói Tô tiểu thư hình như đang ở quận Thạch Cảnh Sơn nhưng lại không có địa chỉ cụ thể, mà ở đó lại rộng như vậy, anh làm sao có thể tìm thấy cô ấy?”

“Đến lúc đó tôi sẽ có cách, cô không phải lo chuyện này đâu.” Mạnh Hàn nghiêm nghị nói, gương mặt tuấn dật bao phủ một tầng lạnh lùng.

Cô ta hơi nhú mày, bất đắc dĩ nói, “Còn nữa, chiều hôm nay anh còn phải tham dự một cuộc họp quan trọng.”

“Hủy cho tôi...” Mạnh Hàn dứt khoát nói.

“Nhưng mà...”

Doãn Thi Ngữ còn chưa nói hết câu liền bị Mạnh Hàn cắt đứt.

“Đừng nhưng nhị nữa, về phần cuộc họp sau khi trở về tôi sẽ giải thích.” Mạnh Hàn giải thích.

Doãn Thi Ngữ thấy không thể nói thêm được gì nữa, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, “Vâng, bây giờ em liền đi đặt vé máy bay cho anh.”

Nói xong, cô ta liền xoay người rời đi.

Mạnh Hàn ngồi trầm ngâm trong phòng, đã gần một tháng không được nhìn thấy cô rồi, bây giờ thật sự anh đang rất nhớ cô. Nghĩ đến viễn cảnh anh và cô đang ở cùng một thành phố, nhưng trước giờ anh lại không hề biết một chút gì về cô khiến cho anh càng cảm thấy bất lực và tự trách.

Mạnh Hàn day day trán, mệt mỏi dựa lưng trên ghế sofa, muốn chợp mắt một lúc.

Nhưng điện thoại trên bàn đúng lúc đó lại vừa reo lên, Mạnh Hàn giật mình mở mắt, hoàn hồn lại, hơi ngần ngại nhìn điện thoại di động trên bàn làm việc, một lúc sau mới nhận máy, đầu dây bên kia hình như rất gấp gáp, giọng điệu hoàn toàn là thờ ơ gấp mà nói.

“Cậu ơi, có chuyện thật rồi... Không xong rồi... Phu nhân... Phu nhân...” Di Trương hoảng loạn nói, bởi vì sợ hãi, đến một câu trọn vẹn cũng không thể nói hết.

Mạnh Hàn nhú mày, linh cảm có chuyện không tốt đã xảy ra, lập tức bật dậy, “Mẹ con rốt cuộc có chuyện gì? Di bình tĩnh lại một chút...”

Di Trương vừa khóc vừa nói, “Bệnh tình của phu nhân lại tái phát rồi, lần này bác sĩ nói rất nguy cấp... Phải làm sao đây... Ô... ô...”

“Bây giờ mọi người đang ở đâu?” Mạnh Hàn lo lắng hỏi, cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, nhưng thật ra ngón tay đã bắt đầu run rẩy.

“Là... là ở bệnh viện Lam Khang.” Di Trương trả lời.

“Trước tiên đi đừng sợ, con lập tức trở về...” Mạnh Hàn nhanh chóng cúp máy, vội vàng mặc lại áo khoác của mình, sau đó lập tức chạy ra ngoài.

Đúng lúc Mạnh Hàn vừa chạy ra cửa, thì Doãn Thi Ngữ liền vào, cô ta nghi hoặc khi nhìn thấy dáng vẻ gấp gáp của anh, cứ nghĩ rằng anh vì chuyện của Tô Mộc Cẩm mà gấp, liền vội vàng mở miệng nói:

“Tổng tài, vé máy bay em đã đặt xong cho anh rồi, nhưng thời gian chuyến bay cất cánh bắt đầu vào chiều ngày hôm nay...”

Mạnh Hàn hơi dừng lại, quay lại nói, “Chuyện của Mộc Cẩm cô tự mình giải quyết, sau khi về tôi sẽ nói sau, bây giờ tôi còn có việc gấp, chuyện ở công ty giao lại cho cô xử lý...”

“Khoan đã... Tổng... tổng giám đốc... anh...” Doãn Thi Ngữ không hiểu chuyện gì liền gọi với theo, nhưng lúc đó Mạnh Hàn đã đi vào thang máy chuyên dụng, căn bản không nghe thấy tiếng của cô.

Cô ta hơi thở dài một tiếng, sau đó liền tiến trở vào phòng làm việc giải quyết công việc của mình, trong lòng buồn khổ cảm thán.

Aizz, làm thư ký thật không dễ dàng, hôm nay cô ta có một cuộc hẹn với bạn trai, xem lại thì cuối cùng cũng phải hủy bỏ rồi.

Đúng là tư bản, bóc lột nhân viên đến tận gốc rễ, đến thời gian riêng tư cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Đến bệnh viện

Từng giây từng giây trôi qua, thời gian rất nhanh đã đến giờ ăn trưa, bàn ăn được soạn ra đầy đủ, mùi thơm thoang thoang của thức ăn bay khắp nơi. Người giúp việc tất bật với công việc của mình ở trong phòng bếp dưới sự hướng dẫn của Thẩm Mã Hi.

Tùy Lỗi nhàm chán ngồi nói chuyện cùng Thẩm Tư Thanh, đa số đều là về vấn đề công việc ở công ty. Đôi lúc còn có nói xen vào hai ba câu liên quan đến Tô Mộc Cầm. Nhưng chỉ được một lúc, sau đó lại tiếp tục với vấn đề công việc.

Thẩm Mã Hi sau khi bày biện xong thức ăn, liền đi ra ngoài nói với hai người bọn họ, “Com nước chuẩn bị xong rồi, hai đứa vào ăn thôi!”

Tùy Lỗi đứng dậy, cúi xuống nói với Thẩm Tư Thanh, “Cậu lên gọi Mộc Cầm đi, chắc cô ấy cũng đói rồi.”

Thẩm Tư Thanh nhướn mày gật đầu, cho dù anh ta không nói, hần cũng biết điều sẽ lên gọi cô xuống ăn com.

Cửa phòng như trước vẫn im lìm, Thẩm Tư Thanh nâng tay gõ cửa, nhưng bên trong vẫn không có động tĩnh, có lẽ cô ngủ quên hoặc có lẽ cô nghe thấy nhưng lại cố tình không muốn mở cửa.

“Mộc Cầm, xuống ăn com thôi em!” Thẩm Tư Thanh lên tiếng

Tô Mộc Cầm bắt đầu nghe thấy tiếng dạ dày mình kêu ca. Lúc này cô mới nhớ ra, sáng nay lúc ăn com bởi vì không hợp khẩu vị cho nên chỉ ăn được một chút.

Ngoài cửa lan đến mùi thơm của đồ ăn. Cô chậm rãi tiến đến gần cạnh cửa, hít vào thật sâu rồi không ngừng nuốt nước bọt. Giọng nói của Thẩm Tư Thanh ở ngoài cửa lại tiếp tục vang lên: “Mộc Cầm, ngoan ngoãn đi ra đi, có cả một bữa đại tiệc đang đợi em đây này.”

Tô Mộc Cầm vội vàng lui về phía sau ba bước, dám dùng đồ ăn để cám dỗ cô?! Quá đê tiện! Tuyệt đối không được để bị lừa, ra ngoài rồi, không phải cô được hưởng thụ đại tiệc mà là cô biến thành nguyên liệu chế biến đại tiệc thì có!

Tô Mộc Cầm quyết tâm không đáp đến nửa lời, nhanh chóng mở cửa sổ để mùi hương làm người ta thèm muốn chết này mau tan đi. Nhưng hương thơm của đồ ăn lại không thể nào tan đi hết, mùi thơm lan vào qua khe cửa. Mùi thơm vẫn cứ quanh quẩn trong phòng làm bụng cô sôi sùng sục.

Quá đau đớn! Tô Mộc Cầm không thể chịu đựng được nữa, cô áp tai qua khe cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, trước tiên là để cao cảnh giác, chần chừ ở trước cửa không biết có nên mở hay không?

Cuối cùng cô vẫn quyết định lên tiếng, “Anh... anh xuống trước đi! Tôi sẽ xuống sau!”

Người con gái này vẫn thú vị như trước đây, vừa thấy hần cứ như là nhìn thấy rắn rết. Không ngoài dự đoán, cô lại chạy trốn. Nhưng lần này, hần tuyệt đối sẽ không để cô chạy mất nữa.

Khỏe miệng Thẩm Tư Thanh khẽ nâng lên tạo thành một vòng cung dịu dàng, giọng điệu mạnh mẽ mà dứt khoát, “Được, anh ở dưới chờ em!”

Nói xong, hần liền quay người xuống dưới.

Tô Mộc Cầm ở bên trong cánh cửa ghé sát tai nghe động tĩnh bên ngoài, sau khi không còn nghe thấy tiếng bước chân nữa, cô mới từ từ mở cửa ra, chậm rãi xuống lầu. Bàn ăn đã rất đông đủ, chỉ còn thiếu mỗi mình Tùy Vũ Phong và cô, có lẽ giờ này Tùy Vũ Phong vẫn đang ở công ty.

Cô chậm rãi bước vào, sau đó ngồi xuống, phòng ăn ngay lập tức trở nên quý dị.

Thẩm Mã Hi nhìn chằm chằm cô, hơi nhíu mày, sau đó một lúc mới lên tiếng, “Nghe nói ngày mai cô đi Mỹ, có phải không?”

Tô Mộc Cầm nghe vậy hơi ngẩn người, không nghĩ được Thẩm Mã Hi lại biết được chuyện này, có lẽ là do Tùy Lỗi nói, khỏe mắt hơi liếc nhìn Thẩm Tư Thanh một chút, nhưng không ngờ lại đụng phải ánh mắt của hần cũng đang nhìn cô, ngay sau đó cô liền quay đi chỗ khác, dấy thần kinh đột nhiên căng thẳng, hơi gật đầu trả lời câu hỏi của bà ta, “Đúng vậy!”

Có vẻ như Thẩm Tư Thanh không hài lòng với câu trả lời của cô, mi tâm hơi nhíu lại thành một đường thẳng, ánh mắt đột nhiên trở nên âm trầm.

Tùy Lỗi ngồi một bên không nói tiếng nào, thế nhưng mắt vẫn liếc nhìn biểu cảm của hai người bọn họ, trong lúc nhất thời lại trở nên phiền não, hai người này đúng thật là không ai chịu nhường ai, cứ kiêu ngạo không chịu biểu hiện rõ ràng ra thì cuối cùng cũng sẽ có ngày mất nhau thôi.

Có lẽ hôm nay tâm trạng Thẩm Mã Hi khá tốt, cộng với việc biết được Tô Mộc Cầm không còn ý định ở đây làm kỳ đã cản mũi giữa con trai bà và Phong Phàm nữa, nhất thời tính tình mềm mỏng hơn, khỏe môi hơi nhếch lên, nhưng vẫn kiêu ngạo nói:

“Vậy thì được, coi như cô cũng biết điều. Hôm nay có nhiều món ngon, coi như nhà chúng tôi làm tiệc tiễn cô rồi đi.”

Bàn ăn trong nhất thời yên ắng đến lạ thường, Thẩm Mã Hi hình như cũng phát giác được chuyện này, nhưng lại không biết nguyên nhân là gì, liền mở

miệng nói, “Được rồi, mấy đứa ăn đi! Tại sao cứ ngồi yên lặng hết vậy?”

Thẩm Tư Thanh thu hồi ánh mắt, hơi nghiêng đầu, khóe môi hơi nâng lên tạo thành một nụ cười nhàn nhạt, nhưng nụ cười đó lại cứng ở khóe miệng, không hề lan tràn đến đáy mắt, sau đó nói, “Bác cứ dùng bữa đi, đừng để ý đến bọn con.”

Tô Mộc Cầm cúi người không phát ra tiếng, Tùy Lỗi thấy cô hơi cứng ngắc, trước tiên là gấp cho cô món thịt kho, sau đó nói, “Cô ăn đi! Đừng để ý!”

Cô ngẩng lên, nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của anh, hơi an tâm một chút, cô nâng môi, nở nụ cười nhàn nhạt đáp lại Tùy Lỗi, sau đó lại cúi xuống, chậm chậm ăn cơm.

Cả quá trình đó, đều lọt vào mắt Thẩm Tư Thanh, hần hơi nhướn mày, khóe môi nhếch lên, hạ giọng nói với Tùy Lỗi, “Không nhìn ra anh cũng thật biết cách chăm sóc bạn gái của người khác!”

Giọng nói của Thẩm Tư Thanh đặc biệt lãnh đạm, nhưng có thể nghe ra được đã bị bức đến giới hạn nhất định, nếu vượt qua, sẽ có nguy hiểm khó có thể tưởng tượng...

Tùy Lỗi cười cười quay sang hạ giọng với Thẩm Tư Thanh, “Sao nào? Ghen à?”

Hắn bình tĩnh, không trả lời câu hỏi của Tùy Lỗi, nhưng ánh mắt sắc bén đã trả lời thay tất cả.

Tùy Lỗi bật ra tiếng cười châm chọc từ cổ họng, “Cậu cũng thật ấu trĩ.”

Thẩm Tư Thanh nheo mắt, bắn ánh mắt cảnh cáo về phía Tùy Lỗi, không nói gì nhiều, chỉ yên lặng ăn cơm. Thẩm Mã Hi thấy không khí có vẻ yên ắng khác ngày thường, đành mở miệng nói chuyện, “Hai ngày nữa mẹ định sẽ để Phong Phạm đến đây sống chung với chúng ta một thời gian, con thấy mẹ có nên để hai đứa ở chung một phòng để bồi dưỡng tình cảm trước khi kết hôn hay không?”

Tùy Lỗi dừng ăn, hơi khó chịu nhíu mày, “Bây giờ là giờ ăn cơm, mẹ đừng nhắc đến cô ta nữa có được không?!”

Thẩm Mã Hi thờ dài, trước giờ bà ta ép buộc anh không được cho nên giờ hơi thỏa hiệp, nhẹ giọng nói, “Mẹ thấy con bé cũng rất được, hơn nữa nó cũng thích con như vậy, hay là cho nó một cơ hội.”

“Cho dù bây giờ có cho cô ta bao nhiêu cơ hội đi nữa thì con cũng không thể thích cô ta được!” Tùy Lỗi nghiêm túc nói.

“Tiểu Lỗi...”

Thẩm Mã Hi nhíu mày định nói, nhưng lại bị Tùy Lỗi cắt ngang, “Chuyện này để sau nói được không? Bây giờ đang dùng bữa, con không muốn nhắc đến chuyện này.”

“Thôi được.” Thẩm Mã Hi bị con trai chỉ trích, xụ mặt buồn bã ăn cơm.

Tùy Lỗi thờ dài, không muốn lại phải tiếp tục để ý đến, tiện tay gấp cho cô một chút cá, “Cô ăn thử món cá này đi, đây là món tủ của mẹ tôi đấy.”

Thẩm Tư Thanh liếc mắt nhíu mày. Khó chịu với hành vi chăm sóc của Tùy Lỗi đối với cô. Tuy vậy nhưng hắn cũng không biểu hiện quá nhiều.

Tô Mộc Cầm gật đầu cảm ơn, gấp miếng cá bỏ vào miệng, nhưng chưa kịp nhai xong, cô liền cảm thấy dạ dày khó chịu, có thứ gì đó cuộn cuộn sắp trào ra khỏi cổ họng, cô bụm miệng, sắc mặt trắng bệch vội vàng lao vào phòng vệ sinh.

Thẩm Tư Thanh thấy thế cũng vội vàng đẩy ghế chạy theo.

Trong phòng ăn nhất thời chỉ còn lại Thẩm Mã Hi và Tùy Lỗi, bà ta hơi nhíu mày nhìn một màn này, dường như phát hiện điều gì đó, “Cô ta không phải là...”

Tùy Lỗi cũng ngăn người nhìn theo, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Không phải món cá này có vấn đề chứ?

Tô Mộc Cầm không để ý có người ở phía sau, trực tiếp xông vào phòng rửa tay, chất dịch từ trong cuống họng ào ạt phun ra ngoài, khiến cho nước mắt cô ứa cả ra, mặt mày đỏ gay.

Thẩm Tư Thanh đứng ở phía sau, chỉ là chau mày lại, vỗ nhẹ sau lưng của Tô Mộc Cầm, lo lắng hỏi, “Như thế nào? Có thoải mái hơn một chút hay không?”

“Ừ, không có chuyện gì, anh đi ra ngoài trước đi, để tôi một mình là được rồi.” Tô Mộc Cầm đỡ chậu nước rửa mặt nói. Bởi vì trước mặt hắn lại xảy ra loại chuyện này, không tránh khỏi có chút lúng túng. Cô không hiểu chính mình đang bị làm sao, trước đây khi ăn đồ tanh, cô chưa bao giờ xuất hiện loại chuyện này.

Thẩm Tư Thanh nhìn chăm chăm sắc mặt trắng bệch cô, lo lắng lên tiếng, “Nhìn em thế này làm sao anh có thể an tâm để em một mình!”

Tô Mộc Cầm định nói rằng mình không sao, nhưng chưa kịp mở miệng, dạ dày lại bắt đầu cuộn cuộn, cô đỡ chậu rửa mặt lại nôn khan mấy tiếng, cho đến trong dạ dày không hề sôi trào nữa, mới vốc nước súc miệng.

Cả quá trình Thẩm Tư Thanh đều ở sau vuốt lưng cho cô, không hề xuất hiện một chút chán ghét nào.

“Sắc mặt em không tốt lắm, anh đưa em đi bệnh viện.”

Hắn vươn tay muốn đỡ cô, lại bị cô né tránh, “Không cần, tôi không sao.”

“Gần đây có bệnh viện, đi xem một chút không tốn bao nhiêu thời gian.” Hắn thu tay lại, chưa từ bỏ ý định nói.

“Tôi đã nói là không sao rồi mà.” Tô Mộc Cầm đột nhiên khó chịu, nổi nóng lớn tiếng cáu gắt, nhưng khi nói xong, cô cũng bị chính mình làm cho sùng sốt.

Thẩm Tư Thanh nhìn chăm chăm cô, hơi ngần ngại, đáy mắt hiện lên một tia âm trầm, buồn bã, không ngờ cô vẫn bài xích hắn như vậy, trong lúc nhất thời hai người chỉ biết nhìn nhau, một lúc sau hắn mới nói, “Đừng bướng bỉnh nữa! Sắc mặt em rất tệ, anh đưa em đến bệnh viện.”

Nói xong, hắn liền nắm lấy tay cô kéo đi.

Tô Mộc Cầm cố gắng giãy giụa, vội vàng nói, “Tôi không sao đâu, anh để tôi trở lại phòng ăn đi, đừng để mọi người lo lắng.”

“Anh sẽ giải thích với bọn họ sau.”

“Khoan đã...” Tô Mộc Cầm bị kéo đi, bắt đắc dĩ càng giãy càng chặt, cuối cùng chỉ đành phải cúi đầu, lặng lẽ đi theo hắn đi tới bãi đậu xe, ngoan ngoãn lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Tô Mộc Cầm mang thai

Bệnh viện hôm nay khá vắng vẻ, bên ngoài hành lang đôi lúc có bệnh nhân thừa thốt đi qua, chốc chốc bên ngoài lại có tiếng còi xe cấp cứu. Thẩm Tư Thanh ngồi ở trên ghế chờ, ánh mắt vẫn nhìn vào phòng bệnh. Tô Mộc Cầm đã ở bên trong đã được gần nửa tiếng, hắn ngồi ở ngoài quá lâu cũng cảm thấy lo lắng.

Lúc bị cô từ chối không muốn đến bệnh viện cùng với hắn, nếu nói hắn không buồn thì đó là nói dối. Bị người mình yêu bài xích như vậy, cho dù nam nhân nào cũng đều cảm thấy thất bại.

Tô Mộc Cầm ngồi đối diện với cô bác sĩ khá lớn tuổi. Bà ta đẩy gọng kính, sau đó bắt đầu kiểm tra sơ bộ bên ngoài, thấy không có gì đáng ngại liền bắt đầu hỏi.

“Kỳ kinh nguyệt sắp tới của cô là ngày bao nhiêu?”

Tô Mộc Cầm nhíu mày, không hiểu bác sĩ hỏi chuyện này để làm gì, thế nhưng cô vẫn rất hợp tác trả lời, “Là ngày mười hai...”

Khoan đã...

Ngày mười hai, nếu như cố nhớ không nhầm thì hôm nay đã là ngày mười lăm rồi, tuy nhiên trước kia kinh nguyệt của cô cũng không đều, có thể chậm một đến hai ngày, thế nhưng bây giờ đã chậm đến ngày thứ ba vẫn chưa có, điều này khiến cô hơi nghi hoặc, không phải là cô bị rối loạn kinh nguyệt đấy chứ?

Bà ta thấy Tô Mộc Cầm hơi hoang mang, liền lắc đầu, “Gần đây có bị mệt mỏi hay thèm ăn gì không?”

Tô Mộc Cầm gật đầu, “Hình như là có, thế nhưng chỉ đôi lúc mới xuất hiện.”

Bác sĩ gật đầu, lại tiếp tục hỏi, “Cô có dấu hiệu nôn mửa không?”

“Có!” Tô Mộc Cầm nhíu mày, “Nhưng chỉ vừa bị lúc nãy thôi!”

Bà ta lại tiếp tục đẩy gọng kính, cầm bút viết gì đó trong giấy, sau đó đưa cho cô, “Được rồi, bây giờ cô qua phòng xét nghiệm máu, sau đó đưa kết quả về đây!”

Tô Mộc Cầm gật đầu nhận lấy, thật rắc rối, nếu như biết trước phải lằng nhằng như thế này, cô đã chống cự kịch liệt hơn rồi.

Cô ra khỏi phòng bệnh, đã thấy Thẩm Tư Thanh ngồi ở trên ghế chờ.

Hắn ta cũng nhìn thấy cô ra ngoài, lập tức đứng dậy tiến về phía cô, “Sao rồi? Bác sĩ nói sao?”

Tô Mộc Cầm lắc đầu, “Tôi không biết, bà ấy chỉ nói tôi đi xét nghiệm máu!”

Thẩm Tư Thanh nhủ mày, lầm bầm nói, “Biết thế đã gọi bác sĩ riêng đến rồi!”

Cô đứng bên cạnh cũng nghe thấy lời nói của hắn, thờ dài một tiếng, sau đó đi đến phòng xét nghiệm.

Sau khi lấy máu xong, cả hai người bọn họ lại phải chờ một lúc nữa, cả mấy hàng ghế dài bên ngoài chỉ có mỗi một mình cô và hắn ngồi chờ, trong lúc chờ đợi, điện thoại của Thẩm Tư Thanh đột nhiên vang lên, hình như là Tịnh Hàm gọi đến, hắn liếc mắt nhìn một cái sau đó liền đứng dậy đi lại gần cửa sổ sát đất nghe máy.

Đúng lúc đó, bác sĩ trong phòng xét nghiệm liền đi ra, đưa kết quả xét nghiệm cho cô, sau đó nói, “Chúc mừng cô! Cô đã mang thai rồi!” Một câu nói, lại giống như sét đánh giữa trời quang, nhất thời khiến cô đứng sững sờ.

Cô... mang thai! Cô thật sự mang thai sao?!

Lòng của cô có chút sợ, nhất thời không biết mình phải làm như thế nào. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện ở trong đầu cô chính là phá thai. Nhưng đứa bé là vô tội, nó lại ngoan ngoãn như vậy, nếu như chưa được chào đời đã bị mình tước đoạt sinh mạng, làm như vậy thật sự là quá tàn nhẫn.

Ông trời thật sự quá đỗi ngộ cô, hay là đang hành hạ cô?

Đầu óc Tô Mộc Cầm trống rỗng, toàn thân mặc dù còn có thể đi lại, còn có thể hô hấp, nhưng ngũ tạng lục phủ giống như bị móc rỗng, chỉ còn lại cái vỏ ngoài.

Cô cảm thấy lạnh, mặc dù trong phòng bệnh viện có hệ thống sưởi ấm, nhưng lại cảm thấy hơi ấm như làm băng, khiến cô như rơi vào hầm băng!

Bàn tay, theo bản năng đặt lên bụng, đến giờ phút này cô vẫn không dám tin tưởng, thậm chí là không muốn tin trong bụng cô thật sự có một sinh mệnh nhỏ, bảo bảo thuộc về hắn và cô.

Có một hơi ấm từ trong bụng tràn ra, dần dần lan tỏa, nước mắt Tô Mộc Cầm không nhịn được nữa rơi xuống...

Cô làm mẹ rồi!

Mặc dù đứa bé này tới thật bất ngờ, thậm chí khiến cô cảm thấy sợ, nhưng chẳng biết tại sao, khi bàn tay che trên bụng thì cô cảm giác ấm áp, ấm áp khiến cô muốn khóc.

Bên tai bắt gặp nghe được tiếng của Thẩm Tư Thanh, âm thanh rất rõ ràng, “Mộc Cầm, em làm sao vậy, đừng khiến anh sợ!”

Tô Mộc Cầm vội vàng đưa tay lau nước mắt, lúc này mới thấy rõ khuôn mặt đang lo lắng của Thẩm Tư Thanh!

Không biết hắn đã đứng đây từ lúc nào, đã nghe thấy lời bác sĩ nói hay chưa?

Cô mang thai...

Lúc này cô rất muốn nói cho hắn biết, thế nhưng lời này cứ nghẹn lại ở cổ họng, không thể nói ra được, mang thai với một người cô hận nhất, thật sự khiến cô không biết phải làm thế nào, rất hoang mang cũng rất sợ hãi...

Thẩm Tư Thanh thấy cô rơi nước mắt, không thể trả lời câu hỏi của hắn, trong lòng nhất thời lo lắng, hoảng sợ, mở miệng nói: “Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Tô Mộc Cầm mấp máy môi, buông mí mắt xuống, né tránh ánh nhìn của hắn, lại không nói gì.

Lúc này Thẩm Tư Thanh đã thật sự mất kiên nhẫn, liếc mắt nhìn thấy mảnh giấy kết quả xét nghiệm trên tay cô, điều đầu tiên hắn nghĩ là cô có phải là bị bệnh gì nghiêm trọng rồi không? Đột nhiên một sự sợ hãi lan tràn khắp cơ thể, hắn vội vàng giật lấy tờ giấy xét nghiệm kia, xem xét kết quả bên trên, trong lúc nhất thời lại càng đỡ dần thêm.

Trên tờ giấy xét nghiệm, hàng chữ đỏ xuất hiện chữ 'mang thai' đâm mắt hắn đau nhói. Thời gian của thai nhi là một tuần trước, cũng chính là đêm hôm đó hắn cưỡng bạo cô, vậy có nghĩa là cái thai này là con của hắn.

“Em... em mang thai!” Một câu hỏi nhưng hình như hắn cũng đã khẳng định.

Tô Mộc Cầm nuốt nước mắt, trừng mắt nhìn hắn, toàn bộ đều là oán hận, bây giờ cô không muốn nói, cũng không muốn giải thích gì nữa. Thấy vẻ mặt giống như đang giận dữ của cô, một loại cảm xúc tương tự như xúc động, rậm rạp chằng chịt tràn ngập đầy tim của Thẩm Tư Thanh.

Lại có một loại vui sướng không cách nào diễn tả, ứa lên trong trái tim hắn, đến sau cùng, hắn mạnh mẽ vươn tay, ôm cô vào trong lồng ngực.

“Buông ra!” Tô Mộc Cầm bị ôm bất ngờ, trong lúc nhất thời liền giãy dụa phản kháng.

Thẩm Tư Thanh lúc này đã vui mừng đến phát điên rồi, mấy lời nói chống cự của cô căn bản đều bị hất bỏ ngoài tai, hấn nắm lấy vai cô, khoe miệng cười tươi, ánh mắt đều là pháo hoa đang phát sáng, “Anh thật sự được làm ba rồi phải không?”

Tô Mộc Cầm buồn bực đẩy tay hấn ra, “Con là của tôi, tôi sẽ tự nuôi lớn nó!”

“Bậy bạ!” Thẩm Tư Thanh lập tức nhủ mày, “Con của anh, không cho phép em mang đi nơi khác!”

“Anh lấy chứng cứ gì nói nó là con anh? Anh đừng có nhận bừa!” Tô Mộc Cầm tức giận lớn tiếng quát.

Thế nhưng, Thẩm Tư Thanh vẫn ngậy ngốc cười, hấn hiểu được, khi mang thai, tính tình của phụ nữ sẽ thay đổi thất thường, cho dù cô có cáu gắt, hấn một chút cũng không tức giận, ngược lại còn cảm thấy vui vẻ.

Thẩm Tư Thanh lập tức dỗ dành cô, “Được rồi, anh không nhận bừa, bây giờ chúng ta về nhà được chứ? Anh sẽ kêu bảo mẫu đến chăm sóc cho em! Từ nay trở đi, em chính là bà chủ!”

“Tôi không cần.” Tô Mộc Cầm quay đầu, hít một hơi thật sâu, đè lại khí nóng trong ngực, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh với hấn.

“Được rồi, đừng nổi nóng nữa, như vậy sẽ rất có hại cho đứa bé!” Thẩm Tư Thanh vẫn rất kiên nhẫn vuốt ve lưng cô.

Thật sự đáng vẻ làm như không có chuyện gì của hấn khiến cô rất chán ghét, tức giận đẩy tay hấn ra, lập tức cao giọng, “Anh thôi diễn kịch nữa có được hay không? Anh mau đi đi, tôi bây giờ thật sự không muốn nhìn thấy anh một chút nào! Tại sao, tại sao đến lúc này rồi mà anh vẫn không chịu buông tha cho tôi? Lẽ nào anh muốn tôi hận anh một cách triệt để hay sao?”

“Ừ...”

Trái ngược với vẻ kích động của cô, Thẩm Tư Thanh lại giống như người ngoài cuộc, bình tĩnh khiến cho người ta giận sôi lên, dịu dàng khiến người ta không nổi trách cứ, nụ cười nhàn nhạt khẽ nghênh đón sự chán kinh cùng thịnh nộ của cô.

Chỉ thấy hấn thông thả ung dung, bàn tay cổ chấp ôm lấy cô vào lòng lần nữa, khiến cô khó mà tránh thoát nhưng sức lực cũng rất vừa phải để không làm cô đau.

“Không có cách nào cả, anh không thể nào buông em ra được, cho dù em hận anh thì anh cũng sẽ phải làm thế. Cho nên cứ hận đi, chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, sinh cho anh một đứa con khỏe mạnh bụ bẫm là được.”

“Thẩm Tư Thanh, anh...”

Tô Mộc Cầm nhìn hấn như nhìn người xa lạ. Rất lâu sau, cuối cùng mắt đẹp cũng bắt đầu ngấn nước, nháy mắt, lệ rơi như những hạt châu, từng giọt từng giọt rơi xuống từ hốc mắt của cô...

“Mộc Cầm?”

Rốt cuộc thì nước mắt của cô cũng phá vỡ nụ cười của Thẩm Tư Thanh, gương mặt anh tuấn cũng có vẻ hoảng hốt, cánh tay luống cuống vươn lên lau nước mắt cho cô...

“Đừng đụng vào tôi! Đừng đụng vào tôi nữa!”

Độ ẩm trên tay hấn giống như bàn ủi làm phồng mặt cô, cô tránh né theo phản xạ, nước mắt chảy càng dữ dội khiến cho người ta nhìn thấy đều sẽ không đành lòng...

Dáng vẻ bất lực của Tô Mộc Cầm làm lòng Thẩm Tư Thanh bỗng se thắt lại...

“Mộc Cầm...”

“Tôi không muốn như thế, tôi không muốn sinh con cho anh, lại càng không muốn như một người tàn phế, chuyện gì cũng không thể làm...”

Tô Mộc Cầm không nói lí lẽ mà khóc la lên, một số bệnh nhân và bác sĩ đi ngang qua đều quay lại nhìn hai người bọn họ, nhưng hấn không quan tâm, vẫn cứ ôm cô vào lòng, để cô áp vào lồng ngực rắn chắc.

Đây là lần đầu tiên cô tùy hứng như thế, chỉ vì nỗi đau không thể xua tan trong lòng cùng những ký ức không thể quên kia.

“Được được được, ngoan nào, đừng khóc nữa...”

Thẩm Tư Thanh ôm cô càng chặt hơn, dường như hoàn toàn không suy nghĩ gì cả khiến cô rất muốn chạy trốn, giọng nói dịu dàng như là đang cưng chiều một đứa trẻ đang khóc nhe vạ...

“Mộc Cầm, nghe lời đi, hiện tại em đang mang thai. Nếu không nghỉ ngơi cho tốt thì sẽ có thể ảnh hưởng đến con. Mộc Cầm, chỉ cần em trở về bên cạnh

anh thì em bảo anh làm gì cũng được, được không?”

Giọng nói cực kỳ nhẫn nại có vẻ dỗ dành.

“Tại sao? Tại sao anh có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao muốn tôi phải sinh con cho anh? Thẩm Tư Thanh, anh thật đáng ghét. Tôi hận anh, hận anh...”

Tô Mộc Cầm bực phát tất cả mọi sự giận dữ trong lòng ra, giơ tay lên, ra sức mà đấm vào lồng ngực rắn chắc của hắn. Đường như chỉ như thế mới có thể biểu đạt được sự bất an cùng bất lực của cô lúc này.

Thẩm Tư Thanh không né tránh, mặc cho cô ra sức đánh đấm mình, bàn tay vẫn như cũ vuốt ve lưng cô, đau lòng mà ôm chặt lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Ngược đãi hần nửa đêm

Sắc trời u ám mờ mịt, giống như cả bầu trời bị che kín bởi một tầng mây mù vậy. Về đêm tuyền bí ảm của buổi đêm đang bao phủ cả con đường vô cùng yên ắng. Lá cây hai bên đường vang lên xào xạc, giống như là đang khe khẽ thì thầm, nói bằng ngôn ngữ của chúng nó trong làn gió lạnh.

Trong căn biệt thự Niệm Cầm, Tô Mộc Cầm trở mình thức dậy, khỏe mắt nhấp nhem nhìn khoảng tối trong phòng, trong lúc nhất thời bụng lại kêu lên tiếng “ọc ọc”. Không hiểu sao lúc này cô lại thèm ăn cái chua.

Mà vào giờ này đi đâu tìm cái chua bây giờ?

Vội tay bật đèn trên tủ, Tô Mộc Cầm bước xuống giường đi ra ngoài. Giờ này có lẽ mọi người đã ngủ hết, cả căn biệt thự đều chìm trong bóng tối, chỉ có một vài ánh đèn đường chiếu rọi vào trong.

Tô Mộc Cầm sợ mình phát ra tiếng động quá lớn, bước chân nhẹ nhàng rón rén, mà căn bản cô cũng không đi dép, cho nên hành động rón rén đó rõ ràng là vô dụng.

Sau khi đến gần tủ lạnh, cô mới từ từ mở cửa, ánh sáng bên trong hắt vào mặt cô khiến cô hơi nheo mắt lại, một lúc sau thích ứng được, cô mới tìm xem bên trong có món cái chua hay không!

Lục lọi mãi hết các hộp bảo quản, thế nhưng bên trong toàn là thức ăn nhanh và gia vị, căn bản không có món mà cô đang tìm. Mà thai phụ khi không được ăn món mình đang thèm thì tâm trạng sẽ rất bực bội.

Tô Mộc Cầm lúi lút hết nhưng đóng đồ bên trong ra một lượt, nhưng vì lỡ tay chạm phải một cái hộp sắt nhỏ khiến nó rơi ra ngoài, sau đó chạm đến nền nhà bằng đá, vang lên âm thanh 'cạch cạch' vô cùng chói tai.

Cô hoảng hốt kêu lên một tiếng, vội vàng thu dọn lại hiện trường, nhưng không hiểu sao càng dọn thì mấy thứ đồ đang để ở bên ngoài lại càng lộn xộn, một số đồ còn bị vung vãi ra ngoài. Tô Mộc Cầm rối rắm không biết phải làm sao, chỉ có thể vội vàng dọn dẹp.

Nhưng cô còn chưa kịp động tay đến thì đã bị một bóng đen lao tới, vội vàng bế cô lên, hơi ấm cùng mùi hương bạc hạ lập tức xâm nhập vào cơ thể cô khiến cô ngẩn người, quên mất cả phản kháng, đến khi cô nhìn thấy gương mặt tái mét của Thẩm Tư Thanh, cô mới ngưng ngừng, hơi cựa quậy người muốn leo xuống, nhưng lại bị bàn tay của hắn siết chặt hơn, ngay sau đó cô nghe được một tiếng nói giận dữ phát ra.

“Em làm gì lúc nửa đêm vậy hả? Tại sao lại lờ mờ một mình ở đây chứ?”

Thẩm Tư Thanh thực chất không có ngủ, cả đêm hần đều ngồi trong thư phòng để giải quyết công việc. Nhưng cho đến nửa đêm, khi hắn đang chuẩn bị ký xong bản hợp đồng cuối cùng thì chợt nghe thấy tiếng động của kim loại va chạm cùng tiếng hét thất thanh của cô ở bên ngoài, ngay lập tức khiến hắn sợ mất mặt, vội vàng lao ra bên ngoài.

Vừa chạy ra, hắn liền trông thấy Tô Mộc Cầm đang quỳ gối ở trên đất vội vàng thu gom nhưng chiếc hộp bỏ lại vào tủ lạnh. Sợ rằng thân thể của cô sẽ bị lạnh khi tiếp xúc với nền đất, mà hắn còn trông thấy bàn chân cô trống không, không hề mang theo dép lê, ngay lúc đó có một trận lo lắng cùng tức giận tràn qua lồng ngực, lập tức sau đó hắn tiến lại vội vàng bế cô lên. “Ngay cả dép cũng không đi, em có biết như thế rất dễ bị cảm lạnh hay không?”

Tô Mộc Cầm rút người lại vì bị mắng, cả cơ thể đều quên mất phản kháng, cứ thế nằm im trong lồng ngực rắn chắc của hắn, có chút tội thân trào lên, cô giận dữ nói, “Tôi chỉ muốn ăn cái chua, nhưng tìm mãi đều không thấy, anh vì sao lại lớn tiếng với tôi chứ?”

Đảo mắt một vòng, Thẩm Tư Thanh thờ dãi một tiếng, thấy mình đúng là hơi quá lời, hắn vội vàng dịu giọng hối lỗi, mở miệng nói, “Em muốn ăn cái chua tại sao lại không gọi anh hoặc là người giúp việc chứ? Nửa đêm tự mình mò mẫm thì em cũng đâu thể tìm được! Trong này căn bản không có món cái chua.”

Đây là nhà hán, tất nhiên hán biết rõ nhất, từ trước đến nay hán đều không thích ăn cái chua cho nên trong tủ lạnh không bao giờ có món ăn đó.

Thế nhưng bây giờ cô lại thèm ăn, hán lại không thể để cô chịu khổ, vội vàng bế cô ngồi lên bàn ăn, để chân cô không thể chạm vào mặt đất, sau đó hán mới nói, “Để anh nói với dì Trần làm món đó cho em!”

Tô Mộc Cầm nghe vậy vội vàng kéo hán lại, “Không được, ngày hôm qua tôi đã phiền đến đi ấy nhiều lắm rồi, bây giờ không thể phiền thêm nữa, hơn nữa giờ đã là nửa đêm, nếu kêu đi ấy dậy tôi sẽ cảm thấy rất có lỗi.”

“Vậy anh đi mua cho em có được không!?” Thẩm Tư Thanh quay lại, khóe miệng hơi nhếch lên, dịu dàng vuốt tóc cô.

Tô Mộc Cầm không trả lời, nhìn chăm chăm hán, hơi cau mày một chút, sau đó mới hơi hé miệng nói, “Không cần phiền đến anh như vậy...”

Thẩm Tư Thanh vẫn bình thản cười khẽ, bàn tay đang vuốt ve cô rất nhẹ nhàng, tí mỉ giống như đang chạm vào một thứ trân bảo nào đó vậy.

“Anh không thấy phiền, huống hồ bây giờ em đang mang thai, thèm ăn là chuyện bình thường, nếu như ngay cả điều đơn giản đó mà anh cũng không làm được cho em, vậy thì anh mới là người cảm thấy mình không đáng làm ba của bảo bảo nhất!”

Lời nói ôn nhu của hán vang lên bên tai, trong phút chốc khiến cô ngẩn người, cô chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của hán, đáy lòng đột nhiên có một chút xúc động lướt qua, thế nhưng nó đi qua với tốc độ quá nhanh khiến cho cô không thể nào nắm bắt được.

Tô Mộc Cầm sợ hán sẽ phát hiện ra là cô đang mềm lòng, ngay lập tức cô liền giật giật khóe môi, ngồi vòng chân quay lưng về phía hán, kiêu ngạo nói, “Không cần anh ở đây khuấy môi múa mép, chỉ có một chút lời nói đường mật như vậy mà khiến tôi tin sao, đừng có mơ!”

Thẩm Tư Thanh im lặng, chỉ nhếch môi cười, nếu như cô không muốn nghe hán nói như vậy nữa thì hán sẽ im lặng.

Phòng bếp nhất thời trở nên im lặng, Thẩm Tư Thanh vươn cánh tay rắn chắc ôm cô từ phía sau, hán cúi gằm mặt, đầu mũi lướt qua tóc chạm vào tai cô, sau đó âm thầm đặt tay lên bàn tay cô, chậm rãi đan cài vào nhau.

Tô Mộc Cầm cảm nhận được hơi ấm nơi bàn tay hán truyền vào, hơi rút tay lại, cau mày lên tiếng, “Tôi thèm cái chua!”

Thấy cô cố ý nói sang chuyện khác để từ chối sự động chạm của hán, có một cổ mát mát lướt qua lồng ngực, thế nhưng hán vẫn nở nụ cười, nói với cô, “Được, hiện tại anh liền đi, nhưng bây giờ để anh bế em về phòng ngủ đã, ở đây rất lạnh.”

Nói xong hán liền ôm ngang người cô lên. Tô Mộc Cầm bối vì mất trọng lực, sợ hãi vội vàng ôm lấy cổ hán, tức giận nói, “Thả tôi xuống đi, tự tôi có thể đi được!”

“Không được.” Thẩm Tư Thanh ngắt lời cô, “Em đang để chân trần, không thể chạm đất.”

Sau câu nói đó, Thẩm Tư Thanh rõ ràng cảm nhận được thân thể của cô không còn phản kháng nữa, thế nhưng ánh mắt của cô vẫn hướng về phía hán một cách đầy bất mãn, nhưng hán chỉ cười khẽ, cũng không để tâm quá nhiều, nhanh chóng bế cô đặt nằm lên giường.

Sau đó hán hơi cúi người, hôn khẽ lên trán cô, nói: “Ồ đây đợi anh, anh đi ra ngoài một lát sẽ về!”

Tô Mộc Cầm sững người nhìn theo bóng lưng của hán đang khuất dần sau cánh cửa, bàn tay cô thức chạm nhẹ lên trán, khẽ cắn môi, ánh mắt mông lung lại liếc nhìn ra ngoài, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Một lúc sau cô mới hơi ngửa đầu, thở dài một tiếng bất đắc dĩ.

.....

Lúc Thẩm Tư Thanh trở về, trời cũng đã gần sáng, món cái chua mà cô thèm ăn thật sự rất khó tìm, hán phải chạy xe đến gần ngoại ô mới có thể mua được, đến khi trở về thì đã thấy cô nằm ngủ say sưa.

Ngắm nhìn gương mặt nằm nghiêng đang say ngủ của Tô Mộc Cầm, đáy mắt hán đột nhiên tràn ngập cảm giác yêu thương, khẽ vươn tay vuốt ve gò má trắng nõn của cô, trong đầu hán lại nhớ đến cảnh tượng ngày hôm qua khi hán dẫn cô trở về ngôi biệt thự Niệm Cầm này.

Có lẽ hán sẽ không bao giờ quên được vẻ mặt sợ hãi của cô khi trở lại đây, điều đó khiến hán cảm thấy thật tội lỗi. Hán biết căn nhà này là một phần ký ức đáng sợ của cô, nhưng hán vẫn ích kỷ muốn cô phải thừa nhận nó, cũng giống như muốn cô phải luôn luôn thừa nhận hán.

Thẩm Tư Thanh nghĩ hán đã từng làm ra những hành động tồi tệ nhất cuộc đời chính mình, bởi vì hán dùng đến tất cả mọi thủ đoạn, ngay cả thủ đoạn tệ hại nhất cũng áp dụng với cô chỉ để cô có thể quay lại bên cạnh hán.

Nhưng bây giờ, hán không muốn đối xử với cô như trước kia nữa, bởi vì từ giờ trở đi hán sẽ cố gắng làm một người chồng tốt để cô có thể chấp nhận dựa dẫm vào hán, hơn thế nữa, bây giờ trong bụng cô đang mang thai con của hán, hán lại càng phải đối xử với cô tốt hơn.

Bàn tay của hán chậm rãi luồn vào trong quần áo của cô, nhẹ nhàng đặt lên bụng cô tí mỉ vuốt ve, ở đây chính là nơi bảo bảo đang ngủ, tuy con hán chỉ mới hình thành được hơn một tuần, nhưng khi chạm vào da thịt trơn nhẵn của cô, hán lại có xuất hiện ảo giác giống như bị một bàn chân nhỏ bé đạp vào,

khiến hấn xúc động không nói được thành lời.

Tô Mộc Cầm hơi cựa mình xoay người, Thẩm Tư Thanh sợ mình sẽ đánh thức giấc ngủ của cô cho nên vội vàng rút tay ra, hôn nhẹ lên môi cô, sau đó khẽ thì thầm bên tai cô, “Anh yêu em, Mộc Cầm!”

Một câu nói đơn giản, nhưng lại chứa đựng toàn bộ tâm tư của hấn.

Không biết Tô Mộc Cầm đang ngủ có nghe được những lời hấn nói hay không, thế nhưng hấn phát hiện trong lúc xoay người đóng cửa, hấn rõ ràng nhìn thấy khóe môi cô nâng lên một nụ cười nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Phải yêu đến mức nào?

Khi những tia sáng đầu tiên xuất hiện cũng báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Màn đêm tĩnh mịch biến mất, thành phố nhộn nhịp bước vào một ngày làm việc mới. Dòng người đông đúc ngút chạy khắp các nẻo đường khác nhau. Trong những toà nhà cao tầng, mọi người hối hả làm việc vì mình mà cũng vì người khác.

Ở biệt thự Niệm Cầm, sau khi mở mắt thức dậy, Tô Mộc Cầm liền vào phòng tắm vệ sinh một chút sau đó mới đi ra ngoài. Vừa đến phòng ăn, cô liền nhìn thấy Thẩm Tư Thanh đang ngồi ăn sáng, lúc đó hơi chần chừ một chút nhưng cô vẫn tiến lại.

Thẩm Tư Thanh vừa thấy cô tiến lại, khóe môi hơi nhếch lên thành nụ cười dịu dàng, hấn ngay lập tức liền đứng dậy dịch ghế ngồi cho cô, sau đó nói, “Tại sao không ngủ thêm một lúc nữa rồi hẵng dậy!”

Tô Mộc Cầm ngược mắt nhìn hấn, hơi bĩu môi, “Tôi cũng không phải heo, lúc nào cũng có thể ngủ được!”

Nghe vậy, Thẩm Tư Thanh chỉ cười khẽ, không làm ra hành động gì nhiều, hấn chỉ ngồi xuống cái ghế bên cạnh cô, cánh tay vô thức quàng qua vai cô, sau đó nhếch môi nói, “Hôm qua anh có mua cái chua cho em rồi, nhưng lúc đó về thì anh thấy em đã ngủ, cho nên anh có để trong tủ lạnh, em có muốn ăn một chút không?”

Cô lắc đầu, “Tôi không muốn ăn nó nữa.”

“Được, vậy sáng nay em muốn ăn gì, để anh nói đi Trần làm cho em” Thẩm Tư Thanh dịu dàng kiên nhẫn nói.

Tô Mộc Cầm nhướn mày suy nghĩ một lúc, dường như không biết chính mình đang muốn ăn cái gì, vòng vo một lúc, cô quay sang nhìn khuôn mặt chờ đợi điềm nhiên của hấn, rồi mới nhàn nhạt trả lời: “Hay là cứ đem cái chua cho tôi đi!”

Tuy buồn vì thái độ lạnh nhạt của cô nhưng hấn vẫn thấy vui vẻ vô cùng. Hấn gọi đi Trần đem món ăn lên, sau đó ngồi ngắm gương mặt xinh đẹp của cô.

Tô Mộc Cầm hơi khó chịu khi bị hấn nhìn chằm chằm như vậy, hàng lông mày nhíu lại, không để ý đến hấn cúi mắt xuống nhìn bàn tay mình.

Đúng lúc đó đi Trần từ phòng bếp đi ra, trên tay cũng đã bung món cái chua ngày hôm qua mà hấn đã mua.

“Thức ăn của cô cậu đã xong rồi, hai người ăn ngon miệng!” Di Trần cung kính nói.

“Di Trần, ngồi xuống cùng ăn cơm đi.” Tô Mộc Cầm ngược mắt nhìn đi Trần, lên tiếng.

Di Trần hơi kinh ngạc, định từ chối, “Nhưng...”

Thẩm Tư Thanh thấy thế liền nói, “Di cứ ngồi xuống đi!”

Mộc Cầm đã nói thế, dĩ nhiên hấn phải nghe theo.

Di Trần tuy khó xử nhưng thấy từ chối không được nên đành ngồi xuống dùng cơm.

Di Trần là người ở Cẩm Xuyên, năm nay cũng mới đến tuổi năm mươi. Nhiều năm trước, di Phi đã kết hôn với một người đàn ông ở Bắc Kinh. Vốn dĩ cuộc sống của di Trần rất êm đềm, nhưng một tai nạn xe bất ngờ đã cướp đi sinh mệnh của chồng di ấy. Kể từ đó, di ấy một thân một mình kiếm sống để nuôi con. Di Trần làm đủ nghề từ quét dọn, rửa chén cho đến giúp việc nhà. Di ấy không ngại sang hèn, khó khăn vất vả, cũng vì vậy mà di ấy nhận được cơ hội làm việc ở đây. Di Trần chỉ biết càn cù làm việc nên hầu như không xem tin tức. Trước khi làm ở đây, di ấy không hề biết chủ mình làm gì, di ấy chỉ thấy chủ giàu có, biệt thự xa hoa sang trọng.

Về sau đi ấy mới biết địa vị của chủ mình, vì vậy đi ấy càng kính trọng tình yêu sâu đậm mà hắn ta dành cho người yêu của mình. Nếu đổi lại người đàn ông khác, không chừng khi đối mặt với sự lạnh nhạt của người yêu đã sớm bỏ cô ta đi rồi.

Di Trần quyết định làm việc chăm chỉ hơn trước. Thứ nhất là vì khoản tiền lương hậu hĩnh, thứ hai là vì đi ấy thấy cô bạn gái của cậu chủ đang mang thai. Đa số thời gian cô đều trầm lặng, chỉ mới ở chung một ngày nhưng đi ấy cũng đã cảm nhận được thái độ gay gắt mà cô ấy đối xử với hắn ta, chỉ có đôi lúc cậu chủ bắt chuyện cô ấy mới trả lời lại nhưng hầu như đều có cảm giác xa lạ. Mỗi khi chứng kiến cảnh đó, đi ấy cảm thấy rất khó chịu, lẽ ra là một cô gái hạnh phúc, hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhưng tại sao phải làm vẻ mặt như đang chịu đau khổ như thế này?

Di Trần nhìn đôi nam nữ ngồi đối diện. Đi ấy cảm nhận rất rõ hắn ta yêu thương cô gái này. Hắn ta có quyền có thể, ngoại hình hay nội hàm đều hơn người, nhưng cảm xúc của hắn ta lại thay đổi chỉ vì một người. Hắn ta sẽ vì một câu nói của cô gái này mà vui vẻ, cũng sẽ vì sự trảm mặc của cô ta mà lạnh lùng hệt hăng.

Hắn ta phải yêu cô gái Tô Mộc Cầm này đến mức nào mới như thế này?

Cả buổi cơm, Thẩm Tư Thanh luôn chăm chú gấp thức ăn cho Tô Mộc Cầm, hắn còn chu đáo bóc vỏ từng con tôm đặt vào bát của cô, còn Tô Mộc Cầm chỉ im lặng dùng bữa.

Một lúc lâu sau...

“Mộc Cầm, ngày mai em muốn món gì? Để đi Trần nấu cho em ăn.” Thẩm Tư Thanh cất giọng yêu thương.

“Đúng đấy, ngày mai cô chủ muốn ăn món gì?” Di Trần cũng nói theo, cố gắng xoa dịu bầu không khí quá mức tĩnh lặng.

Tô Mộc Cầm ngẩng đầu nhìn, dường như không quen với sự phục vụ này, “Ngày mai cứ tùy đi Trần quyết định đi!”

Nói xong, cô lại tiếp tục ăn...

Nét khó xử hiện lên trên gương mặt Di Trần, đi ấy liếc mắt nhìn Thẩm Tư Thanh, thấy hắn ta lắc đầu ra hiệu, đi ấy cũng không nói gì thêm nữa, tiếp tục ngồi ăn trong không gian trầm mặc.

Tương chừng bữa ăn sẽ còn trầm mặc cho đến khi kết thúc thì hắn lại tiếp tục lên tiếng hỏi, “Hôm nay em có muốn đi đâu chơi hay không? Nếu có thì chiều nay anh sẽ tan tầm sớm.”

Câu nói này lập tức khiến Tô Mộc Cầm chú ý, cô hơi ngừng ăn, ngược mắt lên nhìn hắn, sau đó nhẹ giọng trả lời, “Tôi muốn đi làm.”

Khóe môi đang cười của hắn lập tức rũ xuống, yêu cầu của cô cũng không phải cái gì quá đáng, thế nhưng nghĩ đến khả năng sau khi cô đi làm có thể gặp lại Mạnh Hàn, lòng hắn lại không thể nào bình tĩnh, an tâm.

Một lúc sau, Thẩm Tư Thanh mới cười tươi hơn, ánh mắt hắn ngập tràn ấm áp nhìn Tô Mộc Cầm, “Nếu em muốn đi làm như vậy thì có thể đến công ty của anh!”

Chập thuận, nhưng hắn vẫn không để cô tự do mà lại tiếp tục vây hãm cô trong thế giới của hắn, cô hơi nhếch môi chế giễu, cứ tưởng sau này tính chiếm hữu của hắn sẽ không mạnh mẽ như lúc trước, nhưng hình như cô đã lầm, càng ngày hắn lại càng muốn cô ở trong vỏ bọc của hắn, chứ không muốn cô thoát ra ngoài.

Tô Mộc Cầm nói, “Tôi muốn làm ở LMIT, nơi đó mới là nơi của tôi!”

Hắn ngừng ăn, buông đũa xuống, nhíu chặt lông mày lại, không vui ngẩng đầu lên nhìn cô, lời vàng ý ngọc, “Không được, anh không thể cho em đến đó!”

Cô ngang bướng nhìn hắn, hai mắt lạnh lẽo cứng rắn, “Tại sao vậy? Hay là anh sợ sau khi tôi đi làm thì mọi người sẽ biết được bộ mặt thật của anh? Đường đường là tổng giám đốc của công ty DAF mà lại đi giam lỏng vợ chưa cưới của người khác một cách trái phép.”

Nghe thấy mấy lời nói chất vấn cùng cười nhạo nặng nề phát ra từ trong miệng của cô, Thẩm Tư Thanh chỉ có thể im lặng, cơn tức giận ở trong lồng ngực vẫn chưa thể biến mất, khiến cho ngực phập phồng lên xuống, hắn siết tay đè nén cảm giác khó chịu trong lòng. Lúc này hắn chỉ muốn kiên nhẫn nói chuyện với cô, hắn không muốn mối quan hệ của hắn và cô lại trở về giai đoạn gay gắt như trước kia, nhưng lời nói của cô lại khiến hắn có cảm giác thất bại nặng nề.

Di Trần ngồi bên cạnh cũng đã há hốc miệng kinh ngạc... Chuyện cô gái này nói là sự thật sao?

Hắn hiện giờ không quan tâm đến việc người khác nghĩ gì, hít sâu một hơi, kiên nhẫn nói với cô, “Anh không phải đang giam cầm em, chỉ không muốn em đến LMIT làm, trừ điều đó ra, chuyện gì anh đều có thể chấp thuận.”

Tô Mộc Cầm cười nhạo, “Ngay cả yêu cầu tôi muốn đi gặp Mạnh Hàn cũng được phải không?”

Ánh mắt Thẩm Tư Thanh bỗng nhiên trở nên sắc bén, nghiêm nghị nói, “Em đang thử thách sự kiên nhẫn của anh hay sao? Em nghĩ anh sẽ để em đi gặp lại tên đó?”

Cô biết mình đã chạm phải giới hạn của hắn, thế nhưng trong lòng cô ngoài lạnh lùng thì cũng chỉ còn lại chế nhạo, khóe môi cô hơi nhếch lên, sau đó

nhướn mày nói, “Anh không cho phép thì sao? Anh nghĩ rằng mình có quyền tiếp tục giam lỏng tôi? Tôi nói cho anh biết, trừ phi tôi chết đi, ai cũng không thể cướp mất sự tự do của tôi.”

Hít sâu một hơi, cô ném đũa lên bàn, khiến cho không gian vốn đang bị đè nén vang lên tiếng kêu đĩnh tai, sau đó cô đứng dậy, dưới ánh mắt sắc bén như dao găm của hắn, tiếp tục nói, “Không phải vì đứa con trong bụng tôi, tôi một chút cũng không muốn ở bên cạnh anh!”

Nói xong câu đó, cô liền xoay người rời đi.

Thấy cô định rời đi, một dòng máu nóng lan tràn khắp cơ thể hắn, Thẩm Tư Thanh liền ngồi bật dậy, nắm lấy tay cô, “Tô Mộc Cầm, tại sao em lại có thể tàn nhẫn như vậy? Em rốt cuộc muốn anh phải làm sao?”

Câu nói của cô, khiến hắn chưa xót vô cùng, lý do để cô ở lại đây, chỉ vì đứa con trong bụng là của hắn mà không vì lý do nào khác. Tâm hắn giống như bị đóng băng, tạo thành một lớp màng dày không thể phá vỡ, đến khi vỡ rồi, nhưng mảnh nhọn kia lại đâm qua tim hắn, khiến cho máu chảy đầm đìa.

Tô Mộc Cầm gỡ bàn tay đang nắm chặt lấy khuỷu tay cô, lạnh lùng nói, “Đừng lại gần tôi nữa.”

Nói xong, cô xoay người, mà hắn cũng không còn đủ sức lực để vươn tay kéo cô lại nữa, cứ như vậy tro mắt nhìn cô xoay người đi về phòng, cho đến khi cánh cửa phòng đóng lại, hắn mới hít sâu một hơi, quay trở lại bàn ăn.

Di Trần thấy vậy cũng không làm phiền đến hắn, liền xin phép sau đó đi vào bếp...

Thẩm Tư Thanh ngồi ngẩn người rất lâu, trong khoảng thời gian ấy, hắn không biết bàn tay hắn đã siết chặt bao nhiêu lần, cũng không biết tim hắn đã bị bao nhiêu nhát dao cứa vào, lan tràn ra khắp nơi, đau nhói đến tận khoe mắt...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chiến tranh lạnh

Thẩm Tư Thanh và Tô Mộc Cầm chính thức rơi vào tình trạng chiến tranh lạnh. Nói cách khác thì chỉ có Tô Mộc Cầm chiến tranh lạnh với hắn, còn hắn vẫn như trước kia, sau cuộc cãi vã kia lại vẫn đối xử rất ôn nhu với cô, một chút cũng không xảy ra tình trạng mặt nặng mày nhẹ với cô.

Tô Mộc Cầm ở nhà một mình cảm thấy rất buồn chán, vậy mà hắn lại không cho cô ra ngoài, mà dù cho cô có muốn ra ngoài đi chăng nữa thì cũng phải có hắn đi cùng, đây không khác nào là đang giam lỏng cô.

Nằm vật ra trên giường, ánh mắt Tô Mộc Cầm chỉ nhìn đăm đăm lên trần nhà, rồi cô bỗng nhiên nhớ ra, cũng đã lâu rồi cô không liên lạc gì với các đồng nghiệp ở trong công ty, không biết bọn họ bây giờ sao rồi, có còn nhớ đến cô hay không?

Nghĩ đến thế, Tô Mộc Cầm cũng không nhịn được lấy máy di động ra, cũng may sau khi trở về đây, Thẩm Tư Thanh đã trả lại chiếc di động này cho cô, còn không cô cũng không biết phải làm gì trong căn nhà vắng vẻ này.

Lướt vào danh bạ một hồi lâu, cô tìm đến số máy của Nhan Miêu, chần chờ một lúc sau đó mới ấn gọi.

Đầu dây bên kia có lẽ đang rảnh rỗi, Tô Mộc Cầm chỉ khoảng mấy giây sau liền thấy Nhan Miêu bắt máy.

Giọng điệu nghi ngờ của Nhan Miêu đột nhiên vang lên, “Alo... là Tô Mộc Cầm sao?”

Tô Mộc Cầm cắn môi, sống mũi chột cay xè một cách vô dụng, nước mắt suýt nữa tuôn trào, sau đó cô chỉ nói một câu đơn giản, không dám nói nhiều, “Ừ, là tôi đây!”

Ngược lại, Nhan Miêu bắt đầu huyền thuyên không ngừng: “Ái ya, Mộc Cầm à! Trước giờ cứ thấy cô bình tĩnh nói chuyện vui vẻ như vậy cứ tưởng cô không có tâm sự gì chứ? Bây giờ cô thế nào rồi? Cô nghỉ phép đi du lịch ở một nơi yên tĩnh để thả lỏng tâm trạng, cô có cảm thấy tốt hơn chút nào không? Mộc Cầm này! Cô tuyệt đối phải khỏe lại đây nhé, khi nào khỏe lại thì trở về công ty làm việc, bọn tôi ở phòng thiết kế rất nhớ cô đấy...”

Nghe xong mấy lời đó, trái tim Tô Mộc Cầm lại chìm xuống, cô càng nghe càng mơ hồ: “Nhan Miêu! Cô nói gì vậy?”

Nhan Miêu thở dài: “Mộc Cầm à! Mặc kệ tôi đang nói gì, cô chỉ cần nhớ, phòng thiết kế chúng ta là những người quan tâm tới cô nhất. Cô sau này cũng đừng giữ rịt tâm sự trong lòng. Sau này có chuyện gì cứ kể với tôi. Tôi nhất định sẽ hiểu hết cho cô mà.”

Tô Mộc Cầm nhú mày, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, “Là ai nói chuyện này cho cô?”

“Aizzz, ai nói không quan trọng, nhưng mà cái này tôi cũng phải nên nói cho cô biết, chuyện này là do tôi nghe lén được cuộc nói chuyện giữa tổng giám đốc Thẩm của tập đoàn DAF nói chuyện với giám đốc của chúng ta đấy.” Ngừng một lúc, Nhan Miêu lại cười hề hề, ái muội nói, “Thật không ngờ đấy,

hóa ra cô lại có quan hệ như vậy với tổng giám đốc Thẩm, vậy mà trước giờ giấu kín như bụng không chịu hé nửa lời.”

Trái tim Tô Mộc Cầm nguội lạnh đi quá nửa. Thẩm Tư Thanh, lại là hán đang giờ trò với cô, rõ ràng lúc đó đang giam cầm cô ở biệt thự Thiên Tân, vậy mà hán lại có thể nói dối tất cả mọi chuyện như vậy. Rất lâu sau, cô mới gạt cảm giác lạnh lẽo đó qua một bên, khẽ nói: “Nhan Miêu, không như cô nghĩ đâu...”Nhan Miêu cau mày, “Được rồi, được rồi, tôi không để bụng chuyện cô giấu tôi đâu, chuyện quan trọng bây giờ là cô phải an dưỡng cho thật tốt, sau đó trở về công ty tiếp tục làm việc...”

Tô Mộc Cầm trầm mặc, khẽ đáp một tiếng, “Được!”

“Cứ như vậy nhé, khi nào thì cô trở lại công ty.” Nhan Miêu hỏi.

Cô nắm chặt di động, nghĩ đến chuyện bị hán từ chối không cho cô tiếp tục đi làm ở công ty LMIT, lại cảm thấy khó chịu, nhưng cô vẫn trả lời: “Chắc sẽ sớm thôi, bây giờ tôi đã trở về Bắc Kinh rồi.”

Rõ ràng cô nghe thấy thanh âm kích động của Nhan Miêu, “Vậy thì quá tốt rồi, tôi ở đây đợi cô trở về.”Nhan Miêu đột nhiên cần nấn, “Cô không biết đâu, từ khi cô nghỉ phép, mọi việc đều đổ lên đầu tôi, sắp khiến tôi mệt muốn chết rồi.”

Tô Mộc Cầm cười khổ, hơi áy náy, “Xin lỗi cô, Nhan Miêu!”

Nhan Miêu xùy xòa, vui đùa nói, “Không sao đâu, tôi biết cô có nỗi khổ tâm mà, nhưng mà nói qua cũng phải nói lại, sau khi đi làm lại nhất định phải bao chúng tôi một bữa ăn đấy.”

“Nhất định rồi.” Tô Mộc Cầm trả lời.

Sau đó cô và Nhan Miêu nói chuyện một lúc rồi mới cúp máy kết thúc cuộc gọi.

Lại nhớ đến mấy câu nói của Nhan Miêu khiến cô bận tâm, rõ ràng mấy lời nói dối của Thẩm Tư Thanh không mấy tốt đẹp, nhưng cũng giúp cô không bị những đồng nghiệp kia nghi ngờ.

Dù sao cũng đã giúp cô một chút, nhưng chuyện này nhất định cô cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy được.

Thờ dài một hồi, Tô Mộc Cầm chán nản lăm lăm ly trên giường, muốn ngủ một giấc thật sâu để quên chuyện này đi, nhưng lại không tài nào nhắm mắt lại được, vì thế cô hơi vươn tay nắm lấy cuốn sách hướng dẫn chăm sóc thai nhi cho mẹ đang mang thai trên tủ đầu giường ra đọc, cho đến cuối cùng khi Tô Mộc Cầm không chịu nổi con đói đang hoành hành thì cũng đã tới chiều.

Cô chống tay lên giường, cố gắng ngồi dậy đi ra khỏi phòng ngủ. Thế nhưng cô chẳng thấy bóng dáng dì Trần đâu, có lẽ dì ấy đã đi ra chợ mua đồ ăn rồi.

Trong biệt thự cực kỳ yên tĩnh.

Đến nỗi gần như không có con người.

Tô Mộc Cầm ghét nhất cái cảm giác trống trải này.

Cô đi lại về phía tủ lạnh trong phòng bếp, lấy ra một ít thức ăn đã đóng hộp sẵn, sau đó bỏ vào lò vi sóng hâm nóng lại, trong lúc chờ đợi cô cũng tiện thể nấu một chút cơm.

Đợi đến khi thức ăn chín thì cũng là lúc dì Trần về, thấy cô đang loay hoay trong phòng bếp thì hốt hoảng, “Cô chủ, cô cứ để đó tôi làm cho!”

Tô Mộc Cầm liếc mắt nhìn dì Trần, khóe môi hơi nâng, sau đó nói, “Không sao đâu, dù gì tôi cũng đã nấu xong rồi, dì cứ làm việc của mình đi, đừng để ý đến tôi!”

“Cô làm vậy, cậu chủ sẽ nói tôi không biết chăm sóc cô mất.” Dì Trần ảo não nói.

Tô Mộc Cầm thờ dài một tiếng, nhẹ nhàng nói, “Dì Trần, dì cứ yên tâm đi, hán ta sẽ không làm vậy với dì đâu!”Nếu như trực giác của một người phụ nữ là đúng thì cô nghĩ, dì Trần hình như không có thiện cảm tốt với cô cho lắm. Cũng không biết mình đã làm gì khiến dì ấy bài xích như vậy, nhưng cô đoán có lẽ là chuyện giữa cô và Thẩm Tư Thanh.

Nghĩ đến đây, cô chỉ có thể âm thầm thờ dài.

Cảm giác này tồi tệ kinh khủng.

...

Tô Mộc Cầm không biết tới nay Thẩm Tư Thanh có trở về hay không. Hán nói hôm nay hán rất bận, không biết khi nào mới trở về. Cộng thêm bây giờ quan hệ giữa hai người lại như vậy, hán có về hay không chắc cũng không liên quan đến cô.

Cô ngồi trên sofa, chuyển kênh tivi trong nhàm chán. Sau đó, khi cảm thấy cực kỳ nhạt nhẽo, cô chui vào phòng sách, lên mạng đọc tin tức. Nhìn những

thông tin rầm rộ, ồn ào trên mạng, cô lại không có chút hứng thú nào.

Một lúc sau, khi cô cảm thấy uể oải đến cực độ thì bỗng nhiên nhìn thấy tin tức xuất hiện trên mạng, là báo của ngày hôm nay, tựa đề bài báo là viết về Thẩm Tư Thanh, trong lúc tò mò cô chợt ấn vào, ngay sau đó liền thấy người ở trên ghế.

Bài báo chắc chắn sẽ không có gì nếu như cô không nhìn thấy một tấm ảnh kèm theo bên trong, đập vào mắt cô là hình ảnh một người phụ nữ đang ôm chầm lấy Thẩm Tư Thanh. Mà khuôn mặt của người phụ nữ đó cả đời này có lẽ cô sẽ không thể nào quên. Cô ta tên là Mễ Nhĩ, là con gái của tổng giám đốc tập đoàn trang sức nổi tiếng, đồng thời cũng là bạn gái cũ của Thẩm Tư Thanh, người đã từng ra sức phá hoại tình cảm giữa cô và hắn lúc còn học đại học

Không ngờ bây giờ cô lại nhìn thấy cô ta xuất hiện một lần nữa!

Trái tim cô bất giác rét run, nhìn gương mặt trầm ổn hơi nghiêng của Thẩm Tư Thanh, cô nhếch môi cười mỉa mai. Tốt rồi, gặp lại người tình cũ, chắc hẳn ta phải vui vẻ lắm, khuya như vậy mà vẫn chưa thấy về, có lẽ là đang lẩn lộn với người bạn gái cũ này ở trong khách sạn hoặc là đang chơi trò tình tứ ở đâu đó.

Tâm trạng bực bội lại lặng lẽ dâng lên.

Cô giờ tay tắt máy tính.

Đúng lúc này, cô nghe thấy dưới cửa nhà có tiếng động.

Không phải là Thẩm Tư Thanh quay về đấy chứ?

Không hiểu sao tim Tô Mộc Cầm bỗng thất lại, trong đầu lại hiện lên tấm hình lúc này, không biết lúc này cô nên dùng thái độ gì để đối xử với hắn đây? Rõ ràng là nói yêu cô, nhưng bên ngoài lại đi câu dẫn tiểu tam, loại người dối trá như vậy, cô lại không muốn mình phải quan tâm.

Ra khỏi phòng sách, đứng trên bậc thang nhìn xuống.

Đúng là Thẩm Tư Thanh quay về thật.

Thẩm Tư Thanh vào nhà tùy tiện vắt áo vest lên sofa, cũng vứt luôn cả chìa khóa xe và cặp tài liệu xuống.

Hắn lên gác, khi đi ngang qua phòng của cô thì thấy vẫn sáng đèn, sau đó hắn đi vào thì thấy cô vẫn đang ngồi ngẩn ngơ trên giường, bỗng hỏi một câu, “Sao giờ em còn chưa ngủ?”

Tô Mộc Cầm không muốn trả lời, tuy rằng khó chịu nhưng cô vẫn nhịn xuống.

Thẩm Tư Thanh ngồi xuống bên cạnh cô, thấy cô không nói gì, cứ ngồi im đó, hắn suy nghĩ rồi xoay người cô lại.

Tô Mộc Cầm cảm thấy cơ thể mình chợt ấm lên.

Hắn ôm cô vào trong lòng.

“Giận đấy à?” Thẩm Tư Thanh cúi đầu nhìn gương mặt hơi nghiêng của cô, khẽ hỏi.

Cô rõ ràng ngửi thấy mùi rượu trên người hắn, lại nghĩ đến cảnh hắn ở với Mễ Nhĩ cả đêm đến tận khuya mới về, đột nhiên cảm thấy chua xót, cô mím môi, không đáp, vờn tay đẩy hắn ra.

Hắn không có quan hệ gì tới cô, cô làm sao phải giận?

Thẩm Tư Thanh thấy cô không nói, bèn giơ tay nâng gương mặt cô lên. Hắn nhìn cô rất lâu. Trái tim cô đập điên cuồng vì hành động của hắn. Cô bèn nhìn đi chỗ khác. Hắn buông một thở dài trên đầu rồi khẽ nói:

“Mộc Cầm! Hôm nay anh hơi bận nên mới về khuya như vậy.”

Tô Mộc Cầm bỗng dưng muốn khóc.

Hắn có phải là đang chất vấn cô không biết suy nghĩ cho hắn hay không?

Giọng cô như nghẹn lại, nhưng vẫn rất lạnh lùng, “Tôi không cần anh phải báo cáo với tôi, không phải tôi thức là vì chờ anh, anh cũng không cần phải cảm thấy áy náy.”

Thẩm Tư Thanh hôm nay phải tiếp đãi một đối tác làm ăn cho nên hắn thật sự rất mệt, vậy mà khi về nhà, hắn lại phải đối diện với thái độ lạnh nhạt này của cô, mà cũng không phải riêng ngày hôm nay, mà mấy ngày hôm trước cô cũng đều có thái độ lạnh nhạt này với hắn khiến hắn rất mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Cô ghen rồi!

Thẩm Tư Thanh thở dài một hơi, “Được rồi, là anh không tốt!”

Tô Mộc Cầm không dám ngẩng đầu lên, cắn răng không nói, rõ ràng là tui thân nhưng lại vẫn cứ giữ khư khư cảm xúc đó trong lòng.

“Để tôi một mình đi.”

Tô Mộc Cầm nhẹ giọng lên tiếng, khiến Thẩm Tư Thanh cũng trầm mặc một lúc, ban đêm lại thường khiến con người ta yếu đuối như vậy, một lúc sau hần mới nhếch miệng nói:

“Muộn quá rồi, nghỉ ngơi thôi!” Thẩm Tư Thanh cúi xuống hôn lên má cô rồi buông tay, đi vào phòng tắm.

Hơi ẩm trên cơ thể cô dần dần tản ra, trong lòng vẫn nhức nhối khó chịu, nhưng cụ thể đó là gì thì cô không thể nói rõ.

Một lúc lâu sau, Tô Mộc Cầm mới hơi cử động, im lặng giờ tay tắt đèn.

Cô vừa kéo chăn lên đắp thì người đàn ông sau lưng đã áp sát.

Cả người cô chợt cứng đờ.

Nhưng Thẩm Tư Thanh chỉ ôm ngang eo cô, để mặc cho cô quay lưng về phía mình ngủ. Lồng ngực hần dán sát vào lưng cô, khóa chặt cơ thể bé nhỏ của cô trong lòng mình.

Chẳng mấy chốc, Tô Mộc Cầm bỗng cảm thấy lưng mình rất nóng. Hơi thở của hần làm tâm tư cô rối loạn.

Cô khẽ cựa quậy, muốn né tránh hần, “Tại sao anh lại ngủ ở đây, đi về phòng của anh đi.”

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói uể oải và mệt mỏi của hần: “Mộc Cầm! Anh đau đầu lắm, đừng ngo ngoạ!”

Tô Mộc Cầm không dám động nữa, cứ chờ người ra đó.

Thẩm Tư Thanh tìm một tư thế thoải mái để ôm cô, vùi mặt vào sau cổ cô.

Sống mũi thẳng tắp khẽ chạm vào gáy cô. Hơi thở tùy ý chuyển động.

Cô có thể nghe thấy những nhịp thở trầm ổn, đều đặn của hần. Nó vang bên tai cô, hòa vào hô hấp của cô.

Cô không ngủ được.

Khắp đầu chỉ toàn là những suy nghĩ về việc bức ảnh kia.

Mẽ Nhi thật sự quay lại rồi, đáng lẽ cô phải nên vui mừng mới phải, cuối cùng thì sự chú ý của hần cũng không còn dành cho cô nữa, nhưng trái ngược hoàn toàn, lồng ngực cô cứ cảm thấy tức đến khó chịu. Cứ hể nghĩ đến lại không thể bình tĩnh được.

Thẩm Tư Thanh nhận ra cô chưa ngủ. Hần thu chặt tay lại, thì thầm sau lưng cô: “Có tâm sự sao?”

Trái tim Tô Mộc Cầm như bị ai móc ra rồi bắt ngừng tung lên thật cao, cô nghiến răng, đáp lại câu hỏi của hần, “Không có!”

Giả vờ từ tế gì chứ, ra ngoài lẩn lộn với bạn gái cũ còn hỏi cô có tâm sự hay không?

Thẩm Tư Thanh khẽ cười: “Thế sao còn không ngủ đi?”

“Tôi ngủ hay không cần anh quản sao?” Tô Mộc Cầm kháng nghị.

Thẩm Tư Thanh bật ra tiếng cười trầm thấp.

Tô Mộc Cầm bị thanh âm ấy khuấy đảo cõi lòng, cô cựa mình muốn thoát, nhưng lại bị cánh tay ấy ôm chặt hơn, “Anh buông ra đi, tôi khó chịu!” Cánh tay của hần hơi nói lỏng một chút, sau đó xoay người cô lại, kéo cả người cô áp vào khuôn ngực của mình, để cô nằm với tư thế thoải mái nhất.

Tô Mộc Cầm nhỏ giọng kháng nghị, thân thể cựa quậy không yên, mà Thẩm Tư Thanh bị cô cọ tới cọ lui như thế, nhất thời nổi lên phản ứng, hơi thở trở nên đục ngầu.

Vừa nghĩ đến muốn đề lên cơ thể đang ngơ ngậy kia, nhưng hần lại nhớ đến, bây giờ cô đang mang thai, nhất thời không dám làm vậy, tay phải của hần đột nhiên ôm lấy cô, tay trái lại sờ lên mông cô, giống như là trừng phạt mà vỗ một cái.

Trong mắt Tô Mộc Cầm lộ ra vẻ quý dị cùng kháng nghị, vừa muốn giãy giụa thì đã bị Thẩm Tư Thanh đè càng chặt hơn...

“Yên nào, đừng nhúc nhích!” Thẩm Tư Thanh khó nhịn, khàn giọng nói, sau đó áp cô càng sát vào người mình hơn.

Tô Mộc Cầm thầm kêu lên, cơ thể cũng không dám tùy tiện động đậy, bởi vì cô cảm nhận được một cái gì đó cứng rắn đang đặt tại bụng cô.

“Anh...” Cô hòng cô khô khốc không nói được tiếng nào, mặt cô 'đùng' một cái liền đỏ ửng.

Nhìn dáng vẻ của cô, hần không nhịn được liền bật ra tiếng cười trầm thấp từ cổ họng, mà tiếng cười đó khi đánh vào màng nhĩ của cô, liền khiến thân thể cô run rẩy.

Nhìn gương mặt xinh đẹp đang đỏ ửng vì ngượng ngùng kia, cộng với sự run rẩy yếu ớt của cô, trong lúc nhất thời khiến cho Thẩm Tư Thanh không kìm lòng được, hần hơi nghiêng người ngồi dậy, ánh mắt thâm tình từ trên cao nhìn xuống, thu hết tất cả biểu tình của cô vào trong đáy mắt.

Hai bàn tay đang đặt hai bên sườn của cô bị hần nắm lấy, quần lên cổ hần.

Tô Mộc Cầm run rẩy, dưới ánh sáng mờ nhạt bên ngoài, cô chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt dịu dàng mà hần dành cho cô, trong phút chốc khiến cô rung động, tất cả mọi chuyện trước kia đều bị cô quên sạch.

“Muốn không?” Lời nói ái muội tràn ra khỏi đôi môi mỏng, khiến tim cô đập thành thịch.

Tô Mộc Cầm cắn môi, gò má nóng bừng, cô nghiêng người né tránh, “Không muốn!”

“Anh sẽ nhẹ nhàng.” Thẩm Tư Thanh lên tiếng dụ dỗ.

Thân thể Tô Mộc Cầm cứng đờ, có một dòng điện xẹt qua cơ thể cơ sau đó lại tắt ngúm khi cô nhớ đến tấm hình trên tờ báo kia.

Bất giác nhíu mày, lạnh nhạt nói, “Phụ nữ bên ngoài không đủ để thỏa mãn anh sao?”

Thẩm Tư Thanh bị những lời nói này của cô làm cho sững người, hần như bị mất hồn trong một lúc, sau đó nói, “Em đang nghĩ gì vậy? Ngoài em ra, anh đâu còn người phụ nữ nào khác?”

Thấy dáng vẻ mờ mịt của hần, cô chỉ có thể cười tự giễu, một cổ lửa giận bùng phát trong đáy mắt một cách không thể kiềm chế, “Gặp lại mối tình đầu, có phải anh rất vui hay không?”

Hần ngẩn người dường như nhớ đến chuyện lúc sáng hần gặp lại Mễ Nhi, lại nhìn qua gương mặt lạnh lùng của cô, trong lòng nổ ra một trận vui mừng, khóe môi bất giác nở nụ cười, “Em đang ghen?”

Tô Mộc Cầm kinh ngạc, há miệng mấp máy, rồi lại tức giận nói, “Tôi không có!”

“Còn nói không có.” Thẩm Tư Thanh nâng tay véo mũi cô, trừng phạt cô vì lời nói dối, sau đó mới nhẹ giọng giải thích, “Mễ Nhi là con gái của đối tác công ty anh, lúc sáng cô ta cũng chỉ đi theo ba mình đến dự hội thảo, đúng là bức ảnh trên báo chụp có chút thân mật, nhưng cái ôm đó hoàn toàn là cô ta chủ động, anh một chút cũng không biết trước được, nếu không nhất định anh sẽ đẩy cô ta ra, nhưng mà sau đó anh cũng đã cảnh cáo cô ta rồi, sau này nhất định anh sẽ không dây dưa với cô ta nữa đâu!”

Đầu óc trống rỗng, lửa giận toàn thân phút chốc nguôi lạnh. Cô ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt toát lên vẻ chân thành của hần. Nhìn mãi nhìn mãi, cô lại không thể tìm ra được tia giả dối.

Cô khẽ nhíu mày, tự hỏi, rồi suy nghĩ kỹ một lát, rồi lại tiếp tục suy tư.

Chợt, tựa như nghĩ thông suốt được điều gì đó, mặt mày lập tức cau có.

Đúng như lời hần nói, cô thật sự ghen rồi!

Chỉ vì nhìn thấy tấm hình trên mạng mà tâm tình của cô thay đổi không tốt, nhưng sau đó khi cô nghe thấy lời giải thích của hần thì tâm tình cô lại đột nhiên trở nên vui vẻ trở lại. Tâm tình thay đổi một cách chóng mặt, đến cô cũng không thể hiểu nổi, nhưng bây giờ sau khi suy nghĩ lại thì cô đã thông suốt rồi.

Mấy ngày nay chiến tranh lạnh với hần, vậy mà chỉ vì hiểu lầm một chút rồi lại nhận được lời giải thích thì cô liền quên hết.

Tô Mộc Cầm cảm thấy chính mình rất vô dụng!

Mặc dù trong lòng mâu thuẫn, nhưng ánh mắt cô vẫn không tự chủ được nhìn gương mặt hơi nghiêng của hần, trong lòng cũng đã quyết tâm.

Chương 54: Chủ động quyền rũ căn bản cũng chỉ là cái bẫy

Mặc dù trong lòng mâu thuẫn, nhưng ánh mắt cô vẫn không tự chủ được nhìn gương mặt hơi nghiêng của hắn, trong lòng cũng đã quyết tâm.

Mà quyết tâm gì thì chắc có lẽ chỉ mình cô mới biết được!

Tô Mộc Cầm quay sang, dùng ánh mắt thâm tình nhìn vào đáy mắt đang ngập tràn ý cười của Thẩm Tư Thanh, bàn tay hư hồng khẽ chạm vào lồng ngực hắn, qua một lớp vải mỏng mà tùy ý vuốt ve.

“Có phải tôi nên chủ động nhận lỗi với anh vì đã hiểu lầm hay không?” Giọng điệu ngọt ngào của cô rơi vào bên tai hắn.

Thẩm Tư Thanh cứng đờ người, ánh mắt từ vẻ kinh ngạc của hắn dần dần biến chuyển thành một lớp sương mù vây kín, phút chốc trong đáy mắt hắn lập tức nổi lên thứ dục vọng đang bị kìm nén.

Hắn chặn lại bàn tay đang càn rỡ của cô, khàn giọng nói, “Mộc Cầm, đừng lộn xộn! Em đang mang thai đấy!”

“Anh muốn tôi làm gì để nhận lỗi với anh đây!?” Tô Mộc Cầm nhỏ giọng, không quan tâm đến lời nói của hắn, tiến lên dính sát vào thân thể của Thẩm Tư Thanh, hai cánh tay mềm mại cuốn lấy vòng eo của hắn, nhẹ nhàng ma xát trên dưới, hài lòng nhận thấy cơ thể của hắn cứng ngay tại chỗ: “Sao hả?”

Âm thanh mị hoặc xẹt qua lỗ tai của Thẩm Tư Thanh, nháy mắt chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của hắn.

Thẩm Tư Thanh chăm chú nhìn ánh mắt của cô, ham muốn trong mắt càng lúc càng lớn, dưới ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt cô lại càng xinh đẹp động lòng người. Chính là cô đây đang quyến rũ hắn đúng không?

Thẩm Tư Thanh cho dù có tí mỉa mai tính toán đến đâu cũng không ngờ đến lại có ngày cô sẽ chủ động dâng hiến thân thể cho hắn, trong lúc nhất thời làm hắn vui sướng, đồng thời cũng trầm luân trong dục vọng. Hắn giương môi, khẽ cười, chúc mừng cô, cô đã thành công khiến hắn nổi lên phản ứng nguyên thủy nhất.

Không chút do dự cúi đầu hôn lên môi cô, mềm mại, khiến cơ thể hắn có cảm giác ham muốn cuồng dã bắt đầu cháy rừng rực. Chưa đủ! Còn chưa đủ! Đầu lưỡi vội vàng cạy ra hàm răng của cô liếm vào bên trong khoang miệng, giống như muốn hóa giải cảm giác sắp nổ tung kia.

Tô Mộc Cầm lúc đầu bị bất ngờ vì sự đột ngột của hắn, nhưng sau cũng chủ động vùi lấy cổ hắn, ườn thân thể lên đáp lại, không thua nửa phần tiết tấu cuồng dã của hắn.

Hai đầu lưỡi quấn quanh nhau chơi đùa, không xa không rời.

Đang trong lúc Thẩm Tư Thanh đắm chìm trong nụ hôn cuồng dã này, Tô Mộc Cầm đột nhiên lại đẩy hắn ra, hắn trừng mắt nhìn cô, không hiểu tự nhiên cô lại nổi điên cái gì.

Con cá đã mắc câu, Tô Mộc Cầm cũng không cần phải diễn trò gì, liền trực tiếp đẩy hắn ra, lau khô miệng, sau đó tiêu soái nói, “Tôi đây muốn ngủ! Anh cũng mau chóng ngủ đi!”

Thẩm Tư Thanh thấy đáng vẻ ung dung đáp chẵn, sau đó nhắm mắt nằm ngủ của cô, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, nhẫn nhịn hỏi một câu, “Tô Mộc Cầm, em làm vậy là có ý gì hả?”

Tô Mộc Cầm nhướn mày mở mắt, ngây thơ nói, “Tôi có ý gì là có ý gì? Bây giờ chỉ là đã khuya rồi, tôi muốn ngủ, như vậy cũng là ý tứ sao?” “Em... rõ ràng là em cố ý!” Thẩm Tư Thanh vươn người đến, đè cô dưới thân mình, bất mãn nói, “Hiện tại anh rất khó chịu!”

‘Khó chịu thì liên quan gì đến tôi, đúng là tôi có ý muốn chinh chết anh đấy thì sao? Ai bảo lúc này anh giám đùa bỡn tôi! Bây giờ bà đây rất muốn trả đũa anh!’ Nhưng lời này chỉ là cô âm thầm cười nhạo trong lòng chứ không dám nói ra, khuôn mặt vẫn giả vờ như không có chuyện gì.

Tô Mộc Cầm bị hắn đè dưới thân, đáy mắt lại chìm trong một mảnh mông lung, nhưng nếu hắn có thể bình tĩnh nhìn rõ được thì bên trong đáy mắt còn có một tia giảo hoạt xoẹt qua.

Sau đó Tô Mộc Cầm từ từ đem Thẩm Tư Thanh đẩy xuống nằm trên giường, thân thể mềm mại ngăn chặn hắn ở phía trên, biến tình thế bị người khác giam cầm thành người giam cầm người khác, cô vừa theo dõi ánh mắt vừa từ từ mở ra áo ngủ bằng lụa của hắn.

Động tác của cô có ý thật chậm, không để ý chút nào đến vật đang giương cò ra sức muốn phát động của hắn. Thân hình của người đàn ông này thật sự là đẹp mà, Tô Mộc Cầm vừa vuốt hình dáng cơ bụng sáu múi vừa chép miệng.

“Nhanh lên một chút! Anh chịu không nổi nữa!” Người đàn ông thấp giọng ra lệnh. Bàn tay nhỏ bé mát lạnh cứ vuốt ve như vậy thật làm cho hắn thiếu chút nữa không kiềm chế được trực tiếp áp đảo cô dưới thân, nhưng mà nhìn đáng về chủ động của cô, hắn lại cố ý nhịn xuống một chút.

“Đừng nóng vội!” Tô Mộc Cầm ngẩng đầu cười với hắn một tiếng, tiếp theo cúi đầu in lên vòm ngực trần truồng của hắn một cái hôn, đầu lưỡi trơn mượt liếm liếm da thịt hắn, Thẩm Tư Thanh thờ đốc, âm thanh phát ra càng lúc càng thô nặng.

Đôi môi dần dần xuống phía dưới, dừng lại trên vòng bụng kiên cố. Tô Mộc Cầm cứ như vậy dùng miệng mà hôn, lại hôn, nhưng lại không đụng vào nơi mà hắn cần an ủi nhất, thật sự là gấp đến chết người, “Mộc Cầm, nhanh xuống dưới!”

Thẩm Tư Thanh một tay đè lại đầu cô, một tay kéo quần xuống.

Nhưng đúng lúc đó, cô lại đột nhiên nhảy xuống giường, từ trên cao nghiêng đầu nhìn hắn, dí dỏm đáng yêu, giống như một chú chim sẻ nhỏ tò mò. Thẩm Tư Thanh chống nửa người lên, muốn đưa tay kéo cô, hắn thật sự là nhịn không được rồi, “người anh em” của hắn cần giải quyết khẩn cấp.

“Tư Thanh...” Cô cúi mắt ní non, âm thanh như tiếng vĩ cầm dạo quanh đầu lưỡi, tựa như đang gọi tên của người tình.

“Đừng quậy nữa, tối đây mau!” Thẩm Tư Thanh khàn giọng ra lệnh. Cô chột nhoeo miệng cười với hắn, ba phần thanh thúy, bảy phần quyến rũ, hắn nhìn cô đến ngẩn ngơ, trái tim trong nháy mắt càng đập điên cuồng.

“Tự mình giải quyết đi!” Âm thanh giòn giã, mang theo nụ cười giòn giã của cô, cứ như vậy khi hắn chưa kịp phản ứng thì cô đã nhanh chóng mở cửa gọn gàng rồi đi.

Thẩm Tư Thanh trừng mắt nhìn cô gái nhỏ không chút do dự tông cửa chạy ra, trong đầu thoáng chút liên tưởng ra, thì ra ngay từ lúc ban đầu cô đã có ý trêu đùa hắn! Đáng ghét! Một chiều sử dụng đến hai lần, vậy mà hắn vẫn ngu ngốc đắm đuối vào. Thẩm Tư Thanh nghiêng mắt nhìn xuống phần thân dưới đang chổng cao như túp lều, thầm mắng: Thật là đồ không có chí tiến thủ, người ta trêu đùa mấy cái cũng không nhịn được!

Đang suy nghĩ, cửa phòng khẽ mở ra, khuôn mặt xinh đẹp của Tô Mộc Cầm từ trong khe cửa ló ra nho nhỏ, cô cười khanh khách, vừa đem một cuộn giấy vệ sinh ném cho hắn: “Ừ, cho anh, giữ lại lau! Còn nữa đêm nay tôi sẽ ngủ trong phòng di Trần, liệu hồn đừng có sang quấy rầy!”

Tiểu yêu tinh này! Thẩm Tư Thanh nín nhịn cảm giác đau nhức, cũng tâm trạng tức giận xuống, liền muốn đứng dậy, hắn nhất định phải bắt được cô!

“Ai bảo dám trêu ghẹo tôi!” Tô Mộc Cầm lúng liếng đôi mắt to tròn, nụ cười trong mắt muốn giấu cũng không giấu được: “Đáng đời!” Ai bảo hắn dám nói mấy lời ám muội ấy với cô, còn dám có scandal với bạn gái cũ, chính là làm cho hắn tức chết! Hừ! Xem hắn còn dám đi tìm đàn bà bên ngoài không!

“Tô Mộc Cầm, em vào đây cho anh!” Đàn ông chưa thỏa mãn dục vọng rất là đáng sợ, Thẩm Tư Thanh lập tức nhảy dựng lên, tức giận gầm thét.

Tô Mộc Cầm le lưỡi, rầm một tiếng đóng cửa lại, Thẩm Tư Thanh trầm mặt, sau một lát liền ổn định bước chân của mình, không bị đụng đầu vào trên ván cửa. Hai ta kết thù lớn! Tô Mộc Cầm em chờ đó cho anh! Thẩm Tư Thanh nghĩ tới gương mặt tinh nghịch lại vừa đáng ghét của cô, tay phải liền động.

Đáng ghét! Tô Mộc Cầm, em thật giỏi! Nếu không phải là em đang mang thai, để xem em có thể trốn được anh không?

.....

Sáng hôm sau thức dậy Thẩm Tư Thanh mang gương mặt đen như Bao Công, cơ thể tản ra hơi thở không nên lại gần đi xuống phòng ăn, vừa ngồi xuống, hắn liền nhìn thấy gương mặt tinh rụi của Tô Mộc Cầm ở phía đối diện, trong lòng nhất thời tức giận anh ách.

“Tôi qua anh ngủ có ngon không?” Tô Mộc Cầm tự nhiên hỏi, khóe miệng không hề che giấu ý cười.

Ánh mắt Thẩm Tư Thanh sắc bén nhìn cô, tối hôm qua sau khi hắn giải quyết qua loa thì lại bị mất ngủ, vừa nghĩ tới cái lưỡi mượt mà của Tô Mộc Cầm, bụng sẽ chui lên một luồng khí nóng làm cho hắn hận không thể mang cô nhóc này đến vui đập cả đêm.

Mắt liếc thấy di Trần đã đi vào phòng bếp, hắn mới lạnh lùng nói, “Thay vì việc hỏi thăm anh thì không phải em nên hỏi thăm 'nó' hay sao?”

'Nó' là ai thì chắc có lẽ hắn cũng không cần phải nói ra đâu nhỉ?!

Tô Mộc Cầm nhướn mày, khóe môi nâng lên nụ cười mỉa mai, nhưng ánh mắt vẫn khẽ chớp, làm điệu bộ đáng yêu nói, “Nó là ai? Thẩm Tư Thanh, anh đang nói tới ai vậy?”

Tiểu yêu tinh! Thẩm Tư Thanh thầm mắng!

Đúng lúc không khí phòng ăn đang trở nên ái muội thì chuông cửa lại đột ngột vang lên, di Trần nghe thấy liền nhanh chóng từ phòng bếp bước ra mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Từ hận đến yêu là một sự chuyển biến dần vật nhất

Tô Mộc Cầm cảm thấy câu nói “ghét chuyện gì thì chuyện đó sẽ đến” có lẽ rất đúng trong hoàn cảnh này. Ánh mắt cô không từ chủ được rơi trên người của Mễ Nhi, sau mấy năm gặp lại, bây giờ cô không biết nên dùng thái độ nào để nói chuyện với cô ta đây?

Hình như Mễ Nhi cũng bị bất ngờ trước sự hiện diện của Tô Mộc Cầm, đầu tiên là cô ta sững người, sau đó thì khuôn mặt có vẻ rất mất tự nhiên, đôi môi đỏ ửng hơi mấp máy, sau đó chân chừ nói, “Tô Mộc Cầm, cô về nước khi nào vậy?”

Cô hơi nhếch môi, ánh mắt bình thản nhìn gương mặt trang điểm xinh đẹp của Mễ Nhi, thiếu điều chưa bật lên tiếng cười châm biếm, “Tôi về nước cũng được gần ba tháng rồi!”

“Vây... vậy sao? Không ngờ lại gặp cô ở đây!” Mễ Nhi nhếch môi cười giả lả, khóe mắt liếc thấy Thẩm Tư Thanh cũng đang ngồi ở đó, cô ta liền tiến lên, sau đó ngồi bên cạnh người hấn, nũng nịu nói, “Tur Thanh, hôm qua trong bữa tiệc tại sao anh lại về sớm như vậy? Làm em rất buồn đây!”

Tô Mộc Cầm không ngẩng đầu lên. Cô biết cô ta chẳng thể nào tự nói chuyện một mình. Cái giọng ngọt ngào đó chắc chắn là nói với Thẩm Tư Thanh.

Thẩm Tư Thanh liếc thấy gương mặt lạnh nhạt của Tô Mộc Cầm, sợ cô sẽ hiểu lầm, hấn dịch người cách xa Mễ Nhi một chút, sau đó mới hơi nhếch môi nói, “Mễ Nhi, cô đừng ngồi gần tôi như vậy có được không? Vợ tôi sẽ ghen!”

Câu cuối của hấn rất nhấn mạnh, ánh mắt không tự chủ lại liếc nhìn gương mặt Tô Mộc Cầm lần nữa, sợ rằng nếu như cô không vừa ý, chuyện lúc tối chắc chắn sẽ còn xảy ra lần nữa.

Mễ Nhi đầu tiên là sững sốt, sau đó liền cau mày nói, “Tur Thanh, anh kết hôn khi nào? Tại sao em lại không biết?”

Mấy năm nay trên những tờ báo thời trang lớn, Thẩm Tư Thanh đều được mệnh danh là ông hoàng độc thân, một chút tin tức tình ái cũng không có, nói như vậy thì lấy đâu ra chuyện đã kết hôn?

Tô Mộc Cầm dường như đóng vai diễn người không liên quan rất đạt, cô không ngẩng đầu lên, vẫn ung dung ngồi ăn, xem như chuyện trước mắt là chuyện cười, thần thái hết sức tự nhiên, miệng đôi lúc còn cong lên ý cười nhàn nhạt.

Thẩm Tư Thanh thấy đáng về một chút cũng không quan tâm của cô, hơi cau mày, nhưng vẫn hướng Mễ Nhi nhàn nhạt mà tự nhiên nói, “Đúng, tôi kết hôn rồi.”

Biểu hiện cụ thể của sự hỗn loạn thể hiện rõ trên sự mất bình tĩnh. Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó Mễ Nhi hoảng hốt quay sang Thẩm Tư Thanh, kéo tay hấn, gấp gấp hỏi: “Người ấy là ai? Tô Mộc Cầm sao? Tur Thanh, anh không nhớ lúc xưa cô ta đã đối xử với anh như thế nào hay sao?”

Ánh mắt Thẩm Tư Thanh sắc bén nhìn Mễ Nhi, thần nhiên rút tay lại, ngữ khí hờ hững: “Chuyện đó có liên quan đến cô sao?”

Mễ Nhi thiếu tự nhiên nhìn cánh tay đang bị gỡ ra, cũng tự động buông tay...

Tô Mộc Cầm lúc này đã buông đũa, đứng dậy nhìn vào gương mặt của Mễ Nhi, giọng điệu tràn ngập tự giễu nói, “Cô đúng là vẫn không khác xưa là mấy, lúc nào cũng có thể nói ra những lời khiến người khác tổn thương.” Ngừng một lúc, Tô Mộc Cầm lại nói, “Nhưng cô yên tâm, tôi không phải là vợ của Thẩm Tư Thanh, còn nếu như cô hỏi hấn người đó là ai, thì thật sự là tôi cũng không biết, tôi không liên quan đến chuyện này, cho nên cô cũng đừng đem chuyện của quá khứ ra để nói vào đây.”

Một câu nói, liền khiến hai người sững sờ, hoảng hốt.

Sững sờ là vì cả Thẩm Tư Thanh và Mễ Nhi đều không ngờ cô sẽ nói như thế, Mễ Nhi hoảng hốt là vì sợ rằng Tô Mộc Cầm sẽ nói ra những lời không hay, còn Thẩm Tư Thanh cảm thấy, cô đang vạch ra giới hạn với hấn, cô cũng đang rũ bỏ mọi quan hệ với hấn bấy lâu nay.

Thẩm Tư Thanh là người hoàn hồn đầu tiên. Hấn đứng dậy, tiến lại phía Tô Mộc Cầm, muốn kéo cô đứng dậy, nhưng liền bị Tô Mộc Cầm đẩy ra, có một ngọn lửa tức giận bùng phát trong đáy mắt cô.

“Anh muốn làm gì?”

Thẩm Tư Thanh nhần nhin, kiên định nói, “Chúng ta đi đăng ký kết hôn!”

Tô Mộc Cầm nhiu mày, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Xin lỗi, tôi không có hứng thú muốn trùng hôn với anh.”

“Tô Mộc Cầm.” Thẩm Tư Thanh hơi mất kiên nhẫn, cho nên giọng nói đặc biệt cao, “Em đừng có giả ngây giả ngô, em biết rõ ý của anh là gì tại sao vẫn còn phản bác?”

“Tôi phản bác chuyện gì? Anh đừng có mà vô lý!” Dưới sự tức giận của hấn, bỗng nhiên cô hét ầm lên, khóe mắt đã mờ mờ ẩm ướt, tui thân đang trào lên lồng ngực, hấn cự nhiên lại lớn tiếng với cô.

Thường nói phụ nữ đang trong thời kỳ mang bầu thường rất hay nhạy cảm với mọi thứ xung quanh, mà Tô Mộc Cầm cũng không tránh được điều đó, dưới tác động của hân, đã thành công khiến cho cô bị dâ kích.

Thấy đáng về ủy khuất của cô, Thẩm Tư Thanh liền cảm thấy bất đắc dĩ, biết mình đã lỡ lời cho nên sau đó hân liền vòng tay về phía trước ôm chầm lấy cô, “Xin lỗi em, là anh không đúng, anh không nên lớn tiếng với em như vậy, em đừng tức giận, chúng ta đi đăng ký kết hôn có được không em?”

Tô Mộc Cầm giãy dụa, “Không, anh đừng có mơ!”

Thẩm Tư Thanh giữ chặt cô lại, không để cô có cơ hội thoát ra, ở bên tai cô nhỏ giọng dụ dỗ:

“Dù gì bây giờ em cũng đã mang thai rồi, không thể sau khi sinh bảo bảo ra, lại không cho bảo bảo một danh phận được, nếu như chúng ta cứ như vậy, sau này bảo bảo sẽ chịu rất nhiều thiệt thòi.”

Tô Mộc Cầm lập tức trầm ngâm, từng cảm xúc một va đập lẫn nhau, lời hân nói quả không sai, nếu như cô không cho con mình một danh phận, sau này con cô có thể sẽ bị nói là đứa con riêng, là một đứa con không được công nhận, sau đó chắc chắn nó sẽ thấy tủi thân và buồn bã, thân là một người mẹ, cô cũng không thể để con chịu ảm ức được.

Một lúc sau, cô lại quay sang liếc nhìn khuôn mặt đang biến sắc của Mễ Nhĩ, nhớ đến chuyện trước kia. Lúc cô và hân chia tay nhau, một phần nguyên nhân cũng là do Mễ Nhĩ.

Trước kia nếu như cô ta không ở sau lưng cô ra sức phá hoại tình cảm giữa hai người bọn họ, thì cô và hân cũng không đi đến kết cục như ngày hôm nay. Cô ta nhân cơ hội lúc cô và hân chia tay, sau đó thì ra sức phát tin nhắn hay những tấm ảnh chụp mà cô ta đang rất thân mật với Thẩm Tư Thanh cho cô xem, nếu như không phải cô xem được những tấm ảnh đó, thì cô cũng sẽ không quyết tâm bỏ đi như vậy. Còn Thẩm Tư Thanh. Ngoại trừ chuyện ghê tởm trước đây hân đã từng làm với cô, những lúc khác hân đều rất yêu thương cô. Không sai! Tô Mộc Cầm hoàn toàn có thể dùng hai từ “yêu thương” để hình dung về Thẩm Tư Thanh. Vì sự quan tâm và lo lắng hân dành cho cô kỳ thực vượt xa hơn cả Mạnh Hàn.

Từ yêu đến hận là một quá trình đau khổ và tuyệt vọng nhất, còn từ hận đến yêu là một sự chuyển biến dần dần nhất.

Trong quá trình này, cô đã phải đấu tranh trong đau khổ, mỗi một tế bào trên cơ thể đều như đang kêu gào sẽ phải hồi sinh như thế nào.

Nhưng con người tới cuối cùng vẫn là loài động vật cảm tính. Sự vương vấn của tình cảm sẽ khiến người ta không thể thoát ra. Tô Mộc Cầm cũng vậy. Cô không biết bản thân mình liệu thật sự có một ngày có thể hồi sinh hay không. Cô chỉ biết, bây giờ cô càng lúc càng mâu thuẫn và day dứt. Hoặc có lẽ là cô đang không muốn thừa nhận một thứ tình cảm đã chôn vùi rất lâu mỗi ngày một thêm rõ nét trong lòng mình hơn. . .

Tô Mộc Cầm không đẩy ra khỏi lồng ngực của hân nữa, cũng không quan tâm đến khuôn mặt méo xệch của Mễ Nhĩ ở đối diện, lập tức nhỏ giọng nói, “Tại sao tôi phải kết hôn với anh trong khi đó từ trước đến nay anh còn chưa từng quỳ xuống cầu hôn tôi?”

Giọng nói của cô quá nhẹ, nhưng khi nó vang lên bên tai hân thì giọng nói đó lại giống như một quả bom đang nổ, phụt chốc khiến cho hân kinh hoàng.

Đúng vậy, nếu phải nói một từ cho chính xác cảm xúc của hân bây giờ đó chính là kinh hoàng.

Hân lập tức kéo cô đứng đối diện với mình, đáy mắt mang một tia vui mừng đang bùng nổ không kịp kìm nén, “Mộc Cầm, lời em nói có nghĩa là...”

Tô Mộc Cầm cúi gầm mặt, quay mặt sang chỗ khác, hai má đã ửng đỏ, líu nhịu nói, “Anh không hiểu thì thôi!”

“Không! Anh rất hiểu, trong chuyện này anh là người hiểu rõ nhất.” Hân trở nên kích động đến mức hành động cũng loạn hết cả lên, khóe miệng bắt gặp từng nụ cười.

Suy cho cùng, đây là một cản trở cứng rắn ở trong nội tâm của cô, một ngày chưa bước qua cản trở này, liền một ngày trong lòng cô thấy bất an, cứ coi như một lời nói đó của cô có thể phá vỡ thứ rào cản vô hình đang tồn tại giữa cô và hân đi.

Khóe miệng cô cũng bắt gặp nâng lên, ánh mắt đối diện hân, “Tôi chờ anh thực hiện.”

Sau câu nói đó, Tô Mộc Cầm lẳng lặng rúc vào trong lòng hân, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ có lực của hân, tim cũng đồng thời nhảy lên, từng chút từng chút rung động tận sâu đáy lòng, cô không thể không thừa nhận mình cũng thích hân, nghe lời thổ lộ thâm tình khẩn thiết của hân, trong lòng mình rất vui mừng, giống như chiếc xiềng sắt khóa chặt tim cô cũng đã được tháo bỏ.

Tâm chột an tĩnh lại, thì ra cái mình thiếu chính là cảm giác an toàn vui sướng này.

Hai cánh tay Thẩm Tư Thanh vòng quanh hông của cô, siết chặt cô vào trong ngực, cầm tựa trên mái tóc mềm mượt, cảm giác ấm nóng của cơ thể cô thẩm thấu vào tận đáy lòng hân, tâm trí hân kéo lên, khi nghe thanh âm “Tôi chờ anh thực hiện” của cô thì hai cánh tay hân sau đó đã từ từ ôm chặt, như muốn khắc sâu cô vào trong tâm khảm, một loại vui mừng khó nói thành lời cuốn sạch suy nghĩ của hân.

Từng yêu, từng hận, đã mở suy nghĩ nghi ngờ ra, khơi thông giữa người với người rất quan trọng, nó giống như là một nhịp cầu, nếu như bất kỳ bên nào không chịu bước ra bước đầu tiên, như vậy vĩnh viễn không thể đi tới điểm chính giữa mà tự hạp.

Dường như thế giới chỉ còn hai người bọn họ, Thẩm Tư Thanh và Tô Mộc Cầm chìm đắm trong thế giới của mình mà không hề quan tâm đến sự tồn tại

của Mẹ Nhĩ.

Cô ta nhìn thấy một màn này, khuôn mặt đã co rúm thành một đường, cô ta không ngờ khi đến đây, cô ta lại trở thành một chất xúc tác giúp bọn họ hiểu rõ về nhau hơn.

Đùng đùng cầm túi bỏ đi, cô ta một chút cũng không quay đầu lại, một đường ra khỏi biệt thự Niệm Cầm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Thẩm Tư Thanh chuyển phòng

Sau sự việc ngày hôm qua, dường như cũng khiến cho tâm trạng của Tô Mộc Cầm được thả lỏng rất nhiều. Cách đối xử với Thẩm Tư Thanh thay đổi một cách chóng mặt. Mọi thứ dường như đều trở về giống như những năm tháng thời đại học trước kia.

Dường như đến tận trưa, Thẩm Tư Thanh cũng không làm được gì, lúc đang họp, vẫn thường xuyên thất thần, cảm thấy mọi chuyện của ngày hôm qua xảy ra, như là một giấc mơ, vô cùng không chân thực.

Rất không dễ dàng gì mới đến lúc tan họp, Thẩm Tư Thanh trở lại văn phòng, lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn cho Tô Mộc Cầm: “Em dậy chưa?”

Tô Mộc Cầm đang ngồi trước bàn ăn mà Thẩm Tư Thanh đã cất công dậy sớm chuẩn bị cho cô, cảm xúc sửa trên tay, đánh chữ khá bất tiện, vì thế liền trực tiếp ghi âm giọng nói mơ màng của mình: “Dậy rồi.”

Thẩm Tư Thanh nghe được giọng điệu giống như đang làm nũng của cô, khóe miệng bất giác cong lên, tâm tình lập tức thoải mái, rất nhanh sau đó hắn liền nhắm tin lại: “Bây giờ đã chiều rồi, còn ăn sáng sao?”

Rõ ràng là chê cô ngủ nhiều mà, Tô Mộc Cầm hờn dỗi, đặt ly sữa xuống, sau đó gửi cho hắn một icon phẫn nộ, sau đó gửi thêm một dòng tin nhắn, “Là con anh muốn ngủ.”

Thẩm Tư Thanh nhìn vào màn hình, ngăn người nhìn vào dòng chữ “con anh” mà cô gửi đến, trong lòng lập tức dâng lên sự ngọt ngào khó tả, hóa ra cũng có lúc hắn được hạnh phúc như vậy. Cuối cùng cô cũng có thể chấp nhận anh một cách tự nhiên như vậy, quả thật giống như đang mơ.

Sáu năm yêu nhau, ba năm cách xa nhau rồi bây giờ cũng họp lại, từ lúc ban đầu yêu cô, sau đó lại không thể yêu, đến bây giờ rốt cuộc hắn đã có thể mở miệng nói yêu cô mà không phải lo sợ bất kỳ chuyện gì, đã trải qua hàng ngàn ngày đêm, rốt cuộc bây giờ hắn cũng có được hạnh phúc.

Từ trước đến nay Thẩm Tư Thanh không phải là người hành động theo cảm tính, nhưng mà, lúc này, giờ phút này, đáy mắt hắn lại hiện lên một chút ẩm ướt.

Thẩm Tư Thanh trở về là lúc trời đã nhá nhem tối, hôm nay hắn trở về sớm hơn thường lệ, bởi vì ở nhà có một tiểu lão bà hung dữ đang thúc ép hắn về thật sớm để cùng nhau ăn cơm tối.

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy căn nhà này càng lúc càng có không khí gia đình, ám áp đến mức thúc ép người ta muốn trở về.

Vừa vào đến cửa, Thẩm Tư Thanh đã trông thấy một cô gái nhỏ xinh xắn đeo thêm một chiếc tạp dề màu hồng phấn đi ra từ phòng bếp, trên tay còn bưng thêm món khổ qua nhồi thịt. Hương thơm bay khắp căn biệt thự.

Thẩm Tư Thanh tiến lại, bất thành linh ôm cô từ phía sau, nhỏ giọng nói, “Bà xã, anh về rồi! Hôm nay thật sự rất nhớ em!”

Tô Mộc Cầm bị ôm bất ngờ, hơi giật mình, suýt nữa đánh rơi cái đĩa trên tay xuống, lập tức cầu nhàu như một người vợ, “Anh làm em giật mình đấy, mau tắm rửa rồi ra ăn cơm đi.”

Thẩm Tư Thanh bị mắng, không giận mà ngược lại còn cười hết sức vui vẻ, buông cô ra, giơ hai tay lên đá như đang chào hỏi trong quân đội, lập tức nói, “Tuân lệnh bà xã đại nhân.” Nói xong, còn không kịp để cô hoàn hồn liền xoay người đi lên lầu.

Tô Mộc Cầm nhìn theo bóng dáng của hắn đang khuất dần sau tay vịn của cầu thang, khóe miệng bất giác bật cười thành tiếng, trong lòng nghĩ: Đồ trẻ con!

.....

Trong lúc ăn cơm, không biết vô tình hay cố ý mà Thẩm Tư Thanh liền hỏi, “Ngày mai cuối tuần, em có muốn đi đâu chơi không?”

Tô Mộc Cầm buông đũa, suy nghĩ một chút liền nói, “Ngày mai hình như là đến kỳ kiểm tra thai, đến bệnh viện kiểm tra một chút, sau đó em muốn hẹn

đồng nghiệp ăn com một bữa, lâu rồi em chưa gặp bọn họ.”

Nói đến đây, Tô Mộc Cầm hơi buồn bã, đúng là lâu rồi không tiếp xúc với người khác, cô có chút khó chịu.

Thẩm Tư Thanh nhìn thấy dáng vẻ trầm ngâm của cô, đột nhiên đặc biệt cảm thấy có lỗi, hẳn biết sau khi hắn đưa cô về đây, cô vẫn chưa được ra ngoài chơi lần nào, bởi vì hắn sợ, nếu như để cô ra ngoài, thì cô sẽ một lần nữa chạy trốn khỏi hắn.

Một lúc sau, hắn mới hơi mấp máy môi, sau đó nói, “Ngày mai anh đưa em đi, những ngày sau em cũng không cần phải ở nhà nữa đâu, em cứ đi làm lại đi.”

Tô Mộc Cầm sững sốt ngẩng đầu lên, ánh mắt lập tức có hai tia sáng mừng rỡ, kích động, vui vẻ hỏi lại hắn, “Thật sao?”

Thẩm Tư Thanh thấy cô vui mừng, tâm tình nặng nề lúc này cuối cùng cũng được thả lỏng, khoe môi nâng lên nụ cười kín đáo, mở môi mồm nói, “Nhưng anh có hai điều kiện muốn trao đổi với em.”

Tô Mộc Cầm tò mò hỏi, “Là điều kiện gì?”

Thẩm Tư Thanh bình tĩnh nói: “Điều thứ nhất là anh sẽ đưa đón em đi làm, việc này không phải có ý là anh muốn quản lý em, mà là bây giờ em mang thai rồi, để em đi xe một mình, anh không thể an tâm.”

Đối với yêu cầu này của hắn, đương nhiên Tô Mộc Cầm rất vui vẻ chấp thuận, ngay lập tức liền gật đầu đồng ý, sau đó hỏi, “Còn điều kiện thứ hai?”

Thẩm Tư Thanh vẫn ung dung, gấp cho cô một miếng thịt kho, sau đó mới từ tốn nói, “Điều thứ hai là...” Hắn ngược lên nhìn cô, khoe mắt hiện lên tia giao hoạt, “Sau này phải ngủ cùng phòng với anh, không được giờ trò với anh như đêm hôm đó nữa.”

Lời vừa dứt, liền khiến Tô Mộc Cầm ngẩn người, lập tức mặt cô liền đỏ ửng một mảng, không nhắc thì thôi, còn nếu còn nhắc đến cô thì lại không thể không nhớ đến cảnh chính mình chủ động quyến rũ hắn như thế nào, sau đó còn dám để hắn tự giải quyết hậu quả.

Thẩm Tư Thanh thấy cô còn chần chừ, đầu mày liền nhướng lên, “Sao vậy? Sợ rồi?”

Cô ngẩng đầu lên, cố gắng không để mình bị yếu thế, “Ai... ai nói em sợ? Đồng ý thì đồng ý! Có gì mà to tát!”

Thẩm Tư Thanh gật đầu, khoe miệng nâng lên, môi mồm khẽ mở, “Đó là chính em tự nguyện chấp thuận đấy nhé! Sau này có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không, anh cũng không thể đảm bảo đâu.”

“Chuyện ngoài ý muốn? Ngoài ý muốn gì cơ?” Tô Mộc Cầm không hiểu ý của hắn là gì, cũng không nghĩ ra được, liền nghi hoặc hỏi.

Thẩm Tư Thanh chép môi, trả lời rất nhanh, “Chắc là giống với đêm hôm đó.”

Tô Mộc Cầm khi hiểu được, mặt liền đỏ bừng, tức giận nói, “Thẩm Tư Thanh, anh lưu manh!”

Ăn com! Cô mới không thêm nói chuyện cùng tên đàn ông lưu manh này!

.....

Đêm rất nhanh đã đến, sau khi hai người ăn xong, liền quyết định dọn đồ đạc của hắn sang phòng cô, ngay cả ga trải giường cũng được thay mới.

Tô Mộc Cầm nằm trong lòng ngực của hắn, đổi một tư thế thoải mái, trước kia mỗi lần ăn com xong, cô đều cảm thấy rất buồn ngủ, nhưng mà hôm nay lại đặc biệt có tinh thần, cô nghe tiếng tim đập “thình thịch” hữu lực của hắn, cảm thấy như là đang nghe ca dao đẹp nhất trong cuộc sống, tâm tình trở nên vô cùng tốt.

Thẩm Tư Thanh hơi giật mình một chút, mở miệng đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh: “Hôm nay ở nhà làm những gì?”

Tô Mộc Cầm suy nghĩ một chút, liền mở miệng tự thuật lại một lần những việc làm trong ngày.

Cũng không có gì nhiều, đều là những hoạt động nhàm chán thường ngày, đa phần là ngủ và ăn, đôi lúc buồn chán quá thì cô sẽ đọc sách hoặc lướt taobao mua một số thứ.

Nội dung thật sự rất nhàm chán, nhưng Thẩm Tư Thanh lại nghe vô cùng nghiêm túc, ngay cả khi sau đó Tô Mộc Cầm có đưa cho hắn xem chiếc vòng cô đang đeo trên tay, hỏi hắn có đẹp hay không, thật sự thì hai người đều làm trong ngành thời trang, việc hỏi có đẹp hay không cũng chỉ là hỏi cho có, bởi vì con mắt của những người làm nghề thời trang thường rất khắt khe, những thứ họ thấy đẹp thì nhất định sẽ đẹp, nhưng mà hắn vẫn rất phối hợp nói với cô, đều rất xinh đẹp.

Sau đó Tô Mộc Cầm còn nói, “Ngày mai anh đi ăn cùng bọn em có thật sẽ tiện không?”

“Đương nhiên là tiện.” Thẩm Tư Thanh trả lời.

Tô Mộc Cầm hơi quay đầu một chút, cảm người đàn ông vừa lúc dựa vào trán của cô, trán cô có chút ngứa, cô nâng tay lên, nhẹ nhàng mà cọ hai cái,

sau đó liền hỏi một câu: "Vậy đặt nhà hàng gần công ty em được không?!"

"Ừ." Thẩm Tư Thanh đáp lại một tiếng.

"Nếu vậy thì nên đặt bàn bao nhiêu chỗ đây? Đồng nghiệp của em rất đông, còn phòng trường hợp bọn họ có đem theo con cái hay người nhà họ đến nữa." Tô Mộc Cầm lăm nhăm vài câu, sau đó dường như nghĩ được gì đó, từ trong lòng Thẩm Tư Thanh, ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt của hắn, vui đùa nói: "Hay là bao luôn cả nhà hàng đi."

"Được."

Thẩm Tư Thanh trả lời xong, còn không để cô có cơ hội trả lời, tay hắn vuốt ve lưng của cô, khiến toàn thân cô sợ run một chút, cô liền muốn tiếp tục mở miệng nói sang chuyện khác, liền bị hắn xoay người đặt ở dưới thân, ngăn chặn mọi.

Không khí bên trong, càng ngày càng nhiệt, thần trí Tô Mộc Cầm dần dần trở nên mơ hồ, nhin không được ngấm lên một tiếng...

Đầu lưỡi hai người quán chặt lấy nhau, Thẩm Tư Thanh nhin không được tiến vào trong khoang miệng cô dò xét, đầu lưỡi nóng bỏng mút mát môi cô, mà Tô Mộc Cầm cũng chủ động hé mở cánh môi mỏng, để Thẩm Tư Thanh xâm nhập sâu hơn, hai cánh tay cô vòng qua cổ hắn, bàn tay nắm chặt mái tóc đen ngắn của hắn, đắm chìm trong không khí ái muội.

Hai người bọn họ cứ như vậy, giống như hai thái cực của nam châm, hút chặt lẫn nhau, không thể tách rời. Mãi cho đến khi hơi thở của cả hai hỗn loạn, hẳn mới từ từ buông cô ra, trong mắt hoàn toàn là dục vọng đang thức tỉnh, nóng bỏng đến kinh người.

Lòng ngực của Tô Mộc Cầm phập phồng lên xuống, hơi thở đã trở nên dồn dập, cô quay sang một bên, không dám nhìn vào ánh mắt của hắn, khuôn mặt đã lan nhiễm một mảnh ửng đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Kịch tình [H+]

(**Cảnh báo chương này H nặng, nếu như ai chưa đủ tuổi có thể không cần đọc, nó cũng sẽ không ảnh hưởng đến mạch truyện!)

Bên trong phòng ngủ chỉ mở một cái đèn ngủ mờ mờ, ánh sáng có chút tối, Thẩm Tư Thanh dùng cánh tay chống nửa người trên, ghé vào trên người Tô Mộc Cầm, nhìn ánh mắt của cô lúc sáng lúc tối, bởi vì mới vừa hôn môi, hơi thở của hắn trở nên dao động.

Không biết là bị ánh mắt nóng bỏng của Thẩm Tư Thanh nhìn chăm chăm hay vì đã rất lâu cô và hắn không làm, Tô Mộc Cầm trở nên cực kỳ khản trương, cả khuôn mặt cũng nóng lên như lửa, dường như vào giờ phút này, là lần đầu tiên của cô và Thẩm Tư Thanh.

Thẩm Tư Thanh nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của cô, tâm tình bắt đầu khản trương, ngọn lửa trong đáy mắt lại càng cháy râm ran, hắn nâng bàn tay rắn chắc lên, khẽ vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, động tác rất nhẹ nhàng, giống như bây giờ hắn đang chạm vào một thứ bảo vật trân quý.

Dưới sự vuốt ve của hắn, thân thể của cô đột nhiên run lên, tốc độ tim đập tăng nhanh, lông mi run rẩy.

Cả người Thẩm Tư Thanh tuy rằng đã bị dục hỏa thiêu đốt, thế nhưng hắn vẫn rất tôn trọng cô, khàn khàn lên tiếng, "Anh có thể không?"

Tô Mộc Cầm ngượng ngùng cắn chặt môi dưới, không thể mở miệng, lông mi run rẩy nhắm chặt lại.

Thẩm Tư Thanh thấy bộ dạng của cô, không biết được ý của cô là gì, hắn mang theo tâm tình dò xét, lại tiếp tục lên tiếng, "Anh đã hỏi bác sĩ rồi, chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến con. Giao mình cho anh được không? Anh sẽ rất nhẹ nhàng."

Giọng của Thẩm Tư Thanh rất khê, mang theo một tia chân thành. Thân thể cô theo đó cũng dần dần nóng rực, Tô Mộc Cầm không biết phải làm sao để mở miệng nói đồng ý, chỉ là trời sinh phụ nữ có chút e thẹn, cô chỉ có thể mơ màng gật đầu.

Sau câu trả lời bằng hành động đó, cô liền nhắm chặt mắt lại, cắn chặt môi dưới, ngượng ngùng chờ đợi giây phút sắp đến.

Nhận được sự đồng ý của cô, đầu tiên Thẩm Tư Thanh trở nên vô cùng kích động, lúc này mới to gan, chậm rãi cởi quần áo của cô...

Làn da của cô rất trắng, giống như làn da của em bé, khi ở dưới ánh đèn mờ mờ, lại càng kích thích thị giác của hắn, khiến hắn điên cuồng muốn ăn sạch cô.

Hắn chọt cúi đầu hôn cô, cũng nhanh chóng cởi quần áo của mình, sau đó bàn tay xấu xa len vào giữa hai chân cô tìm kiếm vùng đất mềm mại ở giữa kia, giọng nói khàn khàn: "Anh sẽ dùng hết sức mình để thỏa mãn em."

“Không... dừng lại, đứng...” Toàn thân Tô Mộc Cầm như bị điện giật, đôi chân nhanh chóng khép lại, nhưng còn chưa kịp, ngón tay tà ác của hắn đã xông vào.

Trống ngực Tô Mộc Cầm đập liên hồi, nắm chặt lấy ga trải giường thờ gấp, cảm giác kích thích đột ngột này khiến cô vừa cảm thấy ngượng ngùng lại vừa cảm thấy muốn nó nhiều hơn, đôi môi bắt ra tiếng rên rỉ phóng túng, cảm giác đôi môi ẩm áp của hắn hôn vào cổ mình, cô cũng phối hợp ngẩng đầu lên. Một tay của Thẩm Tư Thanh vuốt ve sống lưng cô, đồng thời say mê cắn mút đỉnh hông của cô, một tay lại tách rộng hai đùi của cô ra, chuyên tâm ra vào vùng đất thần bí mềm mại kia.

Tô Mộc Cầm có thể cảm nhận được một trận tê dại mà ngón tay của Thẩm Tư Thanh mang lại. Cánh môi hé mở phát ra từng tiếng kêu ái muội, ánh mắt mông lung không có một tia tiêu điểm.

Không biết có phải Tô Mộc Cầm đã thích ứng với hắn hay không. Thẩm Tư Thanh kinh ngạc phát hiện ra nơi đó của cô đã ẩm ướt, cho dù chỉ là một chút nhưng vẫn làm hắn mừng rỡ như điên.

Thẩm Tư Thanh nâng hai chân của cô lên, vắt lên trên vai của hắn, ánh mắt nóng rực nhìn vào thứ ẩm ướt mềm mại kia.

Tô Mộc Cầm cũng cong người lên, một giây sau cô liền hoảng sợ túm lấy mái tóc đen của hắn, vội vàng kêu lên, “Tur Thanh... Dừng... Dừng chỗ đó... A... Ừm...”

Môi cô bật ra tiếng kêu khó kìm nén, lắc đầu làm mái tóc đen rơi ra loạn xạ, cô thở hổn hển, đáy mắt ngân ngấn, cảm thấy phía dưới của mình như bị hàng nghìn con kiến ra sức cắn xé.

Mà Thẩm Tư Thanh dường như không còn nghe thấy tiếng hét kích động của cô, chuyên tâm vui đùa vào giữa hai chân cô, cánh môi mông hé mở ra sức tàn phá nơi thánh địa kia khiến nó càng ngày càng ẩm ướt.

Tiếng hôn mút hòa lẫn với tiếng rên rỉ kích động tạo nên một khung cảnh hết sức ái muội...

Tô Mộc Cầm không dám nhìn cũng không dám tin, cánh tay vô lực nắm lấy mái tóc đen của hắn, muốn đẩy ra, nhưng cũng muốn được nhiều hơn, khuôn miệng nhỏ chỉ có thể hé ra, phát lên những tiếng kêu đã cố gắng kìm nén.

“Tur Thanh... Tur Thanh... A...”

“Thoải mái không? Hửm?” Thẩm Tư Thanh ngẩng đầu lên, trên khóe môi lấp lánh ánh nước màu bạc, hắn nhếch môi cười, đôi môi mông khê cong lên, khiến cô không kịp tránh né, lại một lần nữa mãnh liệt áp xuống...

“Ừm...”

Tô Mộc Cầm vô thức cong người, cô căn bản không chịu nổi sự kích thích lớn như vậy. Tận đáy lòng của Tô Mộc Cầm dâng lên một cảm giác quen thuộc cuộn cuộn như dòng nước xiết, như thể một loại độc dược trí mạng, lại thoảng có cảm giác kích thích cực điểm. Hai loại tình cảm này đan xen lẫn nhau, khiến cô không cách nào kìm lòng, khê ngẩng cao đầu, tiếng ngâm nga khe khẽ bắt đầu bật ra từ cái miệng nhỏ...

Khoé môi khê nhếch lên đầy vẻ thỏa mãn, Thẩm Tư Thanh hài lòng nhìn bộ dạng mất hồn của Tô Mộc Cầm, càng thêm cuồng mãnh như muốn hút lấy tất cả hương thơm của cô, bàn tay ma quỷ điên cuồng phủ lên da thịt trong suốt, ngón tay dài xấu xa lúc tiến lên lúc lùi lại từ trong cơ thể cô nhấc lên một hồi cuồng phong, khiến cô không cách nào áp chế sự run rẩy cùng tiếng thờ gấp mê người.

Tô Mộc Cầm cảm giác thân thể càng lúc càng nóng ran, càng lúc càng khó chịu, một cảm giác trống rỗng dâng lên bao trùm toàn thân, như thể chờ đợi một sức mạnh lớn lao đến lấp đầy.

Thẩm Tư Thanh chen người vào giữa chân của cô, ánh mắt nóng rực từ trên cao nhìn xuống toàn thân trần trụi của cô, hơi thở đục ngầu, “Mộc Cầm, mở mắt ra nhìn anh!” Tô Mộc Cầm ngoan ngoãn nghe lời, mở đôi mắt mơ hồ ra nhìn hắn, không tự chủ được cắn chặt răng. Lúc này cả vành tai Tô Mộc Cầm cũng đỏ rực, đáng yêu khiến người ta muốn hung hăng ăn hiếp.

Thẩm Tư Thanh vuốt ve bắp đùi của cô, áp sát vào người cô, tà mị nói, “Mở mắt cảm nhận anh, xem xem anh có phải là người thỏa mãn được em hay không?”

Hắn không trì hoãn thời gian nữa, nhanh chóng nhích người tiến vào bên trong cô.

Bị hắn thẳng người xâm lược như thế, cả người Tô Mộc Cầm không có một chỗ dựa nào, chỉ có thể bầu vùi vào thân thể cường tráng của anh, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt anh tuấn của hắn.

Trán hắn xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, thoát nhìn rất cương nghị quyến rũ. Khoé mắt đuôi mày cũng lộ ra sự sắc bén, ánh mắt nhìn cô vừa dịu dàng lại mang theo yêu thương nồng nàn. Tô Mộc Cầm si mê ôm lấy gáy của hắn, đưa lưỡi liếm lớp mồ hôi làm tấm đó.

Chiếc lưỡi mềm mại khê lướt qua trán, mang theo một dòng điện ngứa ngáy tê dại, bên dưới Thẩm Tư Thanh không ngừng đụng chạm, ánh mắt liếc nhìn cô một cách sâu sắc.

“Ừm a...” Tô Mộc Cầm ôm chặt lưng cường tráng của Thẩm Tư Thanh, giống như lá rơi trên mặt nước, theo động tác của Thẩm Tư Thanh mà lay động cơ thể, đôi mắt hạnh phúc thoảng thất thần, không có tiêu cự nhìn trần nhà, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào.

“Có chỗ nào không ổn không?” Tiếng Thẩm Tư Thanh xen lẫn trong tiếng nước róc rách càng thêm dâm dăng, lại cực kỳ gợi cảm.

Tô Mộc Cầm lắc đầu, muốn nói chuyện nhưng lại phát ra tiếng rên rỉ không thành công. Động tác của Thẩm Tư Thanh lại càng nhanh hơn.

Tuy Thẩm Tư Thanh đụng chạm cô rất sâu, thế nhưng vẫn không đi vào hết, có lẽ bởi vì sợ cô và bảo bảo bị thương, cho nên động tác và sức lực cũng rất hạn chế, thế nhưng vẫn có thể khiến cô bị kích thích cực độ.

“A... Tư Thanh... em không được...” Trên giường, Tô Mộc Cầm hoàn toàn vô lực, bị động nhận lấy sự yêu thương càng lúc càng mãnh liệt của hắn.

Mỗi một lần tiến vào cơ thể cô, đã thú khổng lồ đều mang đến từng đợt khoái cảm khiến cô mê muội, làm cô không chịu nổi phải mở miệng xin hắn nương tình...

Dáng vẻ kiều mỹ mê người của Tô Mộc Cầm lúc này in đậm trong đôi mắt Thẩm Tư Thanh khiến ham muốn chiếm hữu cô của hắn càng trở nên điên cuồng...

“A...” Khoái cảm không ngừng ào tới như con sóng lớn cuốn lấy Tô Mộc Cầm, mà thân thể cô cũng vô thức chuyển động về phía sau nghênh hợp với từng đợt tiến công của hắn, đem hạ thân cứng rắn của hắn ôm lấy, bao bọc càng thêm chặt chẽ, khiến hắn bị kích thích càng thêm mãnh liệt và điên cuồng tiến vào sâu hơn.

Bầu ngực tròn đầy nương theo sự vận động cuồng dã không ngừng rung động, đôi môi đỏ mọng hé mở không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ mê hồn, đôi mắt đẹp đã sớm trở nên mờ mịt vì bị màn sương mờ bao phủ, thân thể trắng trẻo của Tô Mộc Cầm dưới sự kích thích cuồng dã giờ đã chuyển sang màu phấn hồng cực kỳ quyến rũ.

Cô thực sự quá mê người khiến Thẩm Tư Thanh không kìm lòng được mà lại cúi xuống hôn cô mãnh liệt, cướp lấy từng tiếng ngậm nga trên cái miệng nhỏ nhắn, vờ vét hết thảy sự ngọt ngào của khoang miệng thơm mát.

Không biết sự điên cuồng này kéo dài bao lâu, cô cảm thấy hai chân mình cũng bủn rủn cả, đến mức đứng cũng không vững nữa.

Sự bền bỉ của Thẩm Tư Thanh đúng thật là rất kinh người, nhìn cô cắn chặt môi dưới, sắc mặt thực sự không tốt, lúc này hắn mới chịu gia tăng tốc độ vội vã giải phóng chính mình.

Lúc này cô đã mệt sắp chết rồi, mí mắt không thể cử động được, cứ thế mơ màng ngủ thiếp đi, trong lúc con buồn ngủ áp đến, cô có thể cảm nhận được hắn nhẹ nhàng bế cô lên, đưa cô vào trong phòng tắm, tắm rửa qua loa, rồi sau đó cô được ôm trở về giường, mái tóc dài cảm nhận được hơi thở ấm nóng của chiếc máy sấy, nó cứ vù vù bên tai, lặp đi lặp lại một âm thanh nhảm chán, rốt cuộc sau cùng cô cũng không thể chịu nổi, liền lập tức chìm vào giấc ngủ say.

Thẩm Tư Thanh sau khi sấy tóc cho cô xong, cũng liền nằm lên trên giường, ôm cô vào trong lồng ngực, hai người cũng nhau chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Cảm giác sợ hãi

Khám thai tuy rằng rất nhanh, thế nhưng không hiểu sao sau khi cô khám xong, bác sĩ lại nhìn hân với ánh mắt hết sức kỳ quái. Ngay cả những hộ lý đứng bên cạnh đều nhìn hân cười trộm.

Thẩm Tư Thanh nghi hoặc hỏi bác sĩ, “Có chuyện gì sao?”

Bác sĩ vẫn nhìn Thẩm Tư Thanh, trong mắt lộ ra lời khuyên, nghiêm trang nói: “Thẩm thiếu, thật ra chuyện nam nữ quan hệ lúc mang thai cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến thai phụ, thế nhưng cũng mong ngài tiết chế một chút, trong quá trình mang thai cũng đừng làm những hành động quá sức với phụ nữ!”

Thẩm Tư Thanh hơi nhíu mày kiểm, sắc mặt hân càng ngày càng kém, quả thực chính là y hệt như bị mây mù bao phủ.

Ban đầu, Tô Mộc Cầm còn ngu ngơ không hiểu, đến khi hiểu rõ thâm ý của bác sĩ, cô không nhịn được trong lòng cười như điên, chỉ là bởi vì nhìn cười mà khuôn mặt xinh đẹp vận vẹo đến khó coi.

Ha ha ha, bác sĩ này thật mạnh mẽ! Cứ như vậy mà có thể nói thẳng trước mặt nhiều người như vậy, nhưng mà chuyện này cô cũng có chút ngại a, chuyện quan hệ của hai người bọn họ lại bị đưa ra nói công khai như vậy.

Sau khi bác sĩ đi rồi, Thẩm Tư Thanh mới quay qua giúp cô từ trên giường bệnh đứng dậy, trong miệng vẫn cầu nhàu những câu nói của bác sĩ kia.

“Anh làm với vợ mình thì có gì sai chứ? Tên bác sĩ đó cũng thật lắm chuyện! Có phải là đang ghen tỵ anh có một người vợ xinh đẹp hay không? Đến lời

nói còn tràn ngập thuốc súng như vậy?!”

Tô Mộc Cầm buồn cười, thấy lời lẽ mắng chửi của hắn cũng thật trẻ con, nhưng lại không thể nói ra miệng, cô sợ sau khi cô nói ra, lại đụng đến lòng tự ái của hắn.

Đi ra khỏi phòng bệnh, trong hành lang truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, mấy nhân viên y tá vội vàng đẩy, bánh xe của giường chính là nguyên nhân làm di chuyển nhanh chóng và phát ra tiếng lộc cộc. Ngay khi Tô Mộc Cầm cùng Thẩm Tư Thanh đi tới chỗ rẽ hành lang, đột nhiên lại bắt gặp một gương mặt quen thuộc.

Gương mặt người đàn ông có vẻ hốc hác, mặt mũi râu trên cằm vẫn chưa cạo sạch, ánh mắt thâm đen vì thiếu ngủ. Thế nhưng, anh vô thức ngẩng đầu lên nhìn, khi trông thấy gương mặt của Tô Mộc Cầm, sau một khắc, cả người anh đều ngây ngốc ra, giống như một pho tượng!

Đôi nam nữ cách đó không xa kia đang vô cùng thân thiết ôm nhau. Trong nháy mắt, Mạnh Hàn ngây dại, thân thể cao to vẫn không nhúc nhích mà đứng yên tại chỗ, con mắt lộ ra vẻ kinh ngạc cực điểm!

Tô Mộc Cầm cũng đứng đó, không hề nhúc nhích, ánh mắt to tròn kích động nhìn anh...

Không gian thời gian phút chốc đều ngừng lại...

Hơi thở của Mạnh Hàn trở nên có chút gấp gáp, ánh mắt dán chặt lên thân hình của người con gái, trong tức khắc anh liền nhanh chóng phản ứng, đi về phía Tô Mộc Cầm. Mỗi một bước đi, tim anh lại một lần đau nhức, cặp mắt đen khỏa chặt ánh mắt cô không hề chớp...

Thẩm Tư Thanh đứng một bên, trông thấy một màn này, không tự chủ được siết chặt bả vai cô, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Mạnh Hàn đang tiến tới, nhất thời trở nên hoảng loạn, sợ hãi. Hắn không muốn nhanh như vậy mà hai người bọn họ đã gặp lại nhau, cô và hắn cũng chỉ mới phát triển tình cảm thôi, tại sao cứ phải là lúc này?

Tô Mộc Cầm đứng bên cạnh hắn, cũng có thể cảm nhận được sức mạnh nơi tay hắn, bóp chặt đến mức bả vai cô có chút đau đớn. Cô ngược mắt lên nhìn hắn, thấy khuôn mặt hắn lạnh lùng đến đáng sợ.

Cô vội vàng nói, “Có thể để em nói chuyện riêng với anh ấy một lúc được không?”

Thẩm Tư Thanh mím môi mỏng, muốn nói “không” với Tô Mộc Cầm, nhưng lại không thể nói được, hắn không muốn trở thành người ích kỷ trong mắt cô, vì thế hắn chỉ có thể im lặng, nắm chặt lấy tay cô không buông.

Mất liếc thấy Mạnh Hàn đã tiến lại gần, một khắc kia, hắn chợt buông tay, cắn răng nói, “Anh ở ngoài đợi em!”

Tô Mộc Cầm mỉm cười yếu ớt nhìn bóng lưng rời đi của hắn, quay lại đối diện với Mạnh Hàn, cô lại có chút xúc động không nói nên lời, cố gắng hít sâu một hơi, sau đó cô mới nói, “Lâu rồi không gặp, anh có khỏe không?”

Khóe mắt Mạnh Hàn có chút đỏ, cắn chặt răng, từng chữ phát ra từ kẽ răng, “Em và hắn ta...”

Tô Mộc Cầm biết anh muốn nói gì, cắn chặt răng, khuôn mặt cúi xuống không dám nhìn vào mắt anh, yếu ớt nói từng chữ, “Em... quay lại với anh ấy rồi!”

“Không thể nào!” Mạnh Hàn lùi lại hai bước, dường như không thể đứng vững, hai ngày nay ở bệnh viện, anh đã chịu rất nhiều cú sốc, dường như bây giờ anh không thể chịu đựng thêm một chút nào nữa.

“Mạnh Hàn, thật ra em đã muốn một mình thẳng thắn nói chuyện với anh, nhưng đều không có cơ hội... bây giờ có thể gặp được anh ở đây, có thể cho em nói một vài câu được không?” Tô Mộc Cầm xem như cũng được coi là có chút bình tĩnh, nói xong câu đó, cô cũng rất kiên nhẫn chờ đợi sự đồng ý từ anh.

Mạnh Hàn nhìn cô, thật lâu sau mới mím môi nói, “Được.”

“Có thể ngồi xuống không?” Tô Mộc Cầm nhìn đến chiếc ghế chờ ở bên cạnh

Mạnh Hàn nặng nề đồng ý, “Được.”

Sau khi hai người lần lượt ngồi xuống, Tô Mộc Cầm đợi một lúc sau rồi mới lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng không có lực của cô phát ra ở trong không gian yên tĩnh của hành lang bệnh viện, tiếng nói đó lại càng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, “Mạnh Hàn, anh và em quen biết nhau cũng đã ba năm rồi, có lẽ cũng rất hiểu nhau, cho nên em cũng không muốn vòng vo...”

Sau đó cô hít sâu một hơi, nắm chặt bàn tay đang rịn mồ hôi, đôi môi mỏng mấp mấp rất nhiều lần, sau đó mới có thể nói, “Mạnh Hàn, chúng ta chia tay đi!”

“Thật ra chúng ta vẫn có thể làm bạn...”

Mạnh Hàn sững sờ ngồi một bên, dường như có thể đoán ra được cô sẽ nói những lời này, nhưng không ngờ tới nó lại xảy ra hết sức đột ngột như thế.

“Mộc Cầm, anh...”

Tình yêu là điều tuyệt vời nhất của tạo hóa. Thứ gì vậy đem đến cho con người những cảm giác khó tả, có lúc bay bổng đến phiêu bồng nhưng có lúc lại ngum lặn trong đau khổ. Không một ai lại muốn tình yêu tan vỡ hay phải buồn vì nó, nhưng cuộc sống lại không bao giờ chiều lòng người. Gặp một người xa lạ bỗng nhớ một người, gặp lại một người quen bỗng thấy mình xa lạ. Chẳng có loại tẩy nào có thể xoá sạch được những gì đã có. Cũng chẳng có loại bút nào có thể vẽ lại những gì đã mất!

Mạnh Hàn hiện tại không biết nói gì, bởi vì trái tim anh hiện tại như đang bị ai đó bóp nghẹt, đau đớn không thể thở nổi, anh cố gắng để cho chính mình bình tĩnh, thế nhưng mọi thứ trên cơ thể không còn nghe lời chỉ bảo của anh nữa, ngay cả khóe mắt cũng không thể khống chế được mà ửng đỏ.

Mọi thứ anh cố gắng suốt ba năm, cuối cùng vẫn nhận lại câu nói chia tay của cô, đến lúc này, anh vẫn cảm thấy không cam lòng.

Mạnh Hàn nhìn cảm giác đau ở trong lồng ngực, lạnh nhạt hỏi, “Lý do em chia tay với anh có phải là vì hấn hay không?”

Tô Mộc Cầm hít sâu một hơi, cúi thấp đầu nói, “Anh cũng thấy em và Tư Thanh bước ra từ đâu mà, phải không?”

Theo lời nói của cô, ánh mắt Mạnh Hàn dừng ở trên bảng khám thai trước căn phòng mà hai người bọn họ vừa đi ra, trong tức khắc, anh kinh hoàng giống như bị sét đánh trúng, “Mộc Cầm, em... không phải đúng không... em và hấn ta...”

“Đúng vậy, em mang thai rồi” Giọng nói của cô rất khê khàng, nhưng lại giống như một cây búa, mạnh mẽ đập vào trái tim anh, khiến cho nó trong phút chốc vỡ tan tành.

Mạnh Hàn siết chặt bả vai cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình, giọng nói của anh tràn ngập sự chua xót không thể đè nén được, cuối cùng bùng phát trong đau đớn, “Có phải vì chuyện đó mà hấn ép buộc em ở bên cạnh hấn hay không? Không phải em tình nguyện có phải hay không?”

Tô Mộc Cầm cúi đầu, cắn chặt môi, yếu ớt nói từng chữ, “Mạnh Hàn, em xin lỗi!”

Mạnh Hàn nhìn cô chằm chằm, quan sát sắc mặt cô, gương mặt như đang cố chịu đựng: “Tại sao lại đối xử với anh như vậy? Em có biết em làm như vậy thì anh sẽ cảm thấy như thế nào hay không...”

“Mạnh Hàn, anh cứ trách em đi, là em có lỗi với anh!” Tô Mộc Cầm nhìn vào mắt anh. Nơi đáy mắt dường như toát ra một lời từ biệt, như gai nhọn đâm buốt cơ thể cô.

Ánh mắt anh đỏ thẫm, từng tia máu hằn rõ. Anh nói với vẻ bi lụy, “Không cần, em đi đi, tôi muốn ở đây một mình, thật sự tôi rất mệt mỏi!”

“Mạnh Hàn...” Tô Mộc Cầm nắm chặt lấy bàn tay anh, ánh mắt đau đớn.

“Tôi đã bảo em đi đi!” Mạnh Hàn hất tay cô, gào lên.

Tô Mộc Cầm giật mình, bàn tay bị hất ra đập vào tường truyền đến cảm giác đau nhói, nhưng cô vẫn cắn răng nín nhịn, chịu đựng đến mức khóe mắt đã bắt đầu ửng đỏ, cô biết mình ở đây bây giờ cũng không thể giải quyết được bất kỳ chuyện gì, cho nên sau đó, cô không nói gì liền đứng dậy xoay người rời đi.

Dường như cùng một giây cô xoay người, anh liền ôm cả người cô vào trong lòng mình. Bởi vì quá dùng sức, cả người đầu cứng nhắc, run sợ.

“Mộc Cầm, một chút thôi, chỉ cần cho anh một phút này, sau này anh sẽ không làm phiền đến em nữa...” Anh nói ở bên tai cô.

Cảm giác sợ hãi này, dường như có thể nghiền nát trái tim anh, khiến anh rất đau khổ...

“Mạnh Hàn, em xin lỗi... em thật sự rất xin lỗi...” Cuối cùng không thể chịu đựng được, cô liền vươn tay ôm lấy anh, nước mắt vô thức rơi xuống, khiến tầm mắt cô trở nên mờ hồ.

Đời người quan trọng chính là từng trải, cho dù vui cũng được, khổ cũng được, đã trôi qua rồi thì đừng nên nhắc lại.

Khi trốn tránh hiện tại bằng cách sống trong hồi ức, cũng là lúc hạnh phúc trượt theo kẽ tay mà trôi đi mất.

Ở đời không có chuyện không công bằng, chỉ có tâm không công bằng mà thôi. Hãy sống một cách không hờn, không trách, không hận, mọi chuyện đều không để ý thì tâm sẽ bình yên. Cho dù là say, là mê hay là tỉnh cũng đều đã trôi qua, nên hãy quên đi... Quý trọng người trước mắt mới là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: Hiện thực chuyển biến quá rõ ràng

Đôi lúc chờ đợi không khiến người ta vui vẻ, mà nó khiến người ta càng ngày càng hoảng loạn hơn.

Thẩm Tư Thanh đứng ngoài hành lang bệnh viện, qua lớp cửa kính nhìn từng hành động của Tô Mộc Cẩm và Mạnh Hàn, ngay lập tức ánh mắt trở nên đau đớn. Hai người bọn họ ôm nhau, có phải là cô đã mềm lòng, muốn quay lại với anh ta hay không?

Bên ngoài là một mảnh thê lương, bên trong là một mảnh đau khổ, dần vật...

Vòng ôm của Tô Mộc Cẩm rất ấm áp, mang theo một tia áy náy, đau lòng, đúng với tâm trạng của cô hiện giờ.

“Đây là cái em gọi là sự an ủi sao?” Mạnh Hàn nở một nụ cười yếu ớt, lại ôm thật chặt lấy cô hơn, cánh tay rắn chắc vây lấy thân hình nhỏ bé của cô, không có ý định buông ra.

“Phải, là mong ước chân thành của em. Em thật sự cảm thấy may mắn vì có thể gặp được anh trong những năm tháng em tuyệt vọng nhất, anh đã luôn khiến em vui vẻ, cho nên, em hy vọng mỗi ngày của anh đều thật vui vẻ giống như trước kia.” Tô Mộc Cẩm nghẹn ngào nói, đưa tay khẽ vỗ lên lưng anh.

Mạnh Hàn gạt đầu, lại đem cả khuôn mặt vui vào mái tóc của Tô Mộc Cẩm. Nếu nói anh cam lòng từ bỏ tình yêu với cô thì chỉ là lời nói dối mà thôi. Có lẽ chỉ mình Mạnh Hàn mới biết, ba năm trước trong cái đêm mưa bão đó, nhìn thấy cô chập vọt trong bộ quần áo mỏng tanh, một mình đứng ở dưới mưa, trong mắt anh đã chỉ có mình cô. Sự xuất hiện của cô đã đem tất cả tâm tư của anh lấy đi sạch, một chút cũng không chừa...

“Mộc Cẩm, em thật sự rất yêu hấn ta hay sao?” Mạnh Hàn cúi đầu thì thầm, tham lam hít lấy mùi hương của cô. Có lẽ, cơ hội như hôm nay sẽ chẳng bao giờ có nữa.

Tô Mộc Cẩm khẽ gạt đầu, không hề che dấu tâm sự của mình, “Đúng vậy, em yêu anh ấy, rất yêu anh ấy.”

“Cảm ơn em đã không giấu diếm anh.” Mạnh Hàn nhẹ nhàng kéo Tô Mộc Cẩm ra một chút để có thể ngắm nhìn gương mặt cô, “Còn một câu hỏi nữa, có thể cho anh biết hay không?”

Cô nín khóc gạt đầu, ngược ánh mắt đỏ ửng lên nhìn anh.

Mạnh Hàn cắn răng đè nén cảm giác đau lòng, chậm rãi hỏi, “Mộc Cẩm, từ trước đến giờ, em có từng yêu anh hay không?”

“Em...” Tô Mộc Cẩm cắn răng, đem tất cả những lời nói chân thật nhất trong lòng mình nói ra, “Ba năm trước em đã từng yêu anh, thế nhưng sự dựa dẫm của em đối với anh quá nhiều, đã từ lâu nó không còn là tình yêu thuần túy nữa, bây giờ em chỉ muốn coi anh là bạn.”

Ánh mắt anh đau đớn, nhưng Mạnh Hàn vẫn dịu dàng nói, “Cảm ơn em đã nói thật lòng mình như vậy. Những lời nói này của em, anh sẽ không quên. Sau này anh cũng sẽ thuần túy chúc phúc cho em, mặc dù anh không hề muốn điều này xảy ra...”

“Mạnh Hàn...” Tô Mộc Cẩm cảm động đến rơi lệ, cô cho tới giờ cũng không dám nghĩ mình có thể gặp được người đàn ông đầy bao dung, có thể tha thứ hết thảy những chuyện quá khứ như Mạnh Hàn.

“Cảm ơn anh!”

Mạnh Hàn dịu dàng ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đem tất cả sự bi thương che dấu vào trong lòng, nở nụ cười ấm áp, “Mộc Cẩm, anh... có thể cầu xin em một chuyện không?” Tô Mộc Cẩm đau lòng nhìn anh, gạt đầu, “Đương nhiên!”

Mạnh Hàn chậm rãi bước lại gần, ánh đèn neon rực rỡ chiếu vào, khiến thân hình của anh như sáng lên dưới một vầng hào quang rực rỡ, làm toát lên vẻ cao quý thanh nhã đầy khí phách...

“Xin em, để cho anh hôn em một lần cuối cùng...” Anh khẽ thì thầm, “Tuy như vậy rất đường đột nhưng đó lại là tâm nguyện lớn nhất của anh.”

Nếu như đối lại là người đàn ông khác, Tô Mộc Cẩm nếu không cho hấn một bạt tai thì cũng xoay người rời đi.

Nhưng về mặt Mạnh Hàn nghiêm túc như vậy, nếu không nhận lời anh ấy sẽ khiến sự tổn thương của Mạnh Hàn càng nặng nề hơn. Hơn nữa, trong lòng Tô Mộc Cẩm trước giờ đã từng có lần rung động trước tình cảm của anh, cho dù muốn cự tuyệt, lại có chút không đành lòng.

Cô có chút giật mình, nhưng một lúc sau, đem nét khó xử trong ánh mắt thu lại, khẽ chớp mắt rồi vô thức ngược lên, khoe môi nở nụ cười dịu dàng, “Được!”

Đôi mắt Mạnh Hàn có chút rung động, mang theo thâm tình cúi đầu xuống, đôi môi bao trùm lấy cánh môi kiều diễm của cô, cực kỳ lão luyện và nhiệt tình gặm cắn cánh môi mềm mại, từ thăm dò dần chuyển thành cuồng dã cắn nát.

Tô Mộc Cẩm cơ hồ bị nụ hôn thành thực quen thuộc của anh làm cho hít thở không nổi, hô hấp của cô lúc này tràn ngập mùi hương quen thuộc của anh, khiến cô như có cảm giác đắm mình giữa thiên nhiên.

Trong mắt của Mạnh Hàn không có cách nào che dấu đi sự thống khổ nhưng Tô Mộc Cẩm lại không hề hay biết bởi lúc này cô bị hơi thở nóng hổi của anh bao lấy, đôi môi bị cắn nát điên cuồng...

Anh yêu cô, yêu rất sâu đậm, lại vì không có được cô nên càng cảm thấy thê lương. Cô hoàn mỹ như vậy, hoàn mỹ tới mức anh không thể rời đi, hoàn

mỹ tới mức anh không nổi cường bách cô làm bất cứ cái gì...

Tô Mộc Cầm không thể cự tuyệt, hai tay vô lực rũ xuống...

.....

Ra khỏi bệnh viện, người đầu tiên mà Tô Mộc Cầm muốn nhìn thấy là Thẩm Tư Thanh, bây giờ cô thật sự rất muốn hấn ở bên cạnh an ủi mình, thế nhưng tìm kiếm khắp hành lang, cô đều không nhìn thấy Thẩm Tư Thanh ở đâu.

Có chút buồn bã nổi lên trong lòng.

Cô xoay người lại, muốn vào trong tìm hấn một lần nữa, nhưng còn chưa kịp chuyển người đã cảm thấy toàn thân như bị một cơn cuồng phong cuốn lấy, sau đó, cô bị một lực cực mạnh kéo ngược trở lại, rồi bị ghì chặt vào lồng ngực vạm vỡ mang theo mùi hương bạc hà quen thuộc.

Tô Mộc Cầm chỉ cảm thấy vòng tay đang siết lấy eo mình lại tăng thêm vài phần lực, không khó nhận ra bàn tay hấn đang có chút run rẩy. Ngược mắt nhìn lên, cô có thể thấy đôi mắt Thẩm Tư Thanh đang đỏ ngầu.

“Tur Thanh, anh làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra với anh sao?” Tô Mộc Cầm hoảng hốt đưa tay bưng lấy mặt hấn, lo lắng nói.

Thẩm Tư Thanh cắn chặt răng không nói, ánh mắt đau đớn nhìn về phía môi cô, sau đó cánh tay đang ôm siết cô bỗng nhiên ghì chặt, chôn cô thật sâu vào trong lồng ngực, giọng nói run rẩy, “Đừng nói với anh điều gì ngoại trừ việc em đi về với anh, những điều khác từ em, anh đều không muốn nghe.”

Tô Mộc Cầm ngẩn người, một giây sau đó cô liền hiểu ra, hình như hấn hiểu lầm chuyện gì rồi, “Tur Thanh, có phải anh đang nghĩ em ra đây chỉ để nói từ biệt với anh hay không?”

Sau câu nói đó, cô nghe thấy hơi thở của hấn có chút trở nên hoảng loạn, ngay lập tức cô liền muốn cười, không phải chứ? Hấn đang thật sự đang có hiểu lầm như cô nói?

Nhưng Tô Mộc Cầm cũng bình tĩnh lại rất nhanh, cô khẽ nhích người một chút, ngẩng đầu lên nhìn hấn, sau đó nói, “Tur Thanh, tại sao bây giờ anh lại không tự tin vào chính mình như vậy chứ? Em ra đây đâu phải như anh nghĩ đâu!”

Thẩm Tư Thanh ngẩn người nhìn vào gương mặt kiêu diễm của cô, thu lại vẻ đau đớn trong mắt, ngập ngừng nói, “Vây em...”

Tô Mộc Cầm lập tức nở nụ cười xinh đẹp, sau đó nói, “Nhanh đến chỗ hẹn với đồng nghiệp của em thôi anh, em đói rồi.”

Về mặt Thẩm Tư Thanh liền ngẩn ra, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, hấn lặp lại những lời của cô trong đầu đến vài lần, sau đó mới như ý thức được điều gì, trong ngực lại dâng lên cảm xúc kích động và vui sướng.

Sau đó, Thẩm Tư Thanh lại cảm thấy được mình lo lắng dư thừa, yêu hay không yêu cũng không có nghĩa là không chia ly, đây là chuyện nam nữ thường tình, có lẽ vì ở cùng một thời gian lâu dài mới nhận ra không phù hợp, nên liền ra đi.

Có gì hấn phải truy hỏi nhiều như thế?

Trọng yếu nhất chính là, cô đã kết thúc hoàn toàn với Mạnh Hàn, chuyện hấn không có đủ tư cách để yêu cô, rốt cuộc cũng đã là dĩ vãng, đây mới đáng để phấn khích, từ giờ trở đi, người có quyền ở bên cạnh cô, một cách công khai và được chấp nhận là Thẩm Tư Thanh hấn, không phải sao?

Sự vui sướng không cách nào kiềm chế, nhanh chóng lan tràn trong mỗi tế bào của Thẩm Tư Thanh, khiến hấn kích động đến mức run rẩy, hấn nhìn chăm chăm đáy mắt cô, ánh sáng lóe lên, âm thanh mở miệng vui mừng một cách rất rõ ràng, “Được được, chúng ta cùng đi.”

Lúc xoay người, Thẩm Tư Thanh thừa dịp Tô Mộc Cầm không có chú ý, hung hăng bấm một cái vào da thịt nơi cánh tay của mình, bởi vì dùng sức quá mạnh, cảm thấy đau đớn, nhưng lại khiến tâm tình hấn càng trở nên vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Hẹn mặt đồng nghiệp

Nhà hàng Tùng Hạc hôm nay có vẻ rất yên tĩnh, đây là nhà hàng nổi tiếng ở Bắc Kinh, bố trí rộng rãi.

Nhà hàng có phong vị rất khác nhau của cả ba vùng miền nhưng chủ yếu là cay tê và thiên về món ăn Tứ Xuyên.

Nhà hàng đặc biệt chú trọng đến sự nguyên chất, nguyên vị, đặc mà không ngán, nhạt mà tươi ngon trong các món ăn Hoài Dương; nặn mà tươi non dậy mùi thơm, thanh đậm khoái khẩu trong các món ăn Sơn Đông.

Nhà hàng đã dành được huy chương vàng trong cuộc thi món ngon Bắc Kinh với các món “sợi thịt bò xào khô tái”, “đậu phụ ma bà”, “cải bắp luộc trong”.

Có vẻ Thẩm Tư Thanh và Tô Mộc Cầm đến đây khá sớm, đến một người thực khách cũng không có, điều đó càng khiến Tô Mộc Cầm nghi hoặc, vì thế ngay lúc hai người ngồi xuống ghế, cô liền quay sang hỏi hấn:

“Tại sao hôm nay lại không có ai đến đây vậy? Nhà hàng này không phải rất nổi tiếng hay sao?”

Thẩm Tư Thanh nghe vậy liền cong môi trả lời, “Anh đã bao hết nhà hàng này rồi!”

Tô Mộc Cầm sùng sốt, lập tức trên khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện ba đạo hắc tuyến, nhúu mày nói

“Thẩm Tư Thanh, có phải anh nhiều tiền đến nỗi không biết tiêu vào chỗ nào hay không? Hôm nay em chỉ muốn đãi đồng nghiệp của em ăn một bữa cơm đơn giản thôi, anh làm gì mà phải khoa trương như vậy?”

Thẩm Tư Thanh lập tức làm vẻ mặt vô tội nói, “Không phải hôm qua em là người đã nói anh bao hết nhà hàng hay sao?”

Khóe môi của Tô Mộc Cầm giật giật, khuôn mặt khó tin nhìn về phía hấn, nổi nóng nói, “ Bao hết? Em chỉ nói đùa thế mà anh cũng tin sao? Anh có biết chỗ này đắt lắm hay không?”

Thẩm Tư Thanh thấy khuôn mặt phát khí của cô, liền vươn tay lập tức nắm lấy bàn tay cô vỗ vỗ dỗ ngọt, “Được rồi được rồi, lần sau anh sẽ chú ý. Em đừng tức giận, sẽ rất có hại cho con!”

Sau đó lại tiếp tục nâng khóe miệng nở một nụ cười nói, “Nhưng cũng phải nói, mới đó mà em đã ra dáng một người vợ biết quản túi tiền của chồng mình rồi.”

Câu nói của hấn lập tức khiến hai má Tô Mộc Cầm đỏ ửng, giận dỗi nói, “Ăn nói bậy bạ gì thế? Em còn chưa kết hôn với anh đâu! Bữa hôm nay em sẽ trả, em không cần đến tiền của anh.”

Thẩm Tư Thanh lập tức đen mặt, khuôn mặt trở nên nghiêm túc, hôm nay là Tô Mộc Cầm mới đồng nghiệp, thân là bạn trai của cô, tại sao cô lại vẫn cứ kiêu dè hấn như vậy? Cô như vậy càng khiến hấn không vui, giận dỗi nói:

“Em nói gì cũng vô ích thôi, bữa ăn hôm nay anh đã thanh toán hết rồi.”

Tô Mộc Cầm lập tức tức giận đến mức cứng họng, “Anh...”

Ông trời ơi! Hôm nay cô chỉ muốn một bữa ăn đơn giản mà thôi, tại sao cuối cùng lại trở thành bữa ăn đẳng cấp dành cho giới thượng lưu như vậy?

Hơn nữa nhà hàng này rất nổi tiếng, tiền ăn cộng với tiền phục vụ nhất định không nhỏ, không chừng có thể mua được cả căn nhà bình thường, nhìn đến khuôn mặt bình thản của hấn, cô lại có chút bức bối, tuy rằng hấn đã chi trả hết, nhưng không hiểu sao cô lại thấy tiếc. Tô Mộc Cầm ai oán một lúc, sau đó ngay lập tức trong không gian yên tĩnh của nhà hàng lập tức vang lên tiếng nói chuyện. Cô liền quay người nhìn, liền trông thấy tất cả đồng nghiệp đều tụ tập lại một chỗ, đồng loạt cùng đi vào trong nhà hàng.

“Hai người...” Bọn họ vừa vào trong, Tô Mộc Cầm đã kinh ngạc nhìn thấy Dương Quân dắt tay Nhan Miêu đi vào, nhìn có vẻ rất thân mật.

Chuyện này là sao?

“Dương Quân, anh và Nhan Miêu?” Tô Mộc Cầm nhìn bàn tay hai người đang nắm chặt, nhướn mày, hồ nghi hỏi.

Dương Quân vuốt mũi ngượng ngập, ho khan một tiếng, “Tôi và cô ấy đang là người yêu của nhau.”

“Hả?” Tô Mộc Cầm bất ngờ đến choáng váng.

Hai người này trước đây không phải gặp nhau là đã chán ghét đối phương hay sao? Bây giờ lại trở thành một cặp, không khiến Tô Mộc Cầm kinh ngạc mới là lạ.

Nhan Miêu thấy gương mặt của Tô Mộc Cầm đang bị lời nói của Dương Quân dọa cho sợ, lập tức bình thản nói, “Chuyện này không phải tôi tình nguyện đâu, là anh ta theo đuổi tôi cho nên tôi mới đồng ý quen ấy ta đây.”

Một câu nói lập tức làm cho Dương Quân đen mặt.

Tô Mộc Cầm thấy vậy liền cười xòa, “Thôi mọi người cùng ngồi xuống đi, đứng đây nói chuyện như vậy không phải hay.”

“Được.”

Thẩm Tư Thanh bình thản ngồi ở chỗ cũ, chờ đợi Tô Mộc Cầm trở lại, thấy cô ngồi xuống bên cạnh, lúc này hấn mới vươn tay kéo cô ngồi sát lại gần, sau đó nói:

“Hôm nay em là chủ, em gọi món đi.”

Tô Mộc Cầm liền lắc đầu, lập tức nói, “Hôm nay là tôi muốn tạ lỗi với mọi người vì bỏ đi đột ngột như vậy, mọi người tùy ý gọi món đi, hôm nay đã có người bao hết mọi chi phí thức ăn của mọi người rồi.”

Tất cả đồng nghiệp ở đây vừa nghe vậy, liền hứng khởi, không e dè, tự nhiên bắt đầu gọi món.

Ở bàn của Tô Mộc Cầm, cũng chỉ có bốn người là cô, Thẩm Tư Thanh, Nhan Miêu và Dương Quân. Dương Quân là người mở miệng nói đầu tiên.

“Hai người là bắt đầu từ khi nào vậy?”

Thẩm Tư Thanh nhàn nhạt nhướn mày, sau đó trả lời: “Không phải bắt đầu từ mười năm trước sao? Cậu cũng biết tại sao còn phải hỏi?”

Dương Quân cứng họng, nhú mày nhìn Thẩm Tư Thanh, sau đó nhếch môi nói, “Ý của tôi là cậu với Mộc Cầm quay lại từ lúc nào?”

Nhan Miêu biết quan hệ của Tô Mộc Cầm và Thẩm Tư Thanh không hề đơn giản, thế nhưng cái mà cô nghĩ không hề đơn giản kia lại hoàn toàn trở thành đơn giản.

Hóa ra, cô từng nghĩ hai người đó là bạn bè của nhau, nhưng không ngờ sự thật là hai người bọn họ là người yêu của nhau mười năm trời, không trách rằng, lần ký hợp đồng kia, Tô Mộc Cầm lại có thể dễ dàng hẹn gặp Thẩm Tư Thanh như vậy, hóa ra là tình cũ của nhau, bây giờ lại tái hợp.

Sau khi hiểu được vấn đề, Nhan Miêu lập tức bắn ánh mắt tóe lửa về phía Tô Mộc Cầm, đám giấu diếm lâu như vậy, dường như cô muốn bóp cổ cô ấy để hỏi cho ra nhẽ.

Bắt gặp lấy ánh mắt của Nhan Miêu, Tô Mộc Cầm chỉ có thể giật giật khóe miệng, lập tức làm ra khuôn mặt hối lỗi.

Ngay lúc đó, Thẩm Tư Thanh liền đáp lại câu hỏi của Dương Quân, “Mộc Cầm đã mang thai con của tôi luôn rồi, cậu thấy cậu hỏi vấn đề này còn quan trọng sao?”

Tô Mộc Cầm liền nghĩ đến bản thân, hần không thể, cô hận không thể tìm một cái động chui vào.

Hần như vậy là muốn làm loạn gì nữa đây?

Nhưng mà lời vừa nói ra, không thể thu hồi lại được, cô nhìn đến gương mặt kinh hoàng của hai người ngồi đối diện, ngay lập tức chỉ có thể im lặng ngậm ngùi ăn. Tô Mộc Cầm cúi đầu ‘chiến đấu hăng hái’ không nói chuyện, cầu nguyện sự gầy vò này mau chóng kết thúc.

(*chương này nhạt quá T.T, hứa là chương sau sẽ trau chuốt lời văn hơn.)

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thời gian như gió bay

Vài tuần sau đó, Tô Mộc Cầm chính thức trở lại công ty làm việc, các đồng nghiệp cũng vô cùng hứng khởi chào đón cô trở về, nhất là Nhan Miêu và trưởng phòng Hạ, có lẽ công việc sau khi cô bỏ đi đều đè nặng lên hai người bọn họ, cho nên sau khi cô trở về, gương mặt hai người đó rõ ràng là thể hiện sự rũ bỏ được một gánh nặng rất lớn, cũng từ lúc đó trở đi, tình cảm của Thẩm Tư Thanh và Tô Mộc Cầm càng ngày càng sâu đậm.

Lúc đi làm, hần sẽ làm tài xế riêng cho cô đưa cô đến tận cổng công ty, đến nơi hần sẽ cho cô một nụ hôn nhẹ nhàng, sau đó mới phóng xe đến công ty.

Đến khi tan tầm, hai người cũng quán quýt lấy nhau, Thẩm Tư Thanh sẽ tan tầm sớm hơn cô nửa tiếng, sau đó sẽ lái xe đến công ty đón cô về.

Cuộc sống hạnh phúc viên mãn cứ như thế trôi qua rất nhanh, chốc cái thời gian đã chạy đến thời điểm Tô Mộc Cầm mang thai đến tháng thứ năm.

Bụng của cô đã to hơn rất nhiều, tuy là tháng thứ năm là có thể biết rõ được giới tính của thai nhi trong bụng, thế nhưng cô và hần đã thống nhất là sẽ không siêu âm kiểm tra giới tính của bào bào, vì đây là con của cô và hần, cô đều sẽ yêu thương như nhau.

Buổi tối ngủ không được, lại không thể trở mình, sợ sẽ làm Thẩm Tư Thanh đang nằm bên cạnh thức giấc. Tô Mộc Cầm đành phải giữ nguyên một tư thế rất lâu, gối đầu lên cánh tay đến khi tay tê cứng, vô cùng khó chịu, càng khó đi vào giấc ngủ hơn, cô nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Nhưng tiếng thở dài dù rất nhỏ, nhưng vẫn làm cho Thẩm Tư Thanh thức giấc, mang theo vẻ buồn ngủ hỏi cô: “Em sao vậy?”

“Không sao đâu, em làm anh tỉnh giấc à?”

“Không có! Em ngủ không được sao?” Hấn nghiêng người, một cánh tay ôm lấy cô, hôn lên bờ vai của cô: “Tại sao không ngủ được?”

“Em nói nhưng anh đừng giận em đấy nhé!” Tô Mộc Cầm nhẹ nhàng nói, quay người lại nhìn hấn.

“Ừ, em nói đi!” Thẩm Tư Thanh trả lời.

Thấy được hấn đồng ý, lúc này cô mới cả gan dám nói, “Hôm nay em gặp lại Mạnh Hấn ở gần sân bay, anh ấy hình như mới từ nước ngoài trở về, em thấy tâm trạng của anh ấy rất tệ, cùng lúc đó trưa hôm nay em vừa nhìn thấy một bài báo, tin trên đó viết là Mạnh phu nhân qua đời rồi! Có phải bây giờ anh ấy đang rất buồn hay không? Em có thể đến an ủi anh ấy được không, Tư Thanh?”

Thẩm Tư Thanh trầm mặc, bàn tay luôn vào trong áo cô vuốt ve cái bụng to tròn, không hề mở miệng nói gì càng khiến cho bầu không khí trong phòng ngủ trở nên ngưng trọng.

Tô Mộc Cầm không thấy hấn trả lời, cắn răng có chút lo lắng, định xoay người lại nhưng liền bị Thẩm Tư Thanh siết chặt, không cho xoay người lung tung. Hấn hơi mở mắt, nhìn cái gáy trắng nõn của cô, đột nhiên hôn lên đó một chút, sau đó nhẹ giọng nói:

“Ngày mai anh đưa em đi, còn bây giờ ngủ đi!”

Tô Mộc Cầm bất ngờ, một giây sau liền vui vẻ nắm lấy bàn tay đang trên bụng cô của hấn, sau cảm động nói, “Cảm ơn anh, Tư Thanh!”

Chỉ mấy câu đơn giản của hấn, cũng không được coi là ngọt ngào, nhưng lại khiến lòng của cô ấm áp.

Một người đàn ông bá đạo lại lạnh lùng như hấn, để có thể khiến hấn chấp nhận để người phụ nữ của mình đi tìm gặp người yêu cũ cũng đã là bao dung rồi, so với trước đây, hấn có vẻ đã tốt với cô hơn rất nhiều. Bóng đêm rất yên tĩnh, hai người lặng lẽ nằm trên giường ôm lấy nhau.

.....

Sáng hôm sau, đúng như lời Thẩm Tư Thanh đã nói, hấn đã dậy từ rất sớm để chuẩn bị đồ cho cô, hết sức tỉ mỉ. Khiến cho Tô Mộc Cầm cảm thấy mình giống như cô công chúa luôn được hoàng tử của đời mình yêu thương, cưng chiều hết mực vậy.

Hai người bọn họ ăn sáng xong, sau đó hấn mới đưa cô đến tang lễ của Mạnh phu nhân, đầu tiên Tô Mộc Cầm và Thẩm Tư Thanh cùng vào trong để thắp cho bà ấy một nén nhang. Sau đó, Tô Mộc Cầm cùng ở lại với Mạnh Hấn.

Có lẽ đã lâu không gặp lại Tô Mộc Cầm, cộng với việc người thân duy nhất còn sống của anh đột nhiên qua đời, cho nên Mạnh Hấn hoàn toàn không thể giữ bình tĩnh được, đáy mắt anh đã bắt đầu đỏ ửng từ lúc nào, vẻ thất thần trên khuôn mặt mệt mỏi cuối cùng cũng tan rã.

Tô Mộc Cầm đau lòng ôm chặt lấy Mạnh Hấn, để anh chôn đầu vào trong lòng mình, Mạnh Hấn cảm nhận được hơi ấm từ cô, đến cuối cùng, thành tri vững chắc của anh rốt cuộc cũng sụp đổ, anh liền bật khóc giống như một đứa trẻ.

Từ khi cô gặp anh từ ba năm trước cho đến nay, có lẽ đây là lần đầu tiên cô chứng kiến thấy anh rơi nước mắt, cũng có lẽ đây là nỗi đau lớn nhất của anh.

Đầu anh chôn sâu vào trong lồng ngực của cô, trên tay vẫn ôm chặt lấy di ảnh của Mạnh phu nhân.

Tô Mộc Cầm thấy vậy, càng ôm anh chặt hơn, đáy mắt cô đau rát, cô muốn khóc thế nhưng lại không thể khóc được. Bây giờ cô cần phải bình tĩnh, nếu như bây giờ cô cũng mất kiểm soát như anh, cục diện sẽ trở nên rất rối rắm.

Người đến đưa tiễn rất nhiều, hầu như đều là người quen hoặc là bạn bè của Mạnh phu nhân, còn có mấy người là nhân viên của công ty Mạnh Hấn. Lần lượt đều đến thắp nhang và an ủi anh.

Sau khi lễ tang kết thúc, Mạnh Hấn mệt mỏi tựa lưng trên ghế ngồi của xe. Tô Mộc Cầm ngồi bên cạnh cũng không làm phiền anh, lặng im chờ anh nói chuyện.

Đợi một lúc thật lâu, cuối cùng Mạnh Hấn cũng quay sang nhìn cô, ánh mắt tràn ngập bi thương lúc này đã bình tĩnh hơn nhiều, anh khàn khàn nói:

“Hôm nay, cảm ơn em!”

Tô Mộc Cầm nghe vậy chỉ nâng khóe miệng, nở một nụ cười yếu ớt, sau đó lắc đầu nói, “Không cần phải cảm ơn em đâu, dù gì trước đây bác Mạnh cũng từng đối xử với em như con gái ruột của bác ấy, em chỉ đang đáp lại tình cảm của bác ấy đã dành cho em mà thôi.”

Mạnh Hấn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nở nụ cười chua xót, “Thì ra là vậy!”

Sau đó anh quay sang cô, tiếp tục nói, “Còn hấn ta thì sao? Hấn đồng ý để em ở bên cạnh anh cả ngày như vậy sao?”

Tô Mộc Cầm cắn răng, ánh mắt rơi ra ngoài bầu trời âm u ngoài kia, “Anh ấy đồng ý vì anh ấy tin tưởng em.”

Mạnh Hấn đau đớn cúi đầu, để cho mái tóc che khuất ánh mắt đang đỏ lên của anh, có lẽ anh không muốn ai nhìn thấy hoặc có lẽ anh đang sợ cô sẽ đọc

được suy nghĩ của mình, sau đó anh nói:

“Mộc Cầm, hôm nay như vậy là đủ rồi, em về đi, còn ở đây nữa thì hấn ta sẽ rất lo lắng cho em đấy.”

Tô Mộc Cầm lắc đầu nói, “Em muốn ở cạnh anh một lúc nữa.”

Mạnh Hàn thở nhẹ một tiếng, cố gắng nặn ra một nụ cười an tâm cho cô, sau đó nói, “Ở đây đã có quần gia rồi, quần gia sẽ giúp anh, anh không cần em chăm sóc nữa đâu, huống hồ em đang mang thai, cứ ở đây như vậy sẽ không tốt đâu.”

“Nhưng mà...”

Tô Mộc Cầm đang định nói gì đó thì Mạnh Hàn liền cắt đứt, “Nghe lời anh đi, hấn ta đang ở ngoài đợi em đấy, nếu em còn ở đây, biết không chừng sau này anh sẽ rất khó sống.”

Anh mở miệng vui đùa, tuy rằng ánh mắt thâm sâu của anh đang bán đứng anh.

Tô Mộc Cầm nghe vậy liền giật mình liếc mắt nhìn xung quanh một lượt, khi cô quay qua một gốc cây thì thấy một chiếc xe Maybach màu xám tro của hấn đang đỗ cách đó không xa, trái tim cô mới đập lên một nhịp, hấn bám theo đến đây từ khi nào vậy?

“Được rồi, đi đi em, anh không sao đâu.” Mạnh Hàn vỗ vai trấn an cô, cố gắng làm vẻ mặt bình tĩnh để cho cô an tâm, trong lòng chỉ muốn cô rời đi nhanh một chút.

Chân chừ một lúc lâu, rốt cuộc Tô Mộc Cầm cũng gật đầu thỏa hiệp, cô thờ dài một tiếng bất đắc dĩ, ôm anh một cái ôm an ủi, sau đó mới ra khỏi xe anh, chạy lại phía xe của Thẩm Tư Thanh.

Mạnh Hàn liếc mắt quan sát bóng lưng của cô đang khuất dần, đến cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt của anh, sau đó Mạnh Hàn một mình ngồi dựa trên ghế ngồi, anh ngửa đầu về phía sau, tuy rằng trong xe không có ai, thế nhưng Mạnh Hàn vẫn bung một tay lên che đi đôi mắt đang dần đỏ ửng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Đến công ty của hấn

Mấy ngày sau đó, Thẩm Tư Thanh nhất quyết muốn đem cô đi đăng ký kết hôn trước, lúc đó cô nói nếu như không cầu hôn cô sẽ không kết hôn, nhưng không hiểu sao chỉ một hồi dụ dỗ cô lại đồng ý, kể từ đó cô chính thức trở thành vợ hợp pháp của Thẩm Tư Thanh.

Cô thấy như vậy cũng không có gì không ổn, dù gì bây giờ cô đã mang thai, chuyện kết hôn cũng chỉ còn ngày một ngày hai. Mà hơn nữa, vợ hợp pháp, nghe thế nào cũng được công nhận có quyền lợi hơn bạn gái.

Cũng sau ngày hôm đó, Thẩm Tư Thanh dường như rất bận rộn lo cái tổ công ty, ngày nào cũng về rất muộn.

Tô Mộc Cầm không thể giúp gì cho hấn, cảm thấy mình hơi có lỗi, cho nên ngoài bật đèn phòng khách, ngồi đợi hấn về, sau đó cô sẽ pha cho hấn cốc sữa nóng...

Mấy ngày nay công ty cô có đài ngộ chu cấp một chuyến du lịch ba ngày ba đêm dành cho nhân viên tất cả các bộ phận trong công ty, nhưng mà lúc này cô đang mang thai, sợ rằng đi lâu như vậy sẽ không tốt cho thai nhi, mà cô cũng không thể tự chăm sóc mình trong lúc đi xa hấn như vậy, cho nên cô đành phải ở nhà một mình.

Tám giờ sáng, Tô Mộc Cầm sau khi ăn sáng xong liền nằm chán ngồi xem tivi, cô chuyển kênh liên tục, được một lúc cô lại tắt không muốn xem nữa, nằm dài trên ghế sofa, cô khẽ vuốt ve cái bụng to tròn đã được đủ sáu tháng của mình, bất giác cảm thấy hơi nhớ Thẩm Tư Thanh, mấy ngày nay hấn luôn bận rộn, nhiều lúc chỉ muốn gặp hấn nhưng cô đều phải đè nén cảm giác đó lại.

Ngay sau đó cô liền quyết định sẽ đến công ty hấn một chuyến, dù gì ở nhà cũng nhàm chán, chi bằng đến đó chơi một lúc.

Tô Mộc Cầm sẵn sàng tâm lý thoải mái đi đến công ty của hấn, cô không thông báo trước cho hấn biết, muốn cho hấn một bất ngờ xem sao, nhưng khi cô vừa đến nơi, khác với những lần trước, đột nhiên cô lại bị chặn ở trước cửa, bây giờ cô mới nhớ đến, nếu như muốn gặp CEO của công ty, cần phải lên lịch hẹn trước.

Lúc này cô mới ảo não nói với cô nàng tiếp tân rằng mình muốn gặp Thẩm Tư Thanh, nhờ cô ta nhấn giúp.

Nhưng không hiểu sao, cô nàng tiếp tân đó lại không giống như những người trước, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào bụng cô, ý đồ giống như hiểu rõ, cô cũng giống như những cô gái khác trước đây, đều tìm mọi cách để được tiến vào hào môn của nhà họ Thẩm, ngay cả việc vác cái bụng bầu này đến ăn vạ trước công ty, sau khi nghĩ vậy, cô ta liền liếc mắt nhìn gương mặt cô, khinh khỉnh nói:

“Cô muốn gặp tổng giám đốc để làm gì?”

Tô Mộc Cầm không hiểu, nghi hoặc nhìn cô ta, “Tôi chỉ muốn đến gặp anh ấy thôi, phiền cô nhắn cho anh ấy giùm tôi.”

Cô ta bĩu môi, “Xin lỗi cô, nếu cô không có chuyện gì gấp gáp thì mong cô đi về cho, tổng giám đốc của chúng tôi hiện giờ đang rất bận, không rảnh để tiếp những người như cô đâu!”

Có vẻ như giọng nói của cô nàng tiếp tân khá to, cho nên mọi người khi đi ngang qua đều liếc mắt nhìn cô khó hiểu, còn những nhân viên xung quanh cũng bắn ánh mắt phức tạp về phía cô.

Tô Mộc Cầm hơi khó chịu với lời hành xử của cô ta, ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn cô ta, nhũn mày nói, “Những người như tôi? Ý cô là gì?” Cô ta nhướn mày, tiện tay cầm đầu móng tay cọ cọ trước mặt cô, mỉa mai nói, “Loại người như cô không phải là những loại đàn bà thường hay giả bộ mang thai, sau đó đến đây nằm vạ vu khống tổng giám đốc chúng tôi là tác phẩm của bảo thai này sao? Tôi nói cho cô biết, từ trước đến nay, tổng giám đốc của chúng tôi đời tư trong sạch, chuyện tình cảm cũng vô cùng nghiêm túc, từ trước đến nay đều chưa từng qua lại với bất kỳ người phụ nữ nào, suốt mấy năm liền đều được mệnh danh là ông hoàng độc thân.”

“Còn cô?” Cô ta liếc nhìn Tô Mộc Cầm từ trên xuống dưới, nhếch môi nói, “Chỉ với chút nhan sắc kém cỏi như thế này mà dám đến đây bôi nhọ danh dự của tổng giám đốc chúng tôi, coi chừng liền bị người ta dìm nghỉ cho đấy.”

Nói xong, cô ta còn không quên lườm cô một cái sắc bén.

Tô Mộc Cầm nghe xong cũng phát hỏa, nếu không phải bây giờ cô đang mang thai, nói không chừng cô đã bay đến túm tóc cô ta rồi cho mấy bạt tai, nhưng bây giờ cô phải nhịn, nhìn đến mức muốn trào máu ra rồi.

Tô Mộc Cầm hít sâu một hơi, không quan tâm đến ánh mắt khinh thường của đám nhân viên gần đó, quay người bước lại ghế chờ sau đó ngồi xuống, cô rút di động từ trong túi xách ra, lập tức bấm số của Thẩm Tư Thanh.

Lúc này Thẩm Tư Thanh đang ở trong phòng họp, thấy điện thoại trên bàn rung lên, nhìn đến tên hiển thị liền thấy tên cô nhấp nháy, hần lập tức không quan tâm đến mọi người đang họp, liền nghe máy.

Hần vừa mới nói, “Mộc Cầm...” thì phía bên kia liền vang lên tiếng nói u ám giống như từ địa ngục vọng lên bên tai hắn.

“Thẩm Tư Thanh, anh lập tức xuống dưới đại sảnh công ty cho em” Tô Mộc Cầm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thẩm Tư Thanh ngẩn người, “Mộc Cầm, em đến công ty sao?”

“Đừng vậy, anh còn không mau xuống đây, còn ở đó nói nhăng nói cuội cái gì? Có tin rằng bây giờ em lên đó bóp chết anh ngay lập tức hay không?” Tô Mộc Cầm rít cuộc tức điên hét lên một tiếng, sau đó liền cúp máy.

Thẩm Tư Thanh ngơ ngác nhìn điện thoại bị cắt đứt, ngay lập tức đứng dậy lao ra khỏi phòng họp.

Mọi người trong phòng thấy vậy liền ngừng mọi hoạt động, ngẩn người nhìn theo Thẩm Tư Thanh, chỉ có Tịnh Hàm nhanh chóng phản ứng kịp, lập tức chạy theo Thẩm Tư Thanh, lo lắng hỏi, “Tổng giám đốc, xảy ra chuyện gì vậy?”

Sắc mặt Thẩm Tư Thanh tái mét, nghiêng răng trả lời Tịnh Hàm, “Cậu hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?”

Chính hắn còn không biết chuyện gì đang xảy ra đây!

Tịnh Hàm ngẩn người, cũng không lên tiếng hỏi nữa, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy tổng giám đốc lại có loại vẻ mặt sợ sệt này, suy nghĩ một lúc, hắn mới đoán chắc rằng dưới kia có lẽ là người phụ nữ đáng yêu Tô Mộc Cầm của Thẩm tổng.

Còn không tại sao Thẩm tổng lại có bộ dạng gấp gáp như thế kia.

Tịnh Hàm thầm cười trộm một tiếng, không ngờ vị tổng giám đốc mặt lạnh nổi tiếng lạnh lùng trong công ty này lại có được vẻ mặt đáng yêu như thế, rõ ràng đều nhờ đến công lao của Tô tiểu thư.

Cô nàng lễ tân vốn đang định đem đồng tài liệu trên mặt bàn kia đi xử lý một chút, nhưng còn chưa kịp làm thì liền nhìn thấy Thẩm Tư Thanh hướng bên này đi tới, cô ta sợ đến mức vội vàng khom người chào hỏi, “Tổng giám đốc!”

“Cô có thấy một cô gái đang mang bầu đến đây hay không?” Thẩm Tư Thanh liếc mắt nhìn đại sảnh, lạnh lùng hỏi.

Cô nàng lễ tân đầu tiên là hơi sững sờ, lập tức vô thức chỉ về phía ghế chờ, nhẹ giọng nói: “Cô ấy đang ngồi ở kia...”

Thẩm Tư Thanh quay người híp mắt nhìn, thấy thân hình nhỏ bé của cô đang ngồi đó, lúc này hắn mới an tâm tiến lại.

Vừa ngồi xuống ghế, hắn đã bày ra vẻ mặt lấy lòng, ôm lấy hai vai cô, dịu giọng nói, “Em đến đây tại sao không báo trước cho anh vậy?”

Tô Mộc Cầm cũng thấy được hấn xuống, chỉ im lặng ngồi chờ, tâm trạng đáng lẽ đang tức giận cũng hơi dịu lại một chút, nhưng vẫn có chút giận dỗi nói, “Em chỉ muốn tạo bất ngờ cho anh, nhưng ai biết được công ty anh lại có nhiều quy định như vậy?”

Thẩm Tư Thanh mắt vẫn cúi xuống nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, trong lòng tràn ngập cảm giác yêu thương.

“Cùng anh đi vào trong!” Thẩm Tư Thanh nắm tay cô, ánh mắt tràn ngập tiêu ý.

“Đi thôi!” Tô Mộc Cầm bấu môi bất mãn, cũng đứng dậy xoay người đi theo hấn.

Trước đại sảnh, cô nàng lễ tân lúc này còn nữa mai Tô Mộc Cầm, khi thấy Thẩm Tư Thanh nắm tay Tô Mộc Cầm cùng nhau đứng lên, mắt liền trừng lớn, mà tất cả nhân viên gần đó cũng không giấu được vẻ sùng sốt...

Tổng giám đốc từ lúc nào lại đối xử ôn nhu như vậy với một người phụ nữ? Dù cho tổng tài là người lạnh lùng kín đáo, đôi lúc cũng sẽ có xuất hiện vẻ mặt dịu dàng, nhưng mọi người trong công ty lại chưa bao giờ nhìn thấy tổng giám đốc đối đãi với một nữ nhân như vậy ở trong tập đoàn DAF!

Tô Mộc Cầm liếc mắt nhìn, cô nàng tiếp tân đó kinh ngạc nhìn cô, dường như nhìn thấy gì chuyện gì đó rất kinh sợ, nhưng cô không có để ý, chỉ là thuận miệng nói: “Nhân viên của anh đúng là lúc nào cũng quy củ.”

Cố Bắc Thần đảo mắt liếc nhìn cô ta một cái, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, sau đó quay sang cô dịu dàng nói, “Tại sao em không nói là em là vợ của anh.”

Tô Mộc Cầm liếc hấn, cong môi nhàn nhạt nói, “Không phải trên tất cả các báo đài thì anh vẫn đang là ông hoàng độc thân hoàng kim hay sao? Em nói như vậy, chắc gì đã có người đã tin. Không chừng mấy người đó còn coi em người có bệnh hoang tưởng ấy chứ.”

Vừa nói xong câu đó, đúng lúc đó hai người đã đến trước thang máy.

Tịnh Hàm vốn là một người rất thức thời, sớm đã ấn thang máy chờ... Chờ bọn họ đi vào, sau đó hấn không cùng đi vào với hai người bọn họ mà đứng bên ngoài, cửa thang máy cùng lúc đó từ từ đóng lại...

Tịnh Hàm cười cười, lập tức nghiêng đầu nhìn về phía nữ tiếp tân vẫn đang căn môi, dáng vẻ sợ hãi kia, than nhẹ một tiếng nói: “Cô ấy là Thẩm phu nhân, vợ của tổng giám đốc, sau này nếu như thấy cô ấy đến, cứ trực tiếp cho cô ấy vào...”

Dứt lời, Tịnh Hàm xoay người rời đi trước ánh mắt kinh ngạc, sùng sốt của cô nàng tiếp tân, ấn một thang máy khác.

Cô nàng tiếp tân khóc ròng, vợ của tổng giám đốc, tại sao từ trước đến nay cô lại không biết, nói như vậy, lúc này không phải cô ta đã rất vô lễ hay sao?

Nếu như Tô Mộc Cầm nói lại với tổng giám đốc, nhất định cô ta sẽ bị đuổi việc.

Như vậy, cô ta phải làm sao?

Đúng là từ cái miệng mà ra, lúc này nếu như cô chịu nghe Tô Mộc Cầm nói một chút, thì bây giờ cô ta đã không ra nông nổi này, bây giờ, cô nàng tiếp tân chỉ còn nước chấp tay cầu nguyện cho Tô Mộc Cầm không nói ra chuyện vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Nghe thấy được cuộc nói chuyện

Bên ngoài nhân viên đem chính hấn ra phân tích, Thẩm Tư Thanh hoàn toàn không biết, hấn chỉ nhìn Tô Mộc Cầm đang ngồi trên ghế sofa, đem phần cơm trong túi xách ra, sau đó mở nắp đưa đến trước mặt hấn...

“Anh ăn một chút đi, sáng nay anh đi gấp, chưa ăn gì mà phải không?” Tô Mộc Cầm quan tâm nói.

Đúng thật là sáng nay công ty có việc, hấn phải gấp gấp đến công ty một chuyến, ngay cả thời gian ăn cơm với cô cũng không có. Bây giờ cô vì bữa cơm của hấn mà mang đến tận công ty, không khỏi khiến hấn cảm động, một tia ấm áp dâng lên trong lòng ngực.

Hấn vui vẻ ăn cơm, không quên để lại một câu, “Cảm ơn em, công ty xa như vậy còn phiền đến em.”

Tô Mộc Cầm thấy dáng vẻ của anh, khóe môi nâng lên một nụ cười tươi rói, lập tức nói, “Em chỉ muốn giúp anh chuyện gì đó thôi, mấy ngày nay anh bận như vậy, ít ra em cũng phải chăm sóc cho anh tốt một chút.”

Thẩm Tư Thanh nhai thức ăn trong miệng, lập tức buông đũa xuống nắm lấy tay cô, “Đáng lẽ anh mới là người phải chăm sóc em, bây giờ lại đổi ngược lại rồi.”

Tô Mộc Cầm lắc đầu, nhẹ nhàng nói, “Không sao đâu, anh ăn đi không lại ngại hết bây giờ.”

Thẩm Tư Thanh nghe vậy chỉ hơi mỉm cười, cũng không nói gì nữa, sau đó hấn cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong, Thẩm Tư Thanh tự giác đem hộp thức ăn gom lại, sau đó đứng dậy đi đến phòng vệ sinh rửa lại mấy hộp nhựa thật sạch sẽ.

Hắn vừa đi ra ngoài, đã nhìn thấy cô đang bấu môi xem mấy tập tài liệu trên bàn làm việc của hắn, lúc này hắn mới mất tự nhiên đi đến, ôm cô từ phía sau, đầu chôn trong mái tóc dài của cô, khẽ hỏi, “Xem cái gì vậy?”

Hơi thở ấm nóng của hắn rơi trên cổ cô, khiến cô hơi rụt người lại, ánh mắt lấp lánh ý cười nhìn về phía sau, đưa ra trước mặt hắn tập tài liệu mà hắn đã viết đầy tên cô, khoe môi hơi nâng lên ý cười ngọt ngào, nhếch miệng hỏi, “Ồ trong lúc làm việc còn không tập trung như vậy sao?”

Thẩm Tư Thanh liếc mắt nhìn tập tài liệu dày kín chữ kia, nhếch môi mông tã mỉa nói, “Đây không phải là đang biểu thị anh rất nhớ em hay sao?”

Tim Tô Mộc Cầm bất giác như muốn nhảy lên tận cổ, trong lúc nhất thời thực bị lời nói của hắn đầu độc.

“Ồ!” Tô Mộc Cầm ra vẻ kinh ngạc hô lên một tiếng, để tập tài liệu xuống, quay cái đầu nhỏ lại nhìn vào mắt hắn, đôi môi mỏng khẽ nâng lên hôn lên môi hắn một cái thật nhẹ nhàng, sau đó nói, “Thật ra mấy ngày hôm nay lúc nào em cũng nhớ đến anh.”

Môi hắn cảm nhận được sự mềm mại, ấm nóng của đôi môi cô, đáy mắt hắn đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa đang đè nén, “Vậy em nói thử xem em nhớ anh nhiều hơn hay là anh nhớ em nhiều hơn đây?!”

Tô Mộc Cầm lâm vào suy tư, hơi nhướn mày trả lời, “Hay là cho nó bằng nhau đi.”

Tiếng cười trầm thấp của Thẩm Tư Thanh khẽ vang lên, giọng nói êm ái rủ rì bên tai cô, “Mộc Cầm, em có biết, mấy ngày nay em nhớ em tới sắp điên lên mất rồi.” “Ừ...” Tô Mộc Cầm khẽ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt sáng lấp lánh, dịu dàng như nước, đáy mắt mang theo vẻ quyến rũ mê hoặc lòng người.

Đôi môi anh đào khẽ động, “Vì sao...”

Tô Mộc Cầm cúi đầu khẽ cất tiếng.

Ánh mắt Thẩm Tư Thanh toát lên sự vui vẻ không hề che dấu, “Không có nguyên nhân, chỉ là nhớ em mà thôi. Con người khi được làm chuyện mình thích mới có thể vui vẻ, không phải sao?”

Thẩm Tư Thanh khẽ cúi xuống nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô.

“Làm chuyện mình thích?” Tô Mộc Cầm nghi hoặc ngẩng đầu chăm chú nhìn hắn, cảm thấy gò má như bị hâm nóng, toàn thân cũng theo đó mà nóng lên, thân thể mềm mại của cô dựa vào người hắn, cả người mềm nhũn được bao trùm trong hơi thở thơm ngát của hắn.

“Chuyện anh thích làm là gì?” Tô Mộc Cầm dường như vô thức cất tiếng, toát ra một mị lực mê người.

Khoé môi Thẩm Tư Thanh toát lên một nụ cười đầy ý sủng nịnh, cúi đầu xuống, khẽ thì thầm bên tai cô, “Giống như hiện giờ, anh và em, quên hết mọi thứ, chỉ tận hưởng hiện tại mà thôi.”

Thân thể mềm mại dựa vào trước ngực khiến Thẩm Tư Thanh thực muốn đem cô hoà vào cơ thể. Vừa dứt lời, hắn kéo tay cô đặt lên cái bụng to tròn kia, để cô và hắn có thể cảm nhận được tình yêu của hai người đang dần lớn lên.

Tô Mộc Cầm ôn thuận dựa trên ngực Thẩm Tư Thanh, giống như một con mèo nhỏ vô cùng đáng yêu.

Thẩm Tư Thanh không nhịn được, khẽ luồn tay vào mái tóc cô. Mái tóc mềm mại mà thơm ngát, xoa ra bên vai, làn da trắng mịn như thể trong suốt của cô, hiện giờ lại mang theo một chút màu hồng mê người...

Khoé môi Lạc Tranh khẽ động, nhìn Thẩm Tư Thanh bên cạnh, hơi thở có chút dồn dập...

Tiếng cười của Thẩm Tư Thanh khẽ vang lên mang theo sự sủng ái vô cùng. Cúi đầu xuống, lửa nóng từ môi hắn nhanh chóng bao trùm đôi môi đỏ mọng mê người của cô. Hơi thở thơm ngát trong cái miệng nhỏ khiến hắn bắt đầu khó có thể kiềm chế, mà Tô Mộc Cầm lúc này lại một thân mềm mại vô lực càng khiến hắn nhiệt huyết sôi trào.

“Uhm...” Tô Mộc Cầm vô thức đắm chìm trong mùi hương quen thuộc trên người Thẩm Tư Thanh, cô chỉ cảm nhận được bàn tay hắn đang dần nhen nhóm ngọn lửa trong lòng cô.

Nhưng khi bàn tay không thành thật của hắn vừa muốn đi vào trong áo cô, thì bên ngoài lại đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, động tác đang làm lập tức bị tiếng gõ cửa làm cho dừng lại, đáy mắt Thẩm Tư Thanh trở nên âm trầm, rõ ràng đang thể hiện vẻ không vui, thế nhưng bên ngoài hắn chỉ hơi nhíu mày một cái sau đó chỉnh lại quần áo cho cô.

Tô Mộc Cầm ngượng ngùng đẩy hắn ra, xoa xoa hai má, ánh mắt rơi xuống dưới đất không dám ngẩng lên, trên khuôn mặt trắng nõn không thể giấu

được sắc màu đỏ ửng đang lan dần xuống hai tai.

Thẩm Tư Thanh thấy đáng vẻ đáng yêu đó của cô, hận không thể đè cô xuống đất ngay lập tức sau đó hung hăng làm cô, nhưng lúc này hắn chỉ có thể nhìn xuống ham muốn đó, ánh mắt lạnh lẽo rơi ra ngoài cửa, sau đó nói, “Vào đi!” Bên ngoài là Tịnh Hàm, sau khi hắn ta vào trong, liền liếc nhìn vẻ mặt hơi đỏ của Tô Mộc Cầm một cái, khóe môi hơi nâng lên nụ cười hàm ý, tùy vậy hắn cũng không đánh giá quá kỹ, sau đó liền nghiêm túc trở lại báo cáo tình hình cho Thẩm Tư Thanh:

“Tổng giám đốc, bây giờ anh có một cuộc họp với mấy vị cổ đông của tập đoàn, hầu như mọi người đều đã có mặt đông đủ hết rồi, bây giờ chỉ còn thiếu một mình anh nữa thôi.”

Thẩm Tư Thanh hơi gật đầu, ánh mắt hơi liếc mắt nhìn Tịnh Hàm với vẻ cảnh cáo nhắc nhở, sau đó mới mở môi mồm nói, “Được rồi, tôi biết rồi, cậu ra ngoài trước đi, tôi sẽ đến phòng họp sau.”

Sau khi Tịnh Hàm quay đầu rời đi, lúc này hắn mới thu lại vẻ mặt âm trầm lúc nãy, đi đến gần Tô Mộc Cầm, vén những sợi tóc mai đang lơ đãng xõa trên trán cô, nhìn cô âu yếm, “Anh đi giải quyết công việc một lúc, em ở đây đợi anh được không? Sau khi tan họp chúng ta cùng về!”

Tô Mộc Cầm mỉm cười gật đầu, “Được rồi, anh cứ mặc kệ em đi, em cũng muốn đi xung quanh nhìn một chút.”

“Được rồi, đừng đi lâu quá, anh cũng sẽ họp nhanh thôi.” Thẩm Tư Thanh khẽ vuốt ve hai gò má cô, lập tức cúi đầu hôn cô một chút, sau đó mới lưu luyến rời đi.

Tô Mộc Cầm nhìn theo bóng hắn rời đi, trong lòng dâng lên một trận ngọt ngào.

Cô hơi xoay người ngồi xuống, lúc này đây mới quan sát kỹ lại phòng làm việc của hắn, khác với lần đầu tiên đến đây vì bản hợp đồng kia, căn phòng bây giờ có vẻ tươi sáng hơn rất nhiều, rèm cửa màu cà phê nhạt, bộ ghế sofa cũng được thay bằng màu xám tro, cả căn phòng được sơn màu trắng toát, hai bên góc tường là một tủ rượu và một giá sách bằng gỗ.

Nói chung, mọi bố trí trong căn phòng này đều được tràn ngập hương vị của tình yêu. Từng tia nắng ấm áp bên ngoài chiếu sáng khắp căn phòng, bầu trời xanh không một chút gợn sóng.

Sau khi quan sát xong phòng làm việc của Thẩm Tư Thanh, Tô Mộc Cầm liền đi ra quan sát tổng thể công ty một lượt.

Bên ngoài dường như ánh sáng bắt mắt hơn, cánh cửa lớn bằng thủy tinh đem ánh sáng chiếu khắp mọi nơi, mang đến một sức sống tràn ngập. Dường như đi đến đâu, cô cũng thấy mọi người đều rất bận rộn.

Ở trên tầng này, mọi người đều sẽ không biết cô là ai, cho nên cô rất tự do đi quan sát xung quanh mà không bị những ánh mắt kỳ quái xăm xoi.

Đi quanh một vòng của tầng lầu hai tư, Tô Mộc Cầm cũng cảm thấy hơi mệt mỏi, vì thế cô quay lại phòng làm việc của Thẩm Tư Thanh để nghỉ ngơi một chút, cũng coi như ở một chỗ đợi hắn về luôn.

Đi qua dãy hành lang ít người, Tô Mộc Cầm bỗng chốc khựng lại khi thấy được có hai người đàn ông trung niên đang nói chuyện với nhau, cô định xoay người đi về hướng ngược lại, thế nhưng đột nhiên cô đứng sững lại chỉ vì một câu.

“Tùy Vũ Thần, chuyện này ông định giải thích như thế nào đây?”

Tô Mộc Cầm nghi hoặc quay lại nhìn, nương theo ánh sáng nhân nhật từ lối bên kia, cô cũng có thể nhìn thấy một bên gương mặt hơi nghiêng của hai người đàn ông trung niên đó.

Tùy Vũ Thần? Ông ta làm gì ở đây?

Sự nghi hoặc đó khiến cô không thể nhúc nhích, cứ đứng đó giương ánh mắt tò mò lên nhìn xem, nhưng khi cô vừa mới thoát ra được khỏi sự nghi hoặc đó thì Tùy Vũ Thần lại đột nhiên lên tiếng:

“Số liệu này từ đâu mà có?” Giọng điệu ông ta đột nhiên chuyển biến lạnh.

Người đàn ông đối diện có vẻ rất nôn nóng, giọng điệu vô cùng gấp gáp, “Từ đâu mà có không quan trọng, nhưng mà mười ngàn vạn, số tiền đó ông đã tiêu vào đâu hả?”

Tùy Vũ Thần nhíu chặt chân mày, ánh mắt sâu thẳm nhìn người đàn ông trung niên phía đối diện, giọng điệu nhỏ lại mấy phần, “Chuyện này... Đây là tiền vốn của công ty, lúc trước tôi lấy tiền này đi đầu tư một dự án ở nước ngoài, bởi vì bên đó có vấn đề cho nên tiền đã bị đóng băng.”

Người đàn ông trung niên đối diện liền lập tức tái mặt mày, khe khẽ quát lên, giọng điệu hết sức lo lắng, “Làm sao ông có thể phạm vào lỗi này chứ? Lần này Thẩm Tư Thanh đang cải tổ lại công ty, nếu như lần này để cho thằng nhóc đó điều tra ra được, chúng ta nhất định sẽ không còn đường thoát tội nữa đâu, ông mau tìm cách giải quyết đi.”

Tùy Vũ Thần tiếp tục nói, “Chuyện này không cần phải lo lắng, nếu như không may sự việc này đột nhiên bị bại lộ, chúng ta có thể đổ hết mọi chuyện này lên đầu của lão Ngô Tề kia, nhất định sẽ không có sơ hở.”

Người đàn ông trung niên gật gật đầu, hướng ánh mắt tin tưởng về phía Tùy Vũ Thần, “Được, được... chuyện này tôi để ông toàn quyền xử lý đây!”

Tô Mộc Cầm sau khi nghe thấy câu chuyện đó, tâm lý đột nhiên cảm thấy hốt hoảng, rốt cuộc cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thế nhưng cô biết được rằng, Tùy Vũ Thần và người đàn ông trung niên đó đang cấu kết với nhau làm chuyện xấu.

Hơn thế nữa, bọn họ còn muốn hại người vô tội...

Trong đáy lòng cô dâng lên một tia sợ hãi, lập tức muốn quay đầu bỏ đi, thế nhưng không may chân cô lại đạp phải thùng rác bên cạnh, khiến nó lăn lóc xuống cầu thang, phát ra tiếng động vô cùng lớn.

Tiếng vang đó lập tức khiến cho hai người kia chú ý, ánh mắt sắc bén nhìn về phía phát ra tiếng động.

“Ai đang ở đó?”

Khi Tô Mộc Cầm vừa nghe được dứt câu, trước mắt đã xuất hiện một bóng đen cao lớn, trong phút chốc đôi mắt kinh hoàng cô mở to, lập tức liền nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo như băng của người đối diện, cuối cùng không còn phản ứng gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Cô bị bắt cóc rồi

Sau khi cuộc họp tiến hành xong, Thẩm Tư Thanh liền vội vàng trở về phòng làm việc của mình, nhìn thấy bên trong trống không, trong lòng nghĩ thầm chắc có lẽ cô ấy vẫn đang đi quan sát công ty, vì thế hẳn cũng không sốt ruột ngồi xuống ghế sofa ngồi chờ.

Đợi được hơn một tiếng, lúc này Thẩm Tư Thanh mới cảm thấy có cái gì đó không đúng, lúc này mới rút điện thoại ra gọi cho cô, bên kia vẫn kết nối được nhưng lại không có ai bắt máy, hẳn lại tiếp tục gọi rất nhiều lần, nhưng đều không có người bắt máy.

Một cổ bất an đột nhiên trào lên trong lòng, Thẩm Tư Thanh không suy nghĩ nhiều liền gọi điện vào số máy bàn của biệt thự, rất nhanh thì Trần đã bắt máy.

Còn chưa kịp đề đi Trần nói hết câu, Thẩm Tư Thanh đã gấp gấp hỏi, “Di Trần, Mộc Cầm có về biệt thự hay chưa?”

Di Trần bên kia liền nghi hoặc nói, “Cô chủ vẫn chưa về thưa cậu chủ, tôi chỉ biết sáng nay cô ấy có đi đến công ty cậu, nhưng đến nay vẫn chưa thấy cô ấy về.”

Thẩm Tư Thanh nhíu mày, Tô Mộc Cầm không trở về, vậy tại sao lại không trả lời điện thoại của hẳn? Trước nay cô chưa từng có thói quen không nghe điện thoại của người khác, điện thoại của cô lúc nào cũng để chế độ âm thanh, không lý nào lại không bắt máy được.

Trong lòng nôn nóng, nhưng Thẩm Tư Thanh vẫn bình tĩnh nói, “Được rồi, tôi biết rồi, đi ở nhà nếu như thấy cô ấy về thì gọi điện báo cho tôi một tiếng.”

“Cô chủ xảy ra chuyện gì hay sao cậu chủ?” Di Trần lo lắng hỏi.

“Không có gì, đi đừng lo lắng quá.” Thẩm Tư Thanh trả lời.

“Vâng thưa cậu.” Di Trần trả lời.

Thẩm Tư Thanh cúp máy, trong đầu lập tức suy nghĩ đến những chuyện không may sẽ xảy ra với cô, càng khiến hẳn hoảng loạn.

Hắn vội vàng đứng dậy xông ra ngoài, muốn tự mình đi tìm kiếm cô, vội vàng nhấn thanh máy đi xuống những tầng lầu khác, nhưng chạy hết mọi góc nhách của các tầng trong công ty, vẫn không tìm được cô, nóng nảy giống như con kiến bò trên chảo nóng. Vội gọi điện thoại cho cô một lần nữa, vẫn tình trạng kết nối được nhưng không có ai bắt máy. Rốt cuộc cô bị làm sao rồi?

Lúc này không còn giữ được vẻ bình tĩnh, Thẩm Tư Thanh liền gọi điện cho Tịnh Hàm, khi nghe thấy tín hiệu bắt máy, hẳn không để Tịnh Hàm có cơ hội nói chuyện liền vội vàng nói:

“Cậu lập tức xuống phòng camera an ninh nhìn xem hiện giờ Tô Mộc Cầm đang ở đâu?”

Tịnh Hàm ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, “Tổng giám đốc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Tư Thanh cau chặt mày kiếm, tâm trạng lập tức trở nên phức tạp, “Mộc Cầm biến mất rồi, tôi không thể tìm thấy cô ấy, bây giờ tôi cúp máy, cậu mau chóng điều tra xem cô ấy đang ở đâu ngay đi.”

Nói xong, hắn không để Tịnh Hàm có cơ hội trả lời liền cúp máy, lập tức chạy lên các tầng trên cao để tìm, nhưng cho dù tìm như thế nào đi nữa, hắn cũng không thể thấy cô đang ở đâu. Đi xuống hầm để xe, Thẩm Tư Thanh vội vã mở cửa lên xe, chạy dọc theo con đường có thể đi bộ cũng không thấy cô.

Tìm một vòng, không hiểu sao Thẩm Tư Thanh cứ cảm thấy bồn chồn, lo lắng đang bùng nổ trong lòng. Giống như có chuyện gì không hay sắp xảy ra vậy.

Lúc đến chốt đèn đỏ, hắn bực bội đánh vào tay lái. Cúi đầu nhìn thời gian, hiện đã hơn một tiếng kể từ khi hắn bắt đầu tìm kiếm cô, nhưng cô vẫn không thể liên lạc được, giống như đã hoàn toàn mất tích.

Điện thoại của Thẩm Tư Thanh bỗng rung vang lên mấy tiếng ‘tít tít’, thông báo có điện thoại gọi tới.

Lướt nhìn dây số lạ trên màn hình, lòng Thẩm Tư Thanh thoáng chùng xuống. Tay vô thức cũng siết chặt tay lái hắn rõ từng cọng gân xanh. Kể cả đèn đỏ chuyển sang đèn xanh lúc nào anh cũng không hề hay biết. Nhưng khi suy nghĩ lại, liệu rằng cô có mượn điện thoại của ai đó để liên lạc với hắn hay không?

Hít sâu một hơi, Thẩm Tư Thanh mới nhận cuộc điện thoại này. Hy vọng có thể nghe thấy giọng nói mềm mại của Tô Mộc Cầm...

Nhưng đầu dây bên kia lại vang lên tiếng nói của Tịnh Hàm, khiến đáy lòng hắn chìm vào đáy cốc, Thẩm Tư Thanh nhíu mày nói, “Đã điều tra ra được chưa?”

.....

Trong đêm, ta mơ một giấc mơ vô cùng đẹp đẽ. Trong giấc mơ cho ta gặp được tình yêu đích thực nhưng cũng khiến trái tim ta cảm nhận được nỗi đau đớn. Đau đến nỗi không thể hít thở, khi tỉnh lại chỉ biết vô lực khóc ròng...

Tô Mộc Cầm vô thức tỉnh lại, phía trước là ánh đèn mờ mờ khiến cô phải nhíu chặt chân mày, sau đó hơi cử động, nhưng động tác hình như bị kiềm hãm, lập tức cô hoảng hốt mở mắt, lúc đó cô mới nhìn thấy chân tay cô đều bị trói chặt.

Lúc này suy nghĩ duy nhất trong đầu của Tô Mộc Cầm là: Cô bị bắt cóc rồi!

Tô Mộc Cầm vội vàng ngẩng đầu lên, ngay tức khắc, khuôn mặt lạnh lẽo của Tùy Vũ Thần xuất hiện trước mặt cô, cô nhìn rất rõ ràng, trên tay ông ta còn cầm theo một khẩu súng.

Tìm Tô Mộc Cầm như muốn nhảy lên tận cổ, nhưng cô không có hoảng sợ la hét như những người phụ nữ khác, chỉ là mở to hai mắt nhìn chăm chăm người đàn ông phía trước, đáy mắt nổi lên một trận lạnh lẽo.

“Rốt cuộc ông muốn làm gì tôi?” Tô Mộc Cầm không thể tin nổi, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tùy Vũ Thần nhìn dáng vẻ quật cường của cô, khóe môi hơi mỉm cười nhưng đôi mắt dần chuyển lạnh như băng, trở nên u ám bất định, cười nhạt nói, “Cô đã nghe hết câu chuyện của tôi rồi phải không? Cho nên hôm nay tôi buộc lòng phải xử lý cô.”

Khẩu súng lạnh toát từ trên tay ông ta dần dần hướng xuống bụng cô, nhếch môi nói, “Là con của thằng nhóc Thẩm Tư Thanh phải không? Thật đáng tiếc, đây cũng có lẽ là ngày cuối cùng nó được tồn tại trên đời này.”

Tâm tình Tô Mộc Cầm như thể bị xé rách làm đôi, sự bình tĩnh thường ngày đã biến mất chỉ còn lại nỗi kinh hãi cực độ. “Giết người là phạm pháp, ông không được làm vậy?”

“Luật pháp? Loại lý luận ngu ngốc đó trước giờ tôi chưa bao giờ bận tâm” Ông ta giống như nghe được chuyện hết sức buồn cười, khóe môi cong lên nụ cười lạnh toát, “Dù cho tôi thả cô ra thì tôi cũng sẽ bị bắt, chỉ bằng để cô cảm miệng luôn có phải tốt không?”

Tô Mộc Cầm kinh hãi nhìn ông ta, “Ông thật sự điên rồi!”

Những chuyện đã trải qua cô không nhớ rõ ràng nhưng cô không ngờ, cẩn thận suy nghĩ một chút liền đoán ra chuyện cô bị bắt cóc không thoát khỏi sự liên quan đến chuyện cô nghe lén được một bí mật của ông ta. Tuy mới chỉ gần ông ta vài ngày nhưng Tô Mộc Cầm cũng biết rõ Tùy Vũ Thần là người giả nhân giả nghĩa, có lòng dạ như thế nào, vậy mà cô còn bị bộ dáng chính trực của ông ta trước kia làm cho hồ đồ.

Cô đang trở thành một con cừu non sắp chết?

Sinh mệnh của cô và bảo bối đang nằm trong tay ông ta, càng khiến cô không thể bình tĩnh nổi.

Sau khi vào tiết đầu thu, sự thay đổi nhiệt độ của Bắc Kinh càng ngày càng rõ nét. Sau khi vào tiết Bạch lộ*, nếu nhìn kỹ những phiến lá lúc sáng sớm còn được phủ một lớp sương mỏng.

*Bạch lộ (tiếng Hán: 白露) là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 7 hay 8 tháng 9 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 165° (kinh độ Mặt Trời bằng 165°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Nắng nhạt.

Bởi vì thời tiết như vậy, cho nên khi cô ngồi ở trên đất lại tránh được việc gây tổn hại cho thai nhi, nền đá cũng có vẻ ấm áp.

Tô Mộc Cầm ngược mắt nhìn đáng vẻ điềm tĩnh của Tùy Vũ Thần, nếu bây giờ dùng một loại cảm xúc để hình dung cô, vậy thì chuẩn xác nhất chính là cảm phẫn!

Người đàn ông trung niên sắp giết cô đây lại chính là bác rể của Thẩm Tư Thanh!

Nghे cô vẻ hơi nưc cười, thế nhưng cô biết được, chuyện mà Tùy Vũ Thần nói và kể cả chuyện này, ít nhiều cũng sẽ liên quan đến cả Thẩm Tư Thanh.

Tùy Vũ Thần ngồi trên ghế, từ trên cao nhìn xuống cô, ánh mắt dưới nét ánh nắng nhân nhậ có phần mê muội, ông ta nhìn cô một lúc rất lâu, sau đó mới lên tiếng nói, giọng điệu vô cùng khê khàng, “Nhìn cô như vậy thật sự là không nỡ giết! Không ngờ, cô lại giống với người con gái tôi yêu như vậy!”

Tô Mộc Cầm nhếch môi cười, nghĩ đến người phụ nữ Thẩm Mã Hi kia, đáy lòng có nét mỉa mai, “Tôi cũng không ngờ ông không chỉ điên mà còn bị mù, tôi và Thẩm Mã Hi giống nhau? Ông có biết ông đang nói cái gì không?”

Không hiểu sao lúc cô nói như vậy, Tùy Vũ Thần bỗng nhiên cười lạnh, khuôn mặt có vài nếp nhăn bây giờ hoàn toàn co rúm lại, chế giễu nói, “Bà ta? Bà ta một góc cũng không bằng cô ấy!”

Trái tim cô rét lạnh.

Ông ta nhìn cô, mỉm cười nói, “Cô cũng sắp chết rồi, cho nên tôi cũng không ngại cho cô biết, Thẩm Mã Hi từ đầu đến cuối cũng chỉ là con cờ của tôi, tôi muốn giết trừ tất cả người của Thẩm gia, đến tốt cũng chỉ muốn trả thù cho cô ấy.”

Tô Mộc Cầm sợ hãi nhìn vào ánh mắt điên cuồng của ông ta, trong tâm chỉ coi ông ta như một kẻ điên, không hiểu Thẩm gia rốt cuộc đã làm gì người đàn bà kia để đến cuối cùng Tùy Vũ Thần lại quay qua cắn ngược gia đình bọn họ như vậy.

Nhưng có một điều cô tin tưởng, Thẩm Tư Thanh nhất định sẽ không làm ra loại chuyện đó.

Tô Mộc Cầm nhếch môi nói, “Ông làm như vậy, chỉ khiến cho người ông yêu cảm thấy thất vọng mà thôi.”

“Cô câm miệng.” Tùy Vũ Thần kích động đến run người, lập tức chĩa đầu súng vào người cô, đáy mắt toát lên ngọn lửa căm hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cô thì biết cái gì? Cô ấy nhất định sẽ không ghét tôi? Chắc chắn cô ấy cũng sẽ ủng hộ tôi làm vậy! Bọn họ không đáng được sống hạnh phúc như vậy, bọn họ nhất định phải trả giá cho cái chết của cô ấy, còn con của chúng tôi nữa, con bé đến bây giờ vẫn còn đang mất tích, tôi đến cùng cũng không biết con bé đang ở đâu? Đến cả họ tên của nó, tôi cũng không biết.”

Nói đến đây, đáy mắt ông ta lại toát lên vẻ bi thương, thống khổ không hề che giấu, nhưng nó chỉ được một lúc, thì ông ta rất nhanh liền thu hồi lại, ánh mắt dần trở nên bình tĩnh, ông ta nhìn cô, khóe miệng lại nâng lên một nụ cười, “Cũng thật trùng hợp, nếu bây giờ con bé có ở đây, có lẽ cũng bằng tuổi cô.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Thân phận thật sự là gì?

Căn phòng nhỏ mang hơi ấm của nắng vàng đầu thu, nhưng lúc này cô chỉ cảm thấy nơi này rất lạnh lẽo.

Ông ta có lẽ bởi vì tình yêu mà trở nên mù quáng như vậy.

Đáng thương cũng có nhưng nhiều hơn là đáng hận.

Hai tay cô bị trói chặt, chân cũng bị xích lại trong một cái vòng sắt, cả người cô ngồi trên mặt đất nhìn có vẻ đã mất hết sức lực, bởi vì cả ngày hôm qua không được ăn gì cho nên bây giờ bụng cô có chút khó chịu.

Tô Mộc Cầm chịu đựng sự co thắt ở dưới bụng, kiên quyết ngược lên nhìn ông ta, miệng nhếch lên nói, “Bây giờ cho dù ông có giết tôi hay không thì cũng không thể giải quyết được vấn đề gì, Tư Thanh khi không tìm thấy tôi, nhất định anh ấy sẽ báo cảnh sát, đến lúc đó, ông nhất định sẽ không thoát tội đâu.”

Tùy Vũ Thần dường như không sợ lời đe dọa của cô, ông ta hơi liếc mắt, cười nhạt, nụ cười đó giống như lưỡi dao găm sắc bén, khiến cô cảm thấy hai mắt thật nhức nhối, “Cô yên tâm, đến lúc hân tìm được cô, thì hiện trường này cũng đã sạch sẽ rồi.”

Tô Mộc Cầm ngược mắt, cố gắng đôi co với ông ta để có thể kéo dài thời gian, “Ông làm như vậy không cảm thấy có lỗi với vợ và con của mình hay sao?”

“Có lỗi sao?” Câu nói của cô đã thành công kích động đến cảm xúc của ông ta, Tùy Vũ Thần siết chặt khẩu súng trong tay, ánh mắt long lên sòng sọc, “Vậy gia đình bọn họ có cảm thấy có lỗi với cô ấy hay không? Cô ấy không có lỗi, nhưng chỉ vì Thẩm gia mà cô ấy phải tự sát, là bọn họ ép cô ấy vào đường cùng.”

“Tôi tin bọn họ không hề làm như vậy, tôi cũng đã từng nghĩ oan cho họ, nhưng thật sự thì họ không hề làm gì có lỗi. Tôi tin họ không phải hạng người mà ông đang nói.” Tô Mộc Cầm chân thành nói.

Sắc mặt Tùy Vũ Thần trở nên lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn vào cô, nghiêng răng nói, “Cô thì biết cái gì chứ? Cô chưa từng xem qua tin tức Tô gia bị Thẩm gia bức chết hay sao?”

Bầu không khí căng thẳng bỗng nhiên trở nên ngưng trọng đến lạ thường. Không nhắc thì thôi, nhưng khi nhắc đến lại khiến Tô Mộc Cầm sững sờ.

Tô Mộc Cầm kinh ngạc nhìn ông ta, nghi hoặc hỏi, “Tô gia? Ông đang nói đến Tô Chính và Cao Cẩm Thuý?”

Tùy Vũ Thần nhướn mày nhìn cô, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh nhạt, “Hoá ra cô cũng biết họ, vậy chắc hẳn cô biết rằng vụ việc đó được tung ra hoàn toàn là lỗi của Thẩm gia.”

Thấy được câu trả lời của ông ta, Tô Mộc Cầm liền phản bác, nếu như trước kia Thẩm Tư Thanh không đi điều tra sau đó giải thích cho cô biết, thì đến nay, chắc chắn cô vẫn sẽ hiểu lầm, “Ông sai rồi, chuyện đó không phải lỗi của Thẩm gia.”

Sau khi nghe cô nói như vậy, Tùy Vũ Thần rất bình tĩnh đối mặt, giống như đã biết trước cô sẽ nói như vậy, ông ta ung dung ngồi trên ghế, bàn tay gõ nhẹ lên thành bàn, nếp nhăn trên gương mặt hơi co lại, gương mặt toát lên sự lạnh nhạt.

Ông ta ung dung nói, “Cô mạnh miệng đến như vậy, hẳn là cùng Thẩm gia chung một cái ruột, sự việc lúc đó cô không tận mắt chứng kiến thì cũng đừng nói bừa như vậy.” Tô Mộc Cầm lắc đầu, chắc chắn nói, “Tôi không nói bừa, Tô Chính và Cao Cẩm Thuý là ba mẹ của tôi, tôi cũng từng nghi ngờ Thẩm gia về cái chết của hai người họ, nhưng sự thật thì không phải như vậy!”

Tô Mộc Cầm vừa nói xong câu đó, ngay lập tức, dáng vẻ lạnh lùng hung ác của Tùy Vũ Thần bỗng nhiên bị đánh bay không còn một chút, thay vào đó là khuôn mặt sững sờ, kinh hoàng, giống như lời Tô Mộc Cầm vừa nói ra là một sự thật phi thực tế. Ông ta đứng sững người rất lâu, thời gian, không gian như sắp ngừng hẳn lại, bàn tay siết chặt khẩu súng trong tay.

Ông ta không tin trên đời lại có sự trùng hợp đến như vậy!

Tùy Vũ Thần cứng ngắc hỏi lại, “Cô nói gì? Hai người họ là ba mẹ của cô?”

Tưởng rằng Tùy Vũ Thần không tin những gì cô nói, Tô Mộc Cầm liền chắc chắn gật đầu, kiên quyết khẳng định lại với ông ta, “Đúng vậy!”

Ông ta nhất thời hoảng loạn nói, thân thể lắc lư như muốn ngã quy, ánh mắt giống như sóng ngàn cuộn cuộn đang sắp bùng nổ, “Cô chính xác là bao nhiêu tuổi?”

“Ông hỏi tôi vấn đề này làm gì?” Tô Mộc Cầm nghi hoặc hỏi lại.

Tùy Vũ Thần hoàn toàn mất kiên nhẫn, ánh nhìn hoảng hốt găm sâu vào gương mặt của cô, đáy mắt toát lên vẻ bi thương, “Trả lời tôi đi, cô bao nhiêu tuổi?”

Nhìn thấy vẻ mặt biến chuyển bất thường của ông ta, Tô Mộc Cầm cảm thấy kinh hoàng, một lúc sau mới mấp máy môi trả lời:

“Hai... Hai mươi bảy tuổi!”

Bầu không khí trở nên khó thở, khi nghe xong câu trả lời của cô, Tùy Vũ Thần đột nhiên trở nên hoảng hốt, ông ta ôm đầu. Báo ứng. Đây đúng là báo ứng, là nhân quả, ông trời muốn ông trải nghiệm sâu sắc nỗi đau tìm kiếm vô vọng một mình trong biển người mệnh mông.

“Trời ơi, tôi... tôi đang làm cái gì thế này?”

“Ông sao vậy?” Tô Mộc Cầm hoảng hốt nhìn dáng vẻ của Tùy Vũ Thần đang giống như bị cung tên bắn trúng, tâm tình không khỏi có chút lo sợ.

Ông ta ngẩng đầu nhìn Tô Mộc Cầm, đôi mắt mờ mịt nhìn cô, khóe mắt đã bắt đầu đỏ, ông ta khàn khàn nói, trong giọng nói rõ ràng có sự kích động và bi thương hòa lẫn với nhau, “Con gái... Con có biết ba tìm con bao nhiêu năm rồi hay không?”

Thân thể của Tô Mộc Cầm có chút chấn động, cô trừng lớn hai mắt nhìn Tùy Vũ Thần, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành, toàn thân cô lạnh toát, hoảng sợ nói, “Cái gì chứ? Ông đang nói cái gì vậy? Ai là con ông chứ?”

“Con gái, ba chính là ba của con, mẹ con chính là Cao Cẩm Thuý!”

Tùy Vũ Thần tiến lại gần cô, nắm lấy bả vai cô, trong mắt toát lên vẻ xúc động không nói nên lời, nếu có thể nhìn kỹ thì có thể nhận thấy được cánh tay của ông ta run rẩy kịch liệt.

“Ông đừng có hồ đồ, ba tôi là Tô Chính chứ không phải ông!” Nói tới đây, ngón tay Tô Mộc Cầm lại khẽ run lên.

Tùy Vũ Thần bình tĩnh, ông ta tuy đã hơn năm mươi, nhưng sức khỏe vẫn vô cùng tốt, hít sâu một hơi, ông ta bắt đầu giải thích, “Con nghe ba giải thích, là năm xưa, ba và mẹ con từng quen nhau trước khi bà ấy kết hôn với Tô Chính, sau đó hai người đó kết hôn, nhưng cuộc hôn nhân đó vốn chỉ là kết hôn chính trị, sau khi kết hôn, mẹ và ba vẫn qua lại với nhau, sau đó thì có con, Tô Chính vốn tưởng đó là con của ông ta nên mới coi con là con gái của mình, ba cũng bởi vì không muốn mẹ con chịu uất ức, dè dặt cho nên mới không công khai, sau đó thì mẹ con tự tử, con cũng từ đó mà mất tích, ba từ trước đến nay vẫn tìm con, cho nên con phải tin rằng con là con của ba và mẹ con... nếu con không tin chúng ta có thể đi xét nghiệm DNA được không con?” Tô Mộc Cầm dường như nghe được chuyện đáng sợ nhất trên đời. Cô cho tới giờ không thể ngờ được lại xảy ra những chuyện như vậy.

Cô thật sự cảm thấy nghẹt thở, cổ họng như thế bị ai bóp chặt, càng lúc hô hấp càng khó khăn.

“Không... tôi không tin!” Thanh âm của cô lúc này đã trở nên vô lực, hoảng hốt.

“Con gái...” Ông ta khẽ gọi.

Tô Mộc Cầm khẽ run rẩy, tâm tình trở nên hoảng loạn, cô ra sức muốn lùi lại phía sau, nhưng tay chân cô đều bị trói chặt, càng lùi, chân cô càng bị dây sắt níu lại, bàn chân trong phút chốc đỏ ửng máu, cô hoảng sợ nói, “Ông nói dối, ba tôi không phải là ông! Ba tôi sẽ không bao giờ giết người, ông là tên lừa đảo, tôi sẽ không bao giờ tin ông đâu!”

Đáy mắt của Tùy Vũ Thần trở nên đau đớn khi nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi, lảng tránh ông của Tô Mộc Cầm.

Làm sao bây giờ?

Phải làm sao cho tốt đây?

Thấm sâu trong lòng tràn ngập một cảm giác tự trách cùng một cảm giác tội lỗi, ông ta phải làm thế nào mới có thể bù đắp được lỗi lầm này?

Tùy Vũ Thần run rẩy gọi tên cô, căn phòng tràn ngập ánh nắng nhàn nhạt nhưng lại bị thương đến cực độ, “Mộc Cầm...”

Tìm Tô Mộc Cầm lúc này bất giác quặn lại vì đau đớn, một cảm giác đau nhức len vào từng tế bào, thấm vào trong mạch máu nhanh chóng lan khắp lục phủ ngũ tạng.

“Ông đừng gọi tên tôi...” Cô gồng mình hét lên.

“Con gái, ba xin lỗi, nhưng con phải tin ba... ba mới thật sự là ba của con!” Tùy Vũ Thần tiến lại gần cô, đáy mắt bi thương, khóe mắt của ông ta cũng đã ửng đỏ, cả người run rẩy không có lực.

Tô Mộc Cầm đột nhiên cảm thấy hít thở có chút khó nhọc, hô hấp cũng vì vậy mà thêm khó chịu. Một cảm giác khó tả thành lời tràn ngập trong lòng, nhìn về mặt đau đớn của ông ta, một dự cảm bất an lại tăng nhanh trong lòng nàng.

“Ông tránh ra...” Đôi môi Tô Mộc Cầm run rẩy, khóe mắt đỏ lên, cố gắng lùi lại phía sau, miệng lắp bắp, “Ông tránh ra... đứng lại gần tôi... tránh ra...”

Câu cuối cùng, là Tô Mộc Cầm đã hét lên, đáy mắt tràn ngập bi thương, cô không muốn thừa nhận sự thật này, nó khiến cô quá bất ngờ và đau đớn.

Không ngờ một người mà cô ghét bỏ và cảm thấy ghê tởm lại chính là ba ruột của cô, vậy mà bao năm nay, cô vẫn cứ nghĩ, gia đình cô rất hạnh phúc, ba mẹ rất yêu thương cô, cô chính là người có được cả thế giới, nhưng điều đó hoàn toàn là ảo tưởng của một mình cô. Rất muốn quay người bỏ chạy, coi như giấc mơ nực cười, nhưng chân tay đang bị trói chặt, hai chân lại mềm nhũn quỳ dưới đất, không thể nhúc nhích.

Tùy Vũ Thần cũng vậy, bao nhiêu lần hình dung gặp lại con mình, bao nhiêu lần mơ thấy gặp lại nhau trong tình cảnh vui mừng, nhưng không ngờ, hiện thực còn tàn khốc hơn trong mơ.

Đúng lúc đó, cánh cửa gỗ của căn nhà hoang bỗng nhiên vang lên tiếng động.

“Rầm!” một tiếng nổ thật lớn rung chuyển bên tai, cả thế giới quanh cô sục sục, cánh cửa bên ngoài được bật tung.

“Tùy Vũ Thần, ông đang làm gì cô ấy?” Cùng lúc đó tiếng gầm gừ dữ dội của Thẩm Tư Thanh vang lên bên tai, kéo ý thức của cô trở về hiện tại.

Tùy Vũ Thần quay đầu lại nhìn, khóe mắt kinh hoàng.

Tô Mộc Cầm hoảng hốt nhìn dáng người cao lớn của hắn, khuôn mặt tái nhợt cũng trở nên bình tĩnh hơn, đột nhiên có một nỗi tủi hờn tràn lên lồng ngực khiến cô cảm thấy khó thở, cô cố gắng không để chính mình được rơi nước mắt, đôi môi run rẩy hé mở phát ra hai chữ yếu ớt:

“Tư Thanh...”

Phía sau Thẩm Tư Thanh là cảnh sát đang tràn vào, Tùy Vũ Thần chưa kịp nói gì, hắn đã đá văng chiếc ghế, đáy mắt hắn bắn ra tia lạnh lùng khát máu.

“Bắt ông ta lại cho tôi!”

Cảnh sát ghi chặt Tùy Vũ Thần lại, sau đó cùng tay dẫn ông ta đi, từ đầu đến cuối quá trình, ông ta đều như một cái xác không hồn, không hề phản

kháng lại sự giam bắt của cảnh sát, mà ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm Tô Mộc Cầm một cách đau đớn.

Sau khi Tùy Vũ Thần bị bắt đi, Thẩm Tư Thanh lúc này đã nhanh chóng lao lại chỗ của cô.

“Mộc Cầm...”

Giọng hắn trầm thấp ôn hòa, hắn ngồi xổm xuống nhìn vết thương trên mắt cá chân của cô, đôi mắt đầy chua xót, hắn nâng tay tháo trói cho cô, sau đó tháo cravat buộc lại vết thương của cô, như sợ làm cô đau, hắn làm rất nhẹ nhàng.

Sau khi buộc xong, nhìn vẻ mặt cô vẫn ngây ngốc, nhìn không được hắn liền kéo cô vào lòng, vòng ôm rất chặt giống như thể nếu như buông ra thì cô sẽ biến mất.

Tựa vào lồng ngực hắn, nghe nhịp tim có chút rối loạn của hắn, mùi hương này, hơi thở này khiến mắt Tô Mộc Cầm chua xót... cô không biết vì sao bây giờ cô lại muốn khóc như vậy, nhưng khi được hắn ôm vào lòng, mọi đau đớn cùng ủy khuất đều dâng lên cuồn cuộn, nhưng cô cố gắng nhẫn nhịn, bởi vì cô không thể khóc, bảo bảo của cô nếu như thấy cô khóc, bé con nhất định cũng sẽ khóc theo.

“Anh đến rồi thật tốt!” Tâm tình bỗng chốc xúc động, không thể khống chế, cô siết thật chặt người hắn.

Thẩm Tư Thanh ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, “Đừng sợ, có anh đây rồi, anh nhất định sẽ không để em phải chịu ủy khuất như vậy nữa đâu.”

Quả thật khi cô mất tích, hắn đã thật sự phát điên, nhất là khi biết tin cô bị bắt cóc, lòng hắn bất an, lo lắng, cảm giác này đã nuốt chửng tất cả lý trí của hắn...

Khi Tô Mộc Cầm biến mất, tâm hắn trùng xuống, tim cũng phát đau, đến lúc này hắn mới nhận ra, mình đã sợ hãi biết bao.

“Mộc Cầm, anh nhất định sẽ khiến Tùy Vũ Thần phải trả giá.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ông ta là ba em

Tiếng chuông điện thoại đíếc tai phá vỡ bầu không khí thanh tĩnh hiếm có.

Tô Mộc Cầm như người lấy đi động của Thẩm Tư Thanh.

Cô giật mình khi nhìn thấy hai chữ “Tùy Lỗi” trên màn hình.

Nhớ đến chuyện ngày hôm qua, chuyện mà Tùy Vũ Thần đã nói cô là con gái ruột của ông ấy, nếu điều đó là sự thật, không phải Tùy Lỗi trên danh nghĩa sẽ là anh trai cùng cha khác mẹ với cô hay sao?

Điều đó trong lúc nhất thời cô không thể chấp nhận nổi!

Tô Mộc Cầm đang không biết nên bắt máy hay từ chối cuộc gọi thì Thẩm Tư Thanh đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Cô đưa di động cho hắn.

“Là ai vậy?” Giọng của Thẩm Tư Thanh vẫn còn đang khàn khàn vì mới ngủ dậy, nhưng lại hết sức dịu dàng.

Tô Mộc Cầm cắn môi trả lời, “Là Tùy Lỗi.”

Thẩm Tư Thanh hơi trầm mặc, hắn cầm lấy di động, bắt máy ngay trước mặt cô.

Tiếng nói lạnh lùng của Tùy Lỗi vang lên rõ mồn một bên tai.

“Tư Thanh, cậu làm vậy là có ý gì? Ba anh rút cuộc đã làm chuyện gì khiến cậu phải ra tay nhẫn tâm như vậy?”

Thẩm Tư Thanh day trán, nhíu sâu mày kiểm lại, hắn tựa vào đầu giường, bình thần nói, “Anh, em làm vậy hoàn toàn có nguyên nhân, ngày hôm qua, suýt chút nữa ông ta đã làm hại đến Mộc Cầm, hơn nữa trong công ty, em còn phát hiện ra, vốn của công ty bị ba anh rút mất mười ngàn vạn, hai chuyện đó đã đủ khiến em tố cáo ba anh vào tù rồi.”

“Không thể nào...” Tùy Lỗi hoàn toàn không tin.

Cảm nhận được thân thể bên cạnh hơi động đậy, Thẩm Tư Thanh liền ôm cô vào lòng, sau đó mới trả lời, “Anh, chuyện này đều có bằng chứng rõ ràng, e rằng ba anh sẽ không thể thoát tội được.”

“Câu tính làm thật hay sao? Ông ấy là ba anh! Cậu không thể giảm nhẹ tội cho ông ấy hay sao?” Tùy Lỗi lạnh lùng nói.

“Tùy Lỗi, anh cũng biết thoái thoát tiền của công ty sẽ ảnh hưởng lớn đến cổ đông như thế nào, nếu như em không làm, bọn họ cũng sẽ làm, nhưng anh yên tâm, em sẽ cố gắng giúp anh...” Thẩm Tư Thanh trả lời.

“Được, anh nhờ cậu chỉ có vậy...”

Sau khi cúp máy, Thẩm Tư Thanh mới liếc mắt nhìn vào gương mặt trầm tĩnh của cô, hơi nâng khóe miệng, đặt lên trán cô một nụ hôn chào buổi sáng, sau đó dịu dàng nói, “Đang nghĩ gì vậy?”

Tô Mộc Cầm từ trong ngực của hắn ngược lên, giọng điệu run rẩy có chút mơ hồ không rõ, “Tur Thanh, chuyện ngày hôm qua em nói muốn nhờ anh một chuyện, hôm nay anh có thể làm giúp em hay không?”

Thẩm Tư Thanh gật đầu, “Được, có chuyện gì?”

Tô Mộc Cầm cắn môi, lời nói muốn nói lại không thể nói ra, cô ngược mắt lên nhìn vào mắt hắn, thật lâu mới run giọng nói, “Có thể giúp em xét nghiệm DNA của em và Tùy Vũ Thần hay không?”

Thẩm Tư Thanh nhú mày, khuôn mặt trở nên âm trầm, “Em nói vậy là có ý gì?”

Cô cắn môi, hơi cup mắt xuống che giấu đáy mắt đang dậy sóng, nhỏ giọng nói, “Hôm qua ông ta nói ông ta là ba ruột của em, cho nên em mới muốn xét nghiệm DNA để xác nhận sự thật này.”

Thẩm Tư Thanh vẫn nhớ tới cảnh lúc ông ta bị giải lên xe cảnh sát, hắn đứng ngay gần đó.

Lúc đó Tùy Vũ Thần không rời mắt khỏi cô.

Kể cả khi xe cảnh sát đã đi xa, ông ta vẫn quay người, dán mặt vào tấm kính dõi theo bóng dáng của cô.

Hóa ra, ánh mắt ông ta không còn vẻ ung dung mà chỉ còn lại nét bi thương trong giờ phút biệt ly và nỗi nhớ đó lại có ý nghĩa như sự hối hận của người cha đối với con gái của mình.

Có chút không thể tin được, nhưng nét mặt lạnh lùng của hắn lại khiến cô không biết rốt cuộc lúc này hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Nếu thật sự ông ta là ba em thì sao? Em không cảm thấy hối hận khi làm vậy sao?” Thẩm Tư Thanh ôm chặt cô vào lòng, muốn an ủi sự yếu đuối hiện giờ của cô.

Tô Mộc Cầm lắc đầu, vùi sâu vào trong lồng ngực của hắn, nghe từng nhịp tim trầm ổn đang đập, khẽ nói, “Có lẽ em nên bình tĩnh suy nghĩ vấn đề này một chút, tuy rằng sự việc này rất khó chấp nhận, nhưng em vẫn muốn đối mặt với nó, hơn nữa ngày hôm qua, em cũng cảm nhận được tình cảm thật sự của ông ta, tuy rằng khiến em sợ hãi, nhưng không hiểu sao nó lại khiến em rất cảm động...”

Thẩm Tư Thanh mỉm cười, khóe mắt hiện lên vẻ lo lắng, “Ông ta sẽ phải ngồi tù, đến lúc đó em có trách anh hay không?”

“Em...” Hít sâu một hơi, Tô Mộc Cầm lắc đầu, “Em không trách anh...”

Làm sao có thể trách hắn được đây?

Chuyện thoái thác nguồn vốn của công ty là một tội nghiêm trọng, giống như lúc này hắn đã nói, nếu như hắn không làm vậy, cũng sẽ có người khác ra tay trước, nếu hắn đã nói như vậy thì còn có quyền gì trách hắn đây?

Thẩm Tư Thanh im lặng không nói thêm câu gì, hắn cũng biết, bây giờ có nói thêm cũng sẽ trở nên thừa thãi.

Hai người im lặng rất lâu, tuy rằng trầm mặc, nhưng cả hai đều rất hiểu rõ suy nghĩ của đối phương, cho nên cứ duy trì tư thế ôm nhau như vậy, cho đến khi cả hai đều chìm vào giấc ngủ sâu.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Toàn tâm toàn ý yêu em

Ngày hôm sau, Tô Mộc Cầm rút cuộc cũng được xuất viện. Tâm tình cũng khá hơn rất nhiều, tuy vậy sau khi về đến nhà, cô và Thẩm Tư Thanh lại gặp Thẩm Mã Hi ở trong phòng khách, có lẽ bà ta đã đến đây rất lâu, nhìn vào đôi mắt sưng đỏ của bà ta, cô cũng biết bà ta đến đây là vì điều gì, ngoại trừ là chuyện của Tùy Vũ Thần thì xem ra không còn chuyện khác nữa.

Thẩm Mã Hi sau khi thấy cô, đầu tiên là sững sờ, ngay lập tức trong đôi mắt ửng đỏ lại trào ra hai hàng nước mắt lạnh ngắt.

Bà ta lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt chứa đựng sự oán hận ấy ghim vào người cô như thể muốn nói cô chính là người đã làm ra tất cả chuyện này, nhưng cô biết, ánh mắt của bà ta biểu thị một điều đó là bà ta đã biết được sự việc Tùy Vũ Thần nhận ra cô là con gái ruột của mình.

Tuy nhiên kết quả sáng nay vẫn chưa có, cho nên cô vẫn không thể chắc chắn điều gì!

Thẩm Tư Thanh hơi liếc mắt nhìn sắc mặt của Tô Mộc Cầm, thấy cô không có biểu hiện gì nhiều, lúc này hắn mới ôm cả người cô cùng ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt bình thản nhìn Thẩm Mã Hi, sau đó mới mở miệng nói, “Bác đến đây tìm cháu có việc gì không?”

Thẩm Mã Hi bị hỏi, ánh mắt hơi trở nên kích động, bà ta mấp máy môi, ngồi đối diện với hai người bọn họ, giọng điệu phát ra có chút run rẩy không thể che giấu, “Tư Thanh, bác đến đây tìm con là vì chuyện của bác rể con!”

Thẩm Tư Thanh trầm mặc một lúc, ánh mắt hơi sụp xuống nhìn người con gái trong lòng, đôi môi mỏng khẽ mở, “Bác đến tìm gặp ông ấy rồi có phải không?”

Thẩm Mã Hi liếc mắt nhìn Tô Mộc Cầm, cắn răng nói, “Phải.”

Bởi vì đã đến gặp, cho nên bà mới biết được hóa ra chồng bà còn có một đứa con riêng với một người phụ nữ đã có chồng khác. Mà đứa con riêng đó lại là người đã từng ở trong nhà của bà. Tình cảnh như vậy, làm sao bà ta có thể chấp nhận được?

Trước giờ bà ta vẫn luôn cho rằng gia đình mà bà ta gây dựng nên đã có thể hạnh phúc giống như những gia đình bình thường khác rồi, thế nhưng hiện thực lại tàn khốc như vậy.

Lại liếc mắt đến dáng vẻ mỏng manh đang nép vào trong người Thẩm Tư Thanh của Tô Mộc Cầm, không hiểu sao, bà ta lại cảm thấy bi thương, nỗi bi thương của một người phụ nữ đã từng làm mẹ.

Tô Mộc Cầm ngồi thẳng dậy từ lòng ngực của hắn, nhìn vào ánh mắt bi thương của Thẩm Mã Hi, khoang mũi có chút chua xót dâng lên.

Thẩm Tư Thanh thấy vậy, liền vươn tay siết chặt tay cô, ánh mắt trầm ổn nhìn về phía Thẩm Mã Hi, “Nếu như bác đã đến gặp, chắc hẳn bác cũng biết tội của ông ấy không tránh được việc ngồi tù, không chỉ thoái thác tiền của công ty, mà ông ta còn dính vào vụ bắt cóc người trái pháp luật, điều đơn giản như vậy, chắc hẳn bác cũng biết chuyện này đã không thể cứu vãn được nữa.”

Thẩm Mã Hi tất nhiên biết, nhưng ông ta là chồng bà, là người bà đã dành cả cuộc đời này để yêu thương, bà không thể để ông ấy ngồi tù như vậy được, chỉ ít bấy giờ tránh được một tội thôi cũng được. Vì thế bà ta không nói nhiều liền đứng dậy, vòng qua bên cạnh nắm chặt lấy tay của Tô Mộc Cầm, nước mắt rơi đầy trên mặt, bà ta nói với giọng điệu bi thương, “Mộc Cầm, tôi biết trước đây tôi đối xử không tốt với cô, thế nhưng cô có thể đừng kiện ông ấy tội bắt cóc được hay không? Dù gì ông ta cũng là ba ruột của cô, coi như tôi cầu xin cô, nếu như không có ông ấy, tôi và Tùy Lỗi nhất định sẽ không thể sống nổi.”

Từng giọt nước mắt của Thẩm Mã Hi thi nhau rơi xuống. Lúc bà ta biết hết tất cả mọi chuyện, cũng là lúc cả thế giới của bà ta dường như đã sụp đổ, bây giờ bà ta không còn gì để mất, cho dù có sử dụng biện pháp gì, bà ta nhất định cũng sẽ làm để có thể khiến Tùy Vũ Thần không phải ngồi tù.

Nói xong câu đó, Thẩm Mã Hi còn cho rằng cô vẫn không chấp nhận, vì thế liền quỳ xuống, nắm lấy tay cô không buông, nước mắt như thủy tinh tràn dài trên khuôn mặt của bà ta.

Tô Mộc Cầm sững sờ, tâm tình cô đột nhiên trở nên rối loạn, cô vội vàng đỡ bà ta ngồi dậy, “Cô Thẩm, cô đừng như vậy, cô mau đứng dậy đi.”

Câu nói cục diện hỗn loạn đem dùng trong trường hợp này xem ra cũng không đến nỗi khoa trương.

Mà Thẩm Tư Thanh ngồi bên cạnh cũng không ngờ rằng Thẩm Mã Hi sẽ làm như vậy, đáy lòng dâng lên một tia phức tạp.

Thẩm Mã Hi sau khi cô nói, lại không có hành động gì gọi là đứng dậy, bà ta vẫn kiên trì quỳ dưới chân của cô, ánh mắt khẩn thiết, “Nếu như cô không đồng ý, tôi sẽ không đứng lên.”

“Cô...” Trong lòng Tô Mộc Cầm không khỏi dâng lên một cảm giác ngậm ngùi. Cô biết người phụ nữ này không phải người xấu xa gì, chỉ vì ở trong gia đình quyền quý, cho nên bà ta mới có loại tính cách ngang ngược như thế, nhưng bây giờ bà ấy lại chịu hạ mình quỳ gối cầu xin cô tha tội cho Tùy Vũ Thần, trong lòng cô không khỏi cảm thấy bi thương.

Khóe mắt cay nồng, Tô Mộc Cầm cảm thấy cổ họng như nghẹn lại, cô cố gắng nín nhịn cảm giác chua xót trong lòng, cố gắng đỡ bà ta dậy, sau đó nói, “Cô đứng dậy đi, chuyện này cháu sẽ không truy cứu.”

Thẩm Mã Hi kinh ngạc ngẩng đầu, nước mắt không ngừng chảy được lại tiếp tục rơi, bà ta kích động nắm lấy tay cô, vội vàng nói, “Có thật vậy không, cô nhất định sẽ không kiện ông ấy có phải không?”

Tô Mộc Cầm chỉ hơi gật đầu, sau đó cũng không hề nói thêm gì nữa, chỉ lặng lẽ chờ Thẩm Mã Hi khóc cho thoả lòng. Nhìn bà ta lúc này, sự ghét bỏ trong lòng cô trước đây tựa hồ cũng tan thành mây khói.

Một lúc lâu sau, khi tiếng khóc của Thẩm Mã Hi chỉ còn là những tiếng nức nở yếu ớt, cô mới nhẹ nhàng lên tiếng.

“Cô Thẩm, cô cũng đừng khóc nữa, cho dù khóc cũng không giải quyết được gì, dù gì cũng là sai lầm của quá khứ, đối với hiện tại không hề liên quan đến nhau, cứ coi như đó như một giấc mơ thôi, đến khi tỉnh lại, quên sạch mọi thứ đi, lúc đó cô sẽ thấy mọi chuyện không quá khó khăn như cô nghĩ đâu...”

Bà ta gạt mình nhìn sững cô hồi lâu, không ngờ tới cô lại khoan dung đại lượng như vậy. Bà ta còn tưởng rằng, ít nhất Tô Mộc Cầm cũng sẽ có bộ dạng há hê khi nhìn thấy bà ta thành ra thế này. “Cảm ơn cô!” Đáy mắt Thẩm Mã Hi tràn ngập vẻ cảm động, bà ta không có vẻ ngang ngạnh như xưa nữa, mà bây giờ, bà ta dường như hiểu hơn về con người của Tô Mộc Cầm. Một lúc lâu sau, bà ta dè dặt nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng nói, “Lần này là tôi nợ cô một ân tình, nếu như có thể, sau này tôi cũng sẽ coi cô như con gái của mình, coi như là tôi cảm ơn sự giúp đỡ của cô.”

Tô Mộc Cầm ngăn người, không ngờ rằng một người như bà ta lại có thể nói ra được những câu nói chân thật như vậy.

Có chút cảm động dâng lên trong lồng ngực.

Thẩm Mã Hi đi rồi nhưng Tô Mộc Cầm vẫn ngồi ngẩn người ở trên ghế sofa, từ lúc này đến giờ hoàn toàn quên mất sự hiện diện của Thẩm Tư Thanh.

Thẩm Tư Thanh hơi thờ dãi một tiếng, vươn tay ôm cô vào lòng, cầm tựa vào đỉnh đầu của cô, lúc này cô mới gạt mình nhìn lên, hơi buồn bã nói, “Tư Thanh, nếu như thật sự ông ấy là ba em, có phải em nên làm vậy hay không?”

“Sao vậy? Bỏ câu nhò hối hận rồi sao?” Thẩm Tư Thanh nhướn mày, nở nụ cười ôn nhu.

Một câu nói không nghiêm túc, phút chốc phá hỏng tâm trạng buồn rầu của cô.

Gương mặt nhỏ nhắn của Tô Mộc Cầm liền làm ra vẻ bất mãn, “Ai là bỏ câu nhò chứ? Có anh mới nhò ấy...”

Thẩm Tư Thanh liền làm ra vẻ ngây thơ vô tội, hơi nhướn mày lên tiếng, “Ồ, thật sao? Của anh rất nhò? Không phải em là người biết rõ kích cỡ của anh nhất hay sao?”

“Luu manh!” Tô Mộc Cầm vốn không có ý đó, nhưng lại bị hấn hiểu sai, không kiềm chế được liền đỏ mặt, không nhịn được đưa tay đập nhẹ vào ngực Thẩm Tư Thanh, “Đừng, là của anh lớn, lớn chết đi được?”

“Ha ha!” Thẩm Tư Thanh nhin không được bật cười thành tiếng, yêu chiều kéo Tô Mộc Cầm vào trong lòng, “Cầm, càng ngày anh càng yêu em, làm sao bây giờ?”

“À, anh nói như vậy có nghĩa là từ trước đến giờ anh hoàn toàn không toàn tâm toàn ý yêu em.” Tô Mộc Cầm khẽ cười, cố tình trêu chọc hấn.

Thẩm Tư Thanh bị Tô Mộc Cầm bắt bẻ, đưa tay véo nhẹ chóp mũi của cô, “Lại nghĩ sai rồi, không phải anh không toàn tâm toàn ý yêu em, mà là bởi vì phần lớn anh dành hết cho em, còn phần nhỏ phải cho cái miệng nhò của em nữa, cũng rất tiêu hao tâm lực.”

“Anh...” Tô Mộc Cầm bị những lời yêu đương táo bạo của Thẩm Tư Thanh làm cho xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng lên, khẽ chớp mắt, cúi đầu ngượng ngùng.

Nụ cười trên môi Thẩm Tư Thanh vô cùng dịu dàng, ánh mắt cũng trở nên hiền hòa như có dòng suối nhỏ róc rách chảy trong đó. Trong phòng khách, dưới ánh nắng tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng của tình yêu, từng đường nét tinh tế trên khuôn mặt Thẩm Tư Thanh càng làm nổi bật lên vẻ anh tuấn của hấn.

Thẩm Tư Thanh nhìn cô, ánh mắt giống như đang nhìn một báu vật trần gian vậy. Một lúc lâu sau, hấn đưa tay ra, nhẹ nhàng nâng cằm của người phụ nữ đang vui trong ngực mình lên, “Mộc Cầm, lúc trước chắc hấn em rất hận anh?”

Tiếng nói trầm thấp của Thẩm Tư Thanh vang lên mang theo sự áy náy. Ánh mắt hấn hiện giờ vô cùng dịu dàng, chứa đựng tình cảm sâu sắc cùng sự chân thành tận đáy lòng, khác hấn với sự nguy hiểm trước kia. Tâm tư Tô Mộc Cầm theo ánh mắt chăm chú cùng dịu dàng của hấn mà có chút xao động. Cô khẽ gật đầu...

“Đúng thế, trước đây em từng đã rất hận anh, hận không thể giết chết người đàn ông tàn nhẫn như anh. Nhưng bây giờ thử nghĩ lại một chút, nếu như thù hận đó không xuất phát từ tình yêu, thì bây giờ em sao có thể tha thứ và yêu anh nhiều như vậy?”

Giọng nói Tô Mộc Cầm cực kỳ dịu dàng, đôi mắt trong veo lung linh như nước khiến cho Thẩm Tư Thanh kim lòng không nổi. Hấn cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào của cô, lên tiếng...

“Mộc Cầm, anh yêu em, trước kia yêu em, bây giờ cũng yêu, hay là tương lai anh vẫn sẽ mãi yêu em như vậy, anh nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em và bảo bảo, nhất định anh sẽ không để em phải chịu bất kỳ ủy khuất nào nữa”

Nhưng ngày tháng giam cầm cô trước kia, trái tim Thẩm Tư Thanh mỗi ngày đều phải chịu đựng sự gầy vò cùng đau khổ. Một mặt là căm hận, một mặt lại quyến luyến. Người phụ nữ này, hấn muốn dành tất cả những thứ tuyệt vời nhất để yêu thương, nhưng một mặt hấn cũng muốn cô phải nếm trải lại những đau đớn mà ba năm qua hấn đã phải chịu đựng. Cứ như vậy, quanh đi quẩn lại, lãng phí không biết bao nhiêu thời gian.

Cho đến bây giờ khi hai người quay lại bên nhau, điều duy nhất hần muốn chính là được toàn tâm toàn ý yêu thương cô, muốn cho cô một cuộc sống hạnh phúc nhất, và càng không thể để cô phải chịu lại những đau khổ mà trước kia cô đã từng trải qua.

Tò Mộc Cầm cũng phần nào thấu hiểu lời nói của Thẩm Tư Thanh, nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực hần, nở nụ cười ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Thân thể được làm rõ

Trong cuộc sống, đôi khi chúng ta phải biết cách chấp nhận sự thật, đôi khi sự thật có thực sự phũ phàng, thế nhưng nếu như chúng ta học được cách chấp nhận, thì cuộc sống sau này mới có thể hạnh phúc.

Tò Mộc Cầm dựa trên lồng ngực của Thẩm Tư Thanh, lúc này cô tưởng chừng như mình có thể thoát khỏi tất cả mọi muộn phiền của thế giới xung quanh, chìm đắm trong thế giới riêng của cô và hần, mùi hương của hần, hơi thở và cả trái tim đang đập trầm ổn của hần, nó mang lại cho cô một cảm giác an tâm.

Đang chìm trong cảm giác yên tĩnh, thì đột nhiên điện thoại của Thẩm Tư Thanh reo lên.

Tò Mộc Cầm giật mình ngồi dậy, ai oán nhìn chiếc điện thoại trên bàn.

Thẩm Tư Thanh vốn đang chìm đắm trong thế giới riêng tư của hai người, cũng bị tiếng vang chói tai của điện thoại làm cho nhúu mày.

Hần lập tức nắm lấy di động, khi nhìn đến tên hiển thị là “Tĩnh Hàm”, lúc này tâm trạng bức bối mới thu lại một chút, khuôn mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Hần bắt máy, câu đầu tiên liền hỏi, “Có kết quả rồi?”

Tò Mộc Cầm nghe vậy, tâm trạng đột nhiên trở nên căng thẳng nhìn chăm chăm vào điện thoại của hần.

Tĩnh Hàm ở đầu dây bên kia rất chuyên nghiệp, không bởi vì câu hỏi bất ngờ của Thẩm Tư Thanh làm cho giật mình, lập tức cung kính nói, “Thẩm thiếu, kết quả đã được chuyển đến địa chỉ của anh, có lẽ một lúc nữa sẽ tới nơi.”

Thẩm Tư Thanh liếc nhìn cô, hơi dùng lực đem cô ôm vào lòng, sau đó nói, “Được, chuyện này cậu vất vả rồi.”

Tĩnh Hàm nghe vậy liền cảm thấy có chút tự hào, lập tức nói, “Thẩm thiếu, nếu thấy tôi vất vả, hay là cuối tháng tăng tiền lương cho tôi đi.”

Hần nhướn mày, bình thần nói, “Cậu muốn tăng lương? Vậy được, hôm nay để cậu tăng ca!”

Tĩnh Hàm ngẩn người, lập tức kêu lên, “Không được, tôi là không muốn tăng lương nữa, vẫn đừng để tôi tăng ca thì hơn.”

Tăng ca?

Đùa tôi hay sao?

Đúng là nhà tư bản, hút tiền còn hơn hút máu người!

Tĩnh Hàm thầm cảm thán: Ông chủ của hần a, quá keo kiệt! Đúng là làm trợ lý cho một người như vậy quả thật không hề dễ dàng!

Một bên ai oán, nhưng một bên lại rơi vào tâm trạng căng thẳng.

Thẩm Tư Thanh nhìn điệu bộ của cô, không khỏi buồn cười, “Đừng lo lắng, kết quả rất nhanh sẽ được chuyển đến đây thôi.”

Tò Mộc Cầm cắn môi, tròng ngực đập dồn dập, tuy cố gắng áp chế sự căng thẳng trong lòng nhưng không hiểu sao trong giọng nói vẫn còn có một chút run rẩy, “Nhưng không hiểu sao tim em vẫn đập rất nhanh.”

Thẩm Tư Thanh lặng lẽ nâng cánh tay lên, ôm cô vào lồng ngực, “Em không cần phải căng thẳng như vậy, em cứ thả lỏng mình ra, một lúc nữa, nếu như biết được kết quả, em cũng phải chuẩn bị tinh thần từ trước, không phải sao?” Cô gật đầu, lời của hần nói rất đúng, vì thế cho nên cô phải chuẩn bị sẵn tinh thần để có thể đối diện với sự thật, cô hít sâu một hơi để bình ổn lại trái tim đang đập dồn dập, khẽ cắn làn môi đỏ mọng như cánh hoa anh đào của mình.

Đúng lúc cô dần dần bình ổn lại tâm trạng thì bên ngoài cửa đột nhiên lại vang lên tiếng chuông.

Trái tim của cô lại một lần nữa đánh “thịch” một cái như muốn ngừng đập.

Thẩm Tư Thanh chuyển hướng ra phía bên ngoài cửa, để cô ngồi trên ghế sofa, “Để anh ra xem”

Nói xong câu đó, Thẩm Tư Thanh liền đứng dậy đi ra ngoài.

Chỉ còn một mình Tô Mộc Cầm ngồi trên ghế, cảm giác căng thẳng một lần nữa lại trở dậy, nhưng lần này cô cố gắng hít thở sâu để bình tĩnh.

Suốt hai mươi bảy năm sống cùng với gia đình nhà họ Tô, nếu như bây giờ đúng thật Tùy Vũ Thần là cha ruột của cô, có phải như thế rất nực cười hay không?

Tất cả những nỗi đau mà cô phải chịu, ngày hôm nay sẽ vì một phiếu xét nghiệm DNA mà kết thúc, cho dù có sẵn sàng tâm lý, nhưng tâm lý chung của mỗi người vẫn vì thế mà căng thẳng, không có một cái gì gọi là công bằng trong lúc này, nhưng điều cần biết là cô có biết chấp nhận sự thật hay không!

Đúng lúc đó Thẩm Tư Thanh đi vào, trên tay đúng là kết quả xét nghiệm quan hệ cha con giữa cô và Tùy Vũ Thần. Bao bì màu nâu được khóa lại cẩn thận, từng chữ màu đỏ bay lượn trên giấy khiến tầm mắt cô không thể rời đi.

Cô ngẩng đầu lên nhìn hần, hít sâu nói, “Có thể để tự em mở được không?”

Ánh mắt thâm thúy của Thẩm Tư Thanh nhìn cô, sau đó lại nhìn tập tài liệu trong tay, âm trầm nói, “Em có thể tự mở nhưng đừng kích động quá, phải nhớ lúc này em đang mang thai, không được tạo áp lực cho mình, được chứ?”

Tô Mộc Cầm gật đầu, “Em biết rồi!”

Nghe được sự đồng ý của cô, lúc này hần mới dám đưa tập tài liệu đựng kết quả xét nghiệm DNA cho cô.

Tô Mộc Cầm có thể cảm nhận được bàn tay của mình hơi run rẩy, cô nín thở, chậm chậm mở tập tài liệu ra, bên trong chỉ có duy nhất một tờ giấy chứng thực.

Cô không am hiểu lắm về kết quả này, cho nên rất bình tĩnh đọc từ trên xuống dưới, mà trong lúc chờ đợi cô đọc hết tờ giấy xét nghiệm kia, Thẩm Tư Thanh có cố tình liếc xuống phía dưới xem kết quả, ngay lập tức ánh mắt của hần trở nên thâm thúy, thế nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng xem như không có chuyện gì.

Mà Tô Mộc Cầm, sau khi đọc xong, đến khi cô lướt xuống nhìn đến dòng chữ trùng khớp 99,99999998%, xác nhận có quan hệ huyết thống.

Lúc này trong đầu cô mới hoàn toàn trống rỗng, không còn suy nghĩ đến bất kỳ chuyện gì, ánh mắt hoàn toàn dán chặt vào dòng chữ “có quan hệ huyết thống” kia.

Cô càng nhìn càng buồn, không nén nổi hai mắt đỏ hoe.

Tô Mộc Cầm vẫn quay lưng về phía hần, không nói lời nào, cô không dám để hần nhìn thấy vẻ mặt của cô lúc này.

Tô Mộc Cầm cảm thấy lồng ngực trống rỗng, bao nhiêu sự nhiệt tình cũng không thể lấp đầy nỗi trống trải trong đó.

Cô chưa bao giờ cảm thấy đau đớn như vậy. Trái tim như bị móc khỏi lồng ngực, dây thần kinh đứt đoạn, đau đến mức cô đánh mất mọi cảm giác.

Hóa ra cảm giác nhận lại người thân lại như vậy, có một chút không thể tin nổi, có một chút bị thương và còn một chút cảm giác xúc động mơ hồ.

Thẩm Tư Thanh nhìn vào bóng lưng run rẩy của cô, cũng biết được cô đã biết được thân phận thật sự của mình rồi, ngay lúc này hần muốn an ủi cô, bàn tay nắm lấy vai cô, một tay vòng qua người cô, kéo cô ôm vào lồng ngực rắn chắc của mình.

Hần thì thầm bên tai cô, “Đừng khóc, có anh đây rồi, đừng bận tâm điều gì cả!”

Tô Mộc Cầm cố gắng nuốt nước mắt vào trong khiến cho khóe mắt cay xè, cô nức nở nói, “Em đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng em vẫn không thể chấp nhận sự thật này nhanh như vậy được. Ông ta là ba em! Tại sao lại như vậy chứ? Rõ ràng từ trước đến nay gia đình của em vẫn rất hạnh phúc, nhưng tại sao ông ta lại là ba em?”

Thẩm Tư Thanh thở dài, lập tức trầm mặc, không thể nói gì ngay lúc này, chỉ có thể siết chặt vòng tay ôm cô vào lồng ngực, muốn cho cô cảm giác an toàn nhất ngay lúc này.

Tuy nhìn vẻ ngoài của cô yếu đuối như vậy, nhưng thật ra nội tâm cô lại rất mạnh mẽ, đối mặt với loại chuyện như vậy mà cô vẫn còn sót lại một chút bình tĩnh, tính cách kiên cường đó lại càng khiến cho hần cảm thấy đau lòng.

Đợi cho đến khi cô bình ổn lại tâm tình thì thời gian đã trôi đến mười giờ trưa, lúc này hần mới hơi nói lồng người ra đem nhân vật nhỏ trong lồng ngực ngồi thẳng dậy, nhỏ giọng bên tai cô, ôn nhu nói, “Nếu đã như vậy, em có muốn đi gặp ông ấy hay không?”

Nghe được câu nói của hần, lúc đầu Tô Mộc Cầm liền cup mắt, không nói gì, phải đợi một lúc sau cô mới hơi nhú mảy suy nghĩ một chút, sau đó mới

nhẹ giọng nói, “Có thể đi gặp một chút cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Tù Vĩ Thần

Sau khi Tô Mộc Cầm và Thẩm Tư Thanh ăn xong bữa trưa, hần cố gắng khuyên cô đi ngủ một chút, đồ dành mãi cô mới ngủ được hơn một tiếng, đến khi thức dậy thì đã hơn hai giờ chiều. Lúc này cô mới nói hần đưa mình đến cục cảnh sát.

Trên đường đi, Tô Mộc Cầm luôn suy nghĩ đến rất nhiều tình cảnh khi hai người gặp lại nhau.

Có thể cô sẽ gặp ông ta ở trong phòng giam, hoặc có thể cô sẽ tình cờ gặp ở trong phòng thẩm tra của đồn cảnh sát.

Nhưng có một điều cô không thể ngờ được đó chính là khi cô và hần đến nơi, cô lại được nghe tin Tù Vĩ Thần đang ở phòng bệnh của trại giam số bảy.

Đến lúc này Tô Mộc Cầm mới cảm thấy lo lắng, vội vàng nắm lấy khuỷu tay của viên cảnh sát kia, gấp gáp hỏi, “Ông ấy bị gì vậy?”

Người cảnh sát kia hơi nhũn mảy, sau đó trả lời, “Ông ta bị bệnh tim, ngày hôm qua may rằng mọi người phát hiện kịp, còn không ông ta có thể đã bị phát bệnh chết ở trong phòng giam rồi.”

Tô Mộc Cầm sửng sốt, một dự cảm bất an trở dậy trong lòng cô.

Thẩm Tư Thanh đỡ lấy thân thể đang lắc lư của cô, bình tĩnh hỏi người cảnh sát.

“Bệnh tình của ông ta có bị nặng không?”

Người cảnh sát chậm rãi trả lời:

“Tình hình không mấy khả quan, thế nhưng phía chúng tôi đã đưa ông ta đến bệnh viện rồi, bác sĩ ở đó nhất định sẽ cố gắng chữa trị cho ông ta.”

“Cảm ơn anh.” Thẩm Tư Thanh gật đầu nói.

Người cảnh sát cũng đáp lại một câu sau đó quay người rời đi.

Chỉ còn lại cô và hần đứng ở đó, Tô Mộc Cầm ôm chặt lấy Thẩm Tư Thanh giống như một người đang sắp chết đuối túm được một chiếc phao, bây giờ hần không khác nào chiếc phao cứu vớt sự sống của cô.

Cô ngước mặt lên, khuôn mặt tái mét.

“Liệu ông ấy... có bị nguy hiểm đến tính mạng không?” Tô Mộc Cầm siết chặt lấy tay hần, hoảng sợ nói.

Thẩm Tư Thanh ôm cô, bàn tay sau lưng cô vỗ vỗ, giọng nói trầm thấp như tiếng đàn Cello vang lên bên tai cô khiến cô an tâm.

“Hiện tại vẫn chưa rõ ràng được chuyện gì, trước hết em hãy bình tĩnh lại, bây giờ anh đưa em đến bệnh viện, đừng suy nghĩ nhiều quá, ông ta nhất định sẽ không sao đâu!”

Tô Mộc Cầm gật đầu nhưng sắc mặt đã trắng bệch.

Đường đến bệnh viện rất ngắn, nhưng Tô Mộc Cầm cứ ngỡ như đang đi trên Vạn Lý Trường Thành.

Thẩm Tư Thanh nhanh chóng lái xe đến bệnh viện, chỉ sợ chậm một chút là không còn cơ hội gặp Tù Vĩ Thần.

Tô Mộc Cầm nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật trôi qua vùn vụt ở bên ngoài xe giống như hồi ức lần lượt xuất hiện trong cô.

Ba ngày trước, cô vẫn còn bị ông ta giam cầm trong nhà hoang.

Nhớ đến ánh mắt căm thù của ông ta khi nhắc đến nhà họ Thẩm, cũng nhớ đến ánh mắt bi thương của ông khi nhắc đến Cao Cẩm Thủy và người con gái đã mất tích kia. Không thể không nói, mẹ cô đã ngoại tình trong khi đang là Tô phu nhân của nhà họ Tô.

Mà cô lại chính là kết quả của quá trình giơ bản đó.

Lúc đầu khi cô biết được sự thật này, cô thật sự rất hận Tùy Vũ Thần, hận không thể cắt đứt mọi quan hệ với người cha này, càng không muốn có chung huyết thống với ông ta.

Tô Mộc Cầm còn nhớ lúc ông ta bị giải lên xe cảnh sát, cô và hấn đứng ngay gần đó.

Tùy Vũ Thần không rời mắt khỏi cô.

Kể cả khi xe cảnh sát đã đi xa, ông vẫn quay người, dán mắt vào tấm kính dõi theo cô.

Ánh mắt ông không còn vẻ ung dung mà chỉ còn lại nét bi thương trong giờ phút biệt ly và nỗi nhớ của người cha đối với con gái của mình.

Ánh mắt ấy đã xóa nhòa nỗi oán hận trong lòng Tô Mộc Cầm.

Lúc nhập viện, khi tỉnh lại, cô có đọc được tin tức, “Tùy Vũ Thần bị bắt vì tội cướp đoạt nguồn vốn của công ty, đang chờ ngày xét xử.”

Ngay lập tức, ánh mắt cô trở nên đau đớn.

Lúc đó Tô Mộc Cầm đã quyết định muốn kháng án nhưng Thẩm Tư Thanh bên cạnh lại nói với cô: “Ông ta không muốn kháng án nữa.”

Kết cục này tốt cho mọi người.

Thức tế, ông ta không muốn kháng án đó chính là vì ông ta đang muốn chuộc lại lỗi lầm của mình.

Hơn nữa, với địa vị và khả năng kinh tế của Tùy Vũ Thần, ông không thiếu cách giảm nhẹ tội trong chốn lao tù.

Nhưng ông lại nói với luật sư, không cần giúp ông biện hộ, ông sẽ chủ động nhận tội.

Ông hy vọng vụ án nhanh chóng kết thúc để khỏi quấy nhiễu cuộc sống yên bình của người khác.

Một người ở trên thương trường là người độc ác như thế, nhưng lại chỉ vì cô, cho nên ông ta mới gác bỏ tất cả tự tôn của một người đàn ông thành đạt mà nhận tội.

Cô biết Tùy Vũ Thần muốn gặp mình, nhưng cô lại không muốn bước vào bên trong.

Cũng chẳng phải cô không muốn gặp ông, nói đúng hơn là anh không dám gặp.

Bởi vì cô sợ, nếu như gặp được ông ta, nhất định cô sẽ mềm lòng.

Nhưng đợi đến khi cô muốn gặp mặt, thì ông ta lại nằm trên ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Đi vào bệnh viện của trại giam số bảy, Tô Mộc Cầm và Thẩm Tư Thanh nhanh chóng nhìn thấy Thẩm Mã Mi và Tùy Lỗi đang ngồi ở ngoài phòng phẫu thuật.

Thẩm Mã Hi tựa như cái xác không hồn, ánh mắt vẫn luôn chăm chăm nhìn phòng phẫu thuật vẫn chưa tắt đèn, khuôn mặt đã trắng bệch không còn một giọt máu, môi bà ta thâm tím đáng sợ, cả người đã vô lực tựa trong ngực của Tùy Lỗi.

Khi hai người bọn họ đến, Tùy Lỗi là người biết trước, anh ta quay sang nhìn cô và hấn, ánh mắt hơi ngưng trọng, sau đó quay sang nhìn cô, trong đáy mắt đỏ hoe mang theo một con sóng nhỏ đang sôi trào. Trong hành lang yên tĩnh, giọng nói của Tùy Lỗi rất rõ ràng.

“Sao hai người lại biết mà đến đây?”

Thẩm Tư Thanh trả lời, “Em và Mộc Cầm đến đồn cảnh sát, nhưng bọn họ nói ông ta đang ở bệnh viện, cho nên em mới đem cô ấy đến đây.”

“Ba anh sao rồi?”

Tùy Lỗi lắc đầu, “Vẫn chưa biết rõ được, bây giờ phải đợi.”

Tô Mộc Cầm ngồi xuống cạnh người Thẩm Mã Hi, bàn tay cô khẽ vuốt ve bả vai gầy yếu của bà ta, muốn cho bà ta một chút an ủi, nhưng chính mình lại không thể nín nhịn được mà viên mắt đỏ hoe, muốn khóc nhưng không thể khóc được.

Lúc ban đầu, cô căm hận người bố trong phòng phẫu thuật kia đến mức chỉ mong ông chết đi, mong mọi tội lỗi của ông bị vạch trần, để người đời nhìn thấy bộ mặt giả dối của ông.

Nhưng kể từ khi Tùy Vũ Thần nhận tội ở đồn cảnh sát, cô không có cách nào tiếp tục hận ông bởi cô biết vì muốn trả thù cho cô và mẹ cô cho nên ông mới rơi vào kết cục thân bại danh liệt, mục xương trong tù.

Tuy nhiên cô vẫn không chịu đi gặp Tùy Vũ Thần, không nói với ông một lời.

Tô Mộc Cầm cảm thấy gặp gỡ cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận Tùy Vũ Thần là bố đẻ của mình.

Cô không muốn có người bố như vậy.

Trong lòng Tô Mộc Cầm, Tô Chính mới là người bố thật sự của cô.

Đối với một người có tính chiếm hữu mạnh mẽ như Tô Chính, làm sao ông có thể chịu nổi cảnh con gái bấy lâu nay mình yêu thương lại là con ruột của kẻ khác, còn bị người vợ của mình phản bội?

Có lẽ cả cuộc đời ông ấy, cũng sẽ không bao giờ biết được sự thật này.

Tô Mộc Cầm luôn tâm niệm một điều, cô là con gái cưng của Tô Chính.

Đây là sự thật không thể thay đổi.

Cho tới hôm nay cô mới hiểu, huyết thống là thứ chẳng có cách nào xóa bỏ.

Cô nhìn vào phòng phẫu thuật, có một tia hy vọng là ông sẽ sống sót, chỉ là hy vọng mà thôi, nhưng có tia hy vọng cũng tốt rồi.

Tất cả mọi người đều dời mắt về phía cửa phòng phẫu thuật đang khép chặt.

Ngày trước, cô luôn cho rằng, trên đời này chẳng có chuyện gì là không làm được.

Bây giờ, cách cánh cửa sinh tử, cô mới cảm nhận một cách sâu sắc sự bất lực của mình.

Rồi bỗng nhiên hộ sĩ ở trong phòng phẫu thuật bước ra, người lao đến đầu tiên là Thẩm Mã Hi, bà ta gấp gấp nắm lấy tay hộ sĩ, giọng điệu run rẩy, “Ông ấy sao rồi? Có phải phẫu thuật rất thành công không?”

Tùy Lỗi đỡ lấy Thẩm Mã Hi, cố gắng an ủi, “Mẹ, bình tĩnh lại, để cô ấy nói trước đã!”

Nghe đến đây, Thẩm Mã Hi mới hơi dứt khỏi người của hộ sĩ, nhưng ánh mắt đã trở nên mờ hồ vì nước mắt làm nhòe đi.

Hộ sĩ sau khi đứng vững lại, bây giờ mới bình tĩnh nói, “Bệnh nhân hiện giờ đang thiếu máu gấp, ở đây ai có cùng huyết thống, xin hãy đến phòng xét nghiệm cung cấp máu cho bệnh nhân.”

“Ông ấy nhóm màu gì? Em có thể truyền máu cho ông ấy hay không?” Tô Mộc Cầm lên tiếng vội vàng hỏi.

Thẩm Tư Thanh cau mày, bình tĩnh nói, “Hiện tại em đang mang thai, việc truyền máu đối với thai phụ rất nguy hiểm, đừng mạo hiểm như vậy, anh sẽ có cách giúp ông ấy.”

“Nhưng...”

Tô Mộc Cầm đang định nói thì liền bị Tùy Lỗi ngắt lời, anh nói, “Tư Thanh nói đúng, em đang mang thai đừng làm điều dại dột, chuyện này cứ để anh, em ở ngoài chăm sóc mẹ, anh sẽ vào trong truyền máu cho ba.”

Tô Mộc Cầm kinh ngạc, khóe mắt cay xè nhìn anh, có một tia xúc động dâng lên trong lòng, lúc này cô mới gật nhẹ đầu nói, “Được.”

Ngọn đèn phòng cấp cứu cứ sáng mãi. Từng giây từng phút lặng lẽ trôi, giây phút nào cũng đặng đặng tựa năm trời. Lại một khoảng thời gian nữa qua đi, có lẽ là một tiếng đồng hồ, cũng thế chỉ mới vài phút. Tóm lại, có tiếng bước chân hỗn loạn mỗi lúc một gần, theo sau đó là tiếng khóc nức nở Thẩm Mã Hi: Ông ấy nhất định sẽ không sao đâu! Trước nay ông ta chưa bao giờ khuất phục bất kỳ điều gì, nhất định ông ấy sẽ tỉnh lại.

Sau khi Tùy Lỗi truyền máu xong đi ra, thấy phòng cấp cứu vẫn còn sáng đèn, gương mặt lại có phần lo lắng, bắt đầu sốt ruột đi đi lại lại. Thẩm Tư Thanh bước tới, giơ tay lên xem giờ rồi vỗ vai động viên Tùy Lỗi.

Tùy Lỗi dần dần thiếu kiên nhẫn, một lúc sau anh ấy thấp giọng hỏi: “Sao lại lâu vậy?”

“Đừng sốt ruột! Em vừa gọi cho bệnh viện rồi. Trong quá trình phẫu thuật ông ấy mất quá nhiều máu, cũng may lượng máu dự trữ vẫn còn một ít, cộng với việc anh vừa mới truyền thêm máu xong, đừng lo lắng quá!” Sau khi Tùy Lỗi vào trong, Thẩm Tư Thanh bèn gọi điện tới hỏi một chuyên gia của bệnh viện mà trước giờ hần có quen biết.

Tùy Lỗi nghe xong vẫn đứng ngồi không yên.

Hành lang yên tĩnh đến mức quỷ dị, Tô Mộc Cầm cũng tràn đầy lo lắng, cô ôm lấy vai Thẩm Mã Hi khẽ chà xát, để bà ấy có thể bình ổn lại, sau cùng phải đợi thêm ba tiếng đồng hồ dài đằng đẳng, chủ nhiệm Trương cuối cùng cũng từ phòng phẫu thuật đi ra.

“Ca mổ tương đối thành công.” Khi thốt ra câu này, vẻ mặt ông không hề nhẹ nhõm.

Ông nói với mọi người, trong quá trình phẫu thuật, tim bệnh nhân đã ngừng đập mấy lần.

May mà các bác sĩ không từ bỏ việc cấp cứu, ý thức sinh tồn của người bệnh cũng rất mạnh mẽ nên mới có thể vượt qua.

Hiện tại, tuy ca mổ thành công nhưng bệnh nhân vẫn chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, vẫn phải ở trong phòng ICU để theo dõi.

“Liệu ông ấy có thể thoát khỏi tình trạng nguy hiểm không?” Thẩm Tư Thanh hỏi.

“Cần tiếp tục theo dõi mới có câu trả lời. Tôi đề nghị cậu hãy chuẩn bị tâm lý. Người bệnh mắc bệnh tim, không loại trừ khả năng bị suy tim.”

Tùy Vũ Thần vừa thoát khỏi nguy hiểm, bác sỹ đã kéo được ông ta từ tay thần chết trở về. Giờ Tùy Vũ Thần đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Bên giường là bình dịch đang tí tách nhỏ giọt để vực ông ấy dậy thật nhanh.

Tô Mộc Cầm ngồi bên cạnh giường, yên lặng nhìn Tùy Vũ Thần. Bên cạnh cô là Thẩm Mã Hi đang âm thầm rơi nước mắt. Thẩm Tư Thanh trầm mặc ngồi trên sofa không nói một câu. Còn bên cạnh cửa là Tùy Lỗi, nét mặt anh tiêu tụy, nhìn về phía Tùy Vũ Thần, đôi mắt ngập tràn lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Qua cơn nguy kịch

Đêm tối dần buông. Những dãy nhà trong bệnh viện cũng bắt đầu bật đèn sáng choang. Thành phố Bắc Kinh về đêm tựa như một dải lụa lấp lánh, kéo dài đến tận đường chân trời.

Điện thoại của Thẩm Tư Thanh kêu hết lần này tới lần khác. Tịnh Hàm ở giữa đã trở thành một “đại sứ chuyển lời” khó xử. Toàn bộ đều gọi đến vì vấn đề công việc, chỉ có một lần cuối đây là bởi vì chuyện giữa các cổ đông với nhau.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy nhưng Thẩm Tư Thanh vẫn không trở về công ty, mà hần giao hết tất cả công việc cho Tịnh Hàm, sau đó liền khóa máy.

Ánh mắt của Thẩm Tư Thanh dừng lại trên người Tô Mộc Cầm đang ngồi cạnh giường. Hần chỉ chạm được vào bóng lưng cô. Nó tuy bé nhỏ mà vẫn kiên cường, kể cả khi nghe bác sĩ thông báo tin tức xong, cô vẫn giống như một con vật nhỏ bé nép vào lồng ngực hần.

Trong đêm đen cô đọc này, mọi người đều có lấy tâm sự riêng của mình.

Không ai nói chuyện với nhau.

Thẩm Tư Thanh sợ để cô bị đói, cho nên âm thầm ra ngoài mua một chút đồ ăn.

Đèn đường rọi sáng cả con phố Vương Phủ Tỉnh. Bóng xe cộ nườm nượp qua lại, chồng lên nhau. Những huyền ảo của đêm tối được giấu đi, vì càng về đêm lòng người càng cô quạnh. Ngoài cửa xe, những ngôi nhà lần lượt lùi về phía sau.

Thẩm Tư Thanh đi qua một vòng con phố, cuối cùng dừng lại ở một tiệm cháo.

Sau khi mua xong, hần liền trở về bệnh viện, khung cảnh về đêm đã có phần cô độc mà không khí trong bệnh viện lại càng vắng lặng hơn.

Tùy Vũ Thần vẫn nằm trên giường bệnh, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Hần đặt mấy phần cháo ở trên bàn, sau đó liền lên tiếng, “Mọi người lại đây ăn chút gì đi, để bụng đói không tốt cho sức khỏe.”

Thẩm Mã Hi không có tâm tình ăn gì để nuốt trôi thức ăn, liền lắc đầu, “Mấy đứa ăn đi, bác không ăn đâu.”

Tùy Lỗi đứng bên cạnh cũng đã có chút mệt mỏi, nhưng là đàn ông cho nên anh không biểu hiện quá rõ ra bên ngoài, liền nói với Thẩm Mã Hi, “Mẹ ăn một chút gì đi, ăn xong thì mới có sức để đợi ba tỉnh lại...”

Thẩm Mã Hi thở nhẹ, vô lực gật đầu.

Lúc này bọn họ mới an tâm.

Thẩm Tư Thanh quay sang đỡ cô ngồi vào bàn ăn, sẵn sốc nói, “Em cũng ăn một chút đi, rồi ngủ một lát, đêm nay để anh và Tùy Lỗi canh ông ấy.”

Lúc này Tô Mộc Cầm chỉ biết yếu ớt lắc đầu, cô thở nhẹ nói, “Em muốn tự mình đợi ông ấy.”

Thẩm Tư Thanh thở dài, “Nếu như lúc bình thường anh sẽ không cấm cản em, thế nhưng bây giờ vì bảo bảo, em lát nữa đi ngủ một lúc được hay không?”

Tô Mộc Cầm cụp mắt khó xử, nhưng vẫn gật đầu, ánh mắt không tự chủ được liếc nhìn Tùy Vũ Thần.

Sau khi dùng xong bữa tối trong bệnh viện, Tùy Lỗi phải khuyên nhủ rất lâu thì Thẩm Mã Hi mới chịu đi nghỉ một lúc. Lúc này trong phòng bệnh chỉ còn lại Thẩm Tư Thanh và Tùy Lỗi.

Tùy Lỗi sau khi đắp lại chăn cho Tùy Vũ Thần cũng ngồi xuống bên cạnh Thẩm Tư Thanh.

Anh hơi nghiêng người nói, “Cậu không định đi bồi cô ấy ngủ hay sao?”

Thẩm Tư Thanh nghe vậy chỉ nhếch môi nói, “Em ở đây bồi anh!”

Tùy Lỗi bật cười, chế giễu, “Mộc Cầm mang thai có phải quá lâu hay không? Bây giờ cậu lại muốn chuyển hướng sang anh?”

Thẩm Tư Thanh nhướn mày, khóe môi hơi nhếch lên, nhỏ giọng nói, “Em thấy anh cũng không tệ, hay là chúng ta thử một chút đi.”

Tùy Lỗi nhìn điệu bộ ngả ngón của hắn, hơi lạnh sống lưng, anh nhếch môi uy hiếp, “Cậu dám cầm súng em gái anh, coi chừng anh xử lý cậu.”

Nghe Tùy Lỗi nói, hắn cũng chỉ nhếch môi, không nói gì thêm.

Nhiệt độ ngoài trời cũng thấp đi nhiều, gió lạnh tràn qua cửa sổ, mang theo hơi lạnh rõ rệt.

Một lúc sau, Tùy Lỗi cảm thấy không khí quá cô đọng, mới bèn lên tiếng nói chuyện, “Tính khi nào thì kết hôn?”

Ý của anh muốn hỏi, hắn tính khi nào thì nghĩ đến chuyện kết hôn với Tô Mộc Cầm. Ngay cả con cũng có rồi, chuyện kết hôn chắc cũng sẽ một sớm một chiều.

Thẩm Tư Thanh trầm mặc, khóe môi hơi cong cong, một lúc sau hắn mới nói, “Đã đăng ký kết hôn rồi, bây giờ chỉ đợi cô ấy sinh xong sẽ làm lễ kết hôn.”

Tùy Lỗi nghe vậy thì mỉm cười nói, “Cậu quen con bé từ khi nào?”

Thẩm Tư Thanh trả lời, “Từ mười năm trước.”

“Cũng lâu thật đấy.” Tùy Lỗi cười khê, hơi trầm mặc một lúc, sau đó mới nói, “Trong thời gian đó, con bé sống như thế nào?”

Nghe tới đây, ánh mắt Thẩm Tư Thanh bỗng trở nên thất thần, nhìn lên vầng trăng trắng trên trời cao, nhớ lại những chuyện trước kia, giọng nói có chút xót xa: “Trước kia vì cô ấy là cô nhi, cho nên cô ấy bị rất nhiều người ghét bỏ, nhưng em chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy khóc, lúc nào cũng cười, nhưng thật ra, nụ cười của cô ấy có cái gì đó rất cô độc, nhiều năm rồi em không muốn nhớ lại, vì quá khỉu đối với cô ấy mà nói là một chuyện rất dày vò.”

Nghe hắn nói, một nỗi đau đâm sâu vào tim, anh nắm chặt từng ngón tay tới khi tê dại mới buông ra. Một lúc lâu sau anh mới nói: “Con bé những năm đó chắc hẳn rất thiệt thòi, sau này anh nhất định phải đối tốt với nó hơn nữa.”

Nói xong câu đó, họ cũng không nói gì nữa, chỉ chìm vào một sự im lặng khiến người ta ngạt thở.

Bởi vì bọn họ hiểu, dường như những chuyện trước kia giống như một sợi dây thừng thắt chặt lấy tim Tô Mộc Cầm, khiến cô ấy đau đớn khủng khiếp, ngoài cảm giác đó còn tạo cho cô có sự buồn phiền và day dứt.

Cả một đêm, không khí trong phòng bệnh cực kỳ yên ắng, đôi lúc còn có tiếng xe cấp cứu vang vọng ngoài kia.

Mùi vị tử vong trong không khí khiến người ta áp lực.

Qua một đêm, đến sáng hôm sau, khi những tia nắng loang lổ xuyên qua những khe lá rơi vào trong phòng bệnh, tiếng xe cộ lại bắt đầu tấp nập vang lên bên ngoài, tiếng người nói chuyện bắt đầu xuất hiện. Tô Mộc Cầm và Thẩm Mã Hi cũng đã dậy từ sớm. Hai người bọn họ đã vào phòng bệnh của Tùy Vũ Thần, thấy ông ta vẫn đang trong tình trạng hôn mê, mọi người không khỏi cảm thấy lo lắng.

Thẩm Mã Hi thở dài, qua một đêm, tâm trạng của bà cũng đã trở nên bình tĩnh hơn, bà ta nhẹ giọng nói, “Hay mấy đứa cứ về đi, để mẹ ở đây trông chừng ông ấy cũng được.”

Thẩm Tư Thanh căn bản đã giao hết việc cho Tịnh Hàm, cũng không còn gì làm, bây giờ chỉ còn xem sắc mặt của Tô Mộc Cầm như thế nào.

Ngủ một đêm, sắc mặt của Tô Mộc Cầm cũng tốt lên rất nhiều, liếc mắt nhìn vào gương mặt nhợt nhạt của Tùy Vũ Thần, cô hơi buồn bã lắc đầu, “Cháu không về, cháu muốn ở lại đây chăm sóc cho ông ấy!”

Thẩm Mã Hi thở dài, cụp mi mắt xuống, “Ông ấy cứ như vậy, biết khi nào mới tỉnh lại được chứ?” Nói đến đây, đôi mắt phượng xinh đẹp của bà ta rom rớm nước mắt, “Cứ chờ như vậy đến khi nào đây?”

Tô Mộc Cầm ôm lấy vai bà ta, nhẹ giọng an ủi, “Cô đừng nản lòng, nhất định ông ấy sẽ tỉnh lại mà.”

Thẩm Mã Hi ngậm ngùi gật đầu, vươn tay nắm chặt lấy tay Tùy Vũ Thần, nghẹn ngào nói, “Ông không được ngủ lâu hơn nữa đâu, nhất định phải tỉnh lại đây, sau khi tỉnh lại ông muốn tôi làm gì cũng được, tôi nhất định sẽ không cảm râm với ông nữa đâu.”

Tùy Lỗi mệt mỏi ngược mắt, hơi thở dài bất lực, còn Thẩm Tư Thanh từ đầu đến cuối chỉ trầm mặc một chỗ.

Căn phòng yên ắng, chỉ còn nghe được tiếng điện áp chạy ở đầu giường cùng tiếng nước chuyển dịch.

Tường chừng thời gian yên ắng đó sẽ kéo dài mãi mãi, thì đột nhiên Thẩm Mã Hi kêu lên một tiếng hoảng hốt khiến cho mọi người đều giật mình.

Bàn tay đang nắm lấy tay Tùy Vũ Thần của Thẩm Mã Hi đột nhiên run rẩy, nước mắt như sắp trào ra, bà ta càng nắm chặt lấy tay ông ta hơn, kinh hoàng kêu lên, “Tay ông ấy... tay ông ấy vừa mới cử động.”

Hai người đàn ông với khuôn mặt lo lắng đang đứng trước cửa, nhưng sau khi nghe thấy Thẩm Mã Hi kêu lên, hai người đó liền vội vàng lao đến, ngay cả Tô Mộc Cầm cũng không kiềm chế được mà bật dậy.

Thẩm Tư Thanh là người phản ứng đầu tiên, vội vàng nhấn máy bộ đàm ở trên đầu giường, nhanh chóng nói, “Mau nói bác sĩ đến đây, bệnh nhân ở phòng này đang có dấu hiệu tỉnh lại.”

Tô Mộc Cầm lo lắng nhìn từng cử động nhỏ trên bàn tay của Tùy Vũ Thần, không khỏi xúc động. Thẩm Tư Thanh sợ cô sẽ bị sốc, liền kéo cô tựa vào trong lòng, nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Cả phòng bệnh rơi vào tình trạng căng thẳng.

Thậm chí đôi môi của Thẩm Mã Hi cũng đã run rẩy kịch liệt, nước mắt nóng ẩm trào ra, nhìn vào gương mặt của Tùy Vũ Thần, “Vũ Thần, ông mau tỉnh lại đi.”

Tùy Vũ Thần tưởng chừng như đã ngủ một giấc ngủ rất dài, trong mơ, ông thấy có một đứa bé thất hai bím tóc hai bên đang nhìn về phía ông mà mỉm cười, đứa bé đó nhìn rất giống người ông yêu, từ miệng đứa bé, ông nghe được nó gọi ông là “Ba”.

Tiếng nói đó cứ vang vọng bên tai ông, lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Tùy Vũ Thần cứ đứng đó nhìn đứa bé, thân thể ông không thể cử động như chính ông muốn.

Đứa bé đó vẫn cứ cười khanh khách, rồi bỗng nhiên ông thấy có rất nhiều người xuất hiện trước mặt ông. Bọn họ đều hướng mặt về phía ông, nhưng ông hoàn toàn không thể nhìn rõ bọn họ là ai. Rồi đột nhiên đứa bé đang đứng trước mặt ông lớn dần lên, khuôn mặt trong mơ hồ của nó dần dần được hiện rõ.

Đó là gương mặt của Tô Mộc Cầm, con bé đứng hướng về phía ông, liên tục gọi ông là ba, tuy rằng đang hôn mê, nhưng bên tai ông vẫn văng vẳng tiếng thúc dục gọi ông tỉnh lại.

Vì thế Tùy Vũ Thần cố gắng sử dụng mọi sức lực mà ông đang có, khẽ động đậy ngón tay của mình. Ý chí dần dần phục hồi, trước mắt ông mơ hồ có chút ánh sáng, lỗ nhỏ đó dần dần được mở rộng ra, rồi đột nhiên trước mắt sáng choang, ý thức của ông liền được kéo về.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Tôi tha thứ cho ông

Tùy Vũ Thần vẫn nằm im lìm trên giường, mặt nạ dưỡng khí choáng gần nửa gương mặt trắng bệch, đôi mắt nhắm nhèm vẫn nhìn thẳng không có tiêu điểm, rồi từ từ, trông mắt dần dần chuyển động, liếc nhìn qua gương mặt của những người có trong phòng bệnh, đôi môi khô khốc khẽ mở ra nhưng không thể nói thành tiếng.

Thẩm Mã Hi cúi xuống ghé tai vào miệng ông ta, nghe tiếng ông ta thều thào yếu ớt, “Ba...”

Thanh âm của Tùy Vũ Thần rất nhỏ, gần như biến thành một người hoàn toàn khác với con người có chất giọng vang vọng thường ngày. Ông như một ngọn nến bất kỳ lúc nào cũng có thể bị gió thổi tắt, dù chỉ gió tay lên cũng là một việc rất khó khăn.

Ông đã không còn là một người khai phá, gây dựng sự nghiệp, rần rỏi ngồi trên vị trí chủ tịch của mình, mà đã hoàn toàn trở thành một ông già gần đất xa trời, một người suýt chút nữa đã tạm biệt thế gian tươi đẹp.

Nghe thấy thanh âm như tiếng muỗi kêu ấy, trái tim Thẩm Mã Hi trong lúc đó giống như bị một cái bàn ủi nóng rực chạy qua, mãi lâu sau vẫn nằm bẹp dí trong lồng ngực, không thể đập lại bình thường, bà ta nước mắt dần dụa, nắm chặt lấy đôi tay không có lực của Tùy Vũ Thần, nghẹn giọng nói, “Tôi đây, ông có khó chịu ở đâu không? Đợi một chút, bác sĩ sẽ đến đây nhanh thôi.”

Bác sĩ vào kiểm tra, sau đó nói, Tùy Vũ Thần đã vượt qua tình trạng nguy hiểm, bây giờ chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian nữa là sức khỏe sẽ trở lại như thường.

Sau khi mọi người nghe được tin đó, ai cũng mừng rỡ sụt rớt nước mắt.

Thẩm Tư Thanh và Tùy Lỗi thở phào nhẹ nhõm, đều có thể thả lỏng cơ mặt ra.

Khoảnh khắc ấy, nước mắt của Tô Mộc Cầm như ngưng kết lại, tuyến lệ đông cứng rất lâu, không ép vào được cũng không chảy ra được, chỉ có thể ép cho khô mắt cô đỏ rồi lại đỏ, không dám tiến lại gần, chỉ có thể đứng cách một đoạn để quan sát biểu hiện của Tùy Vũ Thần.

Tô Mộc Cầm cảm thấy tảng đá đè nặng trong lòng cũng dần được gỡ bỏ, nhưng đôi mắt lại không thể kiềm chế được mà cay xè.

Vậy mà Tùy Vũ Thần nằm trên giường bệnh lại mỉm cười. Một nụ cười rất khó nhọc nhưng lại có cả chân thành, mừng rỡ và mãn nguyện.

Ông nấp máy môi, cố gắng phát ra âm thanh nhưng lại quá nhỏ, cô nhìn khẩu hình miệng của ông ta. Hình như ông ta đang gọi cô, thậm chí, dùng hết sức bình sinh muốn vươn tay về phía cô.

Một nỗi bi thương quét qua trái tim Tô Mộc Cầm. Cả người cô đờ ra, bàn tay càng nắm chặt vạt áo Thẩm Tư Thanh hơn nữa, từng khớp ngón tay cũng trắng bệch.

Cô không biết phải làm sao, chỉ có thể đứng đờ một chỗ.

Còn Thẩm Mã Hi, vì trải qua một cú sốc lớn, cho nên nước mắt giống như để vỡ ào ạt chảy ra, nhưng bà ta vẫn cố kìm chế lại, khẽ nắm lấy bàn tay đang nâng lên của ông ta, siết chặt không buông.

Do mới tỉnh lại, Tùy Vũ Thần chỉ có thể ăn những thức ăn đã nghiền nát và thanh đạm, cho nên Thẩm Tư Thanh đã nói đi Trần làm những thức ăn đó ở nhà, sau đó hẳn sẽ đem đến bệnh viện cho Thẩm Mã Hi. Sang ngày thứ hai, tình trạng của Tùy Vũ Thần cũng đã khá hơn nhiều, mặt nạ dưỡng khí cũng đã được tháo ra, bây giờ ông ta đã có thể ăn được những món ăn hạt lớn hơn và nói chuyện, tuy nhiên giọng nói vẫn rất yếu ớt.

Mới sáng sớm, Thẩm Tư Thanh đã dẫn cô đến thăm ông ta, vừa vào phòng, cô đã thấy Thẩm Mã Hi đang cho Tùy Vũ Thần ăn cơm, còn Tùy Lỗi có lẽ đã đi ra ngoài mua một chút đồ dùng, vì thế cô không thấy anh ở đây.

Tùy Vũ Thần lơ đãng đánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt có nét buồn man mác khiến cho lòng cô khẽ quặn thắt lại.

Có lẽ Tùy Vũ Thần không biết cô đến, ánh mắt vẫn bình thản, nhưng đến khi ông ta liếc mắt quay sang nhìn thấy cô, trong nháy mắt, ánh mắt bình thản đó hoàn toàn vỡ tan tành, trừ chỗ cho sự kích động không thể thốt nên lời.

Ông ta mở to mắt nhìn cô, bàn tay nâng lên vươn về phía cô như muốn nấp bắt cái gì đó.

Thẩm Mã Hi cũng cảm nhận được hành động của ông, cho nên quay đầu lại nhìn, khi thấu được bên ngoài cửa là Tô Mộc Cầm và Thẩm Tư Thanh, khuôn mặt hơi giãn ra nói với hai người, “Hai đứa không đi làm sao?”

Thẩm Tư Thanh dẫn cô vào, bình tĩnh nói, “Chuyện công ty cháu đã giao cho thư ký, còn Mộc Cầm thì đang trong thời gian nghỉ phép.”

“Vậy sao không để vợ cháu ở nhà nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay con bé cũng chịu mệt rồi, hơn nữa Mộc Cầm cũng đang mang thai, đi lại nhiều cũng không tiện.” Thẩm Mã Hi đặt chiếc muỗng xuống, hơi thờ dãi nói.

Tô Mộc Cầm nghe vậy, hơi cúi đầu, cắn răng nói, “Là cháu muốn đến đây nên Tư Thanh mới đi cùng với cháu.”

Thẩm Mã Hi cười cười, hơi đứng dậy nhường chỗ cho hai người bọn họ, nhưng bà vừa đứng lên đã bị bàn tay của Tùy Vũ Thần chạm phải, ánh mắt ông khản thiết nhìn Tô Mộc Cầm, bàn tay trắng xanh vẫn duy trì tư thế nâng lên.

Thẩm Mã Hi hoảng hốt, hơi nâng mắt nhìn Tô Mộc Cầm, lúc này mới biết ý của ông là gì, hơi trầm mặt, sau đó mới gọi Tô Mộc Cầm tiến lại, “Mau lại đây, nói chuyện với ba con mấy câu!”

Thẩm Tư Thanh vòng tay giữ lấy eo cô, thấp giọng nói: “Đi lên đi!”

Cô im bật, hơi chần chừ bước tới, thẳng đờ người đứng trước giường bệnh. Ở khoảng cách gần thế này, cô có thể nhìn thấy bàn tay gầy guộc nhăn nheo ấy đang gồng hết sức mình để nâng lên, tóm chặt khiến tim cô đau nhói.

“Tiểu... Cầm!” Tay Tùy Vũ Thần vẫn còn đang gơ ra một cách khó khăn, muốn nắm lấy tay cô.

Cô nhìn đôi tay già cỗi đó, cảm giác cay nồng nơi sống mũi cùng nỗi căm phẫn nơi đáy lòng quện chặt lấy nhau, dả kích cô, đánh vào người khiến cô ngạt thở.

Từ lâu cô đã quên mất tay của ba như thế nào, cũng quên mất được bàn tay lớn của ba dặt đi sẽ có cảm giác như thế nào. Trong mơ, mỗi lần cô nhớ ba mình cô sẽ chỉ mơ thấy Tô Chính, người đàn ông đã kết hôn với mẹ cô và nuôi nấng cô.

Trong hiện thực, giấc mơ đẹp đó lại hoàn toàn bị biến dạng, người muốn giết cô và con cô lại chính là ba của mình.

Nhiều lúc cô cũng tự cho rằng chuyện đó không phải hiện thực, nhưng lại không thể.

Ngón tay mảnh dẻ bị siết gần đứt tới nơi. Đầu móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Da thịt đang kêu gào đau đớn. Nỗi đau ấy lại dội vào tim.

“Mộc Cẩm!” Thẩm Tư Thanh phía sau thầm gọi tên cô.

Tô Mộc Cẩm có được ý thức, nhìn chăm chăm bàn tay của Tùy Vũ Thần, đáy lòng giá lạnh. Cho dù cô có không muốn thừa nhận thế nào, thì cũng không thể thay đổi được sự thật, cô chính là con gái ruột của ông lão trước mắt này. Cho dù cô còn tiếp tục làm thính trước đôi tay đang không ngừng giờ ra trước mặt cô, thì khao khát trong lòng cũng không thể kìm nén lại.

Kỳ thực, cô rất muốn nắm tay Tùy Vũ Thần, rất muốn cảm nhận một chút xem bàn tay của người cha có thật sự ấm áp như những gì cô đã trải qua trước kia không.

Bàn tay buông lỏng rồi lại nắm chặt, rồi, lại từ từ buông lỏng.

Tô Mộc Cẩm chần chừ giờ tay lên, cuối cùng cô vẫn nắm lấy tay Tùy Vũ Thần.

Tim cô chợt run lên rất mạnh, cảm giác lạnh lẽo ào đến như thác lũ.

Tay ông ta thật sự vẫn cho cô có cảm giác rất ấm áp so với tưởng tượng của cô. Tuy rằng nó mát lạnh, cứng đờ, khô cong, những khớp xương gầy nhỏ ra gần như chọc vào tay làm cô đau.

Nhưng Tùy Vũ Thần vẫn siết chặt tay Tô Diệp, nét mặt kích động và thỏa mãn.

Thẩm Tư Thanh thấy vậy liền tiến lại, đỡ Tô Mộc Cẩm ngồi xuống đầu giường.

“Tiểu Cẩm à! Con... cuối cùng cũng tới gặp ba rồi.” Hơi thở của Tùy Vũ Thần gấp gáp, từng câu chữ phát ra cũng sẽ khiến ngực ông ta truyền đến cảm giác đau nhói, thanh âm yếu ớt, nhưng hai mắt lại toát lên nét vui mừng.

Tô Mộc Cẩm mím chặt môi, vẫn luôn nhẫn nhịn những cảm xúc phức tạp đang cuộn trào.

“Con đến được đây... ba... thật sự rất vui.”

Cô chẳng nói được câu nào, cổ họng như bị tắc nghẹn.

“Bao năm nay, ba... có lỗi với con...” Tùy Vũ Thần nói rất vấp vả, nhưng bàn tay ông thì rất có sức mạnh, dường như đang dùng toàn bộ sức lực trên người để giữ chặt lấy cô, sợ cô sẽ đứng dậy bỏ đi mất vậy.

“Ba... không phải một người ba tốt, thế nên... sau này ba rất muốn bù đắp cho con, nhưng làm gì... cũng trái với ý muốn. Con tin ba, ba vẫn luôn yêu thương con.”

Trái tim Tô Mộc Cẩm như bị thứ gì túm chặt lấy, máu chảy đầm đìa, đau đớn dâng trào.

“Ông đừng nói nữa.” Một lúc sau, cuối cùng cô cũng ép ra được tiếng nói của mình. Khóe mắt cô khô khốc. Cô muốn khóc nhưng vẫn kiềm chế không rơi nước mắt.

“Hãy tha thứ cho ba...” Tùy Vũ Thần cố gắng gượng cười.

Tô Mộc Cẩm cắn môi, mùi máu lan ra khắp khoang miệng.

“Bao nhiêu năm nay, ba vẫn luôn tìm kiếm con, ba rất sợ sẽ để con phải chịu khổ ngoài kia...” Tay Tùy Vũ Thần hơi run rẩy, ánh mắt gần như là khẩn cầu: “Tiểu Cẩm à... Ba thật sự xin lỗi con... ba xin lỗi con...”

“Ông không cần phải nói nữa...” Tô Mộc Cẩm lên tiếng, giọng khàn đặc, nghẹn ngào: “Tôi... tôi đã tha thứ cho ông rồi.”

Phải! Cô tha thứ rồi! Ngay cả khi ông ta làm điều xấu nhưng ông ta vẫn là ba cô, cô không thể rũ bỏ mối quan hệ huyết thống này được! Hơn nữa, ông ta cũng chỉ vì yêu thương cô nên mới ra nông nổi như ngày hôm nay. Nếu như cô không tha thứ, có lẽ cô sẽ rất hối hận.

“Con gái!” Tay Tùy Vũ Thần run rẩy kịch liệt, cảm giác xúc động dâng lên, một giọt nước mắt lăn xuống, thấm lên gối. Ông mãn nguyện rồi, đồng thời cũng đau lòng, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô: “Cuối cùng ba cũng nghe được câu nói này của con... những năm sau này ở trong tù, ba không còn bận tâm điều gì nữa rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Lại tiếp tục ghen

Mấy ngày sau đó, tình trạng sức khỏe của Tùy Vũ Thần đã ổn định lại, ông được bệnh viện cho xuất viện, sau khi nhận được tin đó, tâm trạng của ai cũng trở nên nặng nề, bởi vì khi xuất viện xong, ông ta sẽ phải tiếp tục ngồi tù để chờ ngày xét xử.

Tuy là vậy, nhưng tâm trạng của Tùy Vũ Thần lại rất thoải mái, ông vẫn cười nói với tất cả mọi người. Thậm chí ông còn không quan tâm đến việc mình sẽ phải ngồi tù bao nhiêu năm.

Ngày ông ta bị xe cảnh sát đưa đi, Thẩm Mã Hi đã khóc hết nước mắt, bà ta dường như chỉ vừa mới vui vẻ được một chút thì đã phải gánh chịu nỗi đau mất chồng này. Tùy Lỗi là đứa con trai duy nhất trong nhà, vậy nên anh rất mạnh mẽ, vẫn có thể bình tĩnh an ủi mẹ mình.

Tô Mộc Cầm nhìn lại những cảnh đó, tâm trạng thoáng chốc trở nên nặng nề, may rằng trong lúc cô trở nên yêu đuối nhất đó, Thẩm Tư Thanh vẫn âm thầm ở bên cạnh làm chỗ dựa cho cô.

Nhìn vào gương mặt ôn nhu của hắn, cô thật sự cảm thấy an tâm.

Thoát cái đã đến ngày Tùy Vũ Thần phải ra tòa. Hôm đó tòa án nhân dân cấp cao của thành phố Bắc Kinh chật ních nhân viên, bên ngoài đứng đầy phóng viên đài truyền hình và các báo lớn, phải biết rằng, hôm nay có sự kiện mở phiên tòa sơ thẩm xét xử vụ án cổ đông lớn Tùy Vũ Thần của tập đoàn DAF thoát khỏi nguồn vốn của công ty để đầu tư thua lỗ vào một dự án lừa đảo ở nước ngoài, nhận được đại đa số dân chúng và truyền thông chú ý, tất cả mọi người đều muốn biết được thông tin cụ thể là gì.

Xa xa, nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát màu đen từ từ dừng lại, các phóng viên giống như điên nhào qua, không chờ người trong xe bước xuống, đã bao vây bên ngoài như nước chảy cá không lọt.

Phải mất rất nhiều công sức chặn ép, Tùy Vũ Thần mới có thể đi qua đám phóng viên đi vào tòa án.

Mọi người ở đó, ngoài trừ gia đình Tùy Vũ Thần, thì trên tòa còn có những cổ đông lớn, làm việc lâu năm của công ty DAF và còn có chủ tịch của công ty lừa đảo bên kia.

Dường như những cổ đông có những thái độ khá gay gắt với Tùy Vũ Thần, nhưng ông ta vẫn rất bình thản đón nhận.

Đến giờ xét xử, Tùy Vũ Thần đứng trước vành móng ngựa với bộ đồ kẻ sọc đen trắng, gương mặt hồng hào có sức sống.

Phiên tòa diễn ra trong vòng ba tiếng. Mọi vấn đề khúc mắc đều được giải quyết. Tùy Vũ Thần cũng rất hợp tác với luật sư, mọi sự việc đều được kể lại rất tận tình.

Đến cuối cùng, khi tòa tuyên bố kết thúc phiên tòa để tuyên án ông ta. Lúc này tâm trạng của mọi người đều rất căng thẳng. Thẩm Mã Hi dường như dùng hết sức siết chặt bàn tay, các đốt khớp xương gồ lên trắng bệch, sắc mặt lo sợ. Tâm trạng của cô cũng khác gì bà ta, trái tim siết chặt, đau đớn đến nghẹt thở. Tùy Vũ Thần và Thẩm Tư Thanh vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, nhưng cô biết hai người bọn họ cũng đang rất lo lắng.

Đến cuối cùng, Tùy Vũ Thần bị tuyên án bảy năm tù giam.

Ngay khoảng khắc ông ta bước vào trại giam, Tô Mộc Cầm đã không thể bình tĩnh, cô nắm chặt lấy rào chắn ngăn cách, hướng về ông ta hét lên, “Ba, con nhất định sẽ thường xuyên vào thăm ba, ba nhất định phải sống thật tốt...” Khi nói xong câu đó, cô rõ ràng nhìn thấy đôi vai gầy yếu của ông ta khẽ run rẩy, lúc đó cô biết, ông ấy khóc rồi! Nhưng ông vẫn không quay đầu nhìn lại, từng bước chân nhẹ bẫng tiếp tục bước vào trong.

Thẩm Mã Hi ôm lấy Tùy Lỗi, ánh mắt vô hồn nhìn theo bóng dáng dần khuất đi của Tùy Vũ Thần, nước mắt đã cạn không thể nào rơi xuống được.

Mọi chuyện dường như đã diễn ra quá nhanh. Khiến cho mọi người đều choáng ngợp.

Hơn hai tháng sau đó, theo lý thuyết, cô là phụ nữ đang mang thai ở giai đoạn cuối cùng, cô điều dưỡng rất tốt thân thể theo dặn dò của bác sỹ, ngày ngày Thẩm Tư Thanh cũng nói đi Trần hãm cách thủy đủ các loại canh bổ dưỡng, ba bữa cơm đều phối hợp dinh dưỡng, ăn đến cô đã tăng vài ký, cái bụng lớn hơn cũng đã đánh, ngay cả mỗi chỗ trên thân thể đều đã phồng lên rất đáng sợ.

Mỗi lần phàn nàn với Thẩm Tư Thanh rằng cô lên cân, hắn đều nói thích cô có thịt, sò đặc biệt có cảm giác, bây giờ nghĩ lại hắn nhất định đang lừa dối cô! Nào có người đàn ông nào thích phụ nữ mập mạp?

Ôi... Cô siết chặt một góc chăn, tâm tình rất buồn bực, bàn tay lặng yên không tiếng động sờ lên cái bụng to tròn, âm thầm thở dài.

Cục cựa của cô đã được hơn tám tháng rồi, chỉ còn một tháng nữa thôi cô đã có thể nhìn thấy mặt của cục cựa rồi.

Vừa nhớ đến đây, cô lại nhớ đến chuyện hôm nay cô lại thèm ăn cá hồi, vì thế cô liền gọi điện cho Thẩm Tư Thanh, nhưng máy điện thoại của hân lại bận, có lẽ là hân đang họp hoặc mắc công chuyện gì đấy, cô cũng không quan tâm.

Nhưng đợi được một lúc, máy cô đột nhiên rung lên, có một tin nhắn thoại của một số lạ gửi đến.

Tô Mộc Cầm nhú mày nhìn, “Ai gửi cái này vậy chứ?”

Nói xong, cô tò mò mở tin nhắn ra, ngay lập tức, đập vào mắt cô là tấm ảnh Thẩm Tư Thanh đang đi chung với một cô gái.

Khoảng cách hai người kia đứng rất gần nhau, trong tấm ảnh, người phụ nữ hơi nghiêng đầu quan sát gương mặt Thẩm Tư Thanh, mà hân lại chăm chú nhìn vào chiếc nhẫn tinh xảo trên tay, nhưng điều đáng nói ở đây là gương mặt hơi nghiêng của cô gái này rất quen thuộc, bởi vì người phụ nữ trong hình là Mễ Nhĩ, mà hai người bọn họ lại đang đi chung để chọn nhẫn.

Có một luồng máu nóng dâng lên trên ngực. Nhìn đáng vẻ thân mật như thế giữa hai người ấy, tim của cô đột nhiên trầm xuống, đó là loại cảm giác vô cùng khó chịu khó chịu, được gọi là ghen tỵ!

Bọn họ đang chọn nhẫn!

Định nhóm cháy tình cũ sao?

Đột nhiên bây giờ cô rất muốn Thẩm Tư Thanh lập tức xuất hiện ở trước mặt của cô để cô có thể nói chuyện cho ra nhẽ, nhưng sau đó khi cô gọi điện cho hân mấy cuộc thì máy đều báo bận.

Tô Mộc Cầm không nén nổi tức giận ném điện thoại lên giường, nghiêng rầm rầm lợi đến mức phát ra tiếng “ken két” ghê tai.

Ở trong biệt thự là ngọn núi lửa sắp phun trào, nhưng ở trong công ty, sau khi Thẩm Tư Thanh từ cửa hàng trang sức trở về, khỏe miệng luôn luôn lộ ra nụ cười.

Ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Tịnh Hàm đứng sang một bên, toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh, nếu như không phải hân là thư ký riêng lâu năm của Thẩm Tư Thanh, lực kháng cự của hân mạnh, không chừng hiện tại sớm đã bị Thẩm Tư Thanh hù dọa đến chết khiếp rồi.

Mới vừa rồi khi vừa đi ra ngoài, khuôn mặt hân vẫn lạnh lùng không có quá nhiều cảm xúc, hiện tại sau khi trở về từ bên ngoài, người này lại cứ cười khúc khích, càng khiến thân thể Tịnh Hàm run rẩy, lâm bầm nói: “Tổng Giám đốc, anh có gì cần giải quyết không? Cầu xin anh nếu như muốn tôi chết, cứ nói rõ ra đi, chứ đừng làm bộ dạng như vậy.”

Thẩm Tư Thanh ngược mắt nhìn chằm chằm Tịnh Hàm, thấy bộ dạng cợt nhả giả bộ sợ chết khiếp của hân ta, tay cầm bút ném qua: “Tôi như thế nào cần cậu nói sao? Mau chóng đi điều tra toàn bộ thông tin về tập đoàn Kinh Thị cho tôi, tôi muốn có chúng trong thời gian sớm nhất, rõ nhất nghe được chưa?”

“Vâng, tôi sẽ lập tức làm ngay, tổng giám đốc cứ yên tâm, tôi sẽ lời mười tám đời tổ tông của tập đoàn ấy ra thăm dò giúp anh.” Tịnh Hàm dè dặt nói.

Thẩm Tư Thanh nhú mày, lạnh lùng nói, “Tịnh Hàm, cậu muốn chết sao?”

“Không muốn!” Tịnh Hàm cười tươi, “Tôi đi ra ngoài trước.” Nói xong, hân ta lập tức đi ra ngoài, một giây cũng không dám ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Kết thúc tốt đẹp

Sau khi tan việc trở về nhà, Thẩm Tư Thanh nóng lòng muốn nhìn thấy cô, mang theo tâm trạng vui mừng khi đi vào cửa, thế nhưng một giây sau hân lại đứng sững người ở trước cửa, bởi vì lúc đó hân nhìn thấy, người vợ của mình đang ôm một người đàn ông khác, mà người đàn ông đó lại là tình cũ của cô, Mạnh Hân.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của hân đột nhiên lạnh như băng, toàn thân bao phủ khí lạnh tà ác, giống như đang tạo thành một tầng kết giới, làm cho không ai có thể tới gần.

Nhìn thấy hành động thân mật của hai người bọn họ, đôi mắt ngày càng sâu và đen...

Hân vừa mới nghĩ, giờ cũng không phải ảo tưởng, cư nhiên mình thật sự chứng kiến một màn như vậy!

Thanh âm giống như từ địa ngục phát ra, găm lên giận dữ, “Hai người đang làm cái gì?”

A! Có người kêu tên của cô?

Tô Mộc Cầm hoang mang, nghe thấy tiếng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy người đang đi vào từ cửa, không khỏi nhũn mày.

Thẩm Tư Thanh?

Tại sao lại về sớm như vậy?

Mạnh Hàn cũng kinh ngạc, không phải trùng hợp quá rồi sao?

Nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Thẩm Tư Thanh, Mạnh Hàn buông tay thả cô ra, hơi nâng khóe môi, bình tĩnh nói, “Tổng giám đốc Thẩm! Anh cũng về đúng lúc thật đấy!”

Thẩm Tư Thanh tiến lại, khóa chặt cô vào lồng ngực, một giây cũng không muốn cô thoát ra, cảm nhận được cô hơi dẩy dụa, cánh tay lại càng siết chặt hơn, lạnh lùng chống đối với gương mặt lãnh đạm của Mạnh Hàn.

Mạnh Hàn ngược lại lại không để biểu tình của Thẩm Tư Thanh vào mắt, liếc nhìn gương mặt nhăn nhó của Tô Mộc Cầm, lo lắng nói, “Anh đang làm cô ấy khó chịu đấy, buông cô ấy ra đi.”

“Anh là cái gì của cô ấy, anh có quyền nói tôi buông?” Lòng mày Thẩm Tư Thanh khê nhử, cho thấy vài phần khinh thường với anh, đón nhận ánh mắt của Mạnh Hàn.

Thoáng chốc, yên tĩnh lại, không khí thật quái dị.

Mùi thuốc súng tràn ngập bay ra.

Nhưng một lúc sau, Mạnh Hàn chỉ cười nhẹ, bình tĩnh nói, “Anh hóa ra cũng không khác trước đây là mấy, lúc nào cũng mất kiểm soát như vậy! Hành động của anh ngược lại không khiến cô ấy vui mà còn khiến cô ấy cảm thấy khó chịu đấy.”

“Ha...” Thẩm Tư Thanh giống như nghe được một câu chuyện buồn cười nhất, hắt lạnh lùng liếc mắt một cái, “Tôi là chồng của cô ấy, còn anh là gì của cô ấy? Tôi làm gì với cô ấy, những cái đó, anh đều không có quyền xen vào, mời anh cách xa vợ của tôi một chút.”

Mạnh Hàn nâng tầm mắt nhìn Thẩm Tư Thanh, trong ánh mắt lóe lên tia sáng nhu hòa, “Nếu anh không quý trọng cô ấy cho tốt, vậy thì, chi cần có cơ hội, tôi sẽ cướp cô ấy từ bên cạnh anh.” Giống như một lời thề, kiên định gần từng tiếng.

“Anh vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội.” Thẩm Tư Thanh giương khóe miệng, tạo thành một nụ cười lạnh lùng, “Tổng giám đốc Mạnh không bận sao? Vợ của tôi, tôi có thể chăm sóc được.” Thẩm Tư Thanh ra “lệnh đuổi khách”, Mạnh Hàn chỉ có thể rời đi, tuy nhiên hôm nay anh đến đây cũng chỉ nói lời tạm biệt với Tô Mộc Cầm, mấy ngày nữa anh sẽ trở về Mỹ, nhưng xem ra, chuyện không thành mà còn gây rắc rối cho cô.

“Tôi và cô ấy không có chuyện gì hết, anh đừng nói nặng lời với cô ấy!” Nói xong câu đó, Mạnh Hàn liền quay người rời đi.

Thẩm Tư Thanh nhũn mày nhìn theo, hoàn toàn không quan tâm đến lời nói của Mạnh Hàn. Lúc này mới từ từ buông cô ra, nhưng chưa nói được câu gì, Tô Mộc Cầm đã lạnh lùng quay bước đi lên lầu.

Thẩm Tư Thanh hốt hoảng đi theo phía sau lưng cô, lo lắng nói, “Bà xã, em giận anh sao? Anh xin lỗi, lúc này do anh quá nổi nóng, em đừng tức giận nữa, sẽ không tốt cho con đâu.”

Tô Mộc Cầm hoàn toàn không quan tâm đến lời nói của hắn, một mạch đi lên lầu, vừa định đóng cửa lại, hắn đã nhanh tay kéo ra, bước vào phòng ngủ.

Thẩm Tư Thanh thấy cô lùi lại hai bước, sợ cô bị ngã nên muốn kéo cô lại, nhưng cô lại lạnh lùng hất tay hắn ra, tức giận nói, “Tránh ra.”

Hắn ngẩn người, đối với giọng điệu lạnh lùng của cô, hắn hơi dè dặt nói, “Em sao vậy? Vẫn còn giận sao?”

Tô Mộc Cầm nhìn hắn, ánh mắt nóng rực lửa giận, “Tôi có giận thì liên quan gì đến anh, đừng giả bộ quan tâm tôi, tại sao không đi mà quan tâm cô bạn gái cũ của anh ấy.”

Thẩm Tư Thanh hoàn toàn không hiểu cô đang nói chuyện gì, ngờ ngàng hỏi lại, “Em đang nói gì vậy? Anh và cô ta làm gì có chuyện gì?”

Cô nghe thấy lời giải thích của hắn, con tức giận ngày một tăng lên, cô ra sức nắm chặt tay, “Không có chuyện gì? Không có chuyện gì mà hai người lại thân mật đi cùng nhau à?”

Nghe thấy lời cô nói, lúc này Thẩm Tư Thanh mới nhớ ra, hôm nay đúng thật hắn có gặp qua Mễ Nhĩ ở cửa hàng trang sức, nhưng chỉ là một lúc, sau đó hắn liền rời đi. Không biết tại sao sau khi về nhà lại nghe cô nói chuyện này, cũng không biết tại sao cô lại biết chuyện. Nhưng có một điều hắn có thể chắc chắn, đó là cô hiểu lầm rồi.

Vì thế hắn không nói nhiều liền trực tiếp kéo cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, tuy rằng cô phản kháng nhưng hắn vẫn không buông tay, nhỏ giọng nói bên tai cô, “Đừng tức giận nữa được không em, đúng là hôm nay anh có gặp qua Mễ Nhĩ ở cửa hàng trang sức, thế nhưng anh tuyệt đối không có nói chuyện với cô ta, chỉ tình cờ gặp nhau ở đó, em nhất định phải tin anh...”

Tô Mộc Cầm nhủ mảy, khuôn mặt vẫn ngập tràn tức giận, ra sức đẩy hấn ra, “Tình cò gặp? Tình cò mà hai người lại đứng sát nhau như vậy sao? Lại còn chọn nhẫn? Anh muốn cầm sừng tôi thì cũng nói với tôi một câu, đừng có để tôi tự mình phát hiện ra?”

Thẩm Tư Thanh thấy cô đẩy dựa quá mạnh, hấn không muốn để cô bị thương, cho nên mới buông cô ra, nắm lấy khuôn mặt cô để cô ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm tình nhìn xuống, khóe miệng vương ý cười nhàn nhạt:

“Bà xã, em đang ghen có phải không?”

Tô Mộc Cầm nhủ mảy, trừng mắt nhìn hấn, thách thức nói, “Đúng là tôi ghen tỵ đấy! Thế thì đã sao?” Làm sao có thể có chuyện gì chứ? Phải nói là hấn yêu đến chết cái dáng vẻ ghen tuông điên cuồng này của cô, nghe thấy lời thừa nhận của cô, điều đó cho thấy hấn ở trong lòng cô có một vị trí vô cùng quan trọng, như vậy cũng đã khiến hấn rất vui mừng.

Thẩm Tư Thanh cúi đầu muốn hôn cô, nhưng cô lại né tránh, lúc này hấn mới cười khề nói, “Có biết tại sao anh lại ở cửa hàng trang sức hay không?”

Tô Mộc Cầm liếc mắt, vẫn chưa nguôi giận, “Không phải là chọn nhẫn cho con đàn bà đó hay sao?”

Miệng lưỡi cô có chút độc địa, nhưng hấn lại không tức giận, ngược lại còn rất vui mừng, khề véo má cô, ôn nhu nói, “Làm gì có con đàn bà nào chứ?”

Lúc này hấn mới đỡ cô ngồi xuống giường, nhẹ nhàng ôm cô tựa vào lồng ngực rắn chắc của hấn.

Sau đó Thẩm Tư Thanh rút một chiếc hộp bằng nhung màu đỏ trong túi áo ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh. Hấn nâng lên đưa đến trước mặt Tô Mộc Cầm trong sự ngỡ ngàng của cô.

Hấn nói, “Vốn dĩ anh muốn để chiếc nhẫn này dành cho ngày kỷ niệm anh và em yêu nhau, thế nhưng với tình hình hiện giờ, có lẽ anh phải làm sớm hơn rồi.”

Hấn cười nhẹ nhàng, nụ cười còn ấm áp hơn ánh nắng của mặt trời, sưởi ấm trái tim của cô, hấn khề nâng tay cô lên, ở trước ánh mắt sừng sốt của cô mà quỳ xuống, ngược ánh mắt khề nhìn vào ánh mắt của cô, chân thành nói, “Bà xã, chúng mình kết hôn được không?”

Lời nói của hấn vang lên rất rõ ràng, khiến Tô Mộc Cầm cảm thấy choáng váng, một giây trước cô vẫn đang chìm trong cảm giác ghen tỵ, bây giờ lại không thể tin nổi mà nhìn hấn...

Hấn bây giờ là đang... Cầu hôn?

“Anh...” Cô che miệng, lời nói như nghẹn lại ở trong cổ họng, nước mắt xúc động như những viên trân châu khề lăn xuống khề tay.

Hóa ra hấn đến cửa hàng trang sức là vì chọn nhẫn cho cô, vậy mà cô lại hiểu lầm hấn với Mễ Nhĩ.

Một cổ xúc động dâng lên trong lồng ngực đánh bay sự bình tĩnh thường ngày của cô, cúi nhìn dáng vẻ hấn đang quỳ dưới đất, trên tay là chiếc nhẫn kim cương quý giá. Cô không biết phải nói gì bởi vì cô họng đã bị chặn lại, trong lòng đã kêu gào đồng ý nhưng không thể nói ra.

Thẩm Tư Thanh rất kiên nhẫn quỳ gối ở đó, mỉm cười ôn nhu, “Bà xã, anh biết trước nay anh đều khiến em buồn phiền rất nhiều, sau này anh nhất định sẽ sửa đổi, anh nhất định sẽ hết mực yêu thương em và con...”

Ngừng một lúc, Thẩm Tư Thanh lại tiếp tục nói, “Mong muốn bây giờ của anh chỉ có mình em, cho dù em không đồng ý kết hôn với anh, anh cũng sẽ nhất định khiến em phải đồng ý.”

Tô Mộc Cầm nghe xong không khóc mà còn bật cười, trong lòng không ngừng thầm hấn bá đạo. Nhưng cô lại không thể kháng cự lại sự bá đạo cùng cường thế này của hấn, một người đàn ông lạnh lùng nhưng lại đối với cô hết sức ôn nhu, chỉ cảm như vậy, cũng đủ khiến cô cảm thấy hạnh phúc.

Cô mím môi, khóe mắt vẫn còn đọng lại một giọt nước mắt, nhưng ánh mắt đã lấp lánh hạnh phúc, cô khề nói, “Không phải chúng ta đã kết hôn rồi sao?”

Thẩm Tư Thanh nghe vậy liền nói, “Đúng là vậy, nhưng anh vẫn chưa cho em một buổi kết hôn long trọng, anh muốn tuyên bố với cả thế giới này biết rằng em là vợ của một mình Thẩm Tư Thanh anh, bất luận là tên đàn ông nào cũng không được đến gần em, ngay cả Mạnh Hàn cũng vậy, anh không quan tâm trước kia hai người đã xảy ra chuyện gì với nhau, nhưng bây giờ em là vợ của anh, hấn không có quyền cướp em ra khỏi tay anh một lần nữa...”

Lời nói bá đạo ấy xuất phát từ chính người Tô Mộc Cầm đã yêu sâu đậm, một người như anh có lẽ cả đời này cô sẽ không thể tìm được người thứ hai.

Ở đời không có chuyện mỹ mãn theo kiểu em yêu anh vừa khéo anh cũng yêu em, cả hai sống bên nhau trọn đời trọn kiếp. Thế nhưng bây giờ cô muốn thử phá vỡ câu nói đó, cô thật sự muốn giao hết cuộc đời mình cho hấn.

Tô Mộc Cầm nâng ánh mắt mờ mịt nước lên, cánh tay đưa ra trước mặt hấn, nín nhịn cảm giác xúc động nói, “Nếu như anh dám cầu hôn thì em cũng sẽ dám gả cho anh...”

Thẩm Tư Thanh nhìn bàn tay trắng nõn đang đưa ra kia, hiểu được ý của cô là gì, hấn cố nén xúc động, nhẹ nhàng giữ lấy tay cô, đeo nhẫn vào cho cô.

Bởi vì quá vui mừng, tay của chính mình cũng run rẩy, không dễ gì mới đeo nhẫn vào được cho cô. Giây phút này, anh chờ đợi quá lâu rồi, không dám tin đây là sự thật.

Tô Mộc Cầm bị biểu hiện của hân hoan đến giờ khóc giờ cười. Muốn khóc, nhưng nhiều hơn sự cảm động là sự vui mừng không thể diễn tả nổi.

Người đàn ông cao quý kiêu ngạo ở trước mắt này, cho cô quá nhiều tình yêu và ấm áp, có nói nhiều lời cảm động hơn cũng không thể bày tỏ hết. Cô chỉ có thể dùng hành động, vòng tay ôm chặt lấy hân, đôi môi ấm nóng dán sát vào môi hân.

Nụ hôn dè dặt như thăm dò của cô khiến Thẩm Tư Thanh kích động. Hân lập tức đỡ sau ót đem cô buộc chặt tới gần mình hơn.

Đầu lưỡi hân tiến công thần tốc, một mạch thẳng tiến há miệng ngậm lấy đầu lưỡi thơm ngọt xấu hổ của cô, nụ hôn say mê không dừng.

Tô Mộc Cầm thở gấp, bàn tay nóng bỏng như lửa ôm siết lấy cô, như thể muốn đem cô hòa tan vào trong thân thể.

Nụ hôn đầy dục trệ miên, kéo dài không biết qua bao lâu...

Cho đến khi cô không thở nổi nữa hân mới lưu luyến buông cô ra, sau đó kéo cô vào lòng ngực, lời nói thâm tình phát ra:

“Anh yêu em, bà xã!” Hân ôm chặt cô, cô là toàn bộ thế giới của hân, giờ phút hạnh phúc này không có bất kỳ từ ngữ nào có thể hình dung được.

Cô rúc vào lòng ngực của hân, nghe tiếng tim của hân đập mạnh mẽ, cảm giác như không gian đã ngưng đọng lại, cô nhẹ giọng nói:

“Em cũng yêu anh.” Sau đó Tô Mộc Cầm đỏ mặt khẽ kêu lên, “Ông xã!”

Trong không gian tĩnh mịch tràn ngập cảm giác ngọt ngào này, hai con người cứ như vậy trao hạnh phúc cho nhau, trọn đời trọn kiếp không nỡ tách rời...

HOÀN CHÍNH VĂN!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Ngoại truyện 1: Nhật ký sinh bảo bảo

Dự tính ngày sinh cũng đã đến gần, thời gian đó Tô Mộc Cầm cũng đã xin phép nghỉ việc ở công ty để chờ đến ngày sinh.

Nghe Nhan Miêu nói, khi sinh con sẽ rất đau, lúc đó nhất định phải kéo Thẩm Tư Thanh vào, thỏa sức mà mắng chửi hay càu véo hân ta. Còn không nhất định khi sinh xong sẽ rất kiệt sức.

Nhan Miêu còn nói, khi sắp sinh, bụng cũng sẽ rất đau, giống như cảm giác hiện giờ của cô, nhưng phải đợi thêm một tuần nữa mới đến thời gian sinh con, vì thế cô chờ thêm xem như thế nào, nhưng tới đêm hôm đó, bụng của cô liên tục bắt đầu đau.

Vừa bắt đầu cũng không phải là rất đau, mà cảm giác giống như mấy ngày trong kỳ kinh nguyệt, ngang hông có chút ê ẩm, hơn nữa còn là đau từng trận một.

Tô Mộc Cầm còn tưởng rằng do cô mang bụng to nên bị mệt, cũng không quá để ý nhưng qua một lát, cảm giác đau đớn càng mạnh hơn, hơn nữa khoảng cách giữa từng đợt cũng ngắn hơn, lúc này Tô Mộc Cầm mới nghĩ đến có thể là cô sắp sinh, vội vàng bò dậy, bật ngọn đèn nhỏ đầu giường.

Trong khoảng thời gian này, Thẩm Tư Thanh cũng không dám ngủ quá sâu, chỉ sợ vợ cùng đứa bé xảy ra chuyện, Tô Mộc Cầm vừa động hân liền tỉnh dậy, vội vàng hỏi, “Bà xã, em muốn uống nước hay đi vệ sinh?”

“Em... Đau bụng... Giống như sắp sinh...” Tô Mộc Cầm nhăn mày, vừa ôm bụng vừa nói.

“Cái gì? Sắp sinh? Không phải còn hơn một tuần nữa mới tới ngày sinh dự tính sao?” Thẩm Tư Thanh vừa nghe cô nói sắp sinh, lập tức giật mình chấn kinh, vội vàng gấp gấp hỏi.

“Em cũng không biết nữa, có thể là sinh sớm thì sao?!” Tô Mộc Cầm lo âu nhìn Thẩm Tư Thanh trả lời, nhưng cô vừa nói xong thì cảm thấy có một trận đau đớn giống như bị một chiếc xe tải đâm qua, khiến cho khuôn mặt cô tái mét, mồ hôi trên trán như thác lũ chảy xuống, cô vội vàng nắm tay Thẩm Tư Thanh, luống cuống nói, “Tur Thanh! Bụng em đau quá!”

Thẩm Tư Thanh nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, lúc này hân còn mặc nguyên bộ đồ ngủ, không quan tâm mình đang mặc bộ đồ gì liền lập tức đưa cô đến bệnh viện.

Nằm trên giường bệnh, thật vất vả mới chịu đựng được trận đau đớn chấm dứt, Tô Mộc Cầm lúc này mới nhìn lại người đàn ông bên cạnh lên tiếng an ủi:

“Tư Thanh, anh đừng quá khẩn trương, chỉ là đau bụng sinh thôi...”

Lời còn chưa dứt, một trận co thắt đã lập tức ập tới lần nữa. Tình cảnh này, Thẩm Tư Thanh sao có thể không khẩn trương chứ? Bác sĩ còn chưa tới, hắn đã vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh, muốn tự mình tìm người đến. Cũng may, hắn vừa tới cửa thì thấy bác sĩ phụ trách cùng với mấy người y tá đẩy theo giường bệnh cũng vừa chạy tới.

“Tổng giám đốc Thẩm, xin chớ khẩn trương, đây chỉ là phản ứng bình thường, tôi lập tức mang Thẩm phu nhân vào phòng chờ sinh, kiểm tra tình hình mở cửa tử cung một chút.”

Thẩm Tư Thanh nhìn thấy tất cả mọi người ở đây đều có vẻ bình tĩnh, nỗi bất an trong lòng mới được hóa giải một chút. Nhưng lúc hắn ôm cô chuẩn bị mang cô đặt lên chiếc giường đây thì bàn tay vốn đặt ở đầu gối của cô cảm giác được một sự ẩm ướt. “Tổng giám đốc Thẩm, nhanh lên, nhanh lên, cần thận một chút đem Thẩm phu nhân đặt xuống giường đi, vỡ nước ối rồi, phải nhanh chóng tiến vào phòng sinh thôi.”

Bác sĩ nhìn thấy tình hình không ổn lập tức nhắc nhở Thẩm Tư Thanh lúc này vẫn đang đứng sờ tại chỗ.

Hắn làm theo chỉ thị của bác sĩ, đẩy cô tiến vào phòng sinh, bàn tay nắm lấy tay cô đang run rẩy.

“Bà xã, chịu đựng một chút thôi, rất nhanh sẽ không còn chuyện gì!” Tuy nói thế nhưng bàn tay hắn đã ướt đầm mồ hôi.

Từ cung co thắt dữ dội khiến Tô Mộc Cầm đau đến độ không nói nên lời, chỉ biết cắn môi, hít thở thật sâu.

“Ngaoan, đừng tự làm đau bản thân mình.” Hắn đau lòng cạy môi của cô ra, nhét tay mình vào miệng cô.

Tuy Tô Mộc Cầm đã đau đến nỗi thấy sao bay đầy trời nhưng vẫn không chịu cắn tay hắn, chỉ bấu chặt tay hắn, miệng không kim được phải rên vài tiếng.

Thẩm Tư Thanh không quan tâm các bác sĩ hay y tá đang gấp gáp chuẩn bị thiết bị sinh như thế nào, chỉ đau lòng vén lọn tóc ướt đầm, dán trên trán cô ra, hậm hực nói, “Đứa nhỏ này đúng là đáng đánh đòn. Đợi nó ra đời, xem anh trừng trị nó thế nào.”

Tô Mộc Cầm hé môi cười, “Anh nở đánh nó sao?”

“Đương nhiên rồi, ai bảo nó hành hạ em thế này.” Thẩm Tư Thanh nhìn nước ối trên chân cô, mặt đầy vẻ tự trách, “Thật ra người đáng đánh nhất phải là anh, đã để em phải chịu khổ.”

“Ngốc quá.” Tô Mộc Cầm đưa tay vuốt gương mặt tái mét của hắn, “Ai sinh con mà chẳng như thế.”

Thẩm Tư Thanh đau lòng hôn lên bàn tay cô, nói như thì thầm, “Một đứa này thôi được không em, sau này chúng ta đừng sinh nữa.”

Một đứa này cũng đã khiến hắn lo gần chết, nếu như sinh thêm một đứa nữa, nhất định cô sẽ phải chịu đựng khổ sở này thêm một lần nữa. Mà hắn lại không nở nhìn cô như vậy.

Khuôn mặt cô tái mét, cơn co thắt càng ngày càng dữ dội, bác sĩ và y tá cũng đã chuẩn bị xong, thành tử cung đã mở rộng ra rất nhiều.

Bác sĩ đỡ sinh nói vọng lên, “Thẩm phu nhân xin cô hãy chuẩn bị tinh thần. Tổng giám đốc Thẩm, anh cũng mau nắm lấy tay cô ấy đi, bây giờ chúng ta tiến hành ca sinh...”

Lời nói của bác sĩ vừa dứt, Thẩm Tư Thanh liền lập tức nắm lấy tay cô, tay cô rất lạnh, cũng đã ướt đầm mồ hôi.

Trong phòng sinh vọng lên tiếng hét đau đớn của Tô Mộc Cầm, cô siết chặt lấy bàn tay cứng cáp của hắn, gồng hết sức lực để rặn ra, phía dưới đau như muốn xé rách. Trán Tô Mộc Cầm đã ướt sũng mồ hôi, sức lực gần như cạn kiệt, nhưng cô vẫn cố gắng dùng hết sức lực của mình để rặn đứa bé ra.

Khuôn mặt Thẩm Tư Thanh trở nên tái mét, không dám nói nửa lời, cảm giác đau đớn truyền trên lòng bàn tay cũng đã chứng minh cho hắn thấy cô đang phải chịu đựng đến mức nào.

Bác sĩ chính ở phía dưới một lúc lại nói vọng lên, “Một chút nữa, cô rặn một chút nữa thôi, đứa bé sắp ra rồi...”

Tô Mộc Cầm gồng hết sức lực của mình, cảm giác bị xé rách này giống như muốn giết chết cô, khiến cô cảm thấy giống như cô sắp trút hơi thở cuối cùng.

Thẩm Tư Thanh lo lắng, hốt hoảng nói, “Một chút nữa thôi, cố gắng một chút nữa được không em, rất nhanh sẽ không còn phải chịu đau nữa...”

Lời nói an ủi bên tai, khiến cô như được tiếp thêm sức lực, cô thở hồn hển, mồ hôi ướt đầm, khóe mắt cũng đã khô rát. Thẩm Tư Thanh đau lòng, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh để an ủi cô.

Lần này Tô Mộc Cầm dồn hết sức của mình, tiếng hét thất thanh không thể ngăn lại tràn ra khỏi đôi môi rách nát, khuôn mặt trắng bệch không còn một chút máu, ngay lúc cô tưởng chừng như sắp ngất đi, bên tai đột nhiên vang lên tiếng trẻ em khóc ré.

Ngay lúc đó bác sĩ và y tá thở phào nhẹ nhõm, vô cùng vui vẻ nói: “Chúc mừng, là một bé trai, 7 cân 4, mẹ tròn con vuông.”

Thần kinh căng thẳng của Thẩm Tư Thanh cuối cùng cũng nhẹ nhõm, toàn thân đầy vui sướng, kích động tột cùng. Vội vàng nắm chặt lấy tay cô, đẩy mắt đỏ hoe, “Bà xã, cảm ơn em, sau này anh nhất định sẽ không để em phải chịu khổ nữa. Em là người phụ nữ tuyệt vời nhất, cả con chúng ta cũng rất tuyệt vời.”

Tô Mộc Cầm kiệt sức, nằm trên băng ca, đầy mắt mờ mịt, không còn sức để mở miệng nhưng cô vẫn cố dùng chút sức lực để mỉm cười với hắn.

Rất nhanh sau đó cô được đẩy vào phòng hồi sức, Thẩm Tư Thanh chăm sóc cô cả một đêm, đến sáng hôm sau cô đã tỉnh lại, sức khỏe cũng đã khá hơn rất nhiều.

Khi tỉnh lại, điều đầu tiên cô muốn nhìn thấy là con. Nhìn đứa bé bị quấn như đòn bánh tét đặt trong nôi, nhăn nhúm, hai tay để trên hai bên đầu, còn mang bao tay màu hồng, rất giống con thỏ nhỏ đầu hàng. Làn da hồng hồng, lông mi lơ lửng gần như không thấy, miệng nhỏ nhắn hé hé, mắt một con nhắm một con mở, tròng mắt đen thui chậm rãi xoay tròn, như đang quan sát toàn bộ thế giới.

Trong lòng Tô Mộc Cầm không kìm được sự ngọt ngào, cô nhẹ giọng nói với hắn, “Có thể để em bế con hay không?”

Thẩm Tư Thanh gật đầu, lên tiếng nhờ y tá trẻ bên cạnh bế đứa bé lại phía cô.

Tô Mộc Cầm nhìn thấy gương mặt nhỏ đang nhắm tịt mắt kia, khóe môi dương lên mỉm cười cưng chiều, ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Có thể đặt tên con là Thẩm Triệt được không anh? Thẩm là họ của anh, còn triệt là bộ triệt ba nét có nghĩa là cây cỏ đang đâm chồi nảy lộc, tượng trưng cho sức sống.”

Thẩm Tư Thanh cưng chiều nhìn cô, lập tức đồng ý, “Được, từ nay sẽ gọi con là Thẩm Triệt.”

Thẩm Tư Thanh nhìn đứa bé, đầy mắt phát ra sự ôn nhu, hốc mắt không khống chế được có chút ửng đỏ. Sinh vật nhỏ yếu ớt nhất, mềm mại nhất trên thế giới nằm đây, là kết tinh tình yêu của hắn và Tô Mộc Cầm, là lễ vật quý báu đẹp đẽ nhất trời ban cho hắn. Hắn nhìn con không chớp mắt, toả ra niềm vui của người lần đầu làm cha.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Ngoại truyện 2: Kết hôn

Hơn hai tháng sau khi Tô Mộc Cầm dự sinh xong. Thẩm Tư Thanh dường như càng ngày càng tất bật với công việc ở công ty hơn, hắn phải dành thời gian để chuẩn bị tổ chức hôn lễ. Để giải quyết xong công việc của một tháng, đêm nào hắn đều thức rất khuya để làm việc.

Lễ cưới của Thẩm gia được đặt vào lúc bảy giờ tối, một lễ cưới như mơ có một không hai cứ thế mà tiến hành.

Lễ cưới này đã định là sẽ bị sự chú ý của toàn thế giới, được truyền thông gọi là “hôn lễ lãng mạn được những người phụ nữ ao ước nhất”. Sở dĩ lựa chọn hai chữ ao ước này là vì địa điểm tổ chức hôn lễ là tại biệt thự lãng mạn tại Burgundy ở Pháp.

Hoa tươi, ngựa tốt, pháo hoa, máy bay trực thăng... nghiễm nhiên trở thành những thứ dùng trong hôn lễ xa hoa này.

Trước hôn lễ, truyền thông đã tính sơ những chi phí liên quan tới đám cưới. Trừ đi mấy chục triệu xa hoa trên người cô dâu, chi tính chi phí bao cả ngôi biệt thự này trong khoảng thời gian ba ngày ba đêm cũng đã khiến người ta phải tác lưỡi. Cộng thêm hơn mười triệu để thuê máy bay... Tính cả hôn lễ này cũng hơn mấy nghìn USD.

Trong nhất thời, truyền thông chạy theo như vịt, đều khao khát có thể bon chen vào hiện trường để nhìn xem.

Thế nhưng, hiện trường tổ chức hôn lễ lại có kết cấu rất nghiêm mật. Chỉ nơi đón máy bay thôi mà đã dùng gần trăm tên vệ sĩ đến bảo vệ sự an toàn của khách quý. Hiện trường tổ chức tiến hành kiểm tra rất nghiêm ngặt. Súng ống, camera... đều bị tịch thu. Không chỉ như thế, mỗi góc của hiện trường đều trang bị camera đa góc độ 24/24. Bất cứ lúc nào cũng phải đảm bảo cho hôn lễ có thể tiến hành một cách thuận lợi.

Trong đêm nay, ngôi biệt thự lãng mạn này lộ vẻ vô cùng mơ mộng cùng tràn ngập ý thơ. Lễ cưới có thể diễn ra trong thánh đường hoặc ngoài trời, với tiếng đàn du dương của ban nhạc trong một khu vườn.

Biệt thự Burgundy xa hoa lộng lẫy chính là nơi cử hành hôn lễ của Thẩm Tư Thanh và Tô Mộc Cầm tối nay. Một nơi tràn ngập hơi thở của hoàng gia và tôn giáo khiến lễ cưới càng thêm trang trọng. Tuy nơi này không phải là giáo đường nhưng lại thiêng liêng cùng xa xỉ hơn cả giáo đường.

Đến bảy giờ, trên bầu trời của biệt thự bỗng nổ tung pháo hoa hình trái tim xinh đẹp. Thậm chí ánh sáng rực rỡ của nó còn chiếu sáng cả tháp Eiffel. Ngay sau đó, những hoa hồng rực rỡ bay đầy trời từ trên cao rơi xuống. Hơn mười chiếc trực thăng đang lượn vòng trên không trung, những cánh hoa hồng rơi xuống tấp nập như cơn mưa cầu vồng, mỗi một cánh hoa đều tỏa ra hương thơm dịu dịu.

Một tấm thảm đỏ dài bất tận trải từ bãi cỏ đậu máy bay đến tận trong biệt thự. Một chiếc xe hoa xa xỉ không gì sánh bằng dừng trước thềm, lẳng lẳng

mà chờ đợi bước chân đầu tiên của cô dâu chú rể.

Chiếc xe xa hoa này là một chiếc Koenigsegg, mang nhãn hiệu Trevita, trị giá 2,21 triệu USD. Trên thế giới chỉ ba chiếc như thế này. Thiết kế của nó giống với chiếc Koenigsegg CCXR, song khác là nó có khung bằng sợi carbon tổng hợp màu trắng bạc sang trọng, có thể nói là chiếc xe hoa này là chiếc xe xa hoa nhất trên thế giới. Cửa trực thăng mở ra mở ra.

Tô Mộc Cầm mặc áo cưới trắng như tuyết từ từ bước xuống du thuyền dưới sự dẫn đường của những phù dâu phù rể nhí. Sau lưng cô, bốn em bé nắm lấy làn váy thật dài. Bước đi của cô chậm chậm đi xuống.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt phát ra từ chiếc đèn sang trọng hai bên, khuôn mặt cô mang một vẻ đẹp dịu dàng, cả khuôn mặt sáng bừng sự hạnh phúc.

Thẩm Tư Thanh đứng trước mũi xe, ánh mắt say đắm nhìn vào gương mặt xinh đẹp động lòng người của cô.

Hắn đưa tay ra, giống như một chàng hoàng tử bước ra từ trong lâu đài đón lấy nàng công chúa của mình.

Trái tim Tô Mộc Cầm đập rộn ràng, dưới ánh mắt thâm tình như nước của hắn, cô từ từ đặt bàn tay mình vào trong tay cô, giao phó cho hắn hết thảy.

Hai người cùng tiến vào trong chiếc xe xa hoa, những cánh hoa hồng rực rỡ theo luồng gió chuyển động của chiếc xe tung bay ở trên không trung, tạo nên một khung cảnh hết sức nên thơ.

Tiếng nhạc giao hưởng nhẹ nhàng vang lên. Dưới sự chúc phúc của khách khứa, hai người từ từ tiến vào biệt thự.

Ánh nến chớp chớp, được tấm kính phản xạ thành 3000 cây nến. Cả đại sảnh trở thành một biển vàng, càng bộc lộ khí thế quyền quý của Thẩm Tư Thanh.

Đứng trước lễ đàn là đức cha hiền từ. Dưới sự chứng kiến của Đức Chúa Cha, Đức Chúa Con, Đức Chúa Thánh Thần, ông mặc áo chầu trang nghiêm. Ánh nến dịu dịu cùng sắc màu của đèn thủy tinh dung hòa vào nhau một cách hoàn mỹ, lúc ẩn lúc hiện trên gương mặt mỉm cười của đức cha.

Thẩm Tư Thanh và Tô Mộc Cầm từ từ bước tới trước mặt đức cha, tiếng thánh ca đang bay bổng cùng với hương thơm thoang thoảng của hoa hồng.

Đức cha vui vẻ mà nhìn đôi trẻ trước mặt, trong lòng không khỏi thầm khen sự hoàn mỹ của hai người. Ông hắng giọng, cao giọng cầu nguyện:

“Hãy để chúng ta cùng cầu nguyện cho đôi cô dâu chú rể này... Hỡi thần sáng tạo ra vạn vật trong vũ trụ, hôm nay chúng con đến nơi này là dựa theo sự kỳ vọng trong lòng của Người, để cho cô dâu chú rể tuyên thệ lời kết hợp trước mặt Người. Chúa ơi, xin Người làm chứng cho chúng con, xin Người dẫn dắt cho họ trong cuộc sống gia đình sau này. Chúa ơi, chúng con thừa nhận hai người họ quen biết nhau, kết duyên với nhau là do sự an bài của Người, bởi vì với Người thì không có sự ngẫu nhiên. Tất cả đều vận hành theo ý chỉ của Người. Bởi vậy, chúng con ở đây khấn cầu Người cho họ được đầu bạc răng long. Chúng con cầu nguyện là tin theo Jesus Người! Amen!”

Sau khi mọi người cùng trang nghiêm cầu nguyện chúc phúc xong, ban đọc kinh mặc quần áo trắng tinh bắt đầu đọc kinh trước hôn lễ. Âm thanh du dương vang vọng trong mỗi góc ngách của ngôi biệt thự Burgundy, giống như âm thanh của tự nhiên, thuần khiết không chút trần tục.

Sau khi màn đọc kinh kết thúc, rốt cục đã đến lúc hai người cùng tuyên thệ chung thủy suốt đời trước mặt thần thánh.

Đức cha đứng trước lễ đàn, đưa tay đặt lên trên kinh thánh...

“Thẩm Tư Thanh con có đồng ý cưới Tô Mộc Cầm làm vợ, theo như sự dạy bảo của kinh thánh mà chung sống, kết làm một khối với cô ấy trước mặt Chúa, yêu thương, an ủi, tôn trọng, bảo vệ cô ấy như chính bản thân mình, bất luận là ốm đau hay khỏe mạnh, giàu sang hay đói khổ thì vẫn chung thủy với cô ấy, mãi đến khi rời khỏi thế giới này hay không?”

Giọng nói của đức cha cực kỳ trang trọng, ngay cả sắc mặt cũng tràn ngập vẻ nghiêm túc.

Thẩm Tư Thanh mỉm cười, quay đầu nhìn Tô Mộc Cầm một cách thâm tình, sau đó đáp: “Con bằng lòng!”

Ba tiếng này vang lên mạnh mẽ, đồng thanh, dễ dàng nhận ra quyết tâm kiên định không dòi của hắn.

Khóe mắt Tô Mộc Cầm chợt đỏ vì xúc động, bàn tay kiên định nắm chặt lấy tay hắn, dưới sự chứng giám của Chúa trời, cô thề rằng, cô sẽ mãi mãi yêu người đàn ông này.

Đức cha gật đầu, lại nhìn Tô Mộc Cầm...

“Tô Mộc Cầm, con có đồng ý làm vợ Thẩm Tư Thanh, theo như sự dạy bảo của kinh thánh mà chung sống, kết làm một khối với anh ấy trước mặt Chúa, yêu thương, an ủi, tôn trọng, bảo vệ anh ấy như chính bản thân mình, bất luận là ốm đau hay khỏe mạnh, giàu sang hay đói khổ thì vẫn chung thủy với cô ấy, mãi đến khi rời khỏi thế giới này hay không?”

Tô Mộc Cầm nhìn sang Thẩm Tư Thanh, khuôn mặt tràn ngập sự xúc động, khóe mắt cô tuy đã ửng đỏ, thế nhưng giọng nói vẫn rất kiên định, “Con bằng lòng!”

Đức cha hài lòng gật đầu, ánh mắt hiền từ nhìn hai người bọn họ, nhẹ nhàng nói:

“Bây giờ phải trao nhẫn cho nhau, coi như là tín vật kết hôn của hai con...”

Thẩm Tư Thanh cùng Tô Mộc Cầm đứng đối mặt nhau.

Hai người trao nhẫn cho nhau trong tiếng nhạc du dương và sự chúc mừng của mọi người...

Thẩm Mã Hi xúc động nhìn một màn này, cuối cùng kết cục hai đứa trẻ này cũng được hạnh phúc.

Thẩm Tư Thanh phát ra lời thề ước trước mặt Chúa...

“Con, Thẩm Tư Thanh, hôm nay đưa tín vật kết hôn cho Tô Mộc Cầm. Anh muốn cưới em, yêu em và bảo vệ em. Bất luận là giàu có hay nghèo khổ, bất luận hoàn cảnh có khó khăn, bất luận là khỏe mạnh hay bệnh tật thì anh đều sẽ là người chồng chân thành của em!”

Mỗi câu mỗi chữ đều chứa vẻ chân thành không chút do dự...

Mắt Tô Mộc Cầm đỏ lên, gương mặt xinh đẹp chứa vẻ xúc động. Tiếp theo đó cô cũng phát ra lời thề...

“Con, Tô Mộc Cầm, hôm nay đưa tín vật kết hôn Thẩm Tư Thanh. Em muốn gả cho anh, yêu anh và bảo vệ anh. Bất luận là giàu có hay nghèo khổ, bất luận hoàn cảnh có khó khăn, bất luận là khỏe mạnh hay bệnh tật thì em đều sẽ là người vợ chân thành của anh!”

Sau khi thề xong, hai người cùng châm nến. Ánh nến chiếu sáng cả cái bóng hoàn mỹ xứng đôi của họ...

Khi đức cha tuyên bố hai người chính thức kết thành vợ chồng thì Thẩm Tư Thanh không nhịn được nữa mà cúi đầu xuống, hôn cô đầu thật sâu dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người...

Tiếng chuông giáo đường thánh thót vang lên như đang chứng giám cho tình yêu của hai người bọn họ. Nhưng cánh chim bồ câu và những cánh hoa hồng tung bay trên bầu trời xanh thắm.

Cuộc sống trở nên khó khăn hơn khi chúng ta sống vì người khác, nhưng nó cũng trở nên đẹp đẽ và hạnh phúc hơn khi chúng ta biết cố gắng.

Hôn nhân không phải mồ chôn, khi gặp đúng người thì cuộc hôn nhân đó chính là một giấc mộng đẹp ở trong câu chuyện cổ tích, và hôm nay, câu chuyện cổ tích của Thẩm Tư Thanh và Tô Mộc Cầm cuối cùng cũng trở thành hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Ngoại truyện 3: Tuần trăng mật

Sau khi hôn lễ của hai người được cử hành xong, lúc Tô Mộc Cầm đã mệt đến mức không còn muốn cử động gì ở trên giường thì đã bị Thẩm Tư Thanh ôm lên máy bay để đi đến căn biệt thự ở gần đảo Bali của Indonesia.

Indonesia nổi tiếng là đất nước với hàng ngàn đảo lớn nhỏ, trong đó không thể không nhắc đến thiên đường “mặt ngọt” có tên Bali. Ở đây có bãi biển xanh biếc trải dài bên bờ cát trắng bên cạnh những khu rừng nhiệt đới bạt ngàn, vì thế nên người ta mới dành cho Bali những mỹ từ không thể đẹp hơn là “thiên đường nhiệt đới”, “bình minh của thế giới” và “thiên đường tình yêu”.

Thiên đường Bali có khí hậu mát mẻ, trong lành và những cảnh đẹp như tranh vẽ. Màu xanh của nước biển, của bầu trời, màu trắng của những bãi cát dài thật dài hòa cùng màu vàng của nắng, màu hồng của những rừng hoa, màu xanh ngắt của rừng nhiệt đới đã biến Bali trở thành thiên đường trong mơ của muôn ngàn cặp đôi trên thế giới.

Tô Mộc Cầm cũng đã lâu chưa được ra biển, vì vậy cô vô cùng hưng phấn, lập tức đi vào trong thay đồ chuẩn bị ra ngoài tắm biển.

Nhưng sau khi cô thay đồ xong đi ra, khuôn mặt nghiêm nghị của hân đột nhiên hiện lên vẻ sắc bén, “Em định mặc như vậy đi ra ngoài hay sao?”

Tô Mộc Cầm nghi hoặc nhìn bộ bikini của mình, sau đó ngây thơ nói, “Tất nhiên rồi, đi biển không phải phải mặc bikini sao?”

Cô mặc một bộ bikini gần như khiến đàn ông phải chảy nước miếng và phun máu mũi. Màu của bikini là màu cam. Nhưng chính vì thế mà càng tôn thêm làn da và đường cong quyến rũ của cô.

Tuy rằng mới sinh con, thế nhưng do cô bảo dưỡng thân thể rất tốt, thường xuyên chăm sóc da cho nên dáng người mảnh khảnh này nhìn vào thì không ai biết cô đã là mẹ một con.

Trong bộ bikini, vòng eo thon, đôi chân dài của Tô Mộc Cầm được phô ra hoàn hảo. Bờ vai nhỏ nhắn, cái mông tròn trịa rất mê người. Những bộ phận

mảnh mai khác làm nổi bật những đường cong vùng ngực.

Dưới sự tôn trọng của bộ bikini màu cam, làn da vốn sáng mịn như ngọc của Tô Mộc Cầm càng thêm mềm mịn, giống như sữa tươi nguyên chất. Bộ ngực tròn đầy hoàn mỹ khoe ra cái rãnh khiến đàn ông đều điên cuồng. Vòng eo cong cong như cánh liễu khiến cô có vẻ yếu đuối nhu nhược lại có vẻ mềm mại hiền hòa.

Một Tô Mộc Cầm như thế làm sao hắn có thể cho cô bước chân ra khỏi biệt thự?

“Không được mặc nó ra ngoài.” Thẩm Tư Thanh nhíu mày nhìn cô, ánh mắt lưu luyến dừng ở trên những đường cong là lướt của cô.

Chết tiệt!

Đến hắn còn không thể kiểm chế được hưởng gì là những người đàn ông ngoại quốc ngoài kia, cô cho rằng hắn sẽ cho phép cô ra ngoài để bọn đàn ông khác nhìn trộm cơ thể của cô hay sao?

Đừng mơ tưởng! Cơ thể của cô chỉ thuộc về một mình hắn, người đàn ông nào cũng không được nhúng chàm!

Tô Mộc Cầm nhìn vào biểu hiện của hắn, khẽ cười trộm, nhìn như vậy là hắn đang ghen sao? Cũng thật đáng yêu, nhưng cô vẫn muốn trêu chọc hắn một chút. “Tại sao lại không được mặc ra ngoài chứ? Bikini không phải dùng để tắm biển sao? Dù gì cũng đã mặc rồi, em cũng không muốn thay nữa, chúng ta cùng ra ngoài thôi.” Nói xong cô liền tiến lên muốn đi ra.

Thẩm Tư Thanh lập tức kéo cô lại, trừng mắt nói, “Anh tuyệt đối không cho em ra ngoài, bằng không nhất định anh sẽ móc hết mắt của tất cả những tên đàn ông dám nhìn vào em.”

Tô Mộc Cầm phát ra tiếng cười thích thú, khẽ néo néo cánh tay hắn, vui vẻ nói, “Nhưng em muốn ra ngoài.”

Thẩm Tư Thanh thấy cô vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, liền cười nói: “Chúng ta đi tới đây là hưởng tuần trăng mật, đương nhiên thời gian là phải hưởng thụ ở trên giường rồi, tốt nhất là khỏi phải đi ra ngoài.”

Mặt Tô Mộc Cầm đột nhiên nóng lên, thắm máng tên đàn ông vô sỉ này nói không biết ngượng: “Không đi ra sao được? Chúng ta đâu phải tới nơi này để làm cái kia.”

Cánh tay Thẩm Tư Thanh lướt qua cánh tay cô, thuận thế ôm cô vào trong ngực, tiến đến bên tai cô trầm giọng nói: “Cũng có thể đi ra ngoài làm, buổi tối chúng ta ở lại biển làm cũng được.”

Ồ lại? Tô Mộc Cầm sững sốt, không kịp phản ứng đã thấy mình bị áp đảo ở trên giường, Thẩm Tư Thanh dùng một ngón tay đẩy miếng vải sang một bên, làm lộ ra đường cong cao vút của bộ ngực tuyết trắng đầy đặn, hắn cúi đầu xuống, ngậm lấy một bên sau đó mút vào.

Hô hấp của Tô Mộc Cầm lập tức trở nên rối loạn, thân thể bị hắn dùng đầu lưỡi liếm từ trên xuống mà bắt đầu run rẩy.

“Bà xã, kêu ra đi, anh muốn nghe tiếng kêu của em!” Giọng nói của Thẩm Tư Thanh khàn khàn dụ hoặc.

Tô Mộc Cầm thờ gập, đôi môi hơi hé phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào. Thẩm Tư Thanh lại tiến lên hôn vào đôi môi đỏ mọng của cô, mút vào thật sâu hương vị ngọt ngào trong miệng cô, đến tiếng nước bọt dây dưa làm cho cơ thể người ta tê dại, tiếng rên rỉ mê hồn của cô đều bị hắn nuốt xuống, tất cả tiếng rên đó đều biến thành tiếng áp úng hừ nhẹ cùng tiếng ngậm nhẹ tràn ngập ý tứ câu dẫn.

Lưỡi nóng mơn mên theo hình môi cô, sau đó thâm nhập vào trong miệng quán lấy chiếc lưỡi mềm mại, hưởng thụ nhắm nháp, không dừng lại ở đó mà hắn còn đưa lưỡi khiêu khích hàm răng cô, nhẹ nhàng cắn đầu lưỡi cô.

Tô Mộc Cầm chịu không nổi sự khiêu khích tà mị này của hắn, hơi ưỡn thân thể mềm mại đỏ ửng lên, đầu lưỡi vươn ra cũng hắn giao hợp.

Thẩm Tư Thanh phát tiếng cười trầm thấp từ trong cổ họng, Tô Mộc Cầm nghe thấy ngượng ngừng muốn rút lưỡi lại nhưng liền bị hắn ngậm lấy đưa vào trong miệng hắn, điên cuồng tàn sát lý trí của cô.

“Vợ yêu, anh rất thích em chủ động như vậy.” Thẩm Tư Thanh tà ác thổi hơi nóng bên tai cô khiến cô rút người lại.

Nói xong, môi Thẩm Tư Thanh trượt xuống xương quai xanh của cô, khẽ gặm cắn để lại dấu vết đỏ ửng như đóa hoa mai.

Nhìn cơ thể nửa trần của cô, đầu ngón tay Thẩm Tư Thanh lơ đãng xẹt qua khoe miệng cô, Tô Mộc Cầm không chịu không bèn mở miệng ra cắn, đầu lưỡi vươn ra liếm nhẹ, cảm giác tê dại khiến Thẩm Tư Thanh không khỏi hừ nhẹ trong cổ.

“Tiểu yêu tinh...”

Thẩm Tư Thanh thờ gập, bàn tay hắn trượt xuống lướt nhanh qua ngực cô. Ánh mắt nóng cháy chiêm ngưỡng đường cong đầy đặn kia.

“Đừng nhìn.” Cho dù đã quen thuộc với loại chuyện này nhưng cô vẫn không chịu được ánh mắt kia, nó khiến cô có cảm giác ngượng ngùng. Theo bản năng, Tô Mộc Cầm vẫn muốn dùng tay che ngực đi nhưng đành bất lực vì tay đã bị hắn bắt được, cả người cô không thể nhúc nhích, cuối cùng đành để hắn tùy ý thưởng thức.

“Em ngưng ngưng cái gì? Nó rất đẹp!” Hắn khàn khàn tán thưởng, bàn tay to lớn đã sớm bao trùm lấy bầu ngực của Tô Mộc Cầm. Hai bầu ngực đầy đặn, khéo léo nằm gọn trong lòng bàn tay hắn không ngừng vuốt ve; hai nụ hoa xinh đẹp khoi nhú khiến hắn nhìn không được cúi đầu nhắm nháp. Sự mê hoặc này một khi đã bắt đầu thì không có cách nào dừng lại được.

Môi và hai tay hắn không buông tha một tấc da tấc thịt nào trên người cô, cứ thế mà tàn sát bừa bãi. Đôi môi nóng bỏng liên tục hôn liếm bầu ngực cô, hấp thụ một cách tinh tế, không cho cô nửa điểm từ chối nào. Mãi tới khi cô phát ra tiếng rên rỉ, hắn lại càng thêm cuồng nhiệt, quyết không buông tha. Mấy ngón tay thon dài như có ma thuật trượt khắp cơ thể mềm mại của cô, xoa nắn da thịt, trêu chọc cơ thể cô phát run run.

Bàn tay nóng rực vuốt ve khắp cơ thể cô khiến da thịt cô trở nên ửng hồng, sau đó hắn chậm rãi lách vào giữa hai chân cô, vuốt ve an ủi nơi huyền bí tốt đẹp của cô qua một lớp vải mỏng của chiếc quần bikini mỏng manh.

“Ừm...” Chỗ tư mật nổi lên cảm giác khác thường khiến Tô Mộc Cầm phát ra tiếng rên rỉ nhẹ, cả người cũng run rẩy cong lên, hai tay không tự chủ quăn quanh cổ Thẩm Tư Thanh. Cả thân mình nóng bỏng của cô kề sát khuôn ngực nóng bỏng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Ngoại truyện 4: Động phòng và sự thật lần đầu tiên [H+]

Thẩm Tư Thanh vuốt ve không nhanh không chậm buộc cô cắn chặt môi kìm nén, tiếng rên rỉ mê hồn theo động tác vuốt ve của ngón tay hắn mà tràn ra.

Cô thật sự rất nhạy cảm! Hắn sờ đến lớp quần lót bên ngoài đã thấm một tầng chất lỏng ẩm ướt.

Thẩm Tư Thanh một tay liên chế trụ hai cánh tay của cô, cố định trên đỉnh đầu, tay còn lại xé mở chiếc quần bikini mỏng tanh kia. Bây giờ toàn thân cô đều trần trụi không còn mảnh vải nào, cảnh tượng như thế càng làm cho Thẩm Tư Thanh hưng phấn, cự vật phía dưới càng sưng to, điên cuồng kêu gào phải đi vào động nhỏ yếu ớt của cô, tàn phá bừa bãi phần mềm mại bên trong.

Nhưng thức ăn ngon còn phải tỉ mỉ thưởng thức nhắm nháp, Thẩm Tư Thanh mà sát hai cánh hoa của cô, nói giọng dụ dỗ, “Anh thật muốn vào trong...”

Tô Mộc Cầm nhắm nghiền mắt, ngưng ngưng khiến hai má đỏ rực, cơ thể run rẩy theo từng cử động vuốt ve của hắn, “Đừng... đừng nói nữa...”

Cô thật sự rất muốn che tai của mình lại, những lời nói ái muội của hắn, khiến những mạch máu trên cơ thể cô đều tan rã, thật sự không thể chịu nổi.

Thẩm Tư Thanh thở dốc, nhẹ giọng an ủi bên tai cô, “Ngaoan, để anh giúp em thoải mái.”

Nói xong, hắn liền thăm dò phía bên trong hoa kính, ấn nhẹ vào nhụy hoa mê người khiến cô run rẩy, phía dưới lập tức co chặt lại. Thẩm Tư Thanh từ từ đưa một ngón tay vào bên trong ra sức thăm dò, càn quấy bên trong, thấy cô có vẻ bắt đầu thích ứng với sự tiếp xúc, hắn mới tiếp tục đưa thêm hai ngón tay nữa vào trong.

“U...a...!” Cô cong người lên, nghênh đón hắn. Trong miệng phát ra những tiếng ngâm thỏa mãn, thích thú.

Hắn véo nhẹ hoa tâm. Cô nhìn không được, toàn thân run rẩy.

Một làn chất lỏng ướt át ào ạt chảy ra từ trong cơ thể của cô, thấm ướt cả đầu ngón tay của hắn.

Hắn cười tà mị, đưa ngón tay dính đầy chất dịch lên trước mặt cô, ái muội nói, “Bà xã của anh thật hư, chỉ mới ba ngón đã có thể ướt đến mức này.”

Mặt Tô Mộc Cầm đỏ bừng lên, cô nghiêng người chôn gương mặt của mình vào trong chăn, một chút cũng không muốn nhìn thứ chất lỏng dâm dăng kia.

Nhìn dáng vẻ ngưng ngưng của cô, cổ họng hắn phát ra tiếng cười trầm thấp, hắn vươn người ra phía trước, còn cố ý thổi khí nóng bên tai cô, nhỏ giọng nói, “Có muốn anh ‘yêu’ em nhiều hơn hay không?”

Thân thể cô run rẩy, dưới sự kích thích táo bạo của hắn, cô chỉ có thể ngưng ngưng kêu lên, “ Tư Thanh, anh đừng nói nữa được không?”

Thẩm Tư Thanh hoàn toàn không buông tha cho cô, bàn tay không thành thật khê đâm vào trong nơi tư mật của cô, trêu chọc nói: “Vậy nói xem, em có muốn anh hay không?”

“Muốn... Em muốn...” Tô Mộc Cầm bị kích thích, gấp gấp đến mức kêu lên, tiếng thở gấp càng lúc càng dồn dập.

“Ngao lăm!” Nghe được câu trả lời của cô, lúc này Thẩm Tư Thanh mới mỉm cười hài lòng, lập tức tách đôi chân của cô ra, vùi mặt vào giữa hai chân cô ngắm nhìn bông hoa nhỏ nhắn kia, rồi mới ngẩng lên nói: “Bảo bối! Em thật đẹp!” Nói xong, gương mặt hắn vùi sâu vào... nơi xinh đẹp ẩm ướt kia.

“Ừ...! Đừng đừng nơi đó, em chịu không nổi...a...” Khi đầu lưỡi của hắn hạ xuống, thân thể của cô giống như con rắn đang giãy dụa, cô muốn khép chân lại nhưng liền bị hắn dùng tay cản lại.

Tô Mộc Cầm càng vặn vẹo thì Thẩm Tư Thanh càng hưng phấn, dùng đầu lưỡi dọc theo khe huyết tách hai khối thịt kia ra, liếm láp tiểu huyết mềm mại, đầu lưỡi thậm chí còn chui vào bên trong, nơi bí mật kia càng trở lên ẩm ướt dính dính.

Thân thể Tô Mộc Cầm trở lên mềm mại như nước, hai cánh môi anh đào vô lực hé mở, cả người run rẩy thở gấp.

“A... A... Đừng như vậy...” Cô rên nhẹ.

Tấm gương trên tủ quần áo phản chiếu một cảnh tượng kiều diễm, hai chân Tô Mộc Cầm bị ép dẹt ra thành hình chữ M, các ngón chân cuộn lại, nơi tư mật bại lộ trong không khí, một bóng dáng cao lớn đang cúi đầu phủ giữa hai chân cô tùy ý chơi đùa thân thể mềm mại.

Dưới bụng chưa bao giờ lại nóng bỏng thiêu đốt như lúc này, cô chỉ muốn đem hết nhiệt tình này phóng ra bên ngoài.

Mà hắn giống như kẻ đi trên sa mạc lâu ngày đói khát. Hắn nuốt lấy toàn bộ nước ở nơi tư mật của cô, hành động này khiến cho cô càng thêm ướt át lan tràn.

Cánh cửa dục vọng một khi đã được mở ra thì những đê mê cực lạc sẽ nhẹ nhàng ngấm vào lòng người.

“Cởi quần áo cho anh!” Thẩm Tư Thanh ra lệnh, tuy phía dưới đã căng phồng đau nhức, thế nhưng hắn vẫn cố chịu đựng.

Ngực Tô Mộc Cầm phập phồng dữ dội, cô mơ màng mở đôi mắt ngập nước lên, vươn tay chậm rãi cời từng cúc áo trên người hắn, đến khi bàn tay cô hướng xuống chiếc quần đùi trắng bằng vải âu cao cấp kia, liếc thấy con rồng khổng lồ ấy đang ngóc đầu lên căng phồng ở giữa hai chân hắn. Cô lập tức kêu lên một tiếng sợ hãi, bàn tay run rẩy dừng ở cạp quần không dám tiếp tục.

“Sao không tiếp tục?”

Thẩm Tư Thanh khàn khàn nói, hắn hít sâu một hơi, nắm lấy tay cô để trên khóa quần của hắn, bắt ép cô phải kéo xuống, đến khi thứ che đậy cuối cùng của hắn được gỡ bỏ, lúc này cô mới kinh hãi nhìn vào nơi khổng lồ kia.

Thẩm Tư Thanh nhếch môi cười, hài lòng nói, “Biểu hiện của em thật khiến anh rất tự hào!”

Nói xong câu tán thưởng đó, ánh mắt tà mị của hắn lại tiếp tục dừng trên khuôn mặt bị nhiễm đỏ kia, một giây sau, hắn liền nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, trườn về phía cự vật khổng lồ kia, ái muội nói bên tai cô, “Có muốn chạm vào nó hay không?”

Tô Mộc Cầm kêu lên kinh hãi, run rẩy nói, “Đừng... em không muốn...”

Hắn nhếch môi cười, không cho phép cô từ chối, liền lập tức đè ép cánh tay cô bao bọc lấy con rồng khổng lồ kia, “Đừng ngại ngần, nó không phải là của em hay sao?”

“A...” Tô Mộc Cầm cảm nhận được sự nóng bỏng của nó, cô không dám nhìn thẳng vào thứ sần sùi kia, lập tức muốn rút tay ra. Thế nhưng hắn làm sao có thể để cô từ chối dễ dàng, liền lập tức kéo tay cô lại hướng về phía chỗ đó tiếp tục xoa bóp.

Thẩm Tư Thanh thờ dốt thích thú, bàn tay cô mềm mại nắm lấy chỗ ấy của hắn khiến dục vọng lập tức bị nổ tung.

Sau màn dạo đầu, thân thể nặng nề của hắn lại một lần nữa đè lên người cô, hôn khắp gương mặt cô, đầu lưỡi khê liếm vành tai cô, sau đó ngậm vào, liếm láp trên đầu không biết bao nhiêu lần.

Tiếng nói của hắn như gió thoảng bên tai cô, “Bà xã, anh lập tức sẽ làm cho em sướng muốn chết!”

Bắp đùi của hắn chống đỡ ở giữa hai chân cô, Thẩm Tư Thanh vừa nói xong liền lập tức đem dục vọng to lớn kia hung hăng đi vào nơi mật huyết của cô, sau đó đỡ hai chân của Tô Mộc Cầm lên, nơi miệng nhỏ của cô bị đâm sâu đang không ngừng co rúm lại, bên trong cái miệng nhỏ là con rồng lớn đang không ngừng hung hăng đụng vào vách tường.

“A...A...” Kích thích cực hạn này khiến Tô Mộc Cầm thét lên chói tai, đầu óc cô trống rỗng không còn suy nghĩ được chuyện gì, bắp đùi kẹp lấy hông hắn, để mặc hắn tùy ý đụng chạm bên trong.

Cự vật sưng nóng bị miệng hoa chặt ních của cô bao bọc, loại cảm giác này mang đến cho hắn được cảm giác sung sướng, thỏa mãn, bên dưới càng ngày càng vào sâu hơn, ép cho cô thét chói tai.

“A... Từ Thanh, đừng... đừng như vậy... Quá sâu...” Cô khẽ cắn cánh môi, có chút khổ sở không thờ nổi.

“Sâu là ở đâu? Chỗ này hay là chỗ này?” Cũng câu nói đó, Thẩm Tư Thanh mỗi lần thúc vào đều chạm đến nơi sâu nhất của cô.

“Anh...” Bên dưới của cô co thắt dữ dội, một luồng khoái cảm ập đến khiến cô không thể thở nổi, đợi một lúc sau, cô mới ngượng ngùng đỏ hai gò má nói, “Chỗ nào cũng sâu...”

Nghe được cô thành thật lên án, hân nhin không được cười khề lên, động tác ra vào lúc đầu có chút chậm rãi nhưng sau đó bên dưới lại không ngừng điên cuồng đòi lấy.

“A...” Tô Mộc Cầm không thể chịu đựng được loại kích thích này nhin không được thấp giọng rên rỉ. Hai tay cô vô thức lần lên bám lấy tấm lưng dày rộng của hắn.

“Tur Thanh...” Luật động nhiều lần, ở sâu trong cô in dấu ấn ký của hắn, cảm giác vui sướng truyền đến không ngừng, cô chỉ có thể theo động tác luật động của hắn mà phát ra thanh âm bất lực đáng yêu...

Một hồi lại một hồi, sóng tình bao phủ Tô Mộc Cầm, sức nén dâng cao vì cuồng dã, không ngừng len lỏi giữa hai thân thể tìm lối ra cuối cùng.

Trong căn phòng ấm áp, chỉ nghe thấy hô hấp nặng nhọc của hắn cùng hơi thở dồn dập của cô hòa cùng một chỗ.

Bỗng dưng, một tiếng ngâm cao vút hòa nhập với tiếng gào thét, thỏa thích thổi quét qua hai người, đưa bọn họ cùng nhau ném lên đỉnh cao nhất của sự thỏa mãn...

Thẩm Tur Thanh nghiêng người nằm bên cạnh cô thở dốc, ôm cô dựa vào lồng ngực đã ướt đầm mồ hôi.

Tô Mộc Cầm im lặng nằm bên cạnh, dường như nhớ ra chuyện gì đó, tuy rằng trong không khí tràn ngập dục vọng này không thích hợp để nói ra, nhưng cô không nhin được liên hồi, “Tur Thanh, có phải anh vẫn còn khúc mắc trong lòng về việc em không còn lần đầu tiên hay không?” Thẩm Tur Thanh không ngờ cô sẽ hỏi điều này, thân thể không từ chủ cương cứng một chút, lạnh nhạt nói, “Anh không quan tâm”

“Nhưng em biết anh rất bận tâm về chuyện này, còn không trước kia anh đã không nổi điên với em như vậy.”

“Chuyện này đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa được không em?” Thẩm Tur Thanh ôm cô vào lồng ngực, về vấn đề này thật sự hắn không muốn nghe.

Nhưng Tô Mộc Cầm vẫn không ngừng lại, cô biết nếu như chuyện này ngày hôm nay không được làm rõ, về sau nhất định giữa hai người sẽ có một khoảng cách rất lớn, vì thế cô nghiêm túc nói, “Anh trước giờ không phải vẫn luôn nghĩ Mạnh Hàn là người đầu tiên của em mà phải không?”

Thẩm Tur Thanh đột nhiên khó thở, trong lồng ngực cảm thấy vô cùng thống khổ cùng tức giận. Nghĩ đến chuyện trước kia cô cũng có thể ở dưới thân Mạnh Hàn thờ dốc, phía dưới cũng sẽ bị làm cho nở rộ, hắn không nhin được liên này sinh lòng đổ kỵ, bàn tay siết lại thành nắm đấm.

Ánh mắt Thẩm Tur Thanh trở nên lạnh lùng, hắn tức giận nói, “Mộc Cầm, anh thật sự không muốn nghe!”

Cô cười khổ, “Nhưng em phải nói... Thật ra, lần đầu tiên của em không phải cho Mạnh Hàn...”

Thẩm Tur Thanh lập tức sững sờ, “Ý của em là sao?”

Lần đầu tiên của cô không phải cho Mạnh Hàn, vậy là cho ai? Nghĩ đến chuyện này, lồng ngực hắn lại muốn phát điên.

Cô ngược mắt lên nhin hắn, nghiêm túc nói, “Thật ra em không có lần đầu tiên...”

Lần này không phải cô làm cho Thẩm Tur Thanh sững sờ mà khiến hắn ngốc luôn rồi, hắn mở to mắt hỏi lại, “Cái gì?”

Tô Mộc Cầm nhin đáng vẻ chậm hiểu của hắn, rất kiên nhẫn trả lời, “Tur Thanh, em bẩm sinh đã không có màng trinh, lúc nhỏ đến giờ đều như vậy, thật ra trước kia khi chúng ta xảy ra chuyện đó, lúc đó mới chính là lần đầu tiên của em, chỉ là anh không biết...”

Thẩm Tur Thanh ngây ngốc nhin cô, đại não lập tức hoạt động. Nghĩ đến lần đầu tiên hai người xảy ra quan hệ kia, bộ dáng kêu đau và nước mắt của cô rất giống với lần đầu tiên, chỉ là không có chiếc màng đó đã khiến hắn giận điên lên, nghĩ rằng lần đầu tiên của cô là cho Mạnh Hàn.

Thẩm Tur Thanh đột nhiên cười lớn. Vui vẻ đến mức lồng ngực như muốn nổ tung, ông trời thế nhưng không hề ngược đãi hắn, quanh đi quẩn lại một vòng, hóa ra lần đầu tiên của cô lại dành cho hắn.

Còn hại hắn hơn một năm nay đều ăn dấm chua của Mạnh Hàn, hận không thể lái xe đâm chết tên đàn ông lấy đi lần đầu tiên của cô kia, không nghĩ tới sự thật lại như vậy.

Chuyện này thật sự làm cho hắn quá bất ngờ rồi, hắn quả thật không biết nên nói cái gì cho phải!

Sự xúc động lấn át trái tim hắn, lúc này hắn chỉ có thể dùng hành động của mình để diễn tả sự hưng phấn trong lòng, lập tức xoay người đè lên cơ thể cô, kinh hi nói, “Bà xã, cũng anh ăn mừng thôi...”

Tô Mộc Cầm bị hắn trêu chọc đến mức cơ thể đều ngứa ngáy, ai oán kêu lên, nhưng khoe miệng vẫn nở nụ cười hạnh phúc, “Thẩm Tur Thanh, em mệt chết rồi, anh còn không mau dừng lại...”

Lời kháng nghị của cô lập tức bị hắn để ngoài tai, tiếng cười đùa không ngừng vang lên, niềm vui bao bọc lấy hai người bọn họ, hắn phải cảm ơn cô đã

nói sự thật này cho hắn biết, còn không nhất định sau này nó sẽ trở thành trở ngại lớn nhất trong lòng hắn, cuối cùng thân thể hắn đè ép lên cơ thể cô, phía dưới không ngừng vận động khiến cô từ kháng nghị chuyển qua thờ gáp.

Cả ngày này, hắn không biết đã điên cuồng muốn cô bao nhiêu lần, đủ mọi tư thế, nơi tư mật chật hẹp ép hắn như muốn điên lên, sự vui mừng trong lòng không sao tả xiết, mãi đến tận tối khuya, hắn mới thỏa mãn ngừng lại.

Nhìn người con gái trong lòng vì một mối mà thiếp đi từ lúc nào, thân thể trải dài là những vết hôn xanh tím, nơi tư mật nhỏ nhắn còn đang ngậm lấy dục vọng của hắn, thăm trái giường dính đầy dấu vết ân ái của hai người bọn họ. Thẩm Tư Thanh mỉm cười rút hạ thân của mình ra, nhẹ nhàng bước vào trong chuẩn bị nước tắm.

Sau khi tẩy rửa cho cả hai hoàn hảo, hắn ôm Tô Mộc Cẩm còn đang say ngủ trong lòng đến bên giường đã được dọn sạch, nhẹ nhàng đặt cô xuống. Tô Mộc Cẩm nhú mắt, nhưng con mắt không cho phép cô mở mắt. Thẩm Tư Thanh cười cười, sau khi đắp chăn cẩn thận cho cô, sau đó liền leo lên giường, hôn nhẹ lên trán cô rồi ôm cô cùng chìm vào giấc mộng.

Cuộc đời không bạc đãi con người, chỉ là con người không chịu đi tìm cánh cửa mở ra sự hạnh phúc mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ngoại truyện 5: Chuyện tình của Mạnh Hàn (1)

Tình yêu đôi lúc phải biết cách buông bỏ, chia tay không có nghĩa cả hai đều sẽ đau khổ, mà tương lai có khi một trong hai người đều sẽ về với bến đỗ hạnh phúc mới!

Mạnh Hàn sau khi trở về Mỹ, việc đầu tiên mà anh làm đó là cải tổ lại bộ máy của công ty, đưa chính công ty mình sáng lập lên một tầm cao mới trên thị trường trong nước và cả nước ngoài.

Cuộc sống yên ả của anh cứ thế trôi qua, cho đến một ngày Mạnh Hàn phải đi công tác ở một công ty bên thành phố Marseille ở vùng Provence-Alpes-Côte d'Azur của Pháp, lúc đó anh đã xảy ra một số chuyện, sự việc đó đã đem con đường tình yêu của anh đi vào một con đường hoàn toàn mới.

Nhớ lúc đó, Mạnh Hàn có dự một buổi tiệc giao lưu giữa các thương nghiệp lớn với nhau. Do bị mời rượu quá nhiều mà Mạnh Hàn có chút say, hơi men trong người khiến anh không còn lý trí, những việc làm sau đó anh cũng không còn nhớ rõ.

Chỉ biết khi Mạnh Hàn tỉnh lại, bên cạnh anh lại có thêm một người phụ nữ, mà người phụ nữ đó vẫn đang nằm ngủ, lúc đó toàn thân hai người bọn họ đều không có một mảnh vải che thân nào.

Năm năm sau đó.

Trên chuyến bay từ Mỹ về Trung Quốc. Bao nhiêu kí ức ngày xưa chọt ủa về, tràn đầy trong tâm của Mạnh Hàn.

Còn nhớ năm năm trước, anh ngoan cố, xen vào tình yêu của Thẩm Tư Thanh và Tô Mộc Cẩm. Vậy mà bây giờ...

“Mạnh Hàn, anh đang nghĩ gì vậy?”

Giọng nói ngọt ngào đầy quan tâm vang lên. Chủ nhân của giọng nói đó chính là Mặc Tiểu Tinh. Bà xã yêu dấu của anh.

Vươn tay, Mạnh Hàn xoa đầu Mặc Tiểu Tinh rồi ôm cô vào trong lồng ngực rắn chắc của mình, sự dịu dàng hiện lên thấy rõ.

“Chỉ là anh nhớ về những chuyện của ngày xưa thôi. Không có gì đâu, em đừng bận tâm.”

“Ừm...” Mặc Tiểu Tinh đỏ mặt, rút vai lại.

“Mama... Sao mặt mama lại đỏ như cà chua chín thế?” Lại một giọng nói vang lên. Nhưng giọng nói lần này lại non nớt, mang vẻ hồn nhiên của trẻ thơ.

“Mạnh Tiểu Mặc, con hư quá. Người lớn nói chuyện khi nào đến lượt con xen vào hả?” Mặc Tiểu Tinh thẹn quá hoá giận. Đành phải mắng con gái yêu của mình một trận.

Biết mama đang xấu hổ, nhưng mà mama lại mắng bé như vậy là sai a! Tiểu Mặc không phục. Tiểu Mặc sẽ sẽ... Mách baba.

Nghĩ rồi, cô bé quay sang Mạnh Hàn, đôi mắt to tròn ngấn nước, đáng yêu vô cùng. Nhưng là chỉ một giây sau, Mạnh Tiểu Mặc liền oà khóc lên.

“Baba, mama mắng Tiểu Mặc. Có phải mama không thương Tiểu Mặc nữa không?” Vừa khóc, cô bé vừa nhào vào lòng Mạnh Hàn dụi dụi.

Thấy con gái mình như vậy, Mặc Tiểu Tinh liền hoảng hốt: “Ôi, tiểu bảo bối của mama. Mama nói ghét con khi nào? Mama thương Tiểu Mặc còn chưa đủ, sao lại ghét con được?”

Mạnh Tiểu Mặc vẫn nằm trong lòng Mạnh Hàn, khóc oa oa. Nhưng không ai thấy được con bé đang nhếch môi cười tinh nghịch, gờ tay hình chữ V thắng lợi. Bé biết mà, mama bé thương bé nhất.

Tất cả mọi thứ Mạnh Tiểu Mặc làm đều lọt vào mắt của Mạnh Hàn. Anh lắc đầu cười khở, thờ dài. Haizz, từ khi có Tiểu Mặc, trái tim bà xã của anh không biết bao nhiêu lần bị treo ngược cành cây rồi.

Chẳng hạn như có một lần. Hôm đó anh và Tiểu Tinh đang chìm vào dục vọng, đến mức quên đi đón Tiểu Mặc đang ở trường. Thế là con bé đành phải đi taxi về nhà.

Nhưng khi con bé về nhà, anh và Tiểu Tinh vẫn còn đang vận động kịch liệt trên giường. Thế cho nên con bé nhìn thấy liền tức giận, bèn lấy tương cà bôi đầy mặt đầy mũi, nằm xuống giả làm xác chết. Đến khi anh và Tiểu Tinh xuống lầu thấy cảnh đó liền thót tim một phen.

Nhớ lại cảnh lúc đó, anh chỉ có thể cười khở rồi lắc đầu.

Một màn như vậy, lọt vào mắt của những người bên cạnh, họ đều cảm thấy ghen tị với gia đình này. Trai tài gái sắc, còn thêm một đứa con ngoan ngoãn.

Một tiếng sau.

Sau khi xuống máy bay, Mạnh Hàn dẫn vợ và con mình về khu chung cư đã mua hồi còn ở bên Trung Quốc. Nơi anh cùng gia đình sẽ ở là tầng 12, nơi có thể ngắm được cảnh đêm rõ ràng nhất.

“Oa, baba, chỗ này đẹp quá!” Mạnh Tiểu Mặc vui sướng hét to.

Mạnh Hàn mỉm cười, cúi người bế con bé lên, cưng chiều nói: “Bảo bối, chỉ cần con thích là được.”

Mặc Tiểu Tinh đi ra từ phòng bếp, nhìn tình cảm cha con hòa hợp với nhau như vậy, khóe miệng cô đột nhiên dương lên một nụ cười hạnh phúc.

Còn nhớ năm năm trước, khi lần đầu tiên hai người bọn họ gặp nhau, lại chính là trên một chiếc giường của khách sạn.

Lúc đó cô say rượu, mơ hồ cũng không nhớ rõ chuyện gì, nhưng khi cô tỉnh lại đột nhiên lại nhìn thấy một người đàn ông đang đắm chiều đứng ở bên cạnh giường nhìn cô, kèm theo cảm giác cả người đau nhức.

Lúc đó cô mới giật mình hoảng sợ.

Đối với tình một đêm, không phải là cô không chấp nhận, đối với lối tư tưởng thoáng đảng của người phương Tây, cô cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý, thế nhưng khi nghĩ đến chuyện tình một đêm của mình mà chính mình còn không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra thì đó quả thật là bị kích.

Cô cứ nghĩ chuyện này sau khi qua đi thì hai người vẫn sẽ là người xa lạ, thế nhưng cô không ngờ, khi cô chuẩn bị rời khỏi căn phòng đó, anh lại đột nhiên kéo cô lại, nói với cô rằng anh sẽ chịu trách nhiệm với cô.

Nhìn vào gương mặt và ánh mắt chân thành của hắn, không hiểu sao cô lại gật đầu đồng ý.

Cũng vài ngày sau đó, anh chính thức ra mắt ba mẹ cô, mà ba mẹ cô cũng rất hài lòng về anh, cùng lúc đó cô mới biết được, hóa ra anh lại chính là CEO của một tập đoàn trang sức lớn hàng đầu của Mỹ, một người đứng đầu trên vạn người.

Vài ngày sau đó, sau khi hai người đã hoàn tất các loại thủ tục kết hôn, bọn họ liền lập tức làm lễ thành hôn. Quan khách tham dự rất đông đủ, bao gồm cả nhà trai lẫn nhà gái. Mọi người đều vui vẻ chúc phúc cho hai người bọn họ.

Dần dà thời gian qua đi, tin vui cũng đến với hai người bọn họ, đó chính là sự hiện diện của Tiểu Mặc bảo bối. Trong thời kỳ mang thai, Mạnh Hàn rất ân cần chăm sóc cho cô, chính vì tính cách ôn nhu của anh, dần khiến cho trái tim cô rung động một cách mãnh liệt.

Nhưng cũng chính lúc trái tim cô hé mở ra thì cô lại biết, hóa ra anh lại yêu một người con gái khác, tâm trí anh chưa bao giờ quên đi hình bóng của cô ấy.

Lúc đó Mặc Tiểu Tinh cô đã nghĩ đến chuyện muốn ly hôn với anh, bởi vì cô không thể chấp nhận được việc người chồng của mình lại yêu một người con gái khác. Duy trì mối quan hệ này, cô chỉ cảm thấy, anh kết hôn với cô chỉ vì trách nhiệm cho lần đầu tiên của cô.

Càng lúc cô lại càng tham lam..

Cô ghen tị với tất cả hồi ức của anh.

Lúc đó không biết cô lấy dũng khí ở đâu lại có thể bình tĩnh đối mặt với anh, sau đó nói, “Mạnh Hàn, chúng ta ly hôn đi, em không muốn anh cảm thấy không thoải mái khi ở chung với em, em cũng không cần anh phải chịu trách nhiệm với em nữa...”

Mạnh Hàn lúc đó ngẩn người rất lâu, cô không biết anh đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng một lúc sau, anh đột nhiên lại tức giận nói với cô, “Mặc Tiểu

Tình, em đang suy nghĩ cái gì vậy? Đầu của em bị ngập nước rồi sao?”

Trước giờ cô vẫn luôn quen nhìn thấy anh ôn nhu, đây là lần đầu tiên cô thấy anh tức giận đến như vậy.

Cô uất ức, nước mắt cứ rơi lã chã như mưa, cô cắn răng nói, “Em biết anh yêu một người phụ nữ khác, em cũng biết trước giờ anh đối với em không hề có cảm giác, hà cớ gì phải giữ mình ở lại bên cạnh em như vậy chứ, anh làm vậy không phải rất không công bằng với cả hai chúng ta hay sao...”

Sau đó, Mặc Tiểu Tình còn chưa nói hết câu thì đột nhiên bị một đôi môi ấm nóng áp vào, nụ hôn điên cuồng đột nhiên bùng phát như vũ bão.

Cô còn nhớ rõ, đó là nụ hôn đầu tiên kể từ khi hai người kết hôn với nhau.

Anh cũng không biết lúc đó là đang trách giận bản thân mình, hay vì tức cô, không nói hai lời đột nhiên hơi cúi đầu xuống, hung hăng dán môi mình lên cánh môi mềm mại của cô.

Mặc Tiểu Tình không ngờ sẽ xảy ra tình huống như vậy, đôi con ngươi trong suốt tròn lớn, hoảng sợ há miệng thở gấp.

Đầu lưỡi ướt át của anh cũng nhân cơ hội này mà tấn công vào miệng cô, không cho cô có cơ hội nào để thở, đầu lưỡi anh cuốn sâu vào mút chặt lấy đầu lưỡi cô.

Cảm giác tuyệt vời đó, đến bây giờ cô vẫn không thể quên được...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Ngoại truyện 6: Chuyện tình của Mạnh Hàn (2)

Đem Mặc Tiểu Tình từ hồi ức tỉnh lại là giọng nói ngây thơ của Mạnh Tiểu Mặc, nhìn gương mặt bầu bĩnh của con bé đang tò mò ngược mắt lên nhìn cô, trong lòng cô lập tức tràn ra hơi ấm của người làm mẹ, cô hơi cúi xuống, mỉm cười nói với con:

“Tiểu Mặc, đến giờ đi ngủ rồi, để mẹ bế con vào phòng.”

Mạnh Tiểu Mặc nghe đến chuyện đi ngủ liền bĩu môi, xụ mặt nói, “Nhưng mà con còn chơi chưa đủ mà...”

“Tiểu Mặc, nghe lời mẹ đi con, ngày mai ba dẫn con đi chơi, có chịu không?” Mạnh Hàn đứng một bên, xoa đầu con bé, sau đó cung chiêu hỏi.

Vừa nghe đến việc có thể đi chơi, đôi mắt long lanh của con bé đột nhiên sáng rực lên, hai bím tóc hai bên theo động tác gật đầu của con bé mà lắc lư, con bé vui mừng nói, “Được ạ! Baba hứa với con rồi đấy nhé! Bây giờ Tiểu Mặc sẽ đi ngủ liền đây.”

Nói xong câu đó, Mạnh Tiểu Mặc liền quay đầu chạy vào phòng ngủ, cũng rất tự giác đắp chăn lại cho mình.

Nhìn thấy con như vậy, Mặc Tiểu Tình hơi cười khỏ, đối với sự cung chiêu vô độ của Mạnh Hàn, cô cũng chỉ có thể nhỏ giọng nhắc nhở, “Anh cứ suốt ngày cung chiêu con như vậy, không sợ con bé sẽ hư sao?”

Mạnh Hàn lắc đầu, cười dịu dàng nói, “Con bé là một người thông minh, nhất định sẽ không thể hư hỏng đâu.”

“Anh làm sao có thể chắc chắn như vậy chứ?” Mặc Tiểu Tình bĩu môi liếc mắt nhìn anh.

Mạnh Hàn nhìn đôi môi đang chu chu ra của cô, hơi nhích người lại, muốn chạm vào nó, nhưng liền bị Mặc Tiểu Tình đẩy ra, cô ngượng ngùng quay đầu chạy đi, trước khi đi không quên để lại một câu, “Em... em đi dỗ Tiểu Mặc ngủ đây!”

Nhìn theo bóng dáng của cô, Mạnh Hàn đột nhiên bật cười, cô vợ của anh nhiều lúc cũng thật đáng yêu.

Cô tiến vào phòng ngủ của Tiểu Tình, gò má vẫn còn hơi ửng đỏ, lúc đó Mạnh Tiểu Mặc vẫn chưa ngủ, sau khi thấy mẹ vào, liền ngây thơ nói, “Mami, Tiểu Mặc không tự ngủ được, mami kể chuyện cho con nghe được không?”

Mặc Tiểu Tình ngồi xuống mép giường, xoa đầu con gái nói, “Con muốn mami kể cho con nghe chuyện gì?”

Tiểu Mặc mím môi, hơi suy tư, “Tiểu Mặc muốn nghe câu chuyện nàng tiên cá Ariel mà lần trước baba đã kể cho con cơ...”

“Được rồi, Tiểu Mặc nằm yên nghe mẹ kể nhé.” Nói xong, Mặc Tiểu Tình mỉm cười, liền kể lại câu chuyện nàng tiên cá mà cô con gái bé bỏng đã yêu cầu, “Ngày xưa ngày xưa, nơi đáy đại dương sâu thẳm có một cung điện nguy nga tráng lệ, nơi vua Thủy Tề sinh sống. Ông sống trong đại dương bao la và cai quản cả vùng biển khơi rộng lớn ấy. Vua Thủy Tề có bảy người con gái, các nàng công chúa – nàng tiên cá ấy, cô nào cô nấy đều xinh đẹp và đều có tài năng riêng. Đặc biệt hơn nữa, là người con gái út, nàng công chúa tên Ariel. Ariel không chỉ xinh đẹp mà nàng còn sở hữu một giọng hát trong trẻo,

mượt mà...”

Giọng kể của cô nhẹ nhàng giống như đang ru ngủ, thoáng chốc mí mắt của Tiểu Mặc đã không thể chịu đựng được mà sụp xuống, hơi thở nhẹ nhàng đều đặn, cô nhìn gương mặt say ngủ của con gái, khỏe môi hơi mỉm cười, đặt xuống trán con bé một nụ hôn, sau đó tắt đèn rồi đi ra khỏi phòng ngủ. Sau khi đỡ Tiểu Mặc ngủ xong, Mặc Tiểu Tình liền vào phòng tắm tắm rửa.

Trong lúc cô đang thoải mái ngâm mình trong bồn tắm thì đột nhiên, cách một tiếng, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra...

Mạnh Hàn đi vào, nửa thân trên để trần, làm lộ ra cơ bụng sáu múi săn chắc cùng với thân hình hoàn hảo... Hầu như cả người đều để lộ, chỉ có thân dưới là quấn lấy một chiếc khăn tắm mà thôi.

Thoát cái, mặt Mặc Tiểu Tình đã đỏ tới tận mang tai.

Cô lấy tay che nhưng bộ phận quan trọng, ngồi thụp xuống tận sâu trong bồn tắm.

“Anh... Làm sao... Anh vào đây được?” Mặc Tiểu Tình áp a áp ứng nói, rõ ràng cửa phòng đã được cô khóa rất cẩn thận rồi...

“Chìa khóa để ở trong chiếc tủ gỗ cạnh cửa, thấy em khóa cửa cho nên anh mới sử dụng nó. Hơn nữa em chỉ khóa cửa ngoài mà không hề khóa cửa phòng tắm...” Anh nhếch môi cười.

“Mạnh Hàn, anh mau đi ra đi... Em, em, em đang tắm mà!”

“Em tắm thì cứ tiếp tục đi, anh làm việc của mình!” Nói rồi, Mạnh Hàn coi luôn khăn tắm. Để lộ cựa long không lồ đang đói khát.

Lúc này, khi nhìn thấy thân hình hoàn mỹ của Tiểu Tình, cùng với làn da ửng đỏ sau hơi nước thì hạ thân của anh cũng đã nổi lên phản ứng, bên dưới căng chặt đau đớn.

Anh thông thả, bình tĩnh bước vào bồn tắm, ôm lấy Mặc Tiểu Tình cùng ngồi xuống.

Cô vì quá thẹn nên đành đánh trống lảng sang chuyện khác: “Anh, anh... Ngày mai có phải đến công ty không?”

“Đương nhiên là có rồi!” Mạnh Hàn xoa xoa mái tóc đen mượt của cô: “Sau khi về anh sẽ đem hai mẹ con đi ra ngoài chơi!”

“Ừm... được!” Mặc Tiểu Tình cười ngượng: “A... Nước cũng lạnh rồi, nên đi ra ngoài thôi, nếu ngâm lâu sẽ cảm lạnh mất!”

Nói rồi, cô muốn đứng lên mặc lại quần áo. Nhưng lại bị một bàn tay ôm lại. Mặc Tiểu Tình ngã vào lòng Mạnh Hàn, cảm nhận được vật không lồ nóng hổi của anh, sắc mặt Mặc Tiểu Tình lập tức đại biến.

“Bà xã, em muốn trốn tránh cái gì?!” Giọng Mạnh Hàn ân cần: “Không phải chúng ta đã quen với chuyện này rồi sao? Như thế nào còn bài xích anh như vậy?!”

“Không phải.” Giọng nói của Mặc Tiểu Tình lý nhí, cô ngượng ngừng nhỏ giọng nói, “Làm trong nước... Em không quen!”

Mạnh Hàn nghe vậy thấp giọng cười, “Không quen cũng không sao, anh giúp em tập quen!” Anh nhỏ giọng dụ dỗ bên tai cô, sau đó ái muội nói: “Bà xã, anh thật sự chịu không nổi nữa.”

Một đôi tay không an phận, bắt đầu chạy loạn trên cơ thể Mặc Tiểu Tình. Lúc đầu cô còn kháng cự, tỏ ý bất mãn. Nhưng là rất nhanh sau đó, cơ thể cô liền nổi lên những phản ứng nguyên thủy nhất. Từng đợt từng đợt khoái cảm cứ ập đến, khiến Mặc Tiểu Tình rên lên những tiếng kêu yêu kiều.

Nhưng khi ngón tay của anh bầu chặt ở bên dưới cô, Mặc Tiểu Tình đột nhiên kêu lên, “Mạnh Hàn... Đừng, chỗ đó... A, em đau!”

Nghe tiếng kêu đau của Mặc Tiểu Tình, Mạnh Hàn liền dừng lại động tác. Dục vọng trong người cũng bay đi đâu mất, ý thức đột nhiên thức tỉnh, anh lo lắng nói: “Tiểu Tình, em có sao không? Xin lỗi em, tất cả là do anh quá vội vàng!”

Mạnh Hàn không hiểu chính mình tại sao lại bị mất khống chế như vậy, nhưng đối với việc làm cô bị thương khiến anh cảm thấy rất áy náy.

“Anh xin lỗi, đã làm em sợ rồi!” Anh đứng dậy. Lấy khăn quấn quanh người cô: “Đề anh đưa em ra ngoài!”

Nói rồi, Mạnh Hàn dịu dàng bế Mặc Tiểu Tình lên đi ra khỏi phòng tắm, sau đó đặt cô ngồi xuống trên giường: “Em ngồi ở đây đi, anh đi giặt bớt máy lạnh lại.”

“Mạnh Hàn...” Mặc Tiểu Tình thấy anh quay đầu đi, liền lập tức nhỏ giọng kêu tên anh.

“Hửm?” Mạnh Hàn dừng chân, quay đầu lại.

“Không có gì... Cảm ơn anh...”

Cảm ơn anh là vì anh đã vì sức khỏe của cô mà bỏ qua dục vọng của mình. Cảm ơn anh đã luôn chăm sóc, quan tâm, làm mọi điều vì cô và Tiểu Mặc.

Cũng cảm ơn anh, vì anh luôn là một người chồng, một người cha tốt.

Như hiểu được ý cô, Mạnh Hàn chỉ cười nói, “Chúng ta là vợ chồng, sau này đừng dùng lời cảm ơn với anh như vậy!”

Cảm động trước sự dịu dàng của Mạnh Hàn, Mặc Tiểu Tinh liền tiến đến, ôm chầm lấy hông của anh.

“Mạnh Hàn, em không sao hết, anh cũng đừng nhịn nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Ngoại truyện 7: 100 câu hỏi vợ chồng

Xin chào mọi người, cuộc phỏng vấn mang tính toàn cầu về những vấn đề nhức nhối trong xã hội hiện nay xin chính thức được bắt đầu, theo như những độc giả đã biết, cặp đôi Thẩm Tư Thanh và Tô Mộc Cầm đang là tâm điểm chú ý trong quyển truyện “Nếu như chúng ta còn yêu?” này, vậy cho hỏi hai anh chị, có thể bỏ chút thời gian để trả lời “100 câu hỏi vợ chồng” của chúng tôi hay không?

Thẩm Tư Thanh: Mau chóng phỏng vấn đi, phí lời!

Tô Mộc Cầm: ...

Vậy chúng ta hãy cùng đi vào những câu hỏi không bị cho là phí lời nào... (khóc không ra nước mắt).

Câu hỏi 1: Cho biết tên của hai người là gì?

Thẩm Tư Thanh: Thẩm Tư Thanh.

Tô Mộc Cầm: Tô Mộc Cầm.

Câu hỏi 2: Bao nhiêu tuổi?

Thẩm Tư Thanh: 35.

Tô Mộc Cầm: 33.

Câu hỏi 3: Giới tính?

Thẩm Tư Thanh (trùng mắt nhìn mẹ Cung, lạnh lùng phun ra một chữ): Nam.

Tô Mộc Cầm (dịu dàng): Nữ.

Câu hỏi 4: Hai người gặp nhau lần đầu tiên ở đâu?

Thẩm Tư Thanh (lạnh lùng): Trong hẻm.

Tô Mộc Cầm (ngoan ngoãn): Chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên là trong một con hẻm nhỏ gần nhà tôi, lúc đó anh ấy bị đánh.

Thẩm Tư Thanh (ho khan): Lúc đó là anh đang đánh nhau, không phải là bị đánh.

Tô Mộc Cầm (nhíu mày): Rõ ràng là bị đánh mà, em còn thấy anh nằm dưới đất đỡ đầu vậy nè!

(Ai đó dùng hành động miêu tả lại khiến người nào đó lập tức cứng họng.)

Câu hỏi 5: Tình huống nào của cô Thẩm khiến anh Thẩm nhận ra được nhưng lại không thể giải thích được?

Thẩm Tư Thanh: Tại sao cô ấy lại tức giận?

Câu hỏi 6: Thích đối phương trong trạng thái nào nhất?

Thẩm Tư Thanh (nhướn mày): Cô không phải biết rồi sao?

Nam Cung Từ Uyển (chớp mắt trong sáng, âm thầm lau mồ hôi): Biết... biết cái gì cơ? Tôi không hiểu anh đang nói cái gì hết?

Thẩm Tư Thanh (nhếch môi cười gian tà): Là lúc cô ấy không mặc đồ, đặc biệt gọi cảm.

Tô Mộc Cầm (đỏ mặt như cà chua): Lưu manh.

Thẩm Tư Thanh: Còn em thì sao? Thích anh trong trạng thái nào nhất?

Tô Mộc Cầm: Dịu dàng với em..

Câu hỏi 7: Thích đối phương ở điểm nào?

Thẩm Tư Thanh: Nghe lời.

Tô Mộc Cầm (đỏ mặt): Chiều chuộng, còn... mạnh...

Nam Cung Từ Uyên: ...

Câu hỏi 8: Ghét đối phương ở điểm nào nhất?

Thẩm Tư Thanh: Không có.

Tô Mộc Cầm: Ghen tuông vô cớ.

Thẩm Tư Thanh (nhướn mày): Anh có sao? Tô Mộc Cầm (chắc chắn): Phải.

Câu hỏi 9: Thích bộ phận nào trên cơ thể đối phương nhất?

Thẩm Tư Thanh: Ngực.

Tô Mộc Cầm (đỏ mặt): Ngực.

(Nam Cung Từ Uyên: Hai người này tâm linh tương thông sao...?)

Câu hỏi 10: Có từng nghi ngờ đối phương không?

Thẩm Tư Thanh (mặt dày): Không.

Tô Mộc Cầm: Có.

Câu hỏi 11: Ấn tượng đầu tiên với đối phương như thế nào?

Thẩm Tư Thanh: Một cô gái tốt bụng.

Tô Mộc Cầm: Một anh chàng đáng thương đang bị đánh.

Thẩm Tư Thanh (trùng mắt): Đã bảo là đánh nhau.

Tô Mộc Cầm (ung dung, nét mặt khinh thường): Nếu anh cho là đánh nhau thì cứ cho là đánh nhau đi.

Thẩm Tư Thanh (cứng họng, nói thảm): Làm gì có chuyện cứ cho chứ?

Câu hỏi 12: Hai người xưng hô với đối phương thế nào?

Thẩm Tư Thanh: Bà xã.

Tô Mộc Cầm: Tư Thanh.

Câu hỏi 13: Hai người hi vọng đối phương sẽ xưng hô với mình như thế nào?

Thẩm Tư Thanh (liếc mắt nhìn ai đó một cách bất mãn): Ông xã.

Tô Mộc Cầm: Bà xã.

Nam Cung Từ Uyên: Anh Thẩm, anh đây là đang đòi quyền lợi sao?

Thẩm Tư Thanh (trùng mắt): Chuyện của cô sao, lo phòng vẫn tiếp đi!

Nam Cung Từ Uyên (âm thầm chảy mồ hôi): Tiếp... tiếp...

Câu hỏi 14: Hai người có nghĩ mình ở bên cạnh đối phương rất tốt không?

Thẩm Tư Thanh (liếc nhìn người nào đó): ...

Tô Mộc Cầm: Tư Thanh, anh nói trước đi!

Thẩm Tư Thanh (mím môi trừng mắt): Anh muốn nghe câu trả lời của em!

Tô Mộc Cầm: ... Sống chung với anh ấy rất tốt, cũng rất thoải mái.

Thẩm Tư Thanh: Tạm được.

Câu hỏi 15: So sánh đối phương giống con vật nào?

Thẩm Tư Thanh: Mèo, vừa ngoan ngoãn vừa hung dữ.

Tô Mộc Cầm: Chắc là con hổ.

Nam Cung Từ Uyên: Giờ thì hiểu tại sao hai người này lại ở chung được với nhau rồi...

Câu hỏi 16: Nếu tặng quà, bạn sẽ tặng đối phương cái gì?

Tô Mộc Cầm: Cà vạt hoặc thắt lưng.

Thẩm Tư Thanh: nếu như em muốn chơi SM, vậy thì anh sẽ phối hợp tặng cho em cơ thể của anh.

Nam Cung Từ Uyên: Cắt!!!

Câu hỏi 17: Muốn được nhận quà gì?

Thẩm Tư Thanh: Cơ thể cô ấy. Tô Mộc Cầm (đỏ mặt): Gì cũng được, miễn là quà anh ấy tặng tôi đều thích.

Câu hỏi 18: Bạn có sở thích gì?

Tô Mộc Cầm: Thiết kế đồ trang sức nhỏ.

Thẩm Tư Thanh: Ngủ với cô ấy.

Nam Cung Từ Uyên: Là ngủ theo nghĩa trong sáng hay đen tối?

Thẩm Tư Thanh: Cả hai.

Câu hỏi 19: Đối phương có sở thích gì?

Thẩm Tư Thanh: Cô có cần phải hỏi thừa thế không?

Nam Cung Từ Uyên (khóc): Xin mời các bạn xem lại câu trên...

Câu hỏi 20: Ghét đối phương làm gì?

Tô Mộc Cầm: Ghen tuông vô cớ.

Thẩm Tư Thanh (liếc mắt): Đi gặp ai đấy, còn ôm ai đấy, thậm chí còn thân mật với ai đấy.

Câu hỏi 21: Quan hệ của hai người đã tới giai đoạn nào rồi?

Thẩm Tư Thanh: Cô ấy là vợ tôi.

Tô Mộc Cầm: Anh ấy... ừm..

Thẩm Tư Thanh (nổi giận): Em còn chần chờ cái gì?

Tô Mộc Cầm: Em chỉ đang nghĩ, nên nói anh là chồng của em hay là ba của con em đây!

Thẩm Tư Thanh & Nam Cung Từ Uyên (đồng thanh): Cả hai.

Câu hỏi 22: Có chỗ nào không hài lòng với đối phương không? Thường là chuyện gì?

Thẩm Tư Thanh: Bạn trai cũ của cô ấy.

Tô Mộc Cầm: Bạn gái cũ của anh ấy.

Nam Cung Tử Uyên: ...

Câu hỏi 23: Lần đầu tiên hẹn hò ở đâu?

Thẩm Tư Thanh: Trong trường.

Tô Mộc Cầm: Như trên.

Câu hỏi 24: Muốn sinh nhật sắp tới của mình sẽ được làm gì?

Tô Mộc Cầm: Ăn bánh kem, đi chơi cùng gia đình.

Thẩm Tư Thanh: Làm tình.

Tô Mộc Cầm: ...

Nam Cung Tử Uyên (âm thầm lau mồ hôi lần thứ 1000): ...

Câu hỏi 25: Ai tỏ tình trước?

Thẩm Tư Thanh: Tôi.

Tô Mộc Cầm: Anh ấy.

Câu hỏi 26: Yêu đối phương đến mức nào?

Tô Mộc Cầm: Nhiều đến mức không thể ước lượng.

Thẩm Tư Thanh: Sẽ dốc hết sức mình ở trên giường.

Nam Cung Tử Uyên: Đạo diễn, cho thêm một bịch khăn giấy lau mồ hôi đi.

Câu hỏi 27: Đối phương làm gì khiến bạn ghét?

Thẩm Tư Thanh: Gọi tên bạn trai cũ trong lúc làm tình.

Tô Mộc Cầm: Nổi giận với tôi.

Câu hỏi 28: Nếu nghỉ ngơi đối phương ngoại tình thì sẽ làm thế nào?

Tô Mộc Cầm: Anh ấy sẽ không làm như vậy đâu. Thẩm Tư Thanh: Nếu cô ấy muốn tôi sử dụng SM thì cô ấy có thể đi ngoài ngoại tình thử.

Nam Cung Tử Uyên: Còn có ngoại tình thử hay sao?

Câu hỏi 29: Đối phương nói gì khiến bạn bó tay?

Tô Mộc Cầm: Anh yêu em!

Thẩm Tư Thanh: Anh nhẹ một chút...

Nam Cung Tử Uyên (đập bàn): Anh nam chính có thể trong sáng một chút hay không?

Câu hỏi 30: Có cho phép đối phương đứng núi này trông núi nọ không?

Thẩm Tư Thanh: Vấn đề này mà cũng hỏi được sao?

Tô Mộc Cầm (dịu dàng): Có thể, nếu như anh ấy dám.

Câu hỏi 31: Lúc hẹn hò, đối phương đến muộn một tiếng sẽ như thế nào?

Thẩm Tư Thanh: Vẫn bình thường.

Tô Mộc Cầm: Hỏi lý do.

Câu hỏi 32: Cử chỉ nào của đối phương là quyến rũ nhất?

Tô Mộc Cầm: Lúc anh ấy cười.

Thẩm Tư Thanh (mặt dày): Không cần nói cũng biết.

Câu hỏi 33: Lúc nào khiến hai người khẩn trương?

Tô Mộc Cầm: Lúc anh ấy hôn tôi.

Thẩm Tư Thanh: Lúc cô ấy chủ động.

Câu hỏi 34: Có từng cãi nhau không?

Thẩm Tư Thanh: Có.

Tô Mộc Cầm: Có.

Câu hỏi 35: Quan hệ của hai người được công khai hay vẫn giữ bí mật?

Thẩm Tư Thanh: Cô ấy là vợ tôi.

Tô Mộc Cầm: Công khai.

Nam Cung Tử Uyển: Anh Thẩm, có thể trả lời ẩn nhập một chút không?

Câu hỏi 36: Bạn là công hay thụ?

Thẩm Tư Thanh: Tôi muốn đổi MC.

Nam Cung Tử Uyển: Ấy đừng, tôi đổi câu hỏi là được chứ gì... (rút khăn giấy)

Câu hỏi 37: Tật xấu của đối phương là gì?

Thẩm Tư Thanh: Cô ấy không có tật xấu gì?

Tô Mộc Cầm: Anh ấy rất nhiều tật xấu, tôi không tiện nói ra...

Câu hỏi 38: Giả sử nếu như hai người xuyên không vào một quyển tiểu thuyết đam mỹ. Vậy thì hai người sẽ làm công hay thụ?

Thẩm Tư Thanh (trùng mắt): Theo cô thì như thế nào?

Tô Mộc Cầm: Tôi muốn làm công.

Thẩm Tư Thanh (dịu dàng): Vậy anh sẽ làm thụ.

Tô Mộc Cầm: Vì sao?

Thẩm Tư Thanh: Anh vốn rất thích bị em chà đạp... re-up lại câu nói “hãy đến chà đạp anh đi”.

Câu hỏi 39: Lúc nào hai người cảm thấy hạnh phúc nhất?

Thẩm Tư Thanh: Khi ở bên cô ấy. Tô Mộc Cầm: Giống anh ấy.

Câu hỏi 40: Biểu cảm khiêu gợi của đối phương?

Tô Mộc Cầm: Khi anh ấy dùng ánh mắt ái muội nhìn tôi.

Thẩm Tư Thanh: Cô ấy làm gì cũng khiêu gợi.

Câu hỏi 41: Nếu có kiếp sau, có còn muốn tiếp tục yêu đối phương nữa không?

Thẩm Tư Thanh: Có.

Tô Mộc Cầm: Nhất định rồi.

Câu hỏi 42: Nếu có thể tiếp tục sinh con, vậy hai người muốn là con trai hay con gái?

Thẩm Tư Thanh: Tùy cô ấy.

Tô Mộc Cầm: Con gái, nhìn Tiểu Mặc của Mạnh Hàn và Mặc Tiểu Tình khiến tôi rất ghen tỵ!

Câu hỏi 43: Hai người có chuyện gì giấu giếm nhau không?

Thẩm Tư Thanh: Sau khi kết hôn thì không có.

Tô Mộc Cầm: Không có.

Câu hỏi 44: Nếu như bạn gái/bạn trai cũ muốn quay lại, hai người có đồng ý không?

Thẩm Tư Thanh: Không.

Tô Mộc Cầm: Ừm... Không.

Câu hỏi 45: Thời điểm nào mới có cảm giác mình được yêu?

Thẩm Tư Thanh: Khi cô ấy ở bên cạnh tôi.

Tô Mộc Cầm: Làm... rất nhiều...

Câu hỏi 46: Cách thức biểu hiện tình yêu của hai người là gì?

Tô Mộc Cầm: Ôm anh ấy.

Thẩm Tư Thanh: Hôn cô ấy và bước tiếp theo.

Nam Cung Tử Uyển (trở trên): Bước tiếp theo là gì?

Thẩm Tư Thanh: Cô thật muốn biết sao?

Nam Cung Tử Uyển: Muốn, muốn...

Tô Mộc Cầm: Câu tiếp theo.

Câu hỏi 47: Thời điểm nào khiến hai người có cảm giác “đối phương không còn yêu mình”?

Thẩm Tư Thanh: Khi cô ấy có người khác.

Tô Mộc Cầm: Khi anh ấy nổi giận.

Câu hỏi 48: Nếu so sánh thì đối phương thích hợp với loài hoa gì?

Thẩm Tư Thanh: Hoa cúc

Tô Mộc Cầm: Hoa ăn thịt người.

Nam Cung Tử Uyển: ...

Câu hỏi 49: Hai người cảm thấy có thể giữ tình yêu vĩnh viễn với đối phương không?

Thẩm Tư Thanh: Có thể.

Tô Mộc Cầm: Có thể.

Câu hỏi 50: Địa điểm H đầu tiên là ở đâu?

Thẩm Tư Thanh: Biệt thự Niệm Cầm.

Tô Mộc Cầm (im lặng): ...

Nam Cung Tử Uyển: Tôi hiểu, I see...

Câu hỏi 51: Bạn cảm thấy đối phương hợp với mình chứ?

Thẩm Tư Thanh: Rất hợp. Tô Mộc Cầm: Hợp.

Câu hỏi 52: Thường thì hai người sẽ H bao nhiêu lần một tuần?

Thẩm Tư Thanh: Tùy tình hình.

Tô Mộc Cầm: Tùy anh ấy.

Nam Cung Tử Uyển: Thẩm phu nhân à... Cô cũng thật phóng khoáng...

Câu hỏi 53: Bao nhiêu lần một lần H?

Thẩm Tư Thanh: Càng nhiều càng tốt.

Tô Mộc Cầm (mếu): Tôi rất mệt.

Câu hỏi 54: Đáng về khi H của đối phương?

Thẩm Tư Thanh: Hường thụ.

Tô Mộc Cầm: Không đứng đắn.

Câu hỏi 55: Địa điểm thường H là ở đâu?

Thẩm Tư Thanh: Trên giường.

Tô Mộc Cầm: Giống anh ấy.

Câu hỏi 56: Nếu như muốn thử H nơi khác thì hai người sẽ muốn nó xảy ra ở đâu?

Thẩm Tư Thanh: Phòng bếp, phòng khách, phòng làm việc, phòng tắm...

Tô Mộc Cầm: ...

Câu hỏi 57: Nếu như đang ở ngoài thì sao?

Thẩm Tư Thanh: Tùy cô ấy.

Tô Mộc Cầm: Tùy anh ấy.

Nam Cung Tử Uyển: Làm ơn đi, hai người đừng trả lời chung chung như vậy được không...

Câu hỏi 58: Cảm thấy H mấy lần trong một tuần thì lý tưởng nhất?

Thẩm Tư Thanh: Càng nhiều càng tốt.

Tô Mộc Cầm: Câu tiếp theo.

Câu hỏi 59: Tắm trước khi H hay sau khi H?

Thẩm Tư Thanh: Cả hai.

Tô Mộc Cầm: Cả hai.

Câu hỏi 60: Nơi nhạy cảm nhất của bản thân?

Thẩm Tư Thanh: Nơi nhạy cảm nhất của đàn ông.

Nam Cung Tử Uyển (trơ trẽn): Đó là nơi nào?

Thẩm Tư Thanh: Bà xã tôi biết là được, còn cô không cần biết.

Tô Mộc Cầm (lặng lẽ): ...

Câu hỏi 61: Nơi nhạy cảm nhất của đối phương?

Thẩm Tư Thanh: Rốn.

Tô Mộc Cầm (im lặng): ...

Câu hỏi 62: Nói thật lòng, hai người thích H chứ?

Thẩm Tư Thanh: Thích.

Tô Mộc Cầm: Có thể đón nhận.

Câu hỏi 63: Bình thường là tư thế gì?

Thẩm Tư Thanh: Bình thường.

Tô Mộc Cầm: Bình thường.

Câu hỏi 64: Muốn thử H kiểu gì (nơi chốn, thời gian, trang phục...)

Thẩm Tư Thanh: Muốn H ở nơi làm việc, khi mọi người còn đang làm việc bên ngoài, trang phục người hầu...

Tô Mộc Cầm: ... đây là vấn đề riêng tư... riêng tư. Câu hỏi 65: Trước khi H, hai người có hẹn nhau không?

Thẩm Tư Thanh: Làm thì làm thôi, có hứng là làm, không cần phải hẹn trước.

Tô Mộc Cầm: Tùy anh ấy.

Câu hỏi 66: Muốn đối phương làm gì khi H?

Thẩm Tư Thanh: gọi tên tôi.

Tô Mộc Cầm: Thế nào cũng được.

Câu hỏi 67: Có làm với người khác ngoài đối phương không?

Thẩm Tư Thanh: Cô là tác giả cô không biết sao?

Nam Cung Tử Uyển: Đây chỉ là một câu hỏi thôi mà... (chăm chăm)

Tô Mộc Cầm: Không.

Nam Cung Tử Uyển: Anh xem, vợ của anh hiểu chuyện như vậy mà...

Câu hỏi 68: Đối với suy nghĩ 'Nếu như không thể đạt được trái tim, chỉ cần thân thể cũng được. Tán thành hay phản đối?

Tô Mộc Cầm: Phản đối.

Thẩm Tư Thanh: Ừm..

Câu hỏi 69: Đối phương bị kẻ xấu cưỡng gian, phải làm thế nào?

Thẩm Tư Thanh: Tôi sẽ khoanh để chuyện đó xảy ra.

Tô Mộc Cầm: Cái này... có hơi kỳ quái...

Câu hỏi 70: Trước và sau khi H, có thấy xấu hổ không?

Thẩm Tư Thanh: Xấu hổ? Từ này không có trong từ điển của tôi!

Tô Mộc Cầm: Có xấu hổ.

Câu hỏi 71: Nếu như bạn tốt của hai người nói, "Tôi rất cô đơn, chỉ đêm nay thôi, xin..." để xin H thì hai người sẽ thế nào?

Thẩm Tư Thanh: Từ chối.

Tô Mộc Cầm: Lập tức từ chối.

Câu hỏi 72: Hai người cảm thấy mình am hiểu H không?

Thẩm Tư Thanh: Tất nhiên.

Tô Mộc Cầm: Không biết... nói chung tạm được.

Câu hỏi 73: Vậy đối phương thì sao?

Thẩm Tư Thanh: Thể lực khá kém, rất hay mệt.

Tô Mộc Cầm: Tốt.

Câu hỏi 74: Hai người thích về mặt nào của đối phương khi H nhất?

Thẩm Tư Thanh: Ngây ngốc không biết làm gì.

Tô Mộc Cầm: Thỏa mãn.

Câu hỏi 75: Hai người cảm thấy có thể H với người mình không yêu không?

Thẩm Tư Thanh: Không.

Tô Mộc Cầm: Không thể.

Câu hỏi 76: Hai người có thích SM không?

Thẩm Tư Thanh: Tùy cô ấy.

Tô Mộc Cầm: Tôi cảm thấy mỗi lần làm chuyện ấy cũng không khác một trận chiến SM là bao!

Nam Cung Tử Uyển: Khăn giấy hết chưa vậy?

Câu hỏi 77: Nếu hai người cưỡng gian nhau, thì hai người sẽ làm thế nào?Thẩm Tư Thanh: Làm thật nhiều.

Tô Mộc Cầm: Cắn đứt “tiểu bảo bối” của anh ấy!

Nam Cung Tử Uyển: Tiểu Cầm, cô...

Câu hỏi 78: Chuyện thống khổ trong lúc H là?

Thẩm Tư Thanh: Thể lực cô ấy khá kém.

Tô Mộc Cầm: Ngược lại với anh ấy.

Câu hỏi 79: Đến bây giờ, chuyện gì khiến bạn vui vẻ và lo âu nhất trong lúc H?

Thẩm Tư Thanh: Tôi không có lo âu.

Tô Mộc Cầm: Quá nhiều lần...

Câu hỏi 80: Có từng chủ động cám dỗ đối phương không?

Thẩm Tư Thanh: Đa số đều là tôi chủ động.

Tô Mộc Cầm: Tôi không hứng thú.

Câu hỏi 81: Nếu như đối phương bỗng không còn đòi hỏi cơ thể anh/cô nữa, anh/cô sẽ?

Thẩm Tư Thanh: Không có khả năng này.

Tô Mộc Cầm: Tạm thời chưa biết.

Câu hỏi 82: Biểu hiện của bên chủ động khi đó?

Thẩm Tư Thanh: Sung sướng.

Tô Mộc Cầm: ...

Câu hỏi 83: Biểu hiện của bên thụ động khi đó?

Thẩm Tư Thanh: Cô ấy rất hưởng thụ.

Tô Mộc Cầm: Anh ấy trả lời rồi.

Câu hỏi 84: Lúc H, đối phương có hành vi thô bạo hay không?

Thẩm Tư Thanh: Không có.

Tô Mộc Cầm: Không có.

Câu hỏi 85: Đối với hai người, đối tượng H lý tưởng là?

Thẩm Tư Thanh: Cô ấy.

Tô Mộc Cầm: Anh ấy.

Câu hỏi 86: Đã từng sử dụng đạo cụ khi H chưa?

Thẩm Tư Thanh: Tay có coi là đạo cụ không?

Nam Cung Tử Uyển: Không... không biết...

Tô Mộc Cầm: Chưa từng.

Câu hỏi 87: Đối tượng H lần đầu tiên là người yêu hiện nay phải không?

Thẩm Tư Thanh (lạnh lùng): Câu hỏi vô nghĩa.

Tô Mộc Cầm: Phải.

Câu hỏi 88: Hai người thích được hôn nhất ở đâu?

Thẩm Tư Thanh: Ở đâu cũng thích.

Tô Mộc Cầm: Ừm... đâu cũng được.

Câu hỏi 89: Hai người có thích hôn môi không?

Thẩm Tư Thanh: Thích.

Tô Mộc Cầm: Có.

Câu hỏi 90: Việc có thể chiều lòng đối phương nhất lúc H là?

Thẩm Tư Thanh: Ôm chặt, hôn cô ấy.

Tô Mộc Cầm: Nghe theo ý anh ấy.

Câu hỏi 91: H có quan trọng không?

Thẩm Tư Thanh: Điều tiết cảm xúc, rất quan trọng.

Tô Mộc Cầm: Bình thường.

Câu hỏi 92: Nếu chơi trò cosplay, hai người muốn đối phương làm gì?

Thẩm Tư Thanh: Cô hầu gái, giáo viên, cảnh sát...v.v...

Tô Mộc Cầm: Tôi muốn anh ấy làm thô.

Nam Cung Tử Uyển (đang uống nước): Phụt...

Câu hỏi 93: Sau khi kết hôn, hai người có vỡ mộng về đối phương về chuyện gì không?

Thẩm Tư Thanh: Cô ấy là một người vợ tốt, tôi không có gì vỡ mộng với cô ấy.

Tô Mộc Cầm: Anh ấy thường hay đòi hỏi quá đáng.

Câu hỏi 94: Nếu hai người sau này có con gái thì đặt tên con là gì?

Thẩm Tư Thanh: Tôi nghe theo cô ấy.

Tô Mộc Cầm: Con trai tôi đã tên Thẩm Triệt rồi, vậy tôi sẽ đặt tên con gái là Thẩm An Nhiên.

Nam Cung Tử Uyển: Cái tên thật ý nghĩa.

Câu hỏi 95: Trong khi H, đôi phương thường nói câu gì?

Thẩm Tư Thanh: Anh nhẹ một chút...

Tô Mộc Cầm: Thoải mái không?

Câu hỏi 96: Có cho con trai mình yêu sớm hay không?

Thẩm Tư Thanh: Tốt, như vậy không phải sẽ phản ánh cha nó là một người rất thành công trong tình yêu sao?!

Tô Mộc Cầm: Tôi tôn trọng con.

Câu hỏi 97: Nếu có người biết hai người là vợ chồng nhưng vẫn muốn chen chân vào phá hoại thì hai người sẽ như thế nào?

Thẩm Tư Thanh: Đánh gãy chân giữa của hắn ta.

Tô Mộc Cầm: Không làm gì cả.

Thẩm Tư Thanh: Tại sao lại vậy?

Tô Mộc Cầm: Em tin anh sẽ không đi theo người đàn bà khác.

Câu hỏi 98: Lúc H quần áo là hai người tự cởi hay bị cởi?

Tô Mộc Cầm: Cả hai.

Thẩm Tư Thanh: Cả hai.

Câu hỏi 99: Có yêu tác giả không?

Thẩm Tư Thanh: Cút!!!

Nam Cung Tử Uyển (đập bàn khóc lóc): Tôi đã làm gì sai?

Tô Mộc Cầm: Tôi yêu tác giả.

Nam Cung Tử Uyển: Chỉ có Tiểu Cầm là thương tôi.

Tô Mộc Cầm: Nhưng tôi yêu anh ấy nhiều hơn.

Nam Cung Tử Uyển: ...

Câu hỏi 100: Câu hỏi cuối cùng, hãy nói lời yêu thương với nhau đi nào!

Thẩm Tư Thanh: Anh yêu em hơn những gì anh có.

Tô Mộc Cầm: Em cũng yêu anh.

Cuộc phỏng vấn đầy máu và nước mắt xin được kết thúc tại đây, MC cũng vô cùng chân thành cảm ơn tất cả các độc giả đã vẫn luôn theo dõi và đọc quyền truyện đầu tay này của má Cung.

Lời cuối cùng, xin cảm ơn tất cả mọi người, tôi yêu tất cả các bạn

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Chúng Ta Còn Yêu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.